JULIE GARWOOD

Johanna

JULIE GARWOOD

Johanna

"Îi zări apoi ochii galbeni fixînd-o. Nu ţipă. Doamne, cît ar fi vrut să ţipe, să fugă de acolo! Dar nu îndrăzni să facă un pas.
Alt sunet asemănător veni din partea cealaltă a potecii... şi văzu o altă pereche de ochi galbeni şi fioroşi privind-o. Auzi apoi încă un zgomot în spatele ei şi îşi dădu seama că era înconjurată."

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-47-1

„Familia mea m-a considerat întotdeauna o oaie rătăcită. Mama zicea că am imaginație, iar maicile [de la o școală particulară] că sînt un drac împielițat", povestește despre sine Julie Garwood, una dintre cele mai îndrăgite autoare americane de romane de dragoste. Deși și-a început cariera literară relativ tîrziu (cînd ultimul dintre cei trei copii ai săi intra în clasa I), Julie Garwood a dovedit o prolificitate remarcabilă, fiind autoarea a nu mai puțin de zece romane : *Gentle Warrior*, *Rebellions Desire*, *Honor's Splendour*, *The Lion's Lady*, *The Bride*, *Guardian Angel*, *The Gift*, *The Prize*, *The Secret*, *Castles*, *Saving Grace* (Johanna). În ultimii patru ani, ea s-a numărat de cinci ori printre autorii de bestseller-uri nominalizați de ziarul „New York Times".

JULIE GARWOOD

Johanna

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

JULIE GARWOOD
Saving Grace
Copyright © Julie Garwood, 1993
All rights reserved

Traducere din limba engleză
TEODORA CARABAŞ

Ediţia I

Copyright © 1994
by RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
ANAMARIA SMIGELSCHI

Septembrie 1994

ISBN 973-9164-47-1

PROLOG

Mănăstirea Barnslay, Anglia, 1200

— Sfinţia ta, spune-ne te rugăm, care este ierarhia în cer şi pe pământ ? Cine este cel mai preţuit în ochii Domnului ? întrebă unul dintre novici.

— Nu se bucură apostolii primii de harul lui Dumnezeu ? vru să ştie un altul.

— Nu, răspunse episcopul. Arhanghelul Gavriil, protectorul femeilor şi copiilor, ocrotitorul celor nevinovaţi, se află deasupra tuturor.

— Cine urmează ?

— Toţi ceilalţi îngeri, apoi apostolii, cu Sfîntul Petru în frunte, profeţii, făcătorii de minuni şi toţi propovăduitorii cuvîntului lui Dumnezeu pe pământ. Ceilalţi sfinţi vin abia după aceea, răspunse preaînţeleptul episcop.

— Dar aici, pe pământ, cine este cel dintîi, cel binecuvîntat în ochii Domnului ?

— Bărbatul, veni răspunsul. Şi primul între bărbaţi este sfîntul Papă.

Cei doi novici dădură aprobator din cap auzind aceste cuvinte.

— Iar următorii în iubirea lui Dumnezeu sînt cardinalii, apoi vin ceilalţi preoţi, adăugă Thomas, cel mai în vîrstă dintre cei doi novici, rezemîndu-se îngîndurat de zidul mănăstirii.

— Adevărat, îl aprobă episcopul, mulţumit de cuvintele novicelui.

— Apoi cine urmează ? întrebă al doilea tînăr.

— Regii, conducătorii popoarelor aici, pe pământ, spuse episcopul Hallwick aşezîndu-se pe o bancă de lemn. Iar cei care se îngrijesc de bunurile bisericii sînt mai preţuiţi de

Domnul decît cei care adună pentru plăcerile trupurilor lor, adăugă el.

Alți trei tineri li se alăturară pentru a asculta cuvintele preaînțeleptului părinte. Se așezară în semicerc la picioarele episcopului.

— Cei însurați sînt mai prețuiți decît cei neînsurați ? întrebă Thomas.

— Desigur, răspunse episcopul. Și sînt egali cu negustătorii și ispravnicii, fiind doar cu puțin deasupra iobagilor legați de pămînt.

— Cine urmează, sfinția ta ? întrebă al doilea novice.

— Animalele, începînd cu cîinele, cel mai credincios omului, și sfîrșind cu boul cel greu de cap. Iată, aceasta este ierarhia pe care va trebui să o repetați novicilor voștri o dată ce veți depune jurămîntul de credință și veți fi hirotonisiți slujitori ai Domnului.

Thomas clătină din cap :

— Dar ați uitat femeia, părinte. Ce loc ocupă ea în iubirea Domnului ?

Episcopul își duse mîna la frunte gînditor.

— N-am uitat femeia, spuse într-un tîrziu. Este ultima în ochii lui Dumnezeu.

— După animale ?

— Da, după animale.

Tinerii dădură din cap aprobator. Singur Thomas părea puțin nedumerit.

— Părinte... începu el.

— Ce e, fiule ?

— Asta e ierarhia dată de Dumnezeu sau de biserică ?

Episcopul îl privi uluit. Întrebarea îi părea o blasfemie.

— Te îndoiești cumva că ar fi același lucru ?

Majoritatea celor ce trăiau în acele vremuri credeau cu adevărat că biserica era singura care înțelege cuvîntul lui Dumnezeu. Dar multe femei se îndoiau de asta. Iată istoria uneia dintre ele.

CAPITOLUL I

Anglia, 1206

Vestea îi va frînge inima. Kelmet, intendentul căruia baronul Raulf Williamson îi încredințase toate grijile moșiei cînd, mînat fiind de interesele regelui, fusese nevoit să părăsească în grabă Anglia, a fost cel care a trebuit să-i dea doamnei groaznica veste. Slujitorul se hotărî să nu amîne neplăcuta îndatorire, gîndindu-se că, probabil, lady Johanna ar fi dorit să pună cîteva întrebări celor doi trimiși ai regelui, înainte ca aceștia să se fi întors la Londra, desigur în cazul în care doamna va mai fi fost în stare să mai discute cu cineva după ce va fi aflat vestea despre multiubitul ei soț.

Da, trebuia să-i spună bunei doamne cît mai curînd posibil. Kelmet știa că asta era îndatorirea lui și, deși își spunea că e nerăbdător s-o ducă la bun sfîrșit, îndreptîndu-se spre capela unde lady Johanna era cufundată în rugăciunile de după-amiază, își simțea picioarele ca de plumb, ca și cînd ar fi fost înglodat în noroi pînă la genunchi.

Își ridică privirea și-l văzu pe părintele MacKechnie, un preot venit din Highlands[1], din ținutul clanului Maclaurin. Intendentul răsuflă ușurat.

— Aș vrea să vă rog ceva, urlă Kelmet pentru a se face auzit în vîntul care se întețea.

Preotul dădu din cap încruntat. Nu-i iertase încă intendentului purtarea jignitoare din urmă cu două zile.

— Vrei să te spovedesc ? întrebă batjocoritor.

1 Highlands — regiune muntoasă din nordul Scoției, cu relief tipic glaciar — văi înguste, lacuri interioare cu apă dulce, fiorduri înguste —, străbătută de numeroase cursuri de apă.

— Nu, părinte.

— Ai un suflet tare negru, Kelmet, clătină din cap preotul.

Intendentul nu răspunse provocării așteptînd răbdător ca scoțianul să i se alăture. Văzu zîmbetul din ochii preotului și-și dădu seama că acesta îl lua peste picior.

— E ceva mult mai important decît spovedania mea, începu Kelmet. Tocmai am primit o veste...

Dar preotul nu-l lăsă să termine :

— Azi e Vinerea Mare și nimic nu poate fi mai important ca spovedania. Nu te împărtășesc în dimineața de Paști, dacă nu-ți mărturisești păcatele azi și nu ceri iertare Domnului. Poți să începi cu îngrozitorul păcat al grosolăniei, Kelmet. Ar fi cel mai bun început.

Kelmet încercă să se stăpînească.

— V-am cerut iertare, părinte, dar se pare că nu mi-ați acordat-o încă.

— Adevărat, tot nu te-am iertat.

Intendentul se încruntă.

— V-am spus și ieri și alaltăieri că nu puteam permite intrarea dumneavoastră în castel, deoarece stăpînul mi-a dat ordine stricte să nu las pe nimeni înăuntru cîtă vreme domnia sa este plecat. Mi-a poruncit ca nici măcar pe fratele doamnei, Nicholas, să nu-l las să intre în caz că vine să-și vadă sora. Înțelegeți-mă, părinte, sînt al treilea intendent aici în mai puțin de un an și încerc să mă mențin în slujba asta ceva mai mult decît au făcut-o ceilalți.

— Dacă nu era lady Johanna aș fi stat încă în cort în fața castelului, nu-i așa ? pufni preotul încă dornic să-i pună intendentului răbdarea la încercare.

— Da, ați fi stat, admise Kelmet dînd din cap. Sau ați fi renunțat la așteptare și v-ați fi întors acasă.

— Nu mă întorc pînă cînd nu-i dau de știre stăpînului tău de prăpădul făcut de vasalul lui pe pămîntul Maclaurin. Ucide oameni făr' de vină, Kelmet, și mă rog lui Dumnezeu ca stăpînul tău să nu știe ce ticălos și lacom de putere s-a dovedit a fi Marshall. Am auzit spunîndu-se că nobilul ar fi un

om drept și sper că lauda nu e vorbă-n vînt, căci trebuie să pun capăt fără zăbavă acelor cruzimi. Cîțiva soldați Maclaurin s-au dus deja să ceară ajutor bastardului MacBain. O dată ce-i vor jura credință și-l vor alege laird[1], va fi prăpăd. MacBain va porni război împotriva lui Marshall și a tuturor celorlalți englezi care au jefuit pămîntul Maclaurin. Războinicul ăsta sălbatic știe ce înseamnă furia și răzbunarea și, pe sufletul meu, dacă însuși stăpînul tău, acolo unde s-a ascuns, nu va fi în primejdie de îndată ce MacBain va porni la luptă împotriva necredincioșilor cărora stăpînul tău le-a dat puteri depline.

Pe Kelmet conflictul scoțienilor îl captiva, deși nu era amestecat personal. Mai era și faptul că preotul îl ajută fără să-și dea seama să-și ducă la îndeplinire sarcina neplăcută pe care o avea. „Ce mai contează cîteva minute în plus sau în minus", se gîndi Kelmet.

— Credeți că războinicul MacBain are de gînd să vină în Anglia ?

— Nu cred, sînt sigur. Stăpînul tău nu va avea nici cea mai mică bănuială pînă cînd nu va simți tăișul sabiei lui MacBain pe beregată. Dar atunci va fi prea tîrziu.

Intendentul clătină neîncrezător din cap :

— Soldații stăpînului meu îl vor ucide înainte chiar de a ajunge lîngă zidurile castelului.

— Asta s-o crezi tu, spuse MacKechnie cu hotărîre.

— Ei, că doar n-o fi MacBain ăsta de neînvins !

— Ba eu cred că e. N-am mai întîlni niciodată un asemenea om. Nu vreau să te sperii cu poveștile pe care le-am auzit despre el. Doar atît îți spun : să nu-ți dorești niciodată să-i vezi mînia abătîndu-se asupra acestui castel.

— Oricum nu mai contează, părinte, murmură Kelmet obosit.

— Ba contează, spuse tăios preotul. Am de gînd să-l aștept oricît pe stăpînul tău. Situația e prea gravă ca să mă las cuprins de nerăbdare.

---

1 Laird (scoțiană) = proprietar de pămînt, moșier

Părintele MacKechnie tăcu pentru a-şi redobîndi calmul. Ştia că pe intendent nu-l interesează problemele clanului Maclaurin dar, o dată ce începuse să vorbească despre asta, mînia pe care şi-o ţinuse în frîu pînă atunci ţîşnise nestăpînită şi nu-şi mai putuse controla furia din voce. Schimbă subiectul, silindu-se să vorbească mult mai calm.

— Eşti încă plin de păcate, Kelmet, dar eşti un om cinstit care încearcă să-şi facă datoria. Dumnezeu va ţine seama de asta cînd vei sta în faţa Lui la Judecata de Apoi. Dacă nu vrei să te spovedesc, atunci ce altceva vrei să mă rogi ?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru lady Johanna, părinte. A sosit un mesaj de la Londra, din partea regelui John.

— Şi ? îl îndemnă MacKechnie văzîndu-l că ezită.

— Stăpînul meu e mort.

— Doamne Dumnezeule, nu poate fi adevărat !

— E adevărat, părinte.

MacKechnie oftă din greu. Îşi făcu iute semnul crucii, apoi îşi plecă fruntea şi-şi împreună mîinile, începînd să murmure o rugăciune pentru sufletul baronului. Vîntul îi flutură sutana dar el era prea adîncit în rugăciune pentru a da vreo atenţie acestui fapt. Kelmet îşi ridică privirile spre cer. Nori mari şi negri apăruseră deasupra lor, aduşi de vîntul care se întetea. Zgomotele ce prevesteau furtuna deveneau din ce în ce mai cumplite, mai ameninţătoare, mai potrivite zbuciumului din sufletele lor.

Preotul se închină din nou după ce termină rugăciunea, apoi se întoarse către intendent :

— De ce nu mi-ai spus imediat ? De ce m-ai lăsat să vorbesc ? Trebuia să mă fi oprit. Îndură-se Domnul acum de clanul Maclaurin, căci cine ştie ce se va mai abate asupra lui !

Kelmet dădu neputincios din cap :

— Nu ştiu ce se va întîmpla, părinte, cu pămînturile din Highlands ale stăpînului meu.

— Trebuia să-mi fi spus imediat, repetă preotul încă zguduit de cumplita veste.

— Ce mai contează cîteva minute în plus sau în minus ? răspunse Kelmet. Poate că voiam să amîn îndatorirea mea,

ţinîndu-vă de vorbă. Trebuie să-i spun doamnei şi, vedeţi, v-aş rămîne îndatorat dacă m-aţi ajuta. E atît de tînără şi nu ştie încă ce-i durerea. Vestea îi va frînge inima.

— O cunosc pe stăpîna ta de numai două zile, dar am văzut deja că are o inimă bună şi curată, spuse preotul dînd încet din cap. Nu sînt prea sigur însă că te pot ajuta. Stăpîna ta pare să se teamă de mine.

— E înfricoşată de preoţi, părinte, şi are temeiurile ei.

— Ce temeiuri ?

— Duhovnicul ei este episcopul Hallwick.

Preotul se încruntă.

— Nu mai e nevoie să adaugi nimic, murmură el dezgustat. Proasta reputaţie a lui Hallwick e cunoscută pînă şi-n Highlands. Nu-i de mirare că biata copilă se teme de toţi cei care poartă sutană. Chiar mă mir că a pus o vorbă bună să mă lasi să intru, Kelmet. Acum văd cît de curajoasă a fost, biata copilă, oftă preotul. Nu-i drept să sufere pentru pierderea unui soţ iubit la vîrsta ei fragedă. De cîtă vreme e măritată cu baronul ?

— De mai bine de trei ani. Era aproape un copil cînd s-a logodit. Părinte, vino te rog, cu mine la capelă.

— Desigur.

Cei doi se-ndreptară spre capelă mergînd unul lîngă celălalt.

— Sînt sigur că nu-mi voi găsi cuvintele. Nici nu ştiu cum să-i spun... zise Kelmet şovăitor.

— Spune-i direct, îl sfătui preotul. Îţi va fi recunoscătoare că nu o chinuieşti lăsînd-o să ghicească ce s-a întîmplat. Poate că ar fi mai bine să trimitem după o femeie, căci cu siguranţă Lady Johanna va avea nevoie de puţină mîngîiere şi de cîteva vorbe bune cînd va afla vestea.

— Nu ştiu pe cine să chem, spuse Kelmet. Cu o zi înainte de a pleca, stăpînul a schimbat din nou toate slugile. Doamna nici nu le ştie numele, căci s-au perindat mulţi slujitori pe aici. Preferă să stea mai mult singură. E foarte bună, părinte, dar rece şi niciodată nu se sfătuieşte cu nimeni. Adevărul e că n-are pe nimeni de încredere după care să putem trimite acum.

— De cît timp e plecat baronul ?

— De aproape șase luni.

— Și în tot acest răstimp lady Johanna nu s-a apropiat de nimeni ?

— Nu, părinte. N-are încredere în nimeni, nici măcar în intendentul ei. Stăpînul ne-a spus că va pleca numai pentru două săptămîni și l-am tot așteptat să se întoarcă.

— Cum a murit ?

— A alunecat și a căzut de pe o stîncă, spuse intendentul clătinînd din cap. Sînt sigur că nu mi s-a spus chiar tot, căci stăpînul meu nu era un om neîndemînatic. Poate că trimișii regelui îi vor spune ceva mai mult doamnei.

— O întîmplare greu de crezut, dar facă-se voia Domnului, adăugă preotul.

— Sau a diavolului, murmură Kelmet.

Dar MacKechnie nu luă în seamă vorbele lui.

— Lady Johanna se va mărita din nou, cu siguranță. Va moșteni o avere mare, nu-i așa ?

— O treime din averea soțului ei și, după cîte-am auzit, e destul de mult.

— Se poate să moștenească și pămînturile clanului Maclaurin pe care regele John le-a luat de la regele Scoției și le-a dăruit lui Raulf Williamson ?

— Se poate, admise Kelmet.

MacKechnie se gîndi să țină minte informația aceea, căci s-ar fi putut să-i folosească mai tîrziu.

— Cu părul ei blond și ochii aceia albaștri cred că nu va exista un nobil liber care să nu o dorească. E foarte frumoasă și, deși e un păcat să recunosc, îți spun totuși că și pe mine m-a impresionat chipul ei. Cu înfățișarea asta ar putea fermeca pe oricine, fără a avea măcar nevoie de avere.

Ajunseseră la treptele înguste ce duceau la ușa capelei.

— E foarte frumoasă, într-adevăr, admise Kelmet, și am văzut mulți bărbați pierzîndu-se cu firea în fața ei. Cu siguranță că mai toți și-ar dori-o, dar nu ca soție, adăugă el.

— Ce nerozie mai e și asta ?

— E stearpă, spuse Kelmet.

Preotul îl privi surprins.

— Doamne, șopti el.

Își plecă fruntea, făcîndu-și semnul crucii, și începu o nouă rugăciune pentru lady Johanna.

Înăuntrul capelei, doamna se ruga și ea. Stătea în spatele altarului, cerînd îndrumarea Domnului. Era hotărîtă să facă ceea ce se cuvenea. Ținea în mînă un pergament și, terminîndu-și rugăciunea, înfășură sulul într-o pînză ce se afla întinsă pe dalele de marmură. Se mai gîndi o dată dacă n-ar trebui să distrugă dovada îngrozitoare împotriva regelui ei, apoi clătină hotărîtă din cap. Poate că într-o zi cineva va găsi pergamentul și, dacă măcar un singur om va afla adevărul despre ticălosul rege ce a cîrmuit odată Anglia, atunci poate se va face puțină dreptate.

Johanna puse pergamentul între două lespezi de marmură, sub altar. Se asigură că era ascuns vederii și că nu se putea deteriora. Îngenunche pentru a mai spune o rugăciune, apoi se ridică, îndreptîndu-se spre ieșire. Deschise ușa și imediat părintele MacKechnie și intendentul întrerupseră discuția.

Preotul era încă impresionat de înfățișarea ei și recunoștea aceasta fără vreo remușcare. MacKechnie nu se considera vinovat de păcatul poftelor trupești doar pentru că observase lucirea părului ei blond sau pentru că privise puțin cam prea mult, poate, chipul acela încîntător. Pentru el, Johanna era pur și simplu una din făpturile lui Dumnezeu, un exemplu minunat al puterii Lui de a crea lucruri desăvîrșite.

Înfățișarea Johannei era tipic saxonă ; avea părul blond și pometii proeminenți și, deși era mică de înălțime, părea mult mai înaltă datorită ținutei ei maiestuoase. Da, preotului îi plăcea înfățișarea ei și era sigur că ea îi plăcea și Domnului, căci era blîndă și avea o inimă bună. MacKechnie era un om milostiv. Îl durea lovitura crudă pe care o primise deja buna doamnă. O femeie stearpă nu era de nici un folos pe lumea asta. Îi fusese refuzat însuși sensul existenței ei. Trebuia să-și poarte crucea și povara aceea era cu siguranță motivul pentru care nu o văzuse niciodată zîmbind. Și acum trebuia să primească încă o lovitură nemiloasă.

— Putem vorbi o clipă cu dumneavoastră, my lady[1] ? o întrebă Kelmet.

Vocea intendentului o avertiză că se întîmplase ceva. Îi privi cu precauție și mîinile i se încleștară în vreme ce le făcu semn cu capul să intre în capelă. Cei doi bărbați o urmară înăuntru. Lady Johanna se întoarse către ei, oprindu-se în mijlocul culoarului dintre cele două șiruri de bănci de lemn. Altarul era exact în spatele ei și întreaga capelă era luminată doar de patru lumînări. Flăcările ce pîlpîiau în globurile rotunde de sticlă, așezate la o palmă unele de celelalte, își întindeau umbrele pe placa lungă de marmură ce acoperea altarul.

Lady Johanna își îndreptă umerii, își împreună mîinile și-și aținti hotărîtă privirea asupra intendentului. Părea că-și adunase toate puterile pentru a primi crunta veste.

— S-a-ntors cumva soțul meu ?

Vocea ei, lipsită de orice emoție, păru și mai stinsă.

— Nu, doamnă, răspunse Kelmet.

Îi aruncă o privire preotului și, primind încuviințarea tăcută a acestuia, continuă :

— Au sosit doi trimiși de la Londra aducînd o veste cumplită. Soțul dumneavoastră e mort.

O tăcere apăsătoare se așternu după aceste vorbe. Kelmet începu să-și strîngă și să-și desfacă pumnii, așteptînd efectul veștii.

Pe chipul stăpînei lui, însă, nu se putea citi nimic și intendentul începu să creadă că nu-i înțelesese bine vorbele.

— E adevărat, doamnă. Soțul dumneavoastră e mort, repetă el răgușit.

Și din nou, nici o reacție. Preotul și intendentul schimbară o privire îngrijorată, apoi se uitară din nou la lady Johanna. Lacrimi se iviră dintr-o dată în ochii ei. Părintele MacKechnie aproape că răsuflă ușurat. Johanna înțelesese ceea ce i se spusese. Aștepta refuzul ei de a crede vestea, căci, de-a lungul anilor, tot consolîndu-i pe cei îndurerați,

1 Stăpînă.

văzuse că majoritatea oamenilor refuza la început să creadă moartea unei persoane dragi pentru a mai înșela o clipă adevărul.

Reacția Johannei fu rapidă și violentă.

— Nu, țipă ea scuturînd cu putere din cap. Nu pot să cred minciuna asta, nu pot.

— Kelmet a rostit adevărul, adăugă părintele MacKechnie cu voce joasă și blîndă.

— Trebuie să fie o minciună. Nu poate fi mort, Kelmet, trebuie să afli adevărul. Cine ar fi în stare să-ți spună o asemenea minciună ?

Preotul făcu un pas înainte pentru a o sprijini. Suferința din vocea ei îl făcea și pe el să plîngă. Dar lady Johanna nu-l lăsă s-o consoleze.

— Ce glumă crudă, spuse dîndu-se înapoi și împreunîndu-și mîinile.

— Nu, doamnă, îi răspunse Kelmet. Trimișii vin din partea Măriei Sale. Soțul dumneavoastră a murit. Există și un martor.

— Odihnească-se în pace, spuse preotul.

Lady Johanna izbucni în lacrimi. Amîndoi bărbații se grăbiră spre ea, dar din nou femeia îi îndepărtă. Cei doi se opriră neștiind ce să facă. Lady Johanna se întoarse cu spatele, căzu în genunchi, își încrucișă mîinile pe pîntec și se aplecă de parcă ar fi primit o lovitură puternică. Suspinele ei erau sfîșietoare. Bărbații o lăsară să-și dea frîu liber durerii și, cînd în cele din urmă își mai reveni puțin, preotul puse mîna pe umărul ei, șoptindu-i cuvinte de alinare. Femeia nu-i îndepărtă mîna. MacKechnie o urmări cum încet-încet își recapătă înfățișarea demnă de mai înainte. Lady Johanna începu să respire mai calm, își șterse ochii cu batista pe care i-o întinsese preotul, apoi îi permise acestuia s-o ajute să se ridice.

— Aș dori să rămîn singură. Trebuie... să mă rog, le spuse ea cu capul plecat.

Nu așteptă răspunsul lor. Se întoarse și se îndreptă către primul rînd de bănci. Îngenunche pe un scaun de piele și se închină, dîndu-le a înțelege că dorea să-și înceapă rugăciunea.

Preotul se îndreptă spre ieşire urmat de Kelmet, care tocmai se pregătea să închidă uşa cînd auzi vocea stăpînei sale :

— Jură, Kelmet ! Jură pe mormîntul tatălui tău că soţul meu este mort cu adevărat.

— Jur, stăpînă !

Intendentul mai aşteptă cîteva clipe pentru a vedea dacă stăpîna mai dorea să-i spună ceva, apoi ieşi închizînd uşa. Johanna se uită îndelung la altar. O stăpîneau gînduri şi sentimente contradictorii şi era prea copleşită pentru a se putea linişti.

— Trebuie să mă rog, spuse în şoaptă. Soţul meu e mort şi eu trebuie să mă rog.

Închise ochii, îşi împreună mîinile şi începu în cele din urmă să se roage, o rugăciune simplă, spusă din adîncul inimii :

— Îţi mulţumesc, Doamne, îţi mulţumesc, Doamne, îţi mulţumesc !

CAPITOLUL II

Highlands, Nordul Scoţiei, 1207

Era limpede că baronul căuta moartea şi laird-ul avea de gînd să-l ajute. MacBain auzise în urmă cu patru zile că baronul Nicholas Sanders se îndrepta spre dealurile înzăpezite ale ţinutului Maclaurin. Îl cunoştea bine pe englez. De fapt, acesta chiar luptase alături de ei în bătălia înverşunată împotriva ticăloşilor care se făcuseră stăpîni pe pămîntul Maclaurin.

După terminarea luptei, MacBain devenise laird al ambelor clanuri MacBain şi Maclaurin ; ca nou conducător luase hotărîrea de a-i permite lui Nicholas să rămînă la ei pînă ce îşi va reveni după rănile serioase primite.

MacBain socotea că fusese foarte binevoitor, chiar milostiv, fir-ar să fie, dar din motive întemeiate. Nu prea-i convenea, dar trebuia să admită că englezul îi salvase viaţa în timpul luptei. MacBain era un om mîndru. Îi era foarte greu, aproape imposibil să-i mulţumească, dar îi îngăduise lui Nicholas să rămînă pentru a-i fi îngrijite rănile, ca semn de recunoştinţă pentru faptul că-l salvase atunci cînd o sabie căutase să-l lovească pe la spate. Şi, deoarece nu aveau pe nimeni care să se priceapă la îngrijirea bolnavilor, MacBain curăţase şi legase cu mîna lui rănile englezului. Şi îngăduinţa lui nu se oprise aici, deşi în sinea lui considera că-şi plătise datoria. Totuşi, merse pînă acolo încît, atunci cînd Nicholas se simţi în sfîrşit în stare să călătorească, îi îngăduise să-şi păstreze calul straşnic pe care-l avea ; ba îi dădu chiar unul din pledurile lui pentru a fi astfel ocrotit la întoarcerea în Anglia, căci ştia că nici un alt clan n-ar îndrăzni să se atingă de un MacBain. Pledul îl proteja astfel mai mult decît o platoşă de oţel.

Da, fusese milostiv şi acum englezul voia să profite de bunătatea lui. Să-l ia dracu', acum chiar că trebuia să-l ucidă. Un gînd plăcut îi redase buna dispoziţie; de data asta va păstra calul lui Nicholas.

— Întinde unui englez un deget, MacBain, şi-ţi va cere toată mîna, zise batjocoritor Calum, mîna dreaptă a laird-ului, un războinic cu umeri largi şi părul blond, care avea sub comanda sa toţi luptătorii din clanul MacBain. Zîmbise ironic rostind vorbele acelea dar, după lucirea ochilor arăta că de fapt îl amuza venirea englezului.

— Vrei să-l ucizi ?

MacBain se gîndi o clipă înainte de a răspunde :

— Poate. Se silise să pară indiferent.

— E curajos englezul că se-ntoarce, rîse Calum.

— Prost, nu curajos, îi răspunse MacBain.

Keith, cel mai în vîrstă dintre luptătorii Maclaurin, intră ţanţoş vestind venirea englezului.

— Să-l aduc înăuntru ? întrebă Calum.

— Înăuntru ? pufni Keith. Sîntem mai degrabă afară decît înăuntru, Calum. Acoperişul a ars şi numai trei pereţi mai sînt în picioare. Aş zice că sîntem deja afară.

— Englezii au făcut asta, îi mai spuse Calum laird-ului. Nicholas...

— A venit aici să lupte împotriva nelegiuiţilor, alături de clanul Maclaurin, îi tăie vorba MacBain. Nicholas n-are nimic de-a face cu prăpădul de aici.

— Da' tot englez e !

— N-am uitat.

Se îndepărtă de căminul de care stătuse rezemat pînă atunci, mormăind o înjurătură cînd o stinghie de lemn căzu cu zgomot pe podea. Ieşi, apoi, urmat de Keith şi Calum, care îşi ocupară locurile de o parte şi de alta a stăpînului lor.

MacBain îşi domina în înălţime toţi luptătorii. Era un uriaş cu înfăţişare fioroasă şi aprig la mînie, cu păr negru şi ochi cenuşii ca de diavol. Părea a fi gata de luptă cum stătea aşa cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate pe pieptul masiv, privind înaintea lui încruntat.

Nicholas îl văzu pe laird imediat ce trecu de vîrful dealului. MacBain părea într-adevăr mînios, dar Nicholas îşi aminti că asta era înfăţişarea lui obişnuită. Totuşi, privirea încruntată a scoţianului îi dădea de gîndit.

— Cred că mi-am pierdut minţile să vin aici, murmură el. Începu să fluiere ascuţit în semn de salut, arborînd în acelaşi timp un zîmbet prevăzător.

MacBain nu era prea impresionat de curtenia englezului. Aşteptă ca Nicholas să ajungă în mijlocul curţii pustii, şi ridică o mînă făcîndu-i semn să se oprească.

— Ţi-am spus să nu te mai întorci aici, englezule.

— Da, mi-ai spus şi-mi amintesc foarte bine.

— Îţi aminteşti şi că ţi-am spus că va trebui să te ucid, dacă vei mai pune vreodată piciorul pe pămîntul meu ?

— Ţin minte toate amănuntele, MacBain, inclusiv ameninţarea ta, dădu din cap Nicholas.

— Aşadar, mă sfidezi ?

— S-ar putea spune şi aşa, ridică nepăsător din umeri englezul.

Zîmbetul lui calm îl cam puse în încurcătură pe MacBain. „Ce dracu', Nicholas nu vedea că vorbeşte serios ?"

— Dă pledul jos, Nicholas, spuse resemnat MacBain.

— De ce ?

— Nu vreau ca sîngele tău să-mi păteze culorile. Vocea îi tremura de furie şi Nicholas se rugă lui Dumnezeu ca scoţianul să fi vorbit în glumă. Nu că nu s-ar fi crezut la fel de puternic ca laird-ul sau că i-ar fi fost cumva teamă. Aveau amîndoi aceeaşi înălţime şi erau la fel de îndemînatici; totuşi, nu voia să se lupte cu el, căci, dacă-l ucidea, planul lui ar fi eşuat, iar dacă era ucis, scoţianul va afla prea tîrziu de ce dracului venise acolo. Pe lîngă asta, MacBain era mult mai iute şi nici nu lupta cinstit, ceea ce îl impresionase pe Nicholas.

— Da, e pledul tău, îi strigă scoţianului. Dar pămîntul, MacBain, aparţine surorii mele.

Războinicul se încruntă şi mai tare. Nu-i plăcea să audă adevărul. Făcu un pas înainte şi-şi scoase sabia din teacă.

— La dracu', murmură Nicholas descălecînd. Altceva nu mai ştii, MacBain ?

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu primi vreunul. Îşi scoase pledul pe care-l purta ca un stindard pe umăr şi-l aruncă pe şaua calului, trăgîndu-şi în acelaşi timp sabia. Unul din luptătorii Maclaurin alergă să-şi ia calul. Nicholas nu-i dădu nici o atenţie, încercînd să nu privească mulţimea care se adunase în cerc în jurul curţii. Ochii îi erau aţintiţi asupra adversarului său.

— Cumnatul tău a distrus castelul ăsta şi jumătate din clanul Maclaurin, tună MacBain. Iar eu ţi-am suportat destul prezenţa.

Cei doi uriaşi schimbară o privire înverşunată.

— Spune întreg adevărul, MacBain. Soţul surorii mele, Raulf Williamson, i-a trimis pe nelegiuitul de Marshall şi pe ticăloşii lui să aibă grijă de moşia asta ; dar cînd Raulf a murit şi sora mea a fost liberă să decidă, m-a trimis să-l gonesc pe trădătorul acela. Pămîntul e al ei, MacBain. Regele vostru, William, a uitat să-l răscumpere de la Richard pe vremea cînd regele nostru avea nevoie disperată de bani pentru cruciadele sale şi John n-a uitat nimic din ceea ce i-a revenit de drept. A dăruit pămîntul ăsta slujitorului său credincios, Raulf, şi Johanna moşteneşte totul acum că soţul ei e mort. E pămîntul ei fie că-ţi place sau nu.

Dezaprobarea acestor lucruri îi înfurie pe amîndoi. Se năpustiră unul asupra celuilalt ca doi tauri şi săbiile lor grele de oţel se loviră scoţînd scîntei şi făcînd un zgomot asurzitor. Ecoul larmei ce se auzi pînă jos în vale smulse murmure de aprobare mulţimii.

Nici unul din cei doi luptători nu scoase vreo vorbă vreme de aproape o jumătate de oră. Lupta le solicita toată forţa şi atenţia de care erau în stare. MacBain era cel care ataca tot timpul, iar Nicholas se apăra parîndu-i fiecare lovitură.

Luptătorii ambelor clanuri erau pe deplin mulţumiţi de spectacol. Ba chiar cîţiva murmurară aprobator văzînd iuţeala englezului, căci pentru ei, Nicholas îşi dovedise îndeajuns îndemînarea prin faptul că mai era încă în viaţă.

MacBain se răsuci pe neaşteptate şi-i puse piedică adversarului său. Nicholas căzu pe spate, se răsuci şi se ridică în picioare iute ca pisica, înainte ca laird-ul să aibă timp să profite de avantajul astfel dobîndit.

— Îţi primeşti al dracului de bine oaspeţii, gîfîi Nicholas.

MacBain zîmbi. Ar fi putut să pună capăt luptei cînd Nicholas fusese la pămînt, dar trebuia să recunoască faptul că nu voia să-l omoare.

— Curiozitatea mea e singurul lucru care te mai ţine în viaţă, englezule, îi strigă MacBain gîfîind la rîndul lui. Fruntea îi era acoperită de sudoare, dar îşi ridică sabia, învîrtind-o în aer şi atacîndu-l iarăşi pe Nicholas, care se văzu nevoit să pareze din nou lovitura puternică a scoţianului.

— Vom fi în curînd rude, MacBain, chiar dacă ţie nu prea-ţi convine.

Laird-ului îi trebuiră cîteva minute ca să priceapă vorbele nobilului.

— Cum vine asta, englezule ? îl întrebă el fără a se opri din luptă.

— Îţi voi fi cumnat.

MacBain nu încercă să-şi ascundă uimirea auzind asemenea vorbe de ocară. Se dădu un pas înapoi, coborîndu-şi sabia.

— Arăţi de parcă tocmai ţi-ai fi înghiţit spada, MacBain.

Spunînd vorbele acestea, Nicholas se năpusti cu capul înainte spre pieptul scoţianului. Parcă s-ar fi izbit de o stîncă. Lovitura îl duru al dracului, dar se dovedi eficientă. MacBain icni şi amîndoi luptătorii se prăbuşiră ; scoţianul scăpă spada. Nicholas îl culcă la pămînt, dar era prea ostenit, la rîndul lui, pentru a se mişca. Îl durea întreg corpul şi nici nu-şi mai dorea să se ridice. MacBain îl împinse în lături, se ridică în genunchi şi întinse mîna după sabie, dar se răzgîndi imediat. Se întoarse către Nicholas :

— Să mă însor cu o englezoaică ? Părea îngrozit şi respiră cu greutate, ceea ce-l încîntă pe Nicholas. Imediat ce-şi va recăpăta suflul se va mîndri cu faptul că-l storsese de puteri pe laird.

MacBain se ridică și-l trase după sine și pe englez. Apoi îl împinse îndărăt pentru a nu-l lăsa să creadă că fusese un gest de prietenie.

— Și cu cine crezi că o să mă însor ? îl întrebă încrucișîndu-și mîinile la piept.

— Cu sora mea.

— Ești nebun !

— Dacă nu te însori tu cu ea, regele John o va da lui Williams, spuse Nicholas clătinînd din cap. E un ticălos nenorocit. Domnul să te aibă în pază atunci, MacBain ! Marshall îți va părea un om drept și bun ca pîinea caldă, cînd vei vedea ce ticăloși va trimite Williams aici.

Laird-ul nu părea prea impresionat. Nicholas își apăsă mîna pe tîmplă pentru a-și domoli durerea, apoi continuă :

— Probabil că-i vei ucide pe toți cei pe care-i va trimite el.

— Să fii sigur de asta, îi tăie vorba MacBain.

— Dar Williams îți va răspunde trimițînd alți oameni... și alții... și alții... din ce în ce mai mulți. Îți poți permite să riști un război neîncetat cu Anglia ? Cîți dintre luptătorii Maclaurin vor muri înainte de a se termina totul ? Privește în jurul tău, MacBain. Marshall și oamenii lui aproape că au distrus totul. Clanul Maclaurin a venit la tine să-ți ceară ajutor și ai fost ales laird-ul lor. Ei se bizuie pe tine ; dacă te însori cu Johanna, pămîntul va deveni al tău în mod legal și regele te va lăsa în pace.

— Regele John e de acord cu căsătoria asta ?

— Da, îi răspunse Nicholas apăsat.

— De ce ?

— Nu știu prea bine. Știu doar că vrea ca Johanna să plece din Anglia. L-am auzit spunînd asta de cîteva ori. Se pare că e dornic să vadă căsătoria asta înfăptuită și s-a învoit să-ți dea pămîntul Maclaurin în ziua nunții. Eu voi primi pămînturile Johannei din Anglia.

— De ce ? întrebă din nou MacBain.

— Cred că sora mea știe de ce vrea John ca ea să plece atît de departe — regele spune că locul ăsta e la capătul lumii —, dar Johanna n-a vrut să-mi mărturisească motivele ei.

— Așadar, și tu ai să profiți din căsătoria asta.

— Nu vreau pămînturile acelea, spuse Nicholas. Ar însemna să plătesc și mai multe biruri pe an și-mi ajunge că trebui să-mi refac moșiile pe care le am deja.

— Atunci, de ce ai cerut...

— John înțelege numai graiul lăcomiei, îl întrerupse Nicholas. Dacă și-ar fi dat seama că vreau numai să-mi apăr sora de Williams, mi-ar fi respins cu siguranță propunerea ca Johanna să se căsătorească cu tine. Bineînțeles că a cerut o sumă mare de bani și eu am plătit totul.

— Te contrazici, englezule ! Dacă John vrea ca sora ta să plece din Anglia, atunci de ce ține mortiș s-o mărite cu Williams ?

— Pentru că Williams este cîinele credincios al regelui. Ar supraveghea-o foarte îndeaproape pe Johanna, clătină din cap Nicholas. Apoi adăugă în șoaptă. Sora mea știe ceva ce-l sperie al dracului pe rege. John nu vrea ca păcatele să iasă la iveală și să-i tulbure liniștea. Sigur că ea n-ar putea depune mărturie în fața curții împotriva vreunui bărbat, cu atît mai puțin a regelui, căci e femeie și n-are nici un drept. Dar sînt mulți nobili gata să se răscoale împotriva regelui și Johanna i-ar putea ațîța, dacă le-ar spune ce știe. E o taină la mijloc, MacBain, și cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sînt mai sigur că regelui îi e teamă de ceea ce știe Johanna.

— Dacă e adevărat ce-mi spui, mă mir că n-a ucis-o încă. Regele vostru e în stare de o asemenea ticăloșie.

Nicholas știa că numai spunîndu-i tot adevărul îl va putea cîștiga pe MacBain de partea sa.

— Da, e în stare s-o ucidă. Eram cu ea cînd a primit poruncă să plece la Londra, și i-am văzut chipul. Cred că și ea se gîndea că merge la moarte.

— Și totuși e încă în viață.

— Regele o ține sub pază. Are odăile ei, dar nu i se îngăduie să primească pe nimeni și trăiește tot timpul cu frica-n sîn. Vreau să plece cît mai repede din Anglia și singura cale e să se mărite cu tine.

Scoțianului îi plăcea sinceritatea englezului. Îi făcu semn să-l urmeze și se îndreptă spre zidurile pe jumătate năruite

ale castelului pe care el îl numea casa lui. Nicholas se grăbi să-l urmeze.

— Deci tu ai născocit vicleşugul ăsta, spuse MacBain mai potolit.

— Da. Şi exact la timp, căci John era hotărît s-o mărite cu Williams încă de acum şase luni, dar ea a reuşit să mai cîştige timp.

— Cum ?

— A cerut mai întîi o anulare a primei căsătorii, rînji Nicholas.

MacBain nu-şi ascunse uimirea.

— De ce să ceară o anulare ? Doar soţul ei e mort, nu ?

— A fost doar un vicleşug pentru a amîna nunta, îl lămuri Nicholas. A existat un martor la moartea soţului ei dar cadavrul lui n-a fost găsit. Sora mea i-a spus regelui că nu se mărită cu nimeni cîtă vreme mai e o urmă de nădejde ca soţul ei să mai fie în viaţă. Ştii că Raulf n-a murit în Anglia, ci într-un oraş înconjurat de apă, unde fusese trimis de regele însuşi ca sol al lui. Sigur că Johanna trebuia să îndeplinească voinţa regelui, dar, deoarece el are acum probleme cu biserica, John s-a hotărît să mai aştepte puţin. Johanna tocmai a primit scrisoarea de anulare.

— Cine e cel care l-a văzut murind pe soţul ei ?

— De ce mă întrebi ?

— Sînt doar curios. Ştii cine e ?

— Da, Williams.

Gabriel se hotărî să reţină amănuntul acela, care i-ar fi putut folosi cîndva.

— De ce mă preferi pe mine englezului ?

— Williams e o brută şi nu pot suferi gîndul că sora mea va fi sub puterea lui. Dintre două rele l-am ales pe cel mai mic. Ştiu că te vei purta frumos cu ea... dacă se va hotărî să se mărite cu tine.

— Ce neghiobie mai e şi asta ? Nu ea hotărăşte.

— Ba mi-e teamă că da, spuse Nicholas. Johanna va trebui mai întîi să te vadă, apoi va lua o hotărîre. A fost tot ce-am putut face. De fapt, ea nu s-ar mai fi măritat deloc, dacă ar fi putut plăti regelui banii pe care el i-i pretindea

pentru a-i acorda permisiunea de a rămîne nemăritată. Ea aşa crede, dar eu ştiu că John ar fi scăpat de ea într-un fel sau altul.

— Regele vostru e tare lacom, spuse MacBain. Sau se poartă aşa numai cu sora ta ?

— În privinţa banilor ?

MacBain dădu din cap.

— Nu, spuse Nicholas. John poate sili pe oricare din văduvele sfetnicilor lui să se recăsătorească. Dacă ele nu vor sau îşi aleg singure soţii, atunci sînt obligate să-i plătească o sumă mare de bani în fiecare an.

— Ai spus că ai plătit deja banii. Crezi că Johanna mă va accepta ?

Nicholas clătină din cap.

— Sora mea nu ştie nimic de bani şi ţi-aş rămîne îndatorat, dacă nu i-ai pomeni de asta.

MacBain îşi împreună mîinile la spate şi intră în castel. Nicholas îl urmă.

— Va trebui să mă gîndesc la propunerea ta, îi spuse laird-ul. Gîndul că mă voi însura cu o englezoaică îmi cade greu la stomac ; şi unde mai pui că e şi sora ta !

Nicholas simţi insulta, dar nu-i răspunse. MacBain îşi arătase firea în lupta împotriva lui Marshall şi a oamenilor lui. Era el cam necioplit, dar era un om drept.

— Mai trebuie să ştii ceva înainte de a lua o hotărîre, MacBain.

— Ce ?

— Johanna e stearpă.

MacBain dădu din cap în semn că îl auzise, dar nu-i răspunse pe dată. Apoi, ridică din umeri :

— Am deja un fiu.

— Cine ? Alex ?

— Da.

— Am auzit că ar mai fi cel puţin vreo trei bărbaţi care i-ar putea fi tată.

— Aşa e. Maică-sa era cam rea de muscă. Nici ea n-a putut spune exact cine e tatăl copilului ; credea că sînt eu. A murit la naşterea băiatului, iar eu l-am recunoscut.

— Şi ceilalţi îl recunosc ?

— Nu.

— Johanna nu-ţi poate da copii şi Alex e nelegitim. Crezi că va conta mai tîrziu ?

— Nu va conta, spuse MacBain aspru. Şi eu sînt nelegitim.

Nicholas începu să rîdă.

— Vrei să spui că atunci cînd te-am făcut „fecior de tîrfă" în timpul luptei cu Marshall, nu te-am insultat, ci am spus doar adevărul.

— Pe alţii i-am ucis cînd i-am auzit spunîndu-mi aşa. Socoteşte-te norocos.

— Tu vei fi cel norocos, dacă Johanna hotărăşte să se mărite cu tine.

MacBain clătină din cap.

— Vreau ceea ce este de drept al meu şi dacă însurîndu-mă cu scorpia capăt pămîntul, atunci aşa am să fac.

— De unde-ai scos-o că e scorpie ? întrebă Nicholas uimit de concluzia scoţianului.

— Mi-ai spus destule despre firea ei. E încăpăţînată, căci a refuzat să se încreadă în fratele ei, şi să-i spună tot ceea ce ştie despre rege. Are nevoie de un bărbat s-o ţină în frîu. Astea-s cuvintele tale, Nicholas, nu te uita aşa la mine, şi apoi mai e şi stearpă. Foarte atrăgător, n-am ce spune.

— E atrăgătoare, să ştii.

MacBain rîse batjocoritr.

— Nu-mi surîde cîtuşi de puţin să-mi fie soţie, dar ai dreptate, o să mă port bine cu ea. Găsim noi un mod să nu ne stăm prea des în cale.

Laird-ul turnă vin în două pocale de argint şi-i întinse unul lui Nicholas. Ridicară cupele în semn de salut şi le goliră dintr-o suflare. Nicholas ştia care e obiceiul în Highlands, aşa că rîgîi imediat. MacBain dădu aprobator din cap.

— Şi asta înseamnă că vei veni aici cînd ţi se va năzări ?

Nicholas începu să rîdă. Scoţianul părea tare supărat gîndindu-se la posibilitatea aceea.

— Va trebui să-mi dai cîteva pleduri, MacBain. N-ai vrea să i se întîmple ceva miresei tale pe drum, nu-i aşa ?

— Îţi voi da mai multe, Nicholas. Vreau cel puţin treizeci de oameni s-o însoţească şi toţi vor purta culorile mele. Le vei da drumul cînd veţi ajunge la Rush Creek. Numai tu şi sora ta veţi fi îngăduiţi pe pămîntul nostru, ai înţeles ?

— Glumeam cînd ţi-am spus de pleduri, MacBain. Pot să am şi singur grijă de sora mea.

— Vei face cum ţi-am poruncit, se răsti MacBain.

Nicholas se lăsă păgubaş şi laird-ul schimbă subiectul.

— Cît timp a fost Johanna măritată ?

— Mai bine de trei ani. Şi ar fi dorit să rămînă nemăritată, dar pe John nu-l interesează sentimentele ei. A ţinut-o sub cheie la Londra şi nu mi-a îngăduit decît mie s-o văd. A fost o vizită scurtă şi John a stat tot timpul cu noi. După cum ţi-am mai spus, MacBain, sora mea e ca un ghimpe în coastele lui.

MacBain se încruntă.

— Cum te simţi ştiind că eşti răspunsul la rugăciunile regelui John ? îl luă peste picior Nicholas.

Laird-ul nu era deloc amuzat.

— Voi căpăta pămîntul şi asta e tot ce contează pentru mine, spuse MacBain.

Nicholas nu mai avu timp să-i răspundă. Atenţia îi fu atrasă de un uriaş cîine-lup care tocmai intrase în holul castelului. Lupul îl zări imediat pe Nicholas şi începu să mîrîie ameninţător. MacBain îi dădu cîteva comenzi scurte în scoţiană şi imediat animalul se duse într-un colţ al încăperii încetînd să mai mîrîie.

— Îţi dau un sfat, MacBain. Ascunde monstrul ăsta cînd va veni Johanna. După ce o să se uite la voi nu-şi va mai dori decît să se întoarcă înapoi în Anglia.

MacBain izbucni în rîs.

— Ascultă ce-ţi spun, Nicholas. Nu accept un refuz. O să se mărite cu mine !

CAPITOLUL III

— Nu-l iau, Nicholas. Ţi-ai pierdut mințile dacă îți închipui că o să mă mărit cu el.

— Aparențele înșală, Johanna, spuse fratele ei. Așteaptă să ajungem mai aproape și-ai să vezi ce ochi blînzi are. MacBain se va purta foarte frumos cu tine.

Johanna clătină din cap. Mîinile îi tremurau cu putere și aproape că scăpă frîiele. Își încleștă mîinile pe chingi încercînd să nu privească spre scoțianul acela uriaș și fiara ce-i stătea alături.

Se apropiau de curtea castelului. Laird-ul stătea pe scările ce duceau în turnul pe jumătate ars. Nu prea părea încîntat de înfățișarea ei. Iar Johanna era îngrozită de înfățișarea lui. Respiră adînc pentru a se liniști, apoi întrebă în șoaptă :

— Ce culoare au ochii lui, Nicholas ?

Fratele său habar n-avea.

— Ai văzut că sînt blînzi și n-ai observat ce culoare au ?

Îl prinsese.

— Bărbații nu se gîndesc la prostiile astea, se apără el.

— Mi-ai spus că e un om bun, cu voce dulce și față zîmbitoare. De ce nu zîmbește acum, Nicholas ?

— Ei, și tu, Johanna...

— M-ai mințit !

— Nu te-am mințit. MacBain mi-a salvat viața nu o dată, ci de două ori în timpul luptei cu Marshall și oamenii lui și nici măcar nu vrea să recunoască asta. E un om mîndru, dar drept, crede-mă. Nici nu ți-aș fi pomenit de el, dacă n-aș fi fost convins că e un om în care poți avea încredere.

Johanna nu-i răspunse. O cuprinsese panica tot privindu-l pe scoțianul acela uriaș și animalul de lîngă el. Nicholas crezu că sora lui va leșina și se grăbi să găsească ceva amuzant să-i spună pentru a o ajuta să se liniștească.

— MacBain e cel din stînga, Johanna.

Dar ea nu era deloc amuzată.

— E cît un munte !

— E la fel de înalt ca mine, îi răspunse fratele ei mîngîind-o pe braț.

Ea îi dădu mîna în lături ; nu voia să se lase consolată și nici nu voia ca el s-o simtă cum tremură de frică.

— Multe neveste își doresc să aibă bărbați puternici să le apere. Statura lui ar trebui să te facă să te simți în siguranță ; ar trebui să fie un punct în favoarea lui.

— E în defavoarea lui, clătină ea din cap.

Continuă să-l privească pe laird și i se părea că devine din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropiau.

— E chipeș, spuse ea pe un ton acuzator.

— Dacă spui tu, se hotărî Nicholas să n-o contrazică.

— E un alt punct în defavoarea lui. Nu vreau să mă mărit cu un bărbat chipeș !

— Nu prea are sens ce spui, Johanna.

— Nici nu trebuie. M-am hotărît, Nicholas. Nu-l iau ! Du-mă acasă ! Acum !

Nicholas apucă frîiele calului ei pentru a-l opri, apoi o sili să se uite la el. Îl duru inima văzînd groaza din ochii ei ; numai el știa iadul prin care trecuse sora lui în prima căsătorie și, deși ea nu voia să vorbească despre asta, el știa ce o înfricoșa atît de tare acum.

— Ascultă-mă, Johanna. MacBain nu-ți va face nici un rău, îi spuse pe o voce joasă și rugătoare.

Johanna nici nu-și dădea seama dacă-l credea sau nu.

— Nu-l voi lăsa niciodată să-mi facă vreun rău.

Dîrzenia din vocea ei îl făcu să zîmbească mulțumit. Raulf nu reușise să-i înfrîngă spiritul și asta era o adevărată binecuvîntare, se gîndi el.

— Gîndește-te la motivele pe care le ai ca să te măriți cu el. Vei fi departe de rege și oamenii lui, în deplină siguranță căci ei nu te pot urmări aici.

— Da, e adevărat.

— MacBain urăște Anglia și pe regele nostru.

Johanna își mușcă buza de jos.

— Un alt punct în favoarea lui, recunoscu ea.

— Și locul ăsta, așa mohorît cum ți se pare acum, va fi într-o zi un adevărat rai. Tu va trebui să-i ajuți să refacă totul. Au nevoie de tine aici.

— Da, îi voi ajuta să-l refacă, spuse ea. Și tînjesc după vremea lor călduroasă ; adevărul e că m-am învoit să vin aici doar pentru că mi-ai spus că în Highlands soarele e mult mai aproape de pămînt. Nu știu cum de nu m-am gîndit la asta pînă acum. Trebuie să recunosc că mă încîntă gîndul că nu va trebui să port o mantie groasă mai mult de o lună pe an. Mi-ai spus că e neobișnuit de frig pentru perioada asta a anului.

Dumnezeule, uitase de minciuna aceea ! Johanna nu putea suferi frigul și nu știa absolut nimic despre Highlands. O mințise cu bună știință în dorința lui de a o scoate teafără din Anglia și acum se simțea vinovat. Și, pe deasupra, îl mai atrăsese de partea sa și pe părintele MacKechnie, un om al bisericii, care se învoise să-l susțină în minciuna lui. Preotul avea motivele lui pentru a dori ca Johanna să se mărite cu laird-ul și tăcuse de fiecare dată cînd ea pomenise de vremea însorită ce o atrăgea cel mai mult în Highlands. Și, de fiecare dată cînd venea vorba de asta, se uita stăruitor la fratele ei.

Nicholas lăsă să-i scape un oftat. Se gîndea că atunci cînd Johanna se va trezi în zăpadă pînă la genunchi, își va da singură seama că o mințise. Spera că pînă atunci își va schimba și părerea despre MacBain.

— Mă va lăsa în pace, Nicholas ?

— Da.

— Și nu i-ai spus nimic despre felul cum s-a purtat Raulf cu mine ?

— Nu, desigur. Nu mi-aș încălca niciodată cuvîntul față de tine.

Ea dădu din cap.

— Și știe sigur că nu pot avea copii ?

Discutaseră subiectul acesta de cel puțin zece ori pe drum. Nicholas nici nu știa ce putea să-i mai spună ca s-o convingă.

— Știe, Johanna.

— Și de ce nu-i pasă ?

— Vrea pămîntul. E laird acum și trebuie să pună interesele clanului mai presus de ale sale. Căsătoria cu tine este singura cale prin care își poate vedea dorința împlinită.

MacBain se plictisise tot așteptîndu-și mireasa. Începuse să coboare scările exact în momentul în care Johanna își înghiontise calul să intre în curte. Purta o mantie neagră cu glugă și MacBain încă nu-i văzuse chipul. Fu uimit să vadă cît de mică era. Judecînd după statura lui Nicholas, se așteptase ca soră-sa să fie mult mai înaltă. Ei, dar ce-i păsa lui cum arăta. Se însura cu ea din interes și atîta tot. Totuși, credea că, fiind sora lui Nicholas va avea același păr roșcat. Se înșelase, însă.

Nicholas descălecă primul și, aruncînd frîiele unuia dintre soldați, se grăbi s-o ajute și pe Johanna să coboare de pe cal.

Era atît de mică ! Abia dacă-i ajungea fratelui ei pînă la umeri. Nicholas își pusese mîinile pe brațele ei și-i spunea ceva zîmbind.

Era limpede că-și iubea mult sora. MacBain se gîndi că dragostea lui frățească era puțin cam exagerată.

Cînd Johanna își dezlegă mantia, soldații se aliniară toți în spatele comandantului lor ; luptătorii Maclaurin se îngrămădiră în partea stîngă a scărilor iar cei din clanul MacBain în partea dreaptă. Cele șase trepte se umplură în cîteva clipe de curioși. Toți voiau s-o vadă pe mireasa laird-ului lor.

MacBain auzi murmure aprobatoare imediat ce Johanna își scoase mantia și o întinse fratelui ei. Nu credea că scosese și el vreun sunet, dar nu era prea sigur ; i se tăiase respirația văzînd-o.

Nicholas nu-i pomenise nimic de înfățișarea ei și nici el nu fusese prea curios pentru a întreba. Îl privi pe englez și văzu zîmbetul din ochii lui. „Știe că sînt năucit", își zise el. MacBain își ascunse uimirea, îndreptîndu-și din nou ochii către femeia aceea frumoasă ce venea spre el. Doamne, ce fată frumoasă era ! Părul blond îi venea pînă la mijloc și buclele îi săltau la fiecare pas. N-avea nici un cusur.

Îi plăceau pistruii ei aurii și ochii de un albastru aprins, pielea aceea albă și buzele... Doamne, buzele ei ar putea vîrî și un sfînt în păcat ! Îi plăcea și asta.

Cîțiva dintre soldații Maclaurin nu reușiră să se stăpînească așa cum făcuse MacBain. Doi dintre luptătorii ce stăteau în spatele laird-ului lor scoaseră un fluierat de apreciere. Pe MacBain îl deranjă grosolănia lor. Se întoarse, îi ridică pe fiecare de guler și-i aruncă dincolo de scări. Ceilalți soldați se dădură la o parte pentru a se feri din calea lor.

Johanna se opri imediat, îi privi pe cei doi trîntiți la pămînt, apoi se uită la laird-ul lor. Scoțianul parcă nici nu se clintise.

— Un om blînd ziceai, Nicholas ? Era o glumă, nu ?

— Dă-i o șansă, Johanna. Măcar atît să faci pentru noi.

Johanna își privi nemulțumită fratele, apoi se întoarse din nou către laird.

MacBain făcu un pas înainte și lupul îl urmă, culcîndu-se din nou la picioarele stăpînului său. Johanna se rugă să aibă destul curaj pentru a continua să meargă. Se opri la cîțiva pași de scoțian și făcu o reverență fără cusur. Genunchii, îi tremurau însă, atît de tare, încît mulțumi Cerului că nu căzuse. Auzi cîteva mormăieli în vreme ce stătea cu capul plecat și nu știa dacă să le considere dovezi de aprobare sau dimpotrivă.

Laird-ul purta pledul cu culorile sale ; avea picioare foarte puternice și Johanna se sili să privească în altă parte.

— Bună ziua, laird MacBain !

Vocea îi tremura. Îi era teamă de el și asta nu era ceva nou pentru MacBain. Înfățișarea lui trimisese multe fete înapoi la părinții lor. Nu încercase să le schimbe impresia, pentru

că nu-i păsase în mod deosebit de nici una dintre ele. Acum însă îi păsa. Știa că n-o va convinge niciodată pe femeia asta să se mărite cu el dacă nu făcea ceva s-o liniștească. Johanna se uita înspăimîntată la cîinele lui și își dădu seama că și lupul o înfricoșa la fel de tare.

Nicholas nu-l ajuta prea mult. Stătea acolo rînjind ca un netot. MacBain îi ceru ajutorul din priviri, dar își dădu seama că n-ar fi trebuit să facă asta cînd o văzu pe Johanna dîndu-se repede un pas înapoi.

— Știe scoțiana ? îl întrebă el pe Nicholas.

— Am început să învăț limba voastră, îi răspunse Johanna în engleză.

Mîinle îi erau împreunate și pumnii încleștați atît de tare încît încheieturile i se albiseră. MacBain se gîndi că poate întrebînd-o ceva ar mai liniști-o.

— Și de cînd înveți limba noastră ?

Mintea i se golise de gînduri și asta numai din vina lui. Privirea lui o tulbura și nu se putea gîndi la nimic. Doamne, nici nu-și mai amintea ce o întrebase. El îi repetă răbdător.

— De aproape patru săptămîni, îi răspunse ea scurt.

MacBain se stăpîni să nu zîmbească, dar unul din soldații lui începu să rîdă amuzat. Privirea laird-ului îl făcu să amuțească.

Nicholas își privi încruntat sora, întrebîndu-se de ce nu-i mărturisise scoțianului adevărul. Erau mai bine de patru luni de cînd începuse să învețe scoțiana cu părintele MacKechnie. Prinse privirea speriată a surorii sale și înțelese. Johanna era pur și simplu prea înfricoșată pentru a-și aduna gîndurile.

MacBain se gîndi c-ar fi mai bine să rămînă singur cu ea în timpul acelei întîlniri atît de importante.

— Așteaptă aici, Nicholas. Eu și sora ta vom intra să stăm puțin de vorbă.

Spunînd acestea, MacBain se întoarse către Johanna și-i întinse mîna. Cîinele veni după el și Johanna se trase instinctiv un pas înapoi. Dîndu-și seama de gestul ei și închipuindu-și cît de fricoasă trebuie să o creadă scoțianul, făcu iute un pas înainte. Fiara începu să mîrîie către ea. MacBain îi strigă un ordin în scoțiană și mîrîitul amenințător încetă pe dată.

Johanna arăta de parcă ar fi fost din nou gata să leşine şi Nicholas înţelese că avea nevoie de timp pentru a-şi reveni.

— De ce n-ai îngăduit ca oamenii mei şi părintele MacKechnie să ne însoţească şi dincolo de Rush Creek ? îl întrebă el pe scoţian.

— Sora ta şi cu mine trebuie să ajungem la o înţelegere înainte ca preotul să vină aici ; iar oamenii tăi nu vor fi niciodată îngăduiţi pe pămîntul nostru, Nicholas. Ai uitat cum ne-am înţeles cînd ai venit ultima dată aici ?

Nicholas dădu încet din cap, nemaiştiind ce să spună.

— Părintele MacKechnie s-a supărat foarte tare pentru că ai poruncit ca şi el să rămînă la Rush Creek, interveni Johanna.

MacBain nu păru prea îngrijorat că supărase un om al bisericii. Ridică nepăsător din umeri şi Johanna îl privi uluită. În cei trei ani cît fusese măritată cu Raulf învăţase să se teamă de preoţi ; ştia că sînt oameni puternici şi necruţători. Dar MacKechnie era altfel ; avea o fire blîndă şi îşi primejduise viaţa venind în Anglia pentru a apăra clanul Maclaurin. Nu va permite acum să fie insultat.

— Părintele MacKechnie este obosit după lunga călătorie făcută şi i-ar prinde bine puţină mîncare şi băutură. Vă rog, arătaţi-i ospitalitatea dumneavoastră.

MacBain dădu din cap şi, întorcîndu-se către Calum, îi porunci :

— Ocupă-te de asta !

Se gîndea că ar mai linişti-o puţin, dacă i-ar îndeplini rugămintea. Voia să-i arate că putea fi un om înţelegător. Şi totuşi, Johanna îl privea atît de speriată de parcă ar fi vrut s-o rupă la fugă chiar atunci. Doamne, că tare sfioasă mai era !

Şi cîinele lui nu uşura deloc situaţia. Johanna continua să-i arunce priviri îngrijorate şi lupul mîriia de fiecare dată cînd ea se uita la el.

MacBain se gîndi s-o înşface, s-o arunce peste umăr şi s-o ducă înăuntru, apoi se răzgîndi. Gîndul, însă îl amuză. Îşi stăpîni nerăbdarea, îi întinse din nou mîna şi aşteptă pur şi simplu să vadă care va fi reacţia ei.

Johanna citi în privirea lui că ştia că se teme de el şi îşi dădu seama că timiditatea ei îl amuza. Trase adînc aer în piept, silindu-se să se liniştească, apoi îşi puse mîna într-a lui.

Doamne, totul la el era uriaş ! Mîna lui era de două ori cît a ei şi cu siguranţă că o simţise că tremura. Totuşi, era un laird şi Johanna se gîndi că n-ar fi putut ajunge şeful clanului, dacă nu şi-ar fi însuşit nişte maniere, aşa că nu credea că el va pomeni ceva de neliniştea ei.

— De ce tremuri ?

Johanna încercă să-şi retragă mîna, dar el nu-i dădu drumul. Acum era a lui şi n-avea de gînd s-o mai lase să plece.

Înainte ca ea să aibă timp să găsească un răspuns potrivit la întrebarea lui, MacBain se întoarse şi o trase în sus pe scări spre intrarea castelului.

— Din cauza vremii neobişnuite de aici, reuşi ea în sfîrşit să îngaime.

— Din ce cauză ? o privi el nedumerit.

— N-are nici o importanţă.

— Explică-mi ce-ai vrut să spui, îi porunci MacBain.

— Nicholas mi-a spus că aici vremea e foarte caldă tot timpul anului. Credeam că v-a spus de...

Voise să spună „mincîuna lui" dar se răzgîndi. S-ar putea ca laird-ul să nu înţeleagă de ce o amuzase atît scornirea fratelui ei despre vremea caldă din Highlands.

— Ce să-mi spună ? întrebă MacBain curios să ştie ce o făcuse să roşească aşa.

— Mi-a spus că astfel de ierni reci sînt neobişnuite aici, zise ea.

MacBain se stăpîni să nu izbucnească în rîs. Vremea era de fapt neobişnuit de caldă pentru perioada aceea a anului. Înţelesese însă ce delicată era femeia aceea şi îşi dădu seama că nu rîzînd de naivitatea ei ar face-o să-şi mai domolească teama de el.

— Şi tu crezi tot ce-ţi spune fratele tău ? o întrebă.

— Da, sigur, răspunse ea pentru a-i arăta că avea deplină încredere în fratele ei.

— Aha ! Înţeleg.

— Din cauza frigului tremur așa, spuse ea negăsind ceva mai potrivit.

— Nu e adevărat.

— Nu e adevărat ?

— Ți-e teamă de mine.

Așteptă ca ea să mintă din nou dezmințindu-i vorbele, dar răspunsul Johannei îl surprinse.

— Da, mi-e teamă de dumneavoastră. Mi-e teamă și de cîinele dumneavoastră.

— Îmi place răspunsul tău.

Îi dădu în sfîrșit drumul, dar Johanna era atît de uimită de remarca lui încît uită să-și retragă mîna.

— Vă place să știți că mă tem de dumneavoastră ?

MacBain zîmbi.

— Știam deja că te temi de mine, Johanna. Îmi place că ai recunoscut adevărul. Puteai să mă minți.

— Ați fi știut că vă mint.

— Da, aș fi știut.

Doamne, ce arogant era ! Dar ea nu se simțea jignită — se aștepta la aroganță din partea unui războinic cu statura lui înspăimîntătoare.

Își dădu seama că-l ținea ea acum de mînă și-i dădu drumul imediat. Apoi se întoarse pentru a privi în jur. În dreapta era o scară largă cu balustrada din lemn sculptat ; în spatele scării se afla un coridor, iar în stînga intrării principale era un hol mare pe de-a-ntregul în ruine. Johanna stătea pe ultima treaptă privind prăpădul din jurul ei. Pereții erau pe jumătate arși și abia mai puteau susține bîrnele înnegrite ale tavanului. În aer, încă mai stăruia parcă mirosul de fum.

Johanna coborî scările și traversă încăperea. O întristă să vadă prăpădul acela și aproape că-i venea să plîngă. MacBain îi urmări chipul schimbîndu-se în vreme ce privea încăperea.

— Oamenii soțului meu au făcut asta, nu-i așa ?

— Da.

Johanna se întoarse să-l privească. Îl mișcă tristețea din ochii ei. Avea într-adevăr un suflet bun.

— S-a făcut o mare nedreptate aici.

— Așa e. Dar tu n-ai avut nici o vină.

— Aș fi putut să-l conving pe soțul meu.

— Nu cred că te-ar fi ascultat. Spune-mi, Johanna, el știa ce făcea vasalul lui aici ?

— Știa de ce era în stare Marshall.

MacBain dădu din cap. Își împreună mîinile la spate și continuă s-o privească.

— Tu ai încercat să îndrepți lucrurile trimițîndu-l pe fratele tău după Marshall.

— Vasalul soțului meu se făcuse stăpîn aici. Nu voia să înțeleagă că Raulf e mort și că nu mai era nevoie de el.

— N-a fost niciodată nevoie de el aici, îi răspunse MacBain aspru.

Johanna dădu aprobator din cap.

— Nu, n-a fost niciodată nevoie de el aici.

— Marshall dobîndise puterea. Puțini oameni pot renunța la ea.

— Dumneavoastră ați putea ?

MacBain o privi surprins, căci nu se aștepta la o asemenea întrebare.

Dădu să-i răspundă că da, ar putea renunța, dar adevărul era că, acum, o dată ce fusese ales laird, nu știa dacă ar putea accepta să renunțe la poziția lui.

— Urmează să fiu pus la încercare, admise el. Sper că voi putea renunța, dacă asta ar fi spre binele clanului meu, dar nu știu sigur ce voi face pînă n-am să ajung în situația aceea.

Sinceritatea lui o impresionă și Johanna zîmbi.

— Nicholas era supărat pe dumneavoastră pentru că Marshall reușise să scape și nu voiați să-l lăsați să se ducă după el. Mi-a spus că v-ați certat și că l-ați lovit, iar cînd și-a revenit, Marshall zăcea într-o baltă de sînge la picioarele lui.

MacBain zîmbi. Nicholas îndulcise mult povestea.

— Ai să te măriți cu mine, Johanna.

Vocea îi era aproape poruncitoare și MacBain nu mai zîmbea acum. Johanna își adună toate puterile pentru a-l înfrunta, apoi clătină încet din cap.

— De ce dai îndărăt ? o întrebă el la fel de poruncitor.

Johanna clătină din nou din cap. MacBain nu era obișnuit să fie înfruntat, dar încercă să-și stăpînească firea. Nu era el prea priceput în conversație și știa asta. Și nici să pețească nu prea știa cum. De ce dracului i se dăduse Johannei posibilitatea să aleagă dintru început ? Nicholas ar fi trebuit pur și simplu s-o anunțe că trebuie să se mărite și cu asta basta. Discuția asta nici n-ar fi trebuit să mai aibă loc. La naiba, acum ar fi trebuit să fie în mijlocul ceremoniei de nuntă, jurîndu-și credință unul altuia.

— Nu-mi plac femeile sfioase.

Johanna își îndreptă umerii.

— Nu sînt sfioasă, my lord[1], dar am învățat să fiu prudentă. Sfioasă n-am fost niciodată.

— Ah, da ?

Se vedea că n-o crede.

— Nu-mi plac bărbații solizi, chiar dacă sînt chipeși.

— Mă găsești chipeș ?

Cum de reușise să-i întoarcă vorbele într-un compliment ? Și apoi, părea așa de surprins de parcă nici nu și-ar fi dat seama pînă atunci de propriul lui farmec.

— M-ați înțeles greșit, sir. Faptul că sînteți chipeș e împotriva dumneavoastră. Apoi îi repetă fără să acorde atenție privirii lui neîncrezătoare. Și în special nu-mi plac bărbații solizi.

Știa că e ridicolă, dar nu-i păsa. N-avea de gînd să dea înapoi tocmai acum. Îl privi direct în ochi, încruntată ; începuse să o doară gîtul tot uitîndu-se în sus la el.

— Ce credeți de părerea mea, sir ?

Îl provoca prin tonul vocii ei, prin atitudinea ei. Îl înfrunta curajoasă și lui MacBain îi veni să rîdă. Dar se abținu.

— E o neghiobie, îi spuse, încercînd să pară cît mai aspru.

— Poate, dar asta nu schimbă ceea ce simt.

1 Stăpîne.

MacBain se gîndi că pierduse deja destul timp cu discuția aceea. Trebuia s-o facă o dată să înțeleagă.

— Nu vei mai pleca de aici și cu asta basta. Vei rămîne cu mine, Johanna și mîine ne vom căsători. Și să știi că asta nu e o părere ; ți-am spus ce se va întîmpla.

— Vă veți căsători cu mine împotriva voinței mele ?

— Da.

La dracu ! Părea de-a dreptul îngrozită acum. Nu-i plăcea s-o vadă atît de înspăimîntată. Încercă din nou s-o ia cu binișorul pentru a o face să se învoiască. Că doar nu era un monstru. O putea face să înțeleagă.

— Sper că nu te-ai răzgîndit deodată și vrei să te întorci înapoi ? Nicholas mi-a spus că voiai neapărat să părăsești Anglia.

— Nu, nu m-am răzgîndit, dar...

— Sau poate n-ai de unde să plătești banii pe care ți-i cere regele pentru a rămîne nemăritată ?

— Nu, n-am de unde.

— Atunci să fie baronul Williams ? Nicholas mi-a spus că englezul voia să se însoare cu tine.

Nu-i lăsă răgaz să-i răspundă.

— Nu contează, oricum. Nu te voi lăsa să pleci. Nu vei fi a altuia.

— Nu-l prefer pe baronul Williams.

— Dezgustul din vocea ta mă face să cred că și Williams e tot un uriaș chipeș.

— E chipeș dacă într-adevăr găsiți că porcii sînt chipeși, sir ; apoi, e puțin de stat și încă și mai puțin la minte. Mi-ar fi cu neputință să-l accept.

— Pricep, rosti MacBain lungind fiecare silabă. Deci nu-ți plac bărbații înalți, nici cei scunzi. Am înțeles bine ?

— Rîdeți de mine.

— Nu, rîd de vorbele tale prostești. Nicholas e la fel de înalt și de solid ca mine.

— Da, dar fratele meu nu mi-ar face niciodată vreun rău.

Adevărul ieșise la iveală. Johanna rostise vorbele acelea înainte de a-și da seama ce spune. MacBain înțelese și o privi

încruntat. O văzu roşindu-se şi plecîndu-şi repede ochii în podea.

— Vă rog să încercaţi să înţelegeţi. Dacă m-ar muşca un căţeluş, aş supravieţui, dar dacă m-ar muşca un lup, nu cred să mai am vreo şansă.

Încerca din toate puterile să pară curajoasă, dar nu reuşea deloc. Îi era cu adevărat frică, se gîndi MacBain, şi frica asta îi venea probabil din ceea ce trăise.

Se aşternură cîteva clipe lungi de tăcere. MacBain nu-şi lua ochii de la ea şi Johanna continua să privească în jos.

— Soţul tău...

— Nu vreau să vorbesc despre el.

Îi dăduse fără să vrea răspunsul. MacBain făcu un pas către ea şi Johanna se dădu înapoi. Îşi puse mîinile pe umerii ei şi îi porunci să-l privească. În cele din urmă Johanna îşi ridică ochii.

— Johanna ? îi şopti el răguşit.

— Da, domnule.

— Eu nu muşc.

CAPITOLUL IV

Se căsătoriră în după-amiaza următoare. MacBain se învoise să mai aştepte pînă atunci pentru ca părintele MacKechnie să aibă timp să pregătească totul pentru ceremonie. Dar acesta era singurul punct asupra căruia era dispus să cedeze. Johanna voise să se întoarcă în tabără pentru a-şi petrece noaptea în cortul ei, alături de Nicholas, de preot şi de oamenii care-i erau credincioşi, dar laird-ul nici nu vru s-audă. Îi porunci să doarmă într-una din căsuţele de pe coama dealului, ce fusese reclădită de curînd. Căsuţa avea o singură cameră, destul de mică, o singură fereastră şi un cămin de piatră.

Johanna nu-l mai văzu pe laird şi nici pe fratele ei pînă la ceremonie. MacBain pusese doi străjeri în faţa uşii ei, dar Johanna nu îndrăzni să-l întrebe dacă cei doi oameni erau aşezaţi acolo pentru a o păzi sau pentru a o împiedica să plece.

Nu reuşi aproape deloc să doarmă. Era copleşită de tot felul de griji. Dacă MacBain se dovedea a fi ca Raulf ? Doamne, oare va putea suporta să treacă din nou prin tot iadul acela ? Gîndul că s-ar putea să se mărite cu un alt monstru o făcu să izbucnească în plîns. I se făcu însă imediat ruşine. Era oare aşa de laşă ? Avusese oare dreptate Raulf să-şi rîdă de ea ?

Nu, nu, era o femeie puternică. Va reuşi să înfrunte toate furtunile ce se vor abate asupra ei ; nu se va înfricoşa şi nu se va mai lăsa tulburată de astfel de gînduri nevrednice despre ea. La naiba, doar şi ea însemna ceva pe lumea asta... nu ?

Johanna crezuse că încrederea în sine îi revenise după moartea lui Raulf. Pentru prima dată după trei ani trăia fără teamă. Zilele îi erau pline de o pace binecuvîntată. Chiar şi

atunci cînd regele John îi poruncise să se ducă la curte, fusese lăsată în pace în odăile ei particulare. Nimeni nu o deranja și exact în fața ferestrelor ei era o grădină unde-și petrecea cea mai mare parte a timpului.

Dar acum liniștea ei trebuia să ia sfîrșit. Era silită să se mărite din nou și știa că-l va dezamăgi pe laird. Oare ce va face el atunci ? Va încerca s-o umilească și s-o facă să simtă că n-are nici un folos pe lumea asta ?

Nu, nu putea îngădui ca așa ceva să se mai întîmple. Atacurile lui Raulf fuseseră atît de viclean ascunse, iar ea era o copilă atît de naivă, încît nu-și dăduse seama de ceea ce se întîmplă decît cînd era deja prea tîrziu. Acel atac neîndurător, sufocant, asupra personalității ei aproape că o secase de viață. Și cînd încercase să se opună începuseră bătăile.

Johanna se sili să nu-și mai aducă aminte și adormi rugîndu-se să se întîmple un miracol.

Nicholas veni s-o ia pe la amiază. Îi privi chipul palid și clătină din cap.

— N-ai nici un pic de încredere în judecata fratelui tău ? Ți-am spus că MacBain e un om de onoare și n-ai de ce să te temi de el.

Johanna se apropie de fratele ei și își puse mîna pe brațul lui.

— Am încredere în judecata ta, îi șopti.

Dar vocea îi era lipsită de convingere. Totuși Nicholas nu se simți jignit, căci îi înțelegea teama. Îl cuprinse mînia amintindu-și de chipul ei bătut, de halul în care o găsise cînd se oprise să-i facă o vizită și Raulf n-avusese destul timp s-o ascundă.

— Nu te mai încrunta așa, Nicholas, te rog. Încerc să-mi stăpînesc teama și sînt sigură că totul va fi bine.

Nicholas zîmbi. Nu-i venea să creadă că acum ea era cea care încerca să-l liniștească.

— Da, totul va fi bine. Uite, dacă privești în jurul tău ai să-ți dai seama ce fel de om e viitorul tău soț. Unde-ai dormit aseară ?

— Știi foarte bine unde-am dormit.

— Era o căsuță de curînd ridicată, nu-i așa ? Nu-i dădu răgaz să răspundă. Și mai văd încă trei acolo, tot de curînd ridicate. Lemnul nici nu s-a uscat încă.

— Ce tot încerci să-mi spui ?

— Un egoist s-ar gîndi mai întîi să-i fie lui bine, nu-i așa ?

— Da.

— Vezi vreun castel nou pe aici ?

— Nu.

— Calum, comandantul luptătorilor MacBain mi-a spus că toate casele refăcute sînt pentru bătrînii clanului. La ei s-a gîndit prima dată, căci ei au cel mai mult nevoie de căldură, de un acoperiș deasupra capului în timpul nopții. MacBain se pune pe sine în rînd cu ceilalți ; gîndește-te și la asta, Johanna. Am aflat că sînt două dormitoare neatinse de flăcări în aripa de est a castelului, și totuși MacBain n-a petrecut nici o noapte acolo. Doarme afară cu soldații. Asta nu-ți spune nimic despre firea lui ?

Johanna zîmbi, ceea ce îl mulțumi pe deplin pe Nicholas. Dădu satisfăcut din cap văzînd că obrajii ei își recapătă culoarea. Ajunseră aproape de intrarea curții și se opriră să privească grupurile de bărbați și femei ce zoreau să pregătească ceremonia. Deoarecc capela fusese arsă, pregătirile pentru cununie se făceau în curte.

Un altar improvizat dintr-o scîndură lată de lemn era așezat pe două butoaie goale și acoperit cu o pînză albă. Părintele MacKechnie așeză deasupra un potir și un taler din aur. Alte două femei îngenunchează în fața butoaielor, aranjînd buchete de flori.

Johanna porni din nou către altar, dar Nicholas o prinse de mînă vrînd să-i mai spună ceva.

— Mai este un lucru pe care cred că ar trebui să-l știi.

— Ce lucru ?

— Vezi copilul de colo, de pe ultima treaptă ?

Johanna se întoarse spre scară ; un băiețel de vreo patru, cinci ani stătea singur pe o treaptă, cu coatele pe genunchi și capul rezemat în mîini. Urmărea atent pregătirile, dar părea tare nefericit.

— Îl văd, spuse Johanna. Pare tare abătut.

— Da, și mie mi se pare, o aprobă zîmbind Nicholas.

— Cine e ?

— Fiul lui MacBain.

Johanna simți că-i fuge pămîntul de sub picioare.

— Cine ?

— Vorbește mai încet, Johanna. Nu vreau să ne audă toți. Băiatul e al lui MacBain, deși mulți spun că s-ar putea să nu fie fiul lui. Dar MacBain a declarat hotărît că-l recunoaște.

Johanna era prea uluită pentru a putea vorbi.

— Îl cheamă Alex, mai adăugă Nicholas, neștiind ce altceva să mai spună. Văd că ești tare uimită, Johanna.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme ? Nu-i dădu timp să-i răspundă. Cît timp a fost MacBain însurat ?

— N-a fost însurat.

— Nu înțeleg...

— Ba înțelegi. Alex e nelegitim.

— Ah.

Nu știa ce să mai creadă.

— Mama copilului a murit la naștere, mai adăugă Nicholas. Acum pot să-ți spun totul. Femeia era cam rea de muscă. Mai sînt cel puțin vreo trei bărbați care ar putea revendica băiatul.

Inima Johannei se înduioșă pentru copil. Se întoarse pentru a-l privi din nou. Era un băiețel încîntător, cu păr negru și creț. De la distanța aceea nu-și putea da seama ce culoare aveau ochii lui. Bănuia că erau cenușii ca ai tatălui său.

— Johanna, trebuie să știi că MacBain îl recunoaște ca fiu.

— Mi-ai mai spus asta de două ori și te-am auzit de fiecare dată, îi răspunse Johanna întorcîndu-se către el.

— Și ?

— Și ce, Nicholas ?

— Tu îl accepți ?

— O, Nicholas, cum poți să mă întrebi așa ceva ? Bineînțeles că-l accept, cum aș putea face altfel ?

Nicholas lăsă să-i scape un oftat. Sora lui nu putea înțelege lumea dură în care trăiau.

— E un măr al discordiei în clanul Maclaurin, îi spuse el. Tatăl lui MacBain, care era laird-ul Maclaurin, a murit fără a-și recunoaște fiul.

— Asta înseamnă că și viitorul meu soț e un fiu nelegitim ?

— Da.

— Și totuși, clanul Maclaurin l-a ales ca laird.

Nicholas clătină din cap.

— E mai greu de explicat. Aveau nevoie de un om puternic și prin vinele lui MacBain curge sîngele tatălui său. Așa că au uitat, cînd s-au văzut la ananghie, că e de fapt fiu nelegitim. Totuși, băiatul...

Nicholas se opri. Voia s-o lase pe ea să tragă concluziile. Johanna clătină din cap.

— Crezi că micuțul e supărat din cauza nunții ?

— Pare să fie supărat de ceva.

Părintele MacKechnie le făcu semn cu mîna să se apropie. Nicholas o luă din nou de braț, conducînd-o spre altar. Johanna însă nu-și putea dezlipi ochii de copil. Doamne, cît o înduioșa să-l vadă stînd singur și pierdut acolo.

— Gata, îl auzi pe Nicholas spunîndu-i. Vine și MacBain.

Laird-ul traversă curtea și își ocupă locul în fața altarului. Preotul veni lîngă el și-i făcu semn din nou Johannei să se apropie.

— Nu pot. Nu înainte ca...

— Totul va fi bine, Johanna.

— Nu, nu m-ai înțeles, îi șopti ea cu un zîmbet. Așteaptă-mă aici, Nicholas, mă întorc imediat.

Preotul le făcu din nou semn să avanseze. Johanna îi zîmbi, apoi se întoarse către scări, îndepărtîndu-se de Nicholas.

— Johanna, pentru numele lui Dumnezeu...

Dar ea nu-l mai auzea. O urmări trecînd prin mulțime și, cînd o văzu îndreptîndu-se către trepte, înțelese ce voia să facă. Îl privi pe MacBain. Dar pe chipul laird-ului nu se putea citi nimic.

Preotul o urmări și el cu privirea pe Johanna, apoi se întoarse către MacBain și-i făcu un semn discret cu cotul.

Ajungînd lîngă scări, Johanna își încetini mersul, căci nu voia ca micuțul să se sperie și să fugă de ea.

Știrea că MacBain avea un fiu o umpluse de fericire și o făcuse să răsufle ușurată. În sfîrșit avea răspunsul la întrebarea care o chinuise atît. Așadar lui MacBain nu-i păsa că era stearpă, deoarece avea deja un moștenitor, fie el și nelegitim. Simți că i se ridicase o piatră de pe inimă.

MacBain o privea încruntat. Fir-ar al dracului, nu voise ca ea să afle de copil înainte de căsătorie, de teamă ca nu cumva să se răzgîndească. Femeile sînt ciudate și știa că nu va înțelege niciodată ce e în capul lor. Se înfuriau din te miri ce; majoritatea nu acceptau amantele soților, iar unele dintre nevestele luptătorilor lui nu voiau să recunoască fii nelegitimi. MacBain voia s-o sileacă pe Johanna să-i recunoască băiatul, dar se gîndise s-o lase mai întîi să se acomodeze cu noua ei viață.

Alex o văzu venind și își îngropă imediat fața în palme. Băiatul avea genunchii slăbănogi, îmbibați cu pămînt.

O privi pe furiș și Johanna îi văzu ochii. Nu erau cenușii ca ai tatălui său, ci albaștri.

Johanna se opri în capul scărilor și începu să-i vorbească. MacBain vru să se ducă după ea, dar apoi se răzgîndi. Își încrucișă brațele pe piept și așteptă să vadă ce se va întîmpla. Nu era singurul care privea cu atenție scena. Tăcerea se așternuse peste curte și toți își îndreptară privirile către cei doi.

— Băiatul înțelege engleza ? întrebă părintele MacKechnie.

— Puțin, răspunse MacBain. Johanna mi-a spus că ai început s-o înveți scoțiana. Crezi că știe să vorbească destul de bine pentru a se înțelege cu Alex ?

— Probabil că da, zise preotul ridicînd din umeri.

Johanna vorbi cîteva minute cu copilul. Apoi îi întinse mîna și Alex sări în picioare, coborî în fugă scările și-i dădu mîna. Johanna se aplecă, îi dădu părul la o parte din ochi, îi aranjă pledul care căzuse pe un umăr, apoi îl trase către sine și-l îmbrățișă.

— Asta înțelege cu siguranță, șopti MacKechnie.

— Ce înțelege ? întrebă Calum.

— Că e acceptat, zîmbi preotul.

MacBain dădu aprobator din cap. Johanna trecuse din nou alături de Nicholas, luîndu-l de braț.

— Acum sînt gata, îi spuse ea. Alex, du-te lîngă tatăl tău. E datoria mea să vin către voi amîndoi.

Băiețelul îi făcu semn din cap că a înțeles. Alergă către tatăl său și își ocupă locul din stînga lui. MacBain își plecă privirea către fiul său. Expresia feței îi era reținută și Johanna nu-și putea da seama dacă era mulțumit sau enervat. Acum își ațintise privirile asupra ei și cînd Johanna începu să se apropie de el, MacBain își plecă brațul mîngîind creștetul băiatului.

Nicholas era cel care o ducea la altar și era al naibii de mîndru de sora lui. Știa cît era de emoționată și, totuși, observă că Johanna nu încercase să se agațe de brațul lui. Stătea între cei doi războinici, avîndu-i pe viitorul ei soț în dreapta ei și pe fratele ei în stînga. Își ținea capul sus, umerii drepți și privea nemișcată înainte. Purta o rochie albă, lungă pînă la glezne și o mantie pînă la genunchi. Marginea decolteului rochiei era brodată cu trandafiri roz; și ea mirosea tot a trandafiri. Era un parfum delicat care-l înnebunea pe MacBain.

Părintele MacKechnie luă un buchețel de flori din colțul altarului și i-l întinse Johannei, înainte de a se grăbi să treacă de partea cealaltă a altarului pentru a începe slujba.

MacBain nu-și putea lua ochii de la mireasa lui. Era atît de gingașă încît martor îi era Dumnezeu că nu știa ce va face cu ea. Se temea mai ales că Johanna nu va avea destulă putere să înfrunte viața atît de aspră. Se sili să nu se mai gîndească la toate acestea. Era de datoria lui să aibă grijă ca Johanna să poată înfrunta viața ce o aștepta. O va apăra de pericole și, la naiba, dacă va fi nevoie, o va îndopa pînă va mai prinde ceva puteri. Nu știa exact ce trebuia să facă, dar era un om inteligent; va găsi el ceva. N-o va lăsa să-și murdărească mîinile sau să se spetească muncind și-i va cere să se odihnească în fiecare zi. Cel puțin atîta lucru putea și el să

facă — să aibă grijă de ea drept mulțumire pentru pământul pe care i-l dăruise; căci, desigur, ăsta era singurul motiv pentru care-și făcea atîtea griji pentru ea.

Johanna își retrase mîna dintr-a lui pentru a-și putea aranja șuvița de păr care-i căzuse pe frunte. Era un gest plin de grație și atît de feminin ! Claia de păr blond și ondulat îi acoperea tot spatele și mîna în care ținea buchetul îi tremura atît de tare încît florile se scuturaseră aproape de tot.

Aștepta ca ea să-și pună din nou mîna într-a lui, dar ea întîrzie s-o facă ; asta îl descurajă atît de mult încît se grăbi s-o prindă el de mînă, trăgînd-o către el în același timp.

Nicholas văzu gestul acela atît de posesiv și zîmbi.

Slujba se desfășură în mod firesc pînă cînd părintele MacKechnie îi ceru Johannei să jure că-și va iubi, cinsti și asculta soțul. Johanna stătu pe gînduri cîteva clipe, apoi clătină din cap, întorcîndu-se către mire. Îi făcu semn să se aplece puțin, apoi se ridică pe vîrfuri pentru a-i șopti la ureche :

— Voi încerca să vă iubesc, my lord, și firește că vă voi cinsti, căci veți fi soțul meu, dar nu cred că vă voi asculta prea mult. Mi-am dat seama că supunerea totală nu se potrivește firii mele.

Mîinile ei smulgeau petalele florilor în vreme ce-i vorbea lui MacBain. Nu se putea uita în ochii lui, dar îi privea atent bărbia, așteptînd să-i audă răspunsul.

MacBain era prea uluit pentru a mai observa îngrijorarea ei. Se sili să nu izbucnească în rîs.

— Îți arde de glume ? o întrebă cu voce tare.

Johanna își zise că din moment ce el nu părea prea îngrijorat să nu-l audă ceilalți, nici ea n-avea de ce să fie.

— Să glumesc în mijlocul cununiei ? îl întrebă ea la fel de tare. Nicî gînd, my lord. Sînt cît se poate de serioasă. Acestea sînt condițiile mele. Le acceptați ?

De data aceasta, MacBain izbucni în rîs. Pur și simplu nu se mai putea abține. Johanna simți că tot curajul o părăsește. Era stînjenită, umilită, dar nu putea da înapoi tocmai acum. Nu-i rămînea decît un singur lucru de făcut. Își îndreptă

umerii, își trase mîna dintr-a lui și îi întinse buchetul de flori. Apoi făcu o reverență preotului și se întoarse să plece.

Era clar ce intenționa să facă ; totuși cîțiva soldați Maclaurin nu înțeleseră ce se petrecea.

— Ce face, pleacă ? întrebă Keith, comandantul soldaților Maclaurin, destul de tare pentru a putea fi auzit de toți.

— MacBain, vezi că pleacă ! strigă un altul.

— Se pare că vrea să plece, zise și părintele MacKechnie. Am spus eu ceva de s-a supărat ?

Nicholas vru să se ducă după sora lui, dar MacBain îl prinse de braț, făcîndu-i semn să rămînă pe loc. Apoi îi întinse buchetul, mormăi ceva printre dinți și se duse după mireasă.

Johanna era aproape de ieșire, cînd MacBain o ajunse din urmă. O întoarse către el și cum ea nu voia să-l privească, îi prinse bărbia, silind-o să se uite în ochii lui. Johanna își adună toate puterile pentru a-i înfrunta mînia.

— Măcar vei încerca să mă asculți ? o întrebă el la capătul răbdării.

Johanna era atît de uimită încît îi zîmbi. Așadar, nu era chiar atît de slabă. Îl înfruntase pe laird, forțîndu-l să o asculte. Nu era sigură că și cîștigase, dar cu siguranță că nu pierduse nimic.

— Da, voi încerca, promise ea. Din cînd în cînd, se grăbi să adauge.

MacBain își roti ochii spre cer. Se gîndi că pierduseră deja destul timp cu discuția aceea. O prinse de mînă și o sili să-l urmeze către altar. Johanna trebui să alerge ca să se poată ține după el.

Nicholas își descreți fruntea văzînd zîmbetul de pe chipul surorii sale. Era, bineînțeles, foarte curios să afle ce se întîmplase, dar își zise că va trebui să aștepte pînă după cununie pentru a afla.

Se înșela însă. Nu trebui să aștepte deloc. Johanna primi înapoi buchetul din mîinile fratelui său și se întoarse către preot :

— Părinte, iertați-mă, vă rog, pentru întrerupere.

Preotul îi făcu semn din cap că nu se supărase. Apoi îi ceru din nou să jure că-şi va iubi, cinsti şi asculta soţul, adăugînd şi un „te rog", de data aceasta.

— Îmi voi iubi şi cinsti soţul şi voi încerca să-l şi ascult din cînd în cînd, răspunse ea.

Nicholas izbucni în rîs. Acum ştia ce se întîmplase. Dar oamenii lui MacBain scoaseră un strigăt îngrozit auzind-o.

Laird-ul îi scrută cu privirea, silindu-i să tacă. Apoi se întoarse încruntat către mireasa lui :

— Ascultarea şi supunerea sînt două lucruri diferite, îi spuse tăios.

— Eu cred că sînt acelaşi lucru.

— Te înşeli.

Privirea lui încruntată o înspăimîntă atît de tare încît simţi că-şi pierde din nou curajul. Doamne, credea că n-o să se mai termine niciodată slujba aceea. Simţea că o părăsesc puterile.

Întinse buchetul lui MacBain şi se întoarse să plece din nou. Dar laird-ul zvîrli florile în braţele lui Nicholas şi se grăbi s-o prindă, silind-o să rămînă pe loc.

— Nu, nu. N-o s-o luăm iar de la capăt.

Şi pentru a-i arăta că vorbeşte serios îi puse braţul în jurul umerilor ţintuind-o alături de el.

— Nu vreau să ne prindă noaptea aici, Johanna.

Se simţea ca o neghioabă. Preotul o privea convins că-şi pierduse minţile. Trase aer în piept, apoi luă florile din mîna fratelui ei şi-i spuse preotului :

— Iertaţi-mă, părinte, că v-am întrerupt din nou. Vă rog să continuaţi.

Preotul îşi şterse fruntea cu o batistă, apoi se întoarse către mire, începînd să-i vorbească despre meritele de a fi un soţ bun.

Johanna nu-l mai asculta. Era prea preocupată să-şi înlăture stînjeneala. Se săturase să-şi tot facă atîtea griji. Doar luase o hotărîre, nu ? Spuse repede o rugăciune în gînd şi îşi zise că va lăsa toate grijile în seama Domnului. Să se îngrijoreze El pentru ea.

Era o hotărîre bună, dar parcă tot ar fi vrut ca Dumnezeu să-i dea un semn că totul va fi bine. Gîndul acesta o făcu să zîmbească. Doamne, ce visuri ! Era femeie, aşadar ultima în iubirea lui Dumnezeu, cel puţin aşa îi spusese de mii de ori episcopul Hallwick. Cu siguranţă că El n-avea timp de grijile ei mărunte şi probabil că se făcea vinovată de păcatul mîndriei, sperînd că Domnul o să-i trimită un semn.

Lăsă să-i scape un oftat. MacBain o auzi şi se întoarse s-o privească. Johanna schiţă un zîmbet.

Acum era rîndul lui să răspundă la întrebările preotului. Începu prin a-şi spune numele şi titlul. Îl chema Gabriel. Dumnezeu îi dăduse un semn.

Johanna era atît de uimită încît rămăsese cu gura căscată. Dar îşi reveni destul de repede. Totuşi, gîndurile o luară razna. În minte îi veneau tot felul de întrebări. Oare mama lui îl numise cu bună ştiinţă după cel mai de seamă dintre îngeri, cel mai iubit de Domnul ? Johanna îşi amintea foarte bine lecţiile de religie despre arhanghelul Gavriil, protectorul femeilor şi copiilor. Îşi amintea poveştile minunate spuse copiilor din generaţie în generaţie despre cel mai strălucitor dintre îngeri.

Şi mama ei îi spunea că arhanghelul ei va veghea veşnic asupra sa. El era păzitorul ei şi pe el trebuia să-l cheme în ajutor cînd vise urîte îi tulburau somnul noaptea. Arhanghelul Gavriil era cel care-i ocrotea pe cei nevinovaţi şi îi pedepsea pe cei ticăloşi.

Johanna clătină din cap. Devenise prea romantică. Nu exista nici un înţeles ascuns în numele soţului ei. Probabil că fusese doar o toană a mamei lui. Sau poate că-l numise după vreo rudă.

Dar nu se putea convinge. Probabil că era prea obosită şi din cauza asta se lăsase pradă acelor gînduri neghioabe.

Dar noaptea trecută se rugase totuşi pentru o minune şi doar cu cîteva minute înainte îşi dorise ca Dumnezeu să-i dea un semn că totul va fi bine.

Johanna văzuse odată un desen al arhanghelului, făcut în cărbune de un călugăr. Îşi amintea fiecare amănunt. Îngerul

era înfățișat ca un războinic uriaș, înaripat, avînd o sabie strălucitoare în mînă.

Bărbatul de lîngă ea n-avea aripi, dar era un războinic uriaș și avea o sabie strălucitoare la șold. Și numele lui era Gabriel.

Oare Dumnezeu răspunsese pînă la urmă rugăciunilor ei ?

CAPITOLUL V

Maică-sa ar fi trebuit să-l numească Lucifer. La această concluzie ajunsese Johanna la sfîrșitul zilei. Barbarul sau Sălbaticul i s-ar fi potrivit la fel de bine. Dădea tuturor ordine, atît de trufaș încît semăna mai degrabă cu un diavol decît cu un înger. Și era cu desăvîrșire lipsit de orice maniere. Nu-și dădea seama că era o grosolănie să se bată în chiar ziua nunții lor ?

Și totul începuse atît de bine ! După ce părintele MacKechnie le dădu binecuvîntarea și slujba se încheie, Gabriel o întoarse către el și-i puse pe umărul drept un pled identic cu cel pe care-l purta el. Apoi îi așeză altul, în culori diferite de primul, pe umărul stîng. Îi explică apoi că primul era pledul clanului MacBain, iar cel de-al doilea al clanului Maclaurin. Așteptă pînă ce ea îi făcu semn din cap că a înțeles, apoi o trase la piept și o sărută. Johanna simți că i se taie respirația. Se așteptase la un sărut dat în grabă pe obraz. Era complet năucită. Gura lui era fierbinte și sărutul acela pătimaș o făcu să se-nroșească pînă în vîrful urechilor. Se gîndi c-ar fi trebuit poate să-l oprească, dar renunță la gîndul acela. O sărută cu atîta patimă încît nu se simțea în stare și nici nu-și dorea să-l oprească.

În cele din urmă, rîsetele celor din curte atraseră atenția lui Gabriel. Se opri și dădu din cap satisfăcut văzînd chipul ametit al soției sale. Apoi se întoarse din nou către preot. Johannei, însă, îi mai trebui ceva timp ca să-și revină, sprijinindu-se de brațul soțului său.

Părintele MacKechnie se grăbi către ei să-i felicite.

— A fost o cununie tare frumoasă, le spuse el.

Alex se strecură între ea și tatăl lui. Îl simți trăgînd-o de fustă și-i zîmbi.

— Am crezut că n-o să mai terminăm, rîse preotul. Zîmbi și ea către cei doi bărbați care o priveau.

— Eu nu m-am îndoit deloc. Odată ce-mi pun ceva în gînd nu mă las pînă nu fac ce mi-am dorit, spuse ea.

Dar nici preotul nici MacBain nu puteau să o creadă. Părintele îl luă pe Alex de lîngă fustele Johannei și-l puse din nou în stînga lui MacBain.

— Să le spun oamenilor că pot veni să vă felicite ?

Gabriel, însă, continua să-și privească insistent mireasa. Părea că voia să-i spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele.

— Vrei să-mi spui ceva, Gabriel ?

— Nu-mi spune așa. Nu-mi place numele ăsta.

— Dar e un nume frumos.

MacBain mîrîi ceva nedeslușit. Johanna încercă să nu bage în seamă sunetele acelea sălbatice.

— Ar trebui să fii mîndru că ai un nume atît de falnic.

MacBain mîrîi din nou. Johanna se hotărî să renunțe.

— Și cum să-ți spun ? întrebă ea nedorind să mai insiste.

— Laird, îi răspunse el.

Nu părea să glumească, dar Johanna nici nu se gîndea să fie de acord cu el. Era ridicol ca între soți să aibă loc asemenea formalități. Trebuia să folosească tot tactul de care era în stare pentru a-l face să înțeleagă, căci nu credea că ar cîștiga ceva înfruntîndu-l fățiș.

— Și cînd sîntem singuri ? Atunci pot să-ți spun Gabriel ?

— Nu.

— Dar cum ?

— Dacă va trebui neapărat să-mi vorbești, atunci spune-mi... spune-mi MacBain. Da, așa e cel mai bine.

— Dacă va trebui neapărat să îți vorbesc ? Îți dai seama cît de trufașe sînt vorbele tale ?

MacBain ridică din umeri.

— Nu, dar îmi pare bine că-mi spui că sînt arogant.

— N-ar trebui să-ți pară.

MacBain socoti însă discuția încheiată.

— Ai făcut bine că te-ai dus la băiat.

Îi vorbise pe un ton aspru și Johanna, care se mai gîndea încă la ideea stupidă de a-i spune MacBain, avu nevoie de cîteva clipe bune ca să-și dea seama că de fapt el voise să-i mulțumească. Nu știa ce să-i răspundă.

— S-ar fi cuvenit să facă și el o baie înainte de cununie, spuse în cele din urmă, clătinînd din cap.

MacBain se sili să nu zîmbească. N-ar fi trebuit să o lase să-i facă asemenea reproșuri pe față, dar Dumnezeu îi era martor că era atît de mulțumit s-o vadă spunîndu-și părerea încît nu putea s-o repeadă.

— Data viitoare o să am grijă să facă baie.

Johanna simți imediat înțepătura aluziei la o altă căsătorie.

— Îți place să ai tot timpul ultimul cuvînt, nu-i așa ?

— Da, așa e, răspunse MacBain cu un rînjet.

Alex o privea în extaz. Preotul îi spusese să stea lîngă tatăl său cîtă vreme primeau felicitările, dar băiatul se furișă din nou alături de Johanna.

Soția lui cîștigase iubirea băiatului în cîteva minute. MacBain se surprinse întrebîndu-se oare cît timp ar fi trebuit să treacă pentru ca și el să-i cîștige iubirea. Ce neghiobie ! Ce-i păsa lui ce simte ea pentru el ? Căsătorindu-se, obținuse pămîntul și asta era tot ceea ce conta.

Luptătorii ambelor clanuri începuseră să se apropie pe rînd pentru a se prezenta Johannei și a-și felicita laird-ul. Urmară femeile. O tînără roșcată ce-i spusese că o cheamă Leila, din clanul Maclaurin, îi dădu un buchet de flori albe și liliachii. Johanna îi mulțumi femeii și vru să prindă florile la buchețelul dat de preot. Izbucni în rîs cînd văzu în ce hal arătau florile părintelui MacKechnie. Nu mai rămăsese nimic din ele. Doamne, oare în tot timpul slujbei ținuse în mînă doar niște lujere ?

Alex nu mai avea răbdare. După ce prezentările luară sfîrșit, femeile începură să se zorească de colo colo prin curte cu tăvi de mîncare în mînă pentru a le așeza pe mesele rînduite de bărbați mai înainte.

Gabriel era adîncit în conversația cu doi soldați Maclaurin. Johanna se întoarse către Calum și Keith.

— Sînt șase cai pe pajiște, începu ea.

— Unul a al meu, o întrerupse Alex.

MacBain îl auzi și se întoarse către Johanna :

— Deci așa l-ai cîștigat !

Johanna nu-i răspunse, continuînd să vorbească celor doi comandanți.

— Sînt darul meu de nuntă pentru soțul meu și pentru Alex, adăugă ea grăbită. Trimiteți, vă rog, pe cineva să-i aducă.

Cei doi se înclinară și se grăbiră să-i îndeplinească porunca. Alex o trase de mantia rochiei ca să-i atragă atenția.

— Tata ți-a dat vreun dar ?

— Nu, Alex ; nu i-am dat nimic, răspunse MacBain.

— Ba da, mi-a dat, interveni Johanna.

— Ce ți-a dat ? o întrebă copilul.

MacBain era și el curios să afle răspunsul.

— Mi-a dat un fiu, spuse ea zîmbitoare.

MacBain era uluit de cuvintele ei.

— Dar eu sînt fiul lui, spuse Alex nedumerit.

Vorbind, își duse degetul la piept, pentru a o face să înțeleagă mai bine ce-i spunea.

— Da, răspunse Johanna.

Alex zîmbi.

— Și un fiu e mai bun decît șase cai ?

— Desigur.

— Mai bun și decît o sută ?

— Sigur că da.

Alex își umflă pieptul cu mîndrie, convins de importanța lui.

— Cîți ani ai ? îl întrebă Johanna.

Băiețelul deschise gura pentru a răspunde, apoi o închise la loc. Din privirea lui încurcată înțelese că nu știa. Se întoarse către soțul ei pentru a căpăta răspunsul, dar MacBain ridică din umeri. Era clar că habar n-avea.

— Nu știi ce vîrstă are fiul tău ? îl întrebă uluită.

— E mic, îi răspunse MacBain.

Alex dădu imediat din cap auzind vorbele tatălui său.

— Sînt mic, repetă el. Tată, pot să mă duc să mă uit la cai ?

Gabriel încuviință din cap. Alex dădu drumul rochiei Johannei și o luă la fugă după Calum și Keith. Părintele văzuse întreaga scenă dintre Johanna și copil.

— Se pare că a cîștigat încrederea băiatului, nu crezi ? îi spuse laird-ului, urmărindu-l din ochi pe Alex cum alerga prin curte.

— L-a mituit, rosti apăsat MacBain.

— Da, l-am mituit, aprobă Johanna.

— Încrederea unui bărbat nu se cîștigă la fel de ușor.

— Nu mă interesează încrederea nici unui bărbat, laird. Acum vă rog să mă scuzați. Aș dori să vorbesc cu fratele meu.

Gabriel o prinse de braț și o sili să rămînă pe loc, făcînd-o să rateze acea minunată ieșire din scenă.

Trebuia ca Nicholas să vină la ea. Era, desigur, înconjurat de femei atrase de farmecul lui înnăscut. Johanna trebui să aștepte cîteva clipe pînă cînd fratele ei observă semnele pe care i le făcea și se desprinse de lîngă admiratoarele lui. Nicholas se îndreptă mai întîi către MacBain.

— Voi trimite niște oameni, să te ajute...

MacBain clătină din cap.

— Nu vei trimite nici un soldat aici. Îi vom ucide de îndată ce vor pune piciorul pe pămîntul nostru.

— Ești tare încăpățînat, MacBain.

— Cît i-ai plătit regelui ?

— Să-i plătească ? întrebă Johanna.

Dar nici Nicholas și nici Gabriel nu luară în seamă întrebarea ei. Fratele ei îi comunică lui MacBain suma plătită și Gabriel îi spuse că-i va restitui baronului toți banii. Johanna pricepu în cele din urmă. Se întoarse către fratele ei :

— Vrei să spui că a trebuit să-i plătești regelui o sumă ? De ce, Nicholas ?

— Pentru că noi ți-am ales soțul. Regele s-a învoit... în schimbul unei sume.

— Și dacă aș fi acceptat să mă mărit cu cel ales de el ?

— Cu Williams ?

Johanna dădu din cap că da.

— Atunci n-am fi plătit nimic, fireşte.

— M-ai mințit. Mi-ai spus că n-ai bani să-mi împrumuți pentru a plăti birul de a rămîne nemăritată măcar un an.

Nicholas oftă încet.

— Te-am mințit, recunoscu el. Nu făceai decît să amîni un lucru care oricum trebuia să se întîmple şi eram îngrijorat pentru viața ta. La naiba, doar ai fost ținută prizonieră la Londra. Nu era deloc sigur că vei mai fi în siguranță multă vreme şi mai era şi grija că John va da pămîntul... altcuiva.

Ştia că Nicholas avea dreptate. Şi ştia că ținea mult la ea şi se gîndea numai la binele ei.

— Te iert că m-ai mințit, Nicholas.

— Du-te acasă, englezule şi să nu te mai întorci aici niciodată. Ți-ai făcut datoria şi Johanna e în grija mea acum.

Johanna rămase înlemnită de grosolănia soțului ei.

— Acum ? izbucni ea. Vrei să plece acum ?

— Acum, repetă MacBain.

— Fratele meu...

— Nu e fratele tău.

Era atît de înfuriată de purtarea lui încît îi venea să urle. Dar soțul ei nu-i mai acorda nici o atenție. Îl privea țintă pe Nicholas.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse MacBain. Nu semănați deloc şi cînd Johanna şi-a spus tot numele preotului, am înțeles că nu sînteți rude. Sentimentele tale pentru ea...

— Eşti foarte ager, îl întrerupse Nicholas. Dar Johanna n-are nici cea mai mică bănuială. Lasă lucrurile aşa cum sînt.

— Laird...

— Lasă-ne, Johanna. Discuția asta nu te priveşte.

Tonul vocii lui îi dădea a înțelege că trebuie să se supună. Johanna începu să smulgă petalele florilor pe care le primise, privind fețele încrîncenate ale celor doi luptători. N-avu timp să se hotărască dacă să plece sau nu, căci părintele MacKechnie auzise destul ca să-şi dea seama ce va urma. O luă de braț şi, silindu-se să pară vesel, îi spuse :

— Le vei jigni pe femei dacă nu guşti mîncărurile pregătite de ele. Hai, vino. Sînt nerăbdătoare să audă o vorbă de laudă de la noua lor stăpînă. Îți aminteşti cum se spune „mulțumesc" în galeză ?

Preotul aproape că o sili să-l urmeze. Johanna continua să privească peste umăr pentru a vedea ce se întîmplă. Nicholas părea tare mîniat. Şi MacBain la fel. Observă că soțul ei vorbea cel mai mult. Nicholas îi aruncă din întîmplare o privire, o văzu că se uita către ei şi-i spuse ceva lui MacBain. Soțul ei dădu din cap aprobator şi cei doi se îndepărtară, dispărînd curînd în spatele dealului.

Nu-i mai văzu pînă la apusul soarelui. Răsuflă uşurată, cînd îi zări din nou urcînd dealul. Din depărtare păreau două umbre cărora lumina din ce în ce mai slabă a zilei le dădea un aer tainic. Mersul le era atît de uşor şi de firesc, încît Johannei i se păru că răsăreau direct din pămînt ca doi zei de neînvins.

Erau cei mai potriviți războinici cu putință. Arhanghelul Gavriil cu siguranță că-i privea de sus zîmbind, căci amîndoi erau făcuți după chipul şi înfățişarea sa.

Zîmbi de propriile sale gînduri năstrușnice. Apoi le văzu mai bine fețele şi lăsă să-i scape un strigăt de groază. Nasul lui Nicholas era plin de sînge, iar ochiul drept îi era umflat. Nici MacBain nu arăta mai bine. Fruntea îi sîngera din cauza unei tăieturi adînci şi o altă rană i se zărea în colțul gurii.

Nu ştia la cine să țipe mai întîi. Primul imbold fu să alerge către Nicholas şi să-l ocărască, în vreme ce-i va îngriji rănile. Îşi ridică rochia şi începu să alerge către el, dar îşi aduse aminte că acum Gabriel era soțul ei şi deci la el trebuia să se ducă mai întîi. Îşi spuse că, dacă va reuşi să-l mai domolească puțin, poate că-i va îngădui fratelui ei să mai rămînă cîteva zile.

— V-ați bătut ! îi strigă soțului ei cînd ajunse lîngă el.

MacBain nu credea că mai era cazul să-i răspundă. Era clar că se bătuseră şi nu-i păsa de mînia din vocea ei.

Johanna îşi scoase batista din mîneca rochiei şi se înălță pe vîrfuri pentru a-i şterge sîngele de pe frunte şi a vedea cît de serioasă era tăietura. Îi dădu uşor părul pe spate. MacBain

tresări simțind atingerea ei. Nu era obișnuit ca cineva să-i îngrijească rănile și nu știa cum să se poarte.

— Stați liniștit, my lord, îi porunci ea. Nu vă fac nimic.

MacBain stătu liniștit, lăsînd-o să se învîrtă în jurul lui. La naiba, era mulțumit de ea. Dar nu pentru că se arăta îngrijorată pentru el, ci pentru că venise întîi la el.

— Ați împărțit ce aveați de împărțit ? îi întrebă.

— Da, răspunse posac, MacBain.

— Și tu, Nicholas ? își îndreptă ea privirea către fratele ei.

— Da. Vocea lui era la fel de mînioasă ca și a soțului ei.

Se întoarse către MacBain.

— De ce l-ați provocat cu bună știință pe Nicholas ? E într-adevăr fratele meu, îi zise dînd din cap pentru a-și întări spusele. Părinții mei l-au luat cînd avea numai opt ani și era în casa noastră cînd m-am născut eu. I-am spus „frate" din clipa în care am început să vorbesc. Trebuie să-i cereți iertare.

MacBain nu-i luă în seamă cuvintele. Își puse mîinile în jurul mijlocului ei pentru a o sili să stea locului și să nu-i mai șteargă fruntea, apoi se întoarse către Nicholas.

— Acum, ia-ți rămas bun îi porunci. N-o s-o mai vezi niciodată.

— Nu, țipă Johanna fugind către fratele ei și aruncîndu-se în brațele lui.

— M-ai mințit, șopti ea. Nu e un om bun. E rău și nemilos. Nu pot să accept gîndul că n-am să te mai văd. Te iubesc. Tu ai fost singurul care m-a apărat atunci cînd toți m-au părăsit. Tu ai avut încredere în mine. Nicholas, te rog, ia-mă cu tine acasă. Nu vreau să rămîn aici.

— Taci, Johanna. Totul va fi bine. MacBain are motive temeinice să-mi ceară să stau departe de pămîntul lui. Învață să ai încredere în el.

Nicholas suportă privirea lui MacBain în vreme ce-i dădea aceste sfaturi Johannei.

— De ce nu vrea să mai vii pe-aici ?

Nicholas clătină din cap. Tăcerea lui îi dădea a înțelege că nu voia să-i mai dea alte lămuriri.

— Ce vrei să-i spun mamei ? Mă duc s-o văd luna viitoare.

— Vin cu tine acasă.

Nicholas îi zîmbi tandru.

— Acum ești măritată și asta e casa ta. Trebuie să rămîi aici cu soțul tău.

Dar Johanna nu voia să-i dea drumul. Nicholas se aplecă și o sărută pe frunte, apoi i se desprinse din brațe și o împinse ușor către soțul ei.

— Poartă-te frumos cu ea, MacBain, sau pe ce-am mai sfînt, mă întorc și te omor.

— Ai avea tot dreptul, îi răspunse MacBain.

Se duse lîngă Johanna și-i dădu mîna lui Nicholas. Avem o înțelegere și m-am legat cu jurămînt să o respect.

— Și eu m-am legat cu jurămînt, laird.

Cei doi bărbați dădură aprobator din cap. Johanna privea cu ochii plini de lacrimi cum fratele ei se îndepărtează. I se pregătise deja calul. Nicholas încălecă și, fără a privi măcar o dată înapoi, o porni în jos pe deal, dispărînd din vedere. Johanna se întoarse și văzu că și soțul ei plecase. Rămăsese dintr-o dată singură. Stătea în vîrful dealului, simțindu-se la fel de părăsită și de tristă ca împrejurimile acelea. Stătu așa, încremenită, pînă ce soarele apuse complet. Frigul ce o pătrundea pînă la oase o făcu să iasă din amorțeală. Tremura. Își frecă brațele pentru a se mai încălzi, în vreme ce traversa încet curtea. Credea că nu era nici un scoțian pe aproape, dar, ajungînd spre mijlocul curții, îl văzu pe soțul ei sprijinindu-se de ușă și urmărind-o cu privirea. Johanna își șterse lacrimile, își îndreptă umerii și se grăbi către el. Sui scările mînată de o singură dorință. Poate că se purta ca un copil, dar avea de gînd să-i spună cît de mult îl disprețuia. Nu avu însă prilejul.

MacBain așteptă pînă ce ajunse aproape de el, apoi o cuprinse în brațe, strîngînd-o cu putere la piept și lăsîndu-și bărbia să se odinhnească pe creștetul ei. Nu voia decît să o mîngîie și gestul lui o năuci de tot. Doar el fusese cel care îi provocase toată supărarea aceea și acum încerca s-o consoleze. Johanna se gîndi că era prea obosită după ziua aceea lungă și grea și desigur acesta era singurul motiv pentru care nu încerca să se desprindă de el. Era minunat de cald și își spunea că

avea nevoie de căldură pentru a-și alunga frigul din oase. Dar tot o să-i spună ea vreo două, după ce se va mai încălzi puțin.

Gabriel o ținu în brațe cîteva minute, așteptînd răbdător ca ea să-și revină. În cele din urmă, Johanna se desprinse de el.

— M-a întristat foarte tare brutalitatea voastră față de fratele meu, my lord.

Spera că el își va cere iertare, dar după cîteva clipe de așteptare, înțelese că nu va căpăta nici un fel de scuze.

— Aș dori să mă duc la culcare acum, îi spuse. Mi-e tare somn. Vă rog, arătați-mi drumul către casă. E întuneric și nu cred s-o pot găsi.

— Casa în care ai dormit aseară e a unui MacBain. Nu vei mai dormi niciodată acolo.

— Atunci unde voi dormi ?

— Înăuntru, îi răspunse el. Sînt două camere deasupra scărilor care au scăpat neatinse de flăcări.

Îi deschise larg poarta și-i făcu semn să intre. Johanna nu schiță nici o mișcare.

— Pot să vă întreb ceva, my lord ?

Așteptă să primească îngăduința lui, apoi continuă.

— Îmi veți spune vreodată de ce l-ați gonit astfel pe fratele meu și i-ați poruncit să nu se mai întoarcă ?

— Vei înțelege cu timpul, îi răspunse el. Și dacă n-ai să înțelegi, voi fi bucuros să-ți explic.

— Mulțumesc.

— Pot fi și înțelegător, Johanna.

Johanna nu zîmbi, căci n-ar fi fost prea politicos, dar privirea ei îi spunea că nu-l credea.

— L-am eliberat pe fratele tău de o povară, femeie.

— Eu eram povara ?

Gabriel clătină din cap.

— Nu, nu tu erai povara. Acum du-te înăuntru.

Johanna se hotărî să-i asculte porunca. La picioarele scărilor o zări pe femeia care-i dăduse buchețelul de flori după cununie.

— Johanna, ea e...

— Leila, îl întrerupse Johanna. Mulțumesc încă o dată pentru florile acelea minunate. A fost foarte drăguț din partea ta.

— A fost o onoare, doamnă, îi răspunse femeia.

Avea o voce dulce, melodioasă și un zîmbet încîntător, iar părul roșu ca focul și foarte seducător. Johanna bănuia că erau cam de aceeași vîrstă.

— V-a fost greu să vă părăsiți familia și prietenii și să veniți aici ? o întrebă.

— Nu prea aveam prieteni, răspunse Johanna.

— Dar servitorii ? Laird-ul nostru cu siguranță că v-ar fi îngăduit să vă aduceți camerista.

Johanna nu știu ce să-i răspundă. Nici nu-și cunoștea servitorii. Raulf îi schimba în fiecare lună. La început a crezut că era foarte pretențios, dar mai tîrziu înțelese : voia s-o țină în izolare, să nu aibă pe nimeni în care să se încreadă. Trebuia să depindă numai de el. După moartea lui, fusese silită să meargă la Londra și nu se atașase de nimeni cîtă vreme fusese ținută prizonieră la curtea regelui.

— N-aș fi îngăduit nici o altă englezoaică aici, răspunse MacBain observînd ezitarea Johannei.

— Au dorit să rămînă în Anglia, spuse ea.

Leila dădu din cap și apoi se întoarse și începu să urce scările. Johanna o urmă.

— Credeți că veți fi fericită aici ? o întrebă femeia întorcînd capul.

— Da, sigur, răspunse Johanna, rugîndu-se să fie așa. Voi fi în siguranță aici.

MacBain se încruntă. Johanna nici nu-și dădea seama cît de mult spuneau vorbele acelea despre trecutul ei. O urmări cu privirea de jos, de la picioarele scărilor. Dar Leila nu era la fel de ageră ca stăpînul ei.

— Dar eu v-am întrebat dacă veți fi fericită, spuse rîzînd. Desigur că veți fi în siguranță. Doar laird-ul nostru vă va ocroti.

Putea să aibă și singură grijă de ea, se gîndi Johanna. Dar nu-i spuse asta Leilei, căci nu voia ca femeia să creadă că nu era bucuroasă să fie ocrotită de laird. Se întoarse să-și privească soțul. Johanna urcă restul treptelor urmărind-o pe Leila.

Palierul era blocat în partea stîngă de cîteva lăzi de lemn pentru ca nimeni să nu poată intra pe hol sau pe culoarul din josul scărilor. În partea opusă, se vedea un hol îngust, luminat de cîteva lumînări în sfeşnice de bronz fixate pe pereţi.

Leila începu să-i vorbească Johannei despre castel şi o rugă să-i spună dacă voia să mai ştie şi altceva. O altă femeie, pe nume Megan, îi pregătise deja baia şi prima din cele două camere. Era brunetă cu ochi căprui şi purta de asemenea pledul Maclaurin. Îi zîmbea la fel de prietenos ca şi Leila şi asta o făcu să se simtă mai liniştită. Baia era minunată. Le spuse că-i părea bine că se gîndiseră la asta.

— Stăpînul ne-a poruncit să pregătim baia, o lămuri Megan. Deoarece aţi dormit în casa unui MacBain ieri seară, era rîndul celor din clanul Maclaurin să facă ceva pentru domnia voastră astăzi.

— Aşa e cinstit, adăugă Leila.

Înainte ca Johanna să o poată întreba ce voise să spună, Megan schimbă subiectul. Voia să-i vorbească de nuntă.

— Eraţi atît de frumoasă, doamnă. Şi broderia era minunată. Dumneavoastră aţi lucrat-o ?

— Desigur că nu, îi răspunse Leila. Servitoarele.

— Nu, eu am brodat rochia, o întrerupse Johanna.

Discuţia continuă cît ţinu baia. Apoi Johanna le ură noapte bună şi se îndreptă de-a lungul holului către cea de-a doua cameră. Înăuntru era cald şi foarte plăcut. Într-o parte se afla patul, mare şi acoperit cu un pled în culorile clanului MacBain, iar pe peretele opus era căminul şi o fereastră ce da spre pajişte. O blană groasă acoperea fereastra, împiedicînd vîntul să răzbată înăuntru şi, împreună cu lumina blîndă a focului, făcea ca încăperea să fie mai îmbietoare. Patul o înghiţea cu totul. Era atît de mare încît probabil că puteau dormi patru oameni în el fără să se atingă. Picioarele îi erau înghemţate şi acesta era singurul neajuns pe care-l simţea. Se gîndi să se ridice şi să caute o pereche de şosete de lînă, dar efortul i se părea prea mare. Ar fi trebuit poate să-şi împletească părul, îşi spuse, căscînd. Mîine va fi încîlcit

tot. Dar era prea obosită ca să-i mai pese. Închise ochii, îşi spuse o rugăciune în gînd şi adormi aproape imediat.

Auzi prin somn cum uşa se deschide uşor. Nu-şi dădu exact seama de ce se petrecea, pînă nu simţi patul mişcîndu-se. Îşi deschise încet ochii. Nu-i nimic, îşi spuse. E Gabriel. S-a aşezat pe marginea patului.

Îşi scotea acum cizmele. Johanna încercă să-şi păstreze cumpătul.

— Ce faceţi, my lord ? şopti ameţită de somn.

— Mă pregătesc să mă culc, îi răspunse, întorcîndu-se s-o privească.

Johanna închisese din nou ochii. MacBain crezu că adormise din nou şi rămase cîteva minute privind-o cum stătea aşa, cu faţa la el. Arăta minunat, că părul blond învăluindu-i umerii. Părea atît de firavă şi de inocentă şi era cu mult mai tînără decît se aşteptase el. După ce încheiase pace cu Nicholas şi englezul se hotărîse în mod înţelept să-l asculte, îl întrebase ce vîrstă avea sora lui. Nicholas nu-şi mai amintea exact ziua ei de naştere, dar îi spuse că era aproape un copil cînd regele le poruncise părinţilor ei s-o mărite cu favoritul lui.

Johanna se ridică brusc în capul oaselor.

— Aici vreţi să dormiţi, my lord ?

Se înecase punîndu-i întrebarea. MacBain dădu afirmativ din cap, întrebîndu-se de ce părea atît de îngrozită. Ea îl privea cu gura deschisă, era prea uimită pentru a mai putea vorbi. Gabriel se ridică, îşi desprinse cureaua ce-i ţinea pledul şi o aruncă pe un scaun. Pledul îi căzu pe podea şi el rămase gol puşcă. Johanna închise imediat ochii, strîngîndu-i cu putere.

— Gabriel... reuşi să îngaime.

Apucă să-i vadă spatele înainte să închidă ochii şi asta aproape că o făcu să leşine. Doamne, era bronzat din cap pînă în picioare ! Cum de era posibil aşa ceva ? Doar nu stătea la soare fără să aibă nimic pe el ? N-avea de gînd să-l întrebe, firesc.

Simţi păturile date la o parte şi patul mişcîndu-se din nou, în vreme ce el se întindea alături de ea. Mîinile lui o

căutau. Johanna se ridică brusc în genunchi și se întoarse să-l privească. Stătea pe spate și nu schițase nici un gest să se acopere. Johanna trase pătura și o aruncă peste el. Își simțea obrajii arzînd de rușine.

— Ați fost înșelat, my lord. Ați fost înșelat, izbucni deodată țipînd.

Gabriel nu înțelegea ce Dumnezeului o apucase de era atît de înspăimîntată. Ochii îi erau plini de lacrimi și se aștepta s-o vadă din clipă-n clipă izbucnind în plîns.

— Cum am fost înșelat ?

Vocea îi era voit calmă. Își pusese brațele după cap și se purtă ca și cum ar fi avut tot timpul din lume să-i aștepte răspunsul. Nepăsarea lui o ajută să-și mai revină puțin. Respiră adînc pentru a se liniști, apoi începu :

— Înseamnă că fratele meu nu v-a spus ? Mi-a zis că v-a explicat totul... Dumnezeule, îmi pare atît de rău. Ar fi trebuit să mă asigur că știți. Cînd am auzit că aveți deja un fiu am crezut că ați aflat despre mine, dar că nu vă mai pasă. Aveați un moștenitor și aveați...

Gabriel se ridică și-i acoperi gura. Fața Johannei era scăldată în lacrimi.

— Fratele tău e un om de onoare, îi spuse cu o voce mîngîietoare.

Johanna dădu din cap și el o culcă înapoi pe pernă, alături de el.

— Da, Nicholas e un om de onoare, șopti Johanna.

Își odihnea capul pe umărul lui și Gabriel îi simțea lacrimile căzîndu-i pe piept.

— Nicholas nu m-ar înșela.

— Nici nu m-am gîndit la asta, îi răspunse uimită.

Urmară cîteva clipe lungi de tăcere, în vreme ce Gabriel aștepta ca ea să-i spună ce o neliniștea atît.

— Poate că a uitat doar să vă spună... sau a crezut că v-a spus.

— Ce-a uitat să-mi spună ?

— Nu pot avea copii.

Gabriel se aștepta ca ea să continue.

— Și ? întrebă, văzînd că ea nu mai scotea nici un cuvînt.

Johanna își ținuse respirația așteptînd să vadă ce reacție va avea el. Credea că va fi furios, dar nu părea. Ba chiar îi mîngîie ușor brațul. Un bărbat furios ar lovi, n-ar mîngîia. Se gîndi că poate nu înțelesese bine.

— Sînt stearpă, șopti. Credeam că Nicholas v-a spus. Dacă doriți să anulați căsătoria, sînt sigură că părintele MacKechnie va fi de acord să se ocupe de asta.

— Johanna, Nicholas mi-a spus totul.

Johanna se ridică din nou, privindu-l complet buimăcită.

— V-a spus ? Atunci de ce ați venit la mine ?

— Am venit pentru că sînt soțul tău și asta e noaptea nunții noastre. De obicei soții dorm împreună în asemenea împrejurări.

— Vreți să spuneți că veți dormi aici în noaptea asta ?

— Exact asta vreau să spun.

Acum îl privea neîncrezătoare.

— Și nu numai în noaptea asta. În toate nopțile, adăugă el.

— De ce ?

— Pentru că sînt soțul tău.

O trase din nou lîngă el, se răsuci într-o parte, aplecîndu-se asupra ei. Îi dădu ușor la o parte părul ce-i acoperea fața. Johanna îi simți atingerea ca o mîngîiere.

— Vreți numai să dormiți aici, my lord ?

— Nu.

— Vreți cumva să...

— Da, îi răspunse, puțin enervat de privirea ei înspăimîntată.

— De ce ?

Doamne, chiar nu înțelegea ! Observația asta îi mai domoli puțin mîndria, dar nu-și putea stăpîni enervarea.

— Johanna, n-ai fost măritată trei ani ?

Johanna încercă să nu se uite în ochii lui, dar îi venea foarte greu. Ochii aceia cenușii erau cu adevărat frumoși. Și pometii obrajilor proeminenți și nasul drept îi plăceau mult. Era chipeș, și deși încerca să arate că nici nu-i pasă, inima îi

bătea să-i spargă pieptul simțindu-l atît de aproape. Îi plăcea mirosul lui, un miros de trup curat, bărbătesc. Și părul îi era umed. Făcuse baie înainte. Îi plăcea și asta ; n-ar fi trebuit. Mintea ei începuse s-o ia razna și încerca să-și pună ordine în gînduri. Ce-o interesa pe ea cum arăta el sau cum mirosea ?

— Ai de gînd să-mi răspunzi pînă la ziuă ?

Își aminti întrebarea.

— Da, am fost măritată trei ani.

— Atunci cum de mă poți întreba dacă vreau să mă culc cu tine ?

Nu pricepea de ce era atît de uimit.

— Ce rost are ? Nu pot avea copii.

— Mi-ai mai spus asta, îi răspunse tăios. Mai sînt și alte motive pentru care vreau să mă culc cu tine.

— Ce motive ? întrebă bănuitoare.

— Căsătoria înseamnă și plăcere. N-ai auzit de asta pînă acum ?

— Nu știu nimic de plăcere, my lord, dar am cunoscut dezamăgirea.

— Crezi că eu voi fi dezamăgit sau tu vei fi dezamăgită ?

— Amîndoi vom fi. Și atunci vă veți mînia. Mai bine lăsați-mă să dorm singură.

Gabriel nici nu vroia să audă de așa ceva. Johanna se purta ca și cînd ar fi știut totul dinainte. N-avea nevoie s-o întrebe cum de era atît de sigură de tot. Se vedea clar că fostul ei soț se purtase rău cu ea. Și era atît de inocentă și de vulnerabilă. MacBain se gîndi că era mare păcat că Raulf murise. I-ar fi plăcut să-l omoare cu mîna lui.

Dar nu putea să-i schimbe trecutul. Tot ce putea face era să aibă grijă de ea de-acum înainte. Se aplecă deasupra ei și-i sărută sprînceana. Observă cu plăcere că Johanna nu tresare și nici nu-și întoarce capul să se ferească.

— Acum e prima dată cînd...

Voia să spună că era prima lor noapte împreună și că asta va însemna un nou început pentru amîndoi, dar Johanna îl întrerupse.

— Dar nu sînt fecioară, my lord. Raulf a venit de multe ori la mine în primul an de căsătorie.

Vorbele ei îi stîrniră curiozitatea. Se aplecă din nou ca s-o privească mai bine.

— Și după primul an ?

— Se ducea la alte femei. Era foarte dezamăgit de mine. Nu există alte femei la care v-ați putea duce ?

Părea foarte încîntată de posibilitatea aceea și el nu știa dacă să rîdă sau să se simtă insultat. Nevestelor nu prea le place să-și împartă soții, dar Johanna părea dornică să alerge să-i găsească o amantă. La naiba, probabil că ar renunța și la propriul pat.

— Nu vreau alte femei.

— De ce ?

Ei, poftim ! Acum îl privea nemulțumită. Nu-i venea să creadă că purtau o asemenea discuție. Zîmbi batjocoritor și-i răspunse cu o clătinare a capului.

— Te vreau pe tine.

— Da, e dreptul vostru, oftă ea.

— Este, într-adevăr.

Gabriel dădu pătura la o parte, dar Johanna se acoperi din nou.

— O clipă numai, îl rugă ea. Aș vrea să vă întreb ceva foarte important pentru mine.

El se încruntă auzindu-i dorința. Johanna își plecă ochii către bărbia lui pentru a nu-l lăsa să-i ghicească teama ce o cuprinsese așteptîndu-i îngăduința de a-i pune întrebarea.

— Ce vrei să mă întrebi ?

— Aș vrea să știu ce se va-ntîmpla atunci cînd veți fi dezamăgit.

Îndrăzni să-i privească o clipă ochii, apoi adăugă în grabă.

— Aș vrea să fiu pregătită.

— Nu voi fi dezamăgit.

Nu părea să-i dea crezare.

— Dar cînd veți fi ? insistă ea.

Gabriel încercă să-și stăpînească nerăbdarea.

— Atunci voi da vina numai pe mine.

Johanna îl privi fix cîteva clipe, apoi își descleștă mîinile de pe pătură. Își împreună brațele pe piept și închise ochii.

Gabriel o privea. Clătină din cap nemulțumit văzînd expresia de resemnare de pe chipul ei. Johanna se gîndea că nu mai avea ce face. Era destul de inteligentă pentru a-și da seama că Gabriel va obține oricum ceea ce dorea. Nu intrase chiar de tot în panică. Își amintea durerea din momentul împreunării, dar, deși îi era groază de clipa aceea, știa că nu era chiar de nesuportat. N-o va ucide. Mai trecuse prin chinul acela și va izbuti să treacă din nou. Va supraviețui.

— Bine, my lord, sînt gata.

Dumnezeule, ce femeie !

— Nu, Johanna, îi șopti răgușit. Îi dezlegă șiretul cămășii. Nu ești gata încă, dar vei fi. E datoria mea să te fac să mă dorești și numai atunci te voi avea.

Johanna părea că nici nu-l auzise. Dumnezeule, arăta ca și cînd ar fi fost pusă deja între patru scînduri. Nu-i mai lipsea decît o floare prinsă între degetele rigide. Atunci ar fi știut cu siguranță că era moartă și bună de pus în pămînt. Gabriel înțelese că va trebui s-o ia altfel. Soția lui era îngrozitor de palidă și de încordată. Se temea de el, dar asta nu-l neliniștea prea tare, căci îi înțelegea motivele mai bine poate decît ea însăși. Va aștepta puțin, pînă cînd Johanna se va mai liniști, apoi va încerca din nou, în alt mod. Nu era ceva prea complicat. O va copleși pur și simplu, nădăjduind că nu-și va da seama ce se petrecea cu ea decît atunci cînd va fi prea tîrziu și rezistența ei va fi învinsă. Odată pasiunea izbucnită, își va uita teama. Gabriel înțelesese că soția lui avea o fire delicată. Expresia chipului ei cînd vorbise cu Alex după nuntă îi arătase că avea un suflet bun, milostiv. Nu știa încă dacă era și pătimașă, dar era hotărît să afle înainte ca vreunul din ei să părăsească patul.

MacBain se aplecă și o sărută pe frunte, apoi se întoarse pe spate și închise ochii. Trecură cîteva minute lungi pînă cînd Johanna înțelese că soțul ei era pe cale să adoarmă. Se ridică să-l privească. Ce-l făcuse să-i acorde acest răgaz ?

— V-am dezamăgit deja, my lord.

— Nu.

Continuă să-l privească, așteptînd ca el să-i dea o explicație. Dar Gabriel nu mai adăugă nici un cuvînt pentru a-i

potoli curiozitatea. Faptul că nu-i înțelegea motivele o făcea să se îngrijoreze și mai tare.

— Ce-ați dori să fac acum ? îl întrebă.

— Să-ți scoți cămașa.

— Și apoi ?

— Să te culci. Nu te voi atinge azi.

Gabriel avea ochii închiși și nu-i putea vedea chipul. O auzi însă oftînd ușurată și se enervă puțin. Pe toți dracii, va avea mult de așteptat pînă să-și găsească satisfacția în noaptea aceea. Johanna nu mai înțelegea nimic. Dacă voia într-adevăr să o lase în pace, ce-i mai păsa dacă avea sau nu cămașa pe ea ? Poate că-i poruncise s-o scoată doar așa... N-avea de gînd să-i mai pună întrebări, cel puțin nu acum, cînd îi făcuse un cadou atît de frumos. Gabriel avea ochii închiși, așa că n-avea de ce să-i fie rușine. Se dădu jos din pat, își scoase cămașa, o împături cu grijă și o așeză pe un scaun lîngă pat. Văzu pledul lui aruncat pe podea. Îl ridică, îl împături și-l așeză deasupra cămășii ei.

În cameră începuse să se facă frig și picioarele îi înghețaseră. Se grăbi să se vîre din nou în pat pentru a se încălzi. Trupul lui cald o făcu să se tragă mai către el, dar era foarte atentă să nu-l atingă. Se întoarse cu spatele la Gabriel și se mai apropie puțin de el. Îi trebui mult timp să se liniștească. Se temea să se încreadă în el, dar se temea și mai tare să nu se încreadă, pentru că el era acum soțul ei și trebuia să-i acorde toată încrederea pînă cînd s-ar dovedi că n-o merită. Nicholas avea încredere în el și fratele ei era omul cel mai de onoare pe care-l cunoscuse, în afară de tatăl său. Și Nicholas se pricepea foarte bine la oameni. Nici nu i-ar fi sugerat să se mărite cu laird-ul, dacă n-ar fi crezut cu adevărat că Gabriel era un om bun. Și apoi, mai era și faptul grăitor că nu o silise în seara aceea. Fusese într-adevăr foarte înțelegător.

Căldura trupului lui îi încălzea spatele și o făcea să se simtă minunat. Se trase încă puțin către el pînă cînd îi atinse șoldul cu pulpele. După cîteva minute dormea dusă.

Gabriel se gîndi că probabil va căpăta un loc înalt în Ceruri, indiferent de păcatele lui de pînă atunci, doar pentru

înțelegerea pe care i-o arătase soției lui în noaptea aceea. Gîndul la ce va urma îl făcea să transpire. Dacă ar fi dormit pe cărbuni aprinși, nu s-ar fi chinuit atît cît se chinuia așteptînd culcat lîngă ea, cu gînduri păcătoase în minte. Era o încercare al dracului de grea și ar fi putut îndura orice pedeapsă fizică în afară de aceasta. Iar ea nu-l ajuta deloc. Își lipise pulpele de șoldul lui, apăsîndu-l ușor — cea mai dulce povară pe care o simțise vreodată. Trebui să strîngă din dinți cu putere pentru a rezista ispitei.

În vatră mai rămăseseră cîțiva tăciuni aprinși și era trecut de miezul nopții cînd Gabriel se hotărî că așteptase destul. Își puse brațul în jurul mijlocului ei și se aplecă s-o sărute pe gît. Johanna tresări, încordîndu-se imediat. Încercă să-i îndepărteze mîna de sub sîni, însă nu reuși. Era amețită de somn și sărutările lui umede o făceau să se-nfioare de căldură. Era o senzație prea plăcută pentru a-și face griji. Dar ca să-i dea de înțeles că nu i se va mai permite nici o altă libertate, își împleti degetele într-ale lui pentru a-i împiedica mîna să se miște. Gabriel îi ghici gîndul, dar nu se opri. Îi sărută urechea mușcînd-o ușor, apoi își desprinse mîna din mîna ei și începu să-i mîngîie sînii plini. Johanna simți o senzație surprinzător de plăcută înfiorîndu-i întreg trupul. Ciudat, dar mîngîierile lui o tulburau din ce în ce mai mult. Îi simți respirația dulce și caldă pe piele. Încerca instinctiv să se îndepărteze de el, dar, în același timp, dorea să se apropie mai mult. Trupul nu o mai asculta.

Simți însă dovada grea a excitării lui și o cuprinse un tremur de spaimă. Se întoarse către el hotărîtă să-i ceară să-și țină cuvîntul. Îi promisese că n-o va atinge în seara aceea și nu se putea să fi uitat.

— Mi-ai promis că nu mă atingi în seara asta.

El îi atinse cu buzele fruntea încruntată.

— Știu.

— Atunci...

Gabriel îi sărută vîrful nasului și dintr-o dată Johanna se simți înconjurată de căldura lui. Trupul lui o țintuia, acoperind-o toată. Pulpele lui grele se odihneau între ale ei. Simți ceva tare apăsînd-o, dîndu-i fiori de teamă și plăcere.

— Gabriel ?...

El își trecu degetele prin părul ei și-i cuprinse fața în palme. Se aplecă pînă cînd gura i se uni aproape cu a ei.

— E trecut de miezul nopții, Johanna. Mi-am ținut cuvîntul.

Nu-i dădu timp să-i răspundă sau să se lase cuprinsă de teamă. Îi astupă gura cu gura lui grea și fierbinte. Sărutul lui voia să-i șteargă din minte protestele. Gabriel încerca s-o facă să-și uite vechile temeri înainte ca ele să-i controleze din nou gîndurile. Indiferent de cît de mult o dorea, știa că niciodată n-ar încerca s-o silească. Dacă Johanna nu va putea trece peste temerile ei în seara aceea, atunci va aștepta și va încerca din nou mîine... și apoi iar mîine, și iar mîine. Cu timpul va învăța, cu siguranță, să aibă încredere în el și atunci probabil că va uita toate neliniștile de pînă atunci.

Sărutul lui nu era tandru, ci înfometat, carnal. Johanna nu se opunea, ba chiar îl săruta la fel de pătimaș. Gabriel scoase un geamăt de plăcere cînd îi simți limba atingînd-o timid pe a lui. Sunetul acela voluptuos o făcu și mai îndrăzneață. Era atît de copleșită de propria ei reacție la sărutările și mîngîierile lui, încît nu-și mai putea aduna gîndurile. Își frecă tălpile de picioarele lui, încercînd să nu uite să respire.

Gura lui se aplecă din nou asupra gurii ei, sărutînd-o îndelung și pătimaș și silind-o să-i răspundă. Voise s-o copleșească și era într-adevăr copleșită. În cîteva minute tremura de dorință. Cînd mîinile lui coborîră spre sînii ei și degetele începură să-i mîngîie sfîrcurile gingașe, Johanna lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. Nu se putea stăpîni să nu se arcuiască sub mîinile lui, încercînd să prelungească acel dulce chin al mîngîierilor.

Gabriel voia s-o facă să-și pună brațele în jurul lui. Johanna își ținea mîinile în lături, cu pumnii strînși și el își desprinse gura de a ei, spunîndu-i care-i era dorința. Și totuși, nu-l ajuta. Gabriel își înălță capul pentru a o privi și zîmbi cu satisfacție văzîndu-i privirea amețită de ceea ce se petrecea în ea. Ochii ei erau plini de patimă. Își plecă din nou capul, dîndu-i încă un sărut umed și carnal, pentru a-i

arăta că era pe deplin mulțumit de ea, apoi îi luă mîinile și i le încolăci în jurul gîtului.

— Îmbrățișează-mă, îi șopti poruncitor. Ține-mă strîns.

Îl îmbrățișă cu forța unui luptător. Buzele lui coborîră acum înspre pieptul ei. Îi mîngîie sînii, apoi se aplecă să-i sărute un sfîrc. Gemu de plăcere simțindu-i unghiile zgîriindu-i umerii. Gabriel avusese control deplin asupra sa pînă atunci; dar cînd mîna îi alunecă pe pielea fină și mătăsoasă a pîntecului ei și coborî pentru a o mîngîia intim, se pierdu complet cu firea. Îi atinse miezul gingaș de carne ascuns sub buzele umede și fierbinți și degetele lui se strecurară pentru a o cerceta din ce în ce mai adînc. Johanna scoase un țipăt de teamă, căci intensitatea plăcerii pe care i-o producea el era nouă, mult prea înspăimîntătoare pentru a o pricepe sau ține sub control. Încercă să-i dea mîna la o parte, dar trupul ei o contrazicea tot timpul, fremătînd alături de al lui. Doamne, nu mai știa de sine.

— Gabriel, ce se-ntîmplă cu mine ?

Unghiile ei săpau urme adînci în umerii lui și capul i se plecă într-o parte în vreme ce el continua s-o mîngîie. Gabriel își schimbă poziția pentru a o putea liniști cu un alt sărut.

— Nu te speria, îi spuse cu o voce întretăiată. Îți place, nu-i așa ?

Nu-i dădu timp să răspundă. Gura lui îi invadă din nou gura, în vreme ce degetele o pătrundeau din nou tot mai adînc.

Era învinsă. O senzație cum numai cunoscuse niciodată înainte îi ardea în pîntec, învăluindu-i întreg corpul. Se agăță de Gabriel gemînd și arcuindu-se sub el, cerîndu-i cu mișcările ei încete și erotice să sfîrșească acea fericire împovărătoare. Și totuși, el se abținu. Apăsarea dinăuntrul lui devenea insuportabilă și nu se gîndea decît la clipa cînd se va cufunda în căldura care-l tot chema. Se luptă cu dorința aceea înnebunitoare și continuă să o sărute, să o mîngîie. Johanna se lipi strîns de el și atunci își dădu seama că își căuta singură izbăvirea.

Își schimbă din nou poziția, astfel încît să stea deasupra inimii ei fierbinți, apăsînd-o ușor. Se ridică pe coate și-i prinse bărbia silind-o să-l privească.

— Rostește-mi numele, Johanna.

Vocea îi era dură și tăioasă, iar intensitatea privirii lui trăda greutatea cu care se înfrînase pînă atunci.

— Gabriel, șopti ea.

El o sărută din nou, scurt și apăsat, apoi își desprinse gura de a ei, o privi în ochi și-i spuse poruncitor.

— Acum și pentru totdeauna. Spune, femeie !

Fiecare nerv din trupul ei țipa izbăvire. Gabriel îi cuprinse umerii strîngîndu-i cu putere și așteptîndu-i vorbele.

— Acum și pentru totdeauna, Gabriel.

El își lăsă capul pe umărul ei și cu o singură mișcare se implîntă tot în ea, înconjurat de un lichid fierbinte. Dumnezeule, era atît de încordată și de caldă, încît simțea că nu mai suportă acea agonie dulce. Nu putea sta liniștit în ea, dîndu-i timp să se obișnuiască cu el, și deși în mintea lui încă mai stăruia grija de a nu-i face vreun rău, se lăsă pradă dorinței mistuitoare. Nu se mai putea controla, simțea nevoia să se împingă tot mai adînc în ea. Johanna își ridică picioarele și-l încolăci, apăsîndu-l tot mai înăuntru. Gabriel gemu în agonia dată de plăcerea carnală. Ea devenise nestăpînită în brațele lui; se agăța de el, arcuindu-se în întîmpinarea dorinței lui. Pulpele ei îl strîngeau cu putere și gemetele slabe și incredibil de erotice îl înnebuneau. Gabriel nu mai cunoscuse niciodată o asemenea izbucnire de pasiune. Johanna nu păstra nimic pentru ea; se abandonă complet în mîinile lui, silindu-l și pe el să dea totul. Ar fi vrut să nu se mai sfîrșească. Se retrase pînă cînd ieși aproape complet din ea, apoi se cufundă din nou.

Gabriel nu mai voia decît să-și afle împlinirea și să-i ofere și ei această bucurie. Gîfîia și nu se mai putu stăpîni deloc cînd îi simți trupul tremurînd în orgasm și o auzi strigîndu-l cu un amestec de teamă și uimire. Își revărsă sămînța în ea, gemînd tare și înfometat. Johanna se simțea ca și cînd ar fi murit. Nici în cele mai nebune vise ale ei nu-și închipuise că ar fi fost posibilă o asemenea binecuvîntare. Era cea mai

copleşitoare şi mai frumoasă trăire din viaţa ei. Avusese curajul să se abandoneze lui şi, Doamne, era pe deplin răsplătită. Soţul ei o ţinuse aproape de el şi o protejase în timpul descătuşării pasiunii şi-i dădură lacrimile gîndindu-se la cît de frumos fusese totul. Era prea obosită pentru a putea plînge. O storsese de vlagă şi cînd Gabriel se prăbuşi peste ea, se gîndi că probabil şi ea îl vlăguise de tot.

Totuşi, nu se simţea zdrobită de greutatea lui. Îşi dădu seama că se sprijinea pe coate ; aşa epuizat cum era tot se mai gîndea s-o protejeze. Parfumul trupurilor lor umplu încăperea. Inimile le băteau nebuneşte. Gabriel îşi reveni cel dintîi şi imediat se gîndi la ea. Oare o duruse ?

— Johanna ?

Îşi adună puterile pentru a se ridica în coate şi a o putea privi. Chipul îi era îngrijorat.

— Spune-mi, te-am...

Rîsul ei îl întrerupse. Era atîta bucurie în rîsul acela încît nu putu să nu zîmbească la rîndu-i.

— Da, m-ai... şopti ea.

Femeia asta era o continuă uimire pentru el.

— Cum poţi să rîzi şi să plîngi în acelaşi timp ?

— Nu plîng.

El îi mîngîie obrazul umed, ştergîndu-i lacrimile cu vîrful degetelor.

— Ba da, plîngi. Te-am făcut să suferi ? Te-a durut ?

Johanna clătină din cap.

— N-am ştiut că poate fi atît de frumos între un bărbat şi o femeie.

Vorbele ei îl făcură să zîmbească satisfăcut.

— Eşti foarte pătimaşă, Johanna.

— Nici n-am ştiut asta... pînă acum. Gabriel, mi-a plăcut. M-ai făcut să...

Nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i spune ce simţea. Gabriel era fericit s-o ajute.

— Să arzi ?

Ea dădu din cap aprobator.

— N-am ştiut că există bărbaţi cărora le place să sărute şi să mîngîie înainte, spuse.

El se aplecă şi o sărută, apoi se întoarse pe spate, îndepărtîndu-se de ea.

— E partea de pregătire, nevastă.

— E frumos, oftă ea.

Pentru Raulf pregătirea însemna să tragă păturile.

Johanna îşi stăvili amintirile. Nu voia să strice frumuseţea acelei nopţi cu imagini urîte din trecut. Nu voia ca el să adoarmă. Doamne, ar fi vrut să facă din nou dragoste şi nu putea crede că asemenea gînduri desfrînate îi reveneau în minte.

Se înveli cu pătura şi închise ochii. O neliniştea un lucru. Acum, că făcuseră dragoste, n-ar fi trebuit ca unul din ei să plece ? Raulf venea la ea şi, după ce termina, pleca imediat. Dar Gabriel părea că voia deja să adoarmă şi asta îi spunea că era de datoria ei să plece.

Ar fi vrut să rămînă, dar gîndul că i se va porunci să plece îi răneа mîndria. Era mai bine să nu-i dea prilejul de a-i porunci aşa ceva, încercă ea să se convingă.

Gabriel era şi el la fel de năucit. Se gîndise să-şi coplesească soţia cînd ea se aştepta mai puţin, dar căzuse şi el în capcană. La dracu', îl copleşise ea pe el. Nu i se mai întîmplase niciodată să-şi piardă controlul, nici o altă femeie nu-l mai făcuse să se simtă atît de vulnerabil şi începu să se întrebe ce-ar face ea dacă ar bănui că avea o asemenea putere asupra lui. Gîndul îl făcu să se încrunte.

Johanna întinse mîna după cămaşa de noapte şi se ridică din pat. Se îmbrăcă stînd cu spatele la el. Îşi aminti că-şi lăsase pantofii lîngă uşă. Tot mai ezita dacă să plece sau nu. Nu înţelegea ce se întîmpla cu ea. Se simţea tristă şi singură acum şi nu ştia de ce dar îi venea să plîngă. Totul fusese minunat, dar acum începea să se îndoiască din nou. Nu, nu înţelegea schimbarea ce se petrecuse în ea, dar îşi spuse că va avea tot restul nopţii pentru a se gîndi la asta. Se îndoia că va putea dormi şi cu siguranţă dimineaţă va fi frîntă de oboseală.

Gabriel părea că adormise deja. Johanna se îndreptă către uşă încercînd să nu facă zgomot. Tocmai găsise clanţa cînd vocea lui o opri :

— Unde vrei să te duci ?

Se întoarse să-l privească.

— În cealată cameră, my lord. Cred că aceea era pregătită pentru mine.

— Vino încoace, Johanna.

Se îndreptă din nou către pat.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu dormeam.

O prinse de cordonul rochiei.

— De ce vrei să dormi singură ? o întrebă curios.

— Nu vreau, îi răspunse ea simplu.

Îi scoase rochia, trăgînd-o ușor de mîneci și lăsînd-o să alunece pe podea. Johanna tremura de frig și asta îl făcu să zîmbească. Pentru el era îngrozitor de cald în cameră. Trase pătura și așteptă ca ea să se vîre din nou în pat. Johanna nu mai stătu pe gînduri. Gabriel o cuprinse din nou în brațe, trăgînd-o către sine și învelind-o cu pătura. Căscă, apoi îi zise :

— Vei dormi în patul ăsta cu mine în fiecare noapte. Ai înțeles, Johanna ?

Ea dădu din cap, lovindu-i ușor bărbia.

— Așa se obișnuiește în Scoția, ca soții și soțiile să doarmă împreună ?

El îi dădu un răspuns ocolit.

— Așa va fi pentru noi.

— Da, my lord.

Răspunsul ei, dat atît de iute, îl încîntă. O strînse și mai tare la piept și închise ochii.

— Gabriel ?

El mormăi ceva în loc de răspuns.

— Îți pare bine că te-ai însurat cu mine ?

Îi păru rău că rostise întrebarea aceea chiar în momentul în care vorbele îi ieșiră din gură. Acum el va ști cît era de vulnerabilă și cît de nesigură se simțea.

— Acum am pămîntul și de asta îmi pare bine.

Sinceritatea lui era brutală și Johanna se gîndi că ar trebui, poate, să-l admire pentru că spusese adevărul. Dar nu-l admira, cel puțin nu în noaptea aceea. Aproape că voise

s-o mintă, să-i spună că da, era fericit că se-nsurase cu ea. Doamne, ce proastă era ! Doar nu voia să fie căsătorită cu un om care ar fi mințit-o cu nerușinare. Nu-și mai înțelegea propriile gînduri. Probabil că oboseala era motivul pentru care începuse să aibă asemenea idei neroade. Ce-i păsa ei dacă lui îi părea bine sau nu că se căsătorise cu ea ? Obținuse exact ceea ce-și dorise ; scăpase de regele John ; era liberă și... în siguranță.

Avea tot ce ceruse de la început și el la fel. Pămîntul era al lui acum.

— Ești prea firavă. Mi-aș fi dorit o femeie mai puternică și cu o piele aspră.

Johanna era prea adormită cînd el rosti vorbele acelea. Neștiind ce să-i spună, nu-i răspunse nimic. După cîteva minute, el adăugă :

— Ești prea delicată pentru viața de aici. Cred că nu vei rezista nici măcar un an. Mi-aș fi dorit o femeie voinică și fără sentimente. Da, da, nici măcar un an n-ai să reziști.

Nu părea cine știe ce neliniștit de faptul acela. Johanna își spuse că de fapt nici n-o interesa. N-avea de gînd să-i spună că se-nșală. N-avea rost să-i explice că era o femeie puternică, la fel de răbdătoare ca oricare scoțiancă. Gabriel își formase deja o părere și numai timpul îl va putea face să și-o schimbe. Își dovedise deja sieși că era o supraviețuitoare și cu timpul i-o va dovedi și lui.

— Ești sfioasă. Mi-aș fi dorit o femeie mai îndrăzneață.

Johanna se sili să rămînă tăcută. Îi pusese o simplă întrebare și un „da" sau „nu" ar fi fost de-ajuns. Părea că-i place tare mult să-i înșire defectele. Simțise batjocura din vocea lui și se gîndea că soțul ei era cam grosolan.

— Și ai idei neghioabe. Aș fi preferat o femeie care să fie tot timpul de acord cu mine.

Degetele ei se plimbau nervoase pe pieptul lui. Gabriel își puse mîna peste a ei. Johanna căscă zgomotos, dîndu-i de înțeles că voia să doarmă. Un soț îndatoritor ar fi încetat imediat să-i mai înșire defectele. Dar Gabriel nu era chiar atît de îndatoritor.

— Te sperie și cel mai neînsemnat lucru, îi spuse, amintindu-și clipa cînd îi văzuse lupul. Mi-aș fi dorit o femeie care să nu se sperie de cîinele meu, adăugă.

Căldura trupului lui o adormea. Își puse un picior peste picioarele lui și se lipi și mai strîns de el.

— Ești prea slabă. Te suflă vîntul. Mi-aș fi dorit o femeie zdravănă.

Johanna era prea somnoroasă pentru a-i răspunde. Era un efort prea mare să se înfurie acum. Adormise ascultîndu-l cum îi înșira defectele.

— Și ești tare naivă, nevastă, adăugă el, aducîndu-și aminte de remarca ei despre vremea călduroasă ce dura tot timpul anului în Highlands. Crezuse minciuna strigătoare la cer a fratelui ei.

— Da, tare naivă.

Trecu mult pînă cînd Gabriel se decise să răspundă, în sfîrșit, întrebării ei.

— Johanna ?

Nu-i răspunse. El se aplecă, o sărută pe creștet și-i șopti :

— De fapt, îmi pare bine că m-am însurat cu tine.

CAPITOLUL VI

Johanna se trezi în zgomotul loviturilor de ciocan. Urmă un sunet asurzitor și crezu că se prăvălise tavanul. Se ridică speriată din pat în timp ce ușa se deschidea și Gabriel intră în cameră. Johanna trase repede pătura și se acoperi pînă la bărbie. Probabil că arăta îngrozitor cu părul acela care-i cădea peste ochi. Ținu pătura cu o mînă în vreme ce cu cealaltă încercă să-și aranjeze părul.

— Bună dimineața, laird MacBain.

Îl amuza stînjeneala ei, ce naiba, doar îi mîngîiase tot trupul în noaptea trecută. Și se mai și înroșise toată.

— După tot ce s-a petrecut noaptea trecută, nu cred că mai e cazul să te feregti de mine.

— Voi încerca să nu mă feresc, îi răspunse ea dînd din cap.

Gabriel veni la marginea patului, își împreună mîinile la spate, și o privi încruntat. Ea îi zîmbi ca răspuns.

— E după-amiază, nu dimineață, îi spuse el.

Ochii ei se măriră de uimire.

— Eram foarte obosită, spuse repede, încercînd să găsească o scuză pentru că dormise atît de mult. De obicei mă trezesc în zori, my lord, dar drumul pînă aici a fost foarte obositor. Ce-i cu loviturile acelea de ciocan ? Îi pusese întrebarea aceea, încercînd să schimbe subiectul.

— Se lucrează la acoperiș deasupra holului.

Îi privea cearcănele și chipul palid. Îi părea rău că o trezise. Apoi auzi din nou loviturile de ciocan și își dădu seama că zgomotele ar fi trezit-o oricum. N-ar fi trebuit să lăse oamenii să înceapă deja lucrul. Soția lui avea nevoie de odihnă.

— Voiai să-mi spui ceva, my lord.

— Voiam să-ți spun ce trebuie să faci.

Ea îi zîmbi pentru a-i arăta că era dornică să-și ia în primire îndatoririle.

— Astăzi vei purta pledul MacBain, iar mîine pe cel Maclaurin.

— Da ?

— Da.

— De ce ?

— Ești stăpîna ambelor clanuri și nu trebuie să jignești nici una din părți. S-ar simți insultați, dacă ai purta culorile mele două zile la rînd. Ai înțeles ? Credea că se exprimase destul de clar.

— Nu, îi răspunse ea. Nu înțeleg. Nu ești laird-ul ambelor clanuri ?

— Ba da.

— Deci ești considerat căpetenia tuturor.

— Așa e.

Vocea îi era teribil de arogantă. Și o privea la fel de arogant. Prezența lui era... poruncitoare, o domina pur și simplu. Și totuși, aseară fusese atît de tandru. Își aduse aminte cum făcuseră dragoste și oftă ușor.

— Acum ai înțeles ? o întrebă nedumerit de privirea ei uimită.

Ea clătină din cap, încercînd să-și pună ordine în gînduri.

— Nu, tot nu înțeleg, îi mărturisi. Dacă ești...

— Nici nu trebuie să înțelegi.

Johanna își ascunse enervarea. Îi cerea să fie de acord, dar ea n-avea de gînd să facă așa ceva. Continua să-l privească fix, așteptînd ca el să mai spună ceva la fel de arogant.

— Și mai e ceva. Nu vreau să te ocupi de nimic. Odihnește-te.

Johanna crezu că n-auzea bine.

— Să mă odihnesc ?

— Da.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ?

El se încruntă văzînd-o atît de nedumerită. Pentru el era evident de ce trebuia să se odihnească. Dar dacă insista să-i explice motivele, n-avea nimic împotrivă.

— Îți trebuie timp să-ți revii.

— Să-mi revin după ce ?

— După călătoria pînă aici.

— Dar nu mi-am revenit deja, my lord ? Am dormit toată dimineața și sînt complet odihnită acum.

El se întoarse să plece.

— Gabriel ?

— Ți-am zis să nu-mi spui așa.

— Aseară mi-ai cerut să-ți spun numele.

— Cînd ?

— Cînd... ne sărutam, roși ea.

— Aia era altceva, îi răspunse el tăios.

— Ce era altceva ? Că ne sărutam sau că ți-am spus pe nume ?

El nu-i răspunse.

— Gabriel e un nume frumos.

— Am încheiat discuția.

Johanna nu mai știa ce să creadă. Se hotărî să lase problema numelui său deoparte pentru moment. El se îndreptă spre ușă, însă Johanna voia să-l mai întebe ceva înainte de a pleca.

— Pot să merg la vînătoare astăzi ?

— Ți-am spus că vreau să te odihnești. Vrei să-ți mai spun o dată ?

— Dar nu mai înțeleg nimic.

Soțul ei se întoarse și se apropie din nou de pat. Arăta puțin enervat, dar nu reușea s-o sperie. Johanna zîmbi, dîndu-și seama de asta. Nu-și înțelegea propriile sentimente, dar n-avea ce face dacă așa simțea. Spunea pe față ceea ce gîndea și pentru prima oară după mulți ani se simțea din nou mulțumită de ea însăși. Se simțea... liberă.

— Ți-am mai spus că mi-am revenit după călătorie.

El îi prinse bărbia, ridicîndu-i capul și silind-o să-l privească.

Aproape că-i veni să rîdă, văzîndu-i chipul nemulțumit.

— Mai e un motiv pentru care vreau să te odihnești.

Ea îi dădu mîna la o parte. Simțea că-i înțepenise gîtul privindu-l.

— Ce motiv, my lord ?

— Ești prea firavă.

— Mi-ai spus asta aseară, bărbate, clătină ea din cap. Nu e adevărat.

— Ești firavă Johanna, repetă el, neluînd-o în seamă. Îți trebuie timp să te mai întărești. Se pare că tu nu-ți dai seama de asta, dar eu știu mai bine.

Nu-i dădu timp să-i răspundă. Se aplecă s-o sărute și ieși din cameră. De îndată ce ușa se închise în urma lui, Johanna azvîrli păturile și se ridică din pat. Cum de putuse să-și formeze el o părere de neclintit despre ea atît de repede ? De unde să știe cum era ea de fapt cînd de-abia o cunoscuse ? Nu era drept să tragă concluzii atît de repede.

Johanna continua să se gîndească la el în vreme ce se spălă și se îmbrăcă. Părintele MacKechnie îi spusese ce trebuie să poarte sub pled. Se îmbrăcă după obiceiul din Highlands într-o bluză albă cu mîneci lungi și o fustă, apoi își puse pledul MacBain. Își împleti cordonul la mijloc, trecînd unul din capete peste umărul drept și legînd deasupra o curea cafenie, subțire, din piele. Îi veni în minte să-și ia arcul și săgețile, trecînd peste porunca soțului ei, apoi se răzgîndi. Lui Gabriel nu i-ar plăcea să-l înfrunte pe față. Înțelesese cît era de mîndru și nu credea că ar putea rezolva ceva nesocotindu-i hotărîrile.

Fiecare castel își avea intrările lui secrete, așa îi spunea mama ei de fiecare dată cînd nu era de acord cu ce spunea tatăl ei. Mama Johannei era o femeie înțeleaptă. Își cinstise întotdeauna soțul, dar de-a lungul anilor învățase cum să-i biruie firea încăpățînată. Johanna învățase multe de la mama ei. Nu încercase niciodată să-și manevreze soțul, căci asta nu i-ar fi făcut cinste ; nu întotdeauna scopul scuză mijloacele. Dar mama ei era foarte înțelegătoare și știuse întotdeauna cum să vorbească cu oamenii. Fără ca mama ei să știe, tatăl ei o lua deoparte adeseori, după ce era dojenită, și o sfătuia cum să se poarte cînd mama ei era într-o toană mai rea.

Totuși, sfaturile mamei erau mult mai de preț, deși învățase ceva și de la tatăl ei. Știa că-și iubise mult soția și ar fi făcut orice i-ar fi stat în putință pentru a o face fericită. Doar că nu voia ca soția lui să știe asta. Se prefăceau indiferenți și jucau un joc din care amîndoi ieșeau cîștigători. Căsătoria lor i se păruse întotdeauna puțin ciudată, dar știa că fuseseră foarte fericiți împreună și asta era tot ce conta.

Johanna voia numai să ducă o viață liniștită, să fie lăsată în pace. Și pentru asta trebuia să aibă grijă să nu stea în calea soțului ei. Nu trebuia să se amestece în problemele lui pentru a se putea obișnui mai ușor unul cu celălalt. După anii petrecuți cu Raulf, Johanna era ferm convinsă că ar fi foarte fericită dacă ar fi lăsată în pace.

Începu să deretice prin cameră, făcu patul, mătură podeaua, își despachetă lucrurile și le puse într-un scrin, apoi vîrî cele trei ranițe ale ei sub pat. Se grăbea să iasă din cameră, căci afară era o zi minunată. Dădu la o parte blana de la fereastră și soarele invadă încăperea. Miresmele văii umplură aerul, iar priveliștea îți tăia respirația. Pajiștea era înverzită iar dealurile erau în întregime acoperite de pini și stejari uriași. Totul era desenat în culori vii, roșul, movul, rozul florilor se îmbinau de-a lungul unei poteci șerpuitoare ce părea să urce către cer.

După ce luă o masă frugală, Johanna se hotărî să-l ia pe micuțul Alex la o plimbare pe pajiște, să adune împreună flori pe care să le pună în vaze.

Dar nu reușea să-l găsească. Se duse jos la intrare, așteptînd ca unul dintre soldați s-o observe. Patru oameni lucrau la zidul din față și alți trei pe acoperiș. O observară imediat și ciocănitul încetă. Văzîndu-i că o privesc fix, Johanna le făcu o reverență și-i întrebă dacă știau unde putea fi Alex. Nimeni nu-i răspunse. Ea repetă întrebarea privind țintă la soldatul care stătea în fața căminului. El îi zîmbi, se scărpină în barbă și ridică din umeri. În cele din urmă, comandantul soldaților MacBain și mîna dreaptă a lui Gabriel explică :

— Nu vă înțeleg, my lady.

Johanna se întoarse către soldat și-i zîmbi.

— Vorbesc numai scoțiana, my lord ?

— Da, numai scoțiana, răspunse el. Vă rog, nu-mi spuneți „my lord". Sînt un simplu soldat și ajunge dacă-mi spuneți Calum.

— Cum dorești, Calum.

— Sînteți tare drăguță că purtați pledul nostru.

Johanna păru stînjenită de complimentul lui.

— Mulțumesc.

Se întoarse apoi către oamenii care încă o mai priveau și le puse aceeași întrebare în galeză. Chipul îi era încruntat din cauza concentrării. Scoțiana i se părea grea și mai ales cînd se emoționa nu reușea să pronunțe cum trebuie cuvintele acelea încîlcite. Nici unul nu-i răspunse, însă ; toți îi priveau tivul rochiei. Johanna se uită și ea ca să se asigure că totul era în ordine cu rochia ei, apoi se întoarse către Calum așteptînd o explicație. Observă că și ochii lui sclipeau amuzați.

— I-ați întrebat dacă v-au văzut tălpile, doamnă.

— Voiam să-i întreb dacă l-au văzut pe fiul lui Gabriel, îi explică ea.

Calum îi spuse care era cuvîntul corect, iar ea se întoarse din nou către oameni și repetă întrebarea. Toți clătinară din cap în semn că nu-l văzuseră. Johanna le mulțumi și se îndepărtă. Calum se grăbi înaintea ei să-i deschidă ușa.

— Trebuie să-mi îmbunătățesc accentul. După chipul lor mi-am dat seama că am stîlcit îngrozitor cuvintele.

„Puțin zis", își spuse Calum. Totuși, nu-i putea spune asta în față, căci nu voia s-o jignească.

— Oamenii apreciază faptul că vă străduiți, my lady.

— Nu m-am deprins cu „r"-ul vostru puternic, Calum. Scoțiana e destul de grea. Vrei să mă ajuți ?

— Cum ? întrebă el.

— Din clipa asta vorbește-mi numai în scoțiană. Cred că o s-o învăț mult mai repede, dacă o s-o aud tot timpul.

— Desigur, răspunse Calum în galeză.

— Poftim ?

— Am spus „desigur", my lady.

Johanna zîmbi.

— L-ai văzut pe Alex ?

Calum clătină din cap.

— Poate e la grajduri, spuse, vorbindu-i din nou în scoțiană și indicîndu-i cu degetul grajdurile ca s-o ajute să înțeleagă ce spusese.

Johanna se concentrase prea mult ca să-l înțeleagă pentru a mai da vreo atenție celor ce se petreceau în curte. Peste tot erau soldați, dar nu băgase de seamă ce făceau. În cele din urmă, înțelese ce-i spusese Calum, rosti un „mulțumesc" scurt și o luă la fugă prin curte. Se trezi deodată în mijlocul exercițiilor militare. Calum o apucă repede de umeri, trăgînd-o înspre el în ultimul moment. O lance căzu lîngă ea, cît pe ce s-o nimerească.

Unul din soldații Maclaurin înjură cu voce tare. Gabriel urmărise lupta din celălalt capăt al curtii și văzu pericolul prin care trecuse soția lui. Ordonă imediat soldaților să se oprească. Johannei îi era rușine de neatenția ei. Ridică lancea și i-o dădu soldatului, care se-nroșise tot la față. Nu știa dacă de furie sau de stînjeneală.

— Vă rog să mă iertați. Nu mă uitam pe unde merg.

Soldatul dădu din cap în loc de răspuns. Calum își mai ținea încă mîinile pe umerii ei. Johanna se întoarse să-i mulțumească pentru rapiditatea cu care-i venise în ajutor. Îl văzu însă venind și zîmbetu-i păli, cînd îi observă expresia feței.

Toți soldații se uitau fix la ea. Cei din clanul MacBain zîmbeau, cei din clanul Maclaurin erau toți încruntați. Reac ția lor contrară o nedumeri. Gabriel stătea acum în fața ei, împiedicînd-o să mai vadă ceva. Îl privea încruntat pe Calum fără a scoate un cuvînt. Johanna își dădu seama că soldatul mai avea încă mîinile pe umerii ei. Calum își luă mîinile de pe ea și Gabriel își întoarse imediat chipul încruntat către Johanna. Ei i se făcu frică, dar încercă să se stăpînească. Nu voia să-i arate că se temea de el. Se hotărî să nu-i lase timp să vorbească.

— N-am fost atentă, my lord. E vina mea, puteam să fiu ucisă.

El clătină din cap.

— Nu puteai fi ucisă. Nu-l jigni pe Calum insinuînd că ar fi permis să ți se-ntîmple ceva.

Johanna n-avea de gînd să-l contrazică.

— N-am vrut să te jignesc, spuse întorcîndu-se către Calum. Iartă-mă, te rog, voiam doar să mai domolesc furia soțului meu, recunoscîndu-mi vina.

— Ai probleme cu vederea ? o întrebă Gabriel.

— Nu !

— Atunci de ce naiba n-ai văzut că oamenii mei se luptau cu lăncile ?

Era exasperat, dar Johanna îl crezu mînios.

— V-am spus, my lord. N-am fost atentă.

Soțul ei nu-i răspunse. Continua s-o privească fix. Se speriase îngrozitor văzîndu-și soția la un pas de moarte și se gîndea că-i va trebui mult timp să se calmeze. Se așternu o tăcere apăsătoare. Johanna crezu că soțul ei se gîndea cum s-o pedepsească.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt. Dacă doriți să mă loviți, vă rog s-o faceți acum. Așteptarea devine de nesuportat.

Calum crezu că n-aude bine.

— My lord...

Gabriel îi făcu semn cu mîna să tacă. Își ridică cealaltă mînă și Johanna se dădu instinctiv înapoi. Era o măsură de protecție pe care o învățase pe propria piele. Își dădu seama de gestul ei și făcu din nou un pas înainte. Ar fi mai bine să-l facă să înțeleagă că nu va mai lăsa să se repete trecutul.

— Vă previn, my lord ! Nu vă pot opri să mă loviți, dar voi părăsi acest castel în momentul în care o veți face.

— Doar nu puteți crede că laird-ul nostru ar...

— Nu te băga, Calum, îi porunci Gabriel.

Îl înfuriase insulta soției lui, dar vedea că teama ei era reală. Trebui să-și aducă aminte că Johanna nu-l cunoștea încă și, de aceea, îl judeca greșit. O luă de mînă și se îndreptă către scări, apoi se întoarse auzind zgomotul ciocanelor. Voia

să fie singur cu ea pentru discuția aceea importantă. Johanna se poticni de o treaptă, cînd soțul ei se întoarse brusc, apoi se redresă și se grăbi să țină pasul cu el. Calum clătină din cap, urmărindu-i cu privirea. Era încruntat, dar nu din cauza stîngăciei Johannei, ci din cauza chipului ei palid. Credea oare că laird-ul o ducea într-un loc ascuns ca s-o bată, fără să-l vadă nimeni ?

Roșcovanul Keith, comandantul soldaților Maclaurin, se apropie de Calum.

— De ce ești așa de încruntat ?

— Se pare că cineva i-a băgat în cap doamnei tot felul de minciuni în legătură cu laird-ul nostru. Cred că-i e teamă de el.

Keith rîse zgomotos.

— Femeile au și început să spună că-i e teamă și de propria-i umbră. I-au dat o poreclă. De cum au văzut-o i-au zis Curajoasa. E păcat că o judecă fără să-i dea o șansă.

Calum era furios. Poreclind-o „Curajoasa" voiau să spună exact invers — o credeau lașă.

— Ar fi mai bine ca MacBain să nu afle, îl avertiză el. Cine a scornit blasfemia asta ?

Keith n-avea de gînd să-i dea vreun nume. Era o femeie din clanul Maclaurin.

— N-are importanță cine a fost. Dar porecla a prins. Femeile au inceput să rîdă văzînd-o pe lady Johanna tremurînd în fața cîinelui laird-ului și cînd au mai văzut și ce privire înspăimîntată are de fiecare dată cînd MacBain îi vorbește, au tras concluzia că...

— Poate că e timidă, dar cu siguranță nu e o lașă. Mai bine le-ai face pe femei să-și țină gura, Keith. Se cred tare deștepte cu jocul lor, dar dacă aud vreodată vreo femeie Maclaurin spunîndu-i doamnei așa, pe legea mea că o s-o plătească scump.

Keith dădu din cap.

— Vouă vă e ușor s-o acceptați, dar noi nu sîntem la fel de iertători. Adu-ți aminte că primul ei soț a distrus tot ce-am construit din greu. Va trebui să treacă multă vreme pînă să putem uita toate astea.

Calum clătină din cap.

— Un highlander[1] nu uită niciodată. Știi asta la fel de bine ca și mine.

— Atunci să iertăm, spuse Keith.

— Ea n-are nimic de-a face cu cruzimile înfăptuite aici și n-are nevoie de iertarea nimănui. Așa să le spui femeilor tale.

Keith dădu din cap aprobator, deși nu credea că ar fi schimbat ceva dacă le-ar fi spus femeilor. Erau pornite contra ei și nu știa ce-ar fi putut spune pentru a le face să-și schimbe părerea.

Amîndoi luptătorii își urmăriră cu privirea laird-ul pînă ce el și soția lui dispărură în josul dealului. Gabriel și Johanna rămaseseră complet singuri acum, dar el tot nu se oprea. Continua să meargă pînă ajunseră pe pajiște. Voia să se calmeze înainte de a începe să-i vorbească.

În cele din urmă, se opri și se întoarse s-o privească. Johanna încercă să-și retragă mîna dintr-a lui, dar el nu-i dădu drumul.

— M-ai insultat foarte tare spunînd că aș fi în stare să te lovesc.

Ochii ei se măriră de uimire. După cît de mînios vorbea, părea că e în stare să și ucidă pe cineva. Și totuși, se simțea insultat fiindcă ea crezuse că o va lovi.

— N-ai să-mi spui nimic, femeie ?

— Am întrerupt exercițiile militare.

— Da !

— Și era să fiu ucisă de un soldat.

— Da !

— Și tu păreai să fii foarte furios.

— Eram foarte furios !

— Gabriel, de ce țipi ?

— Pentru că așa-mi place, îi spuse exasperat.

— Aha !

1 Locuitor al regiunii Highlands.

— Am crezut că vei învăța cu timpul să ai încredere în mine, dar acum m-am răzgîndit. Din această clipă îți poruncesc să ai încredere în mine !

Ce simplu părea !

— Nu cred că e cu putință, my lord. Încrederea trebuie cîștigată.

— Atunci consideră că am cîștigat-o. Spune-mi sincer că ai încredere în mine.

Știa că-i cere imposibilul. Oftă din nou. Aici nici unui bărbat nu-i este îngăduit să-și bată soția. Numai un laș ar da într-o femeie, Johanna, și nici unul din oamenii mei nu este laș. N-ai de ce te teme de mine sau de oricine altcineva. Te iert că m-ai insultat pentru că nu ți-ai dat seama, dar pe viitor nu voi mai fi la fel de îngăduitor. Ai face bine să ții minte asta.

Johanna îl privi fix.

— Și ce se va întîmpla dacă te jignesc pe viitor ?

Gabriel habar n-avea ce să-i răspundă, dar n-avea de gînd să recunoască acest lucru.

— Nu se va mai repeta.

Johanna dădu din cap că a înțeles. Se întoarse să plece, apoi se răzgîndi. Soțul ei merita să-i primească scuzele.

— Înțelegi, cîteodată fac cîte ceva înainte de a mă gîndi prea bine. Cred că e instinctiv. Însă voi încerca să mă-ncred în tine și îți mulțumesc că ai avut atîta răbdare cu mine.

Gabriel își dădu seama din modul în care-și frîngea mîinile că-i venea foarte greu să-i mărturisească asta. Își ținea capul plecat și vocea îi era foarte nedumerită, cînd încercă să vorbească din nou.

— Nu înțeleg de ce mă aștept la ce-i mai rău. Nu m-aș fi măritat cu tine niciodată, dacă aș fi crezut că te vei purta urît cu mine, dar se pare că ceva din mine refuză să creadă asta.

— Sînt mulțumit de tine, Johanna.

— Ești mulțumit ?

Gabriel zîmbi văzînd-o atît de nedumerită.

— Da, îi repetă. Știu cît de greu e să-mi mărturisești toate astea. Dar unde voiai să te duci, cînd ai încercat să treci printr-o lance ?

Îi pusese întrebarea încercînd să schimbe subiectul. Soția lui părea gata să izbucnească în plîns și voia s-o ajute să se calmeze.

— Să-l găsesc pe Alex. M-am gîndit să facem o plimbare prin împrejurimi.

— Ți-am poruncit să te odihnești.

— Voiam să fac o plimbare odihnitoare. Gabriel, în spatele tău e un om care merge în patru labe, șopti Johanna, apropiindu-se de soțul ei.

Gabriel nici nu se întoarse. Știa dinainte cine era.

— E Auggie, îi spuse.

Johanna veni lîngă soțul ei pentru a-l putea privi mai bine pe omul acela.

— Dar ce face ?

— Sapă gropi.

— De ce ?

— Ca să arunce pietre în ele. E un joc care-i place foarte mult.

— E nebun ? șopti Johanna pentru a nu fi auzită de bătrîn.

— Nu-ți face nimic. Lasă-l ! Și-a cîștigat dreptul de a fi lăsat în pace.

Gabriel o luă de mînă și începu să urce din nou dealul. Johanna continuă să privească peste umăr la omul acela care umbla în genunchi pe pajiște.

— E un MacBain, poartă pledul tău.

— Pledul nostru, o corectă el. Auggie e unul de-ai noștri. Johanna, Alex nu e aici. Azi dimineață a fost dus înapoi la famila fratelui mamei lui.

— Și cît o să stea acolo ?

— Pînă cînd se va termina zidul castelului. Cînd totul va fi gata, Alex va fi adus acasă.

— Și cît durează asta ? Un băiat are nevoie de tatăl lui, Gabriel.

— Îmi cunosc îndatoririle, nevastă. N-am nevoie de sfaturile tale.

— Dar pot să-mi spun și eu părerea, nu ?

Gabriel ridică din umeri.

— Ați început lucrul la zidul castelului ?

— Sîntem la jumătate.

— Atunci cît mai durează ?

— Încă vreo cîteva luni. Apoi adăugă încruntat : Nu vreau să te mai plimbi pe dealuri neînsoțită. E prea periculos.

— E periculos pentru oricare altă femeie sau numai pentru mine ?

Gabriel nu-i răspunse și Johanna înțelese. Încercă să-și stăpînească enervarea.

— Spune-mi ce fel de pericole sînt ?

— Nu.

— De ce nu ?

— N-am timp. Ascultă-mi poruncile și ne vom înțelege de minune.

— Sigur că da. Ne vom înțelege de minune, dacă îți ascult poruncile, murmură ea. Zău, Gabriel, nu cred...

— Caii sînt sănătoși.

Întreruperea lui o făcu să-și piardă firul gîndurilor.

— Poftim ?

— Cei șase cai pe care mi i-ai dăruit sînt sănătoși.

Johanna oftă.

— Am terminat discuția despre supunere, nu-i așa ?

— Da, am terminat-o.

Gabriel zîmbi.

— Ar trebui să faci asta mai des.

— Ce să fac ?

— Să rîzi.

Ajunseseră în curte și chipul lui Gabriel se aprinsese. Johanna se gîndi că schimbarea se datora faptului că acum erau priviți de soldații din curte.

— Gabriel ?

— Da ? îi răspunse nerăbdător.

— Acum pot să-mi exprim o părere ?

— Ce părere ?

— E o nebunie să folosești curtea pentru exerciții militare. Și e periculos.

Gabriel dădu din cap privind-o.

— Nu era deloc periculos pînă azi. Vreau să-mi promiți un lucru.

— Da.

— Să nu-mi mai spui niciodată că mă părăsești.

O surprinse intensitatea vocii lui.

Gabriel dădu din cap.

— Îți dai seama că nu te-aș lăsa niciodată să pleci, nu ?

Nu așteptă vreun răspuns. Johanna rămase cîteva clipe neclintită, urmărindu-l cu privirea cum își relua locul alături de soldații lui. Soțul ei se dovedea a fi un om complex. Nicholas îi spusese că laird-ul voia să se căsătorească cu ea pentru pămînt, dar Gabriel se purta de parcă și ea ar fi contat pentru el. Se surprinse sperînd că era adevărat. S-ar înțelege mult mai bine, dacă ar plăcea-o. Îl observa pe Gabriel vorbind cu Calum. Soldatul se uită înspre ea, dădu din cap și se-ndepărtă de laird venind către ea. Johanna n-aștepta să afle ce-i poruncise soțul ei comandantului. Se întoarse și începu să alerge în josul dealului înspre pajiște. Omul acela, Auggie, îi stîrnise curiozitatea. Voia să afle ce fel de joc era acela în care trebuie să sapi gropi.

Bătrînul se ridică auzindu-se strigat. Avea o claie de păr alb și, judecînd după ridurile din jurul gurii și ochilor, se gîndi că trebuia să aibă cel puțin cincizeci de ani, poate chiar mai mult. Avea dinți albi, foarte frumoși, ochi căprui și un zîmbet cald, prietenos. Johanna îi făcu o reverență, apoi îi spuse cine era în scoțiană.

Bătrînul închise ochii, strîmbîndu-se ca și cum ar fi suferit o durere îngrozitoare.

— Doamne, cum ciopîrțești tu limba noastră frumoasă, copilă !

Vorbise foarte repede, legînd cuvintele între ele și Johanna nu reuși să înțeleagă nimic. Auggie fu silit să mai repete încă de vreo trei ori remarca lui jignitoare, pentru ca ea să-i înțeleagă spusele.

— Spuneți-mi, vă rog, ce cuvinte pronunț greșit ?

— Păi, ai reușit să le stîlcești pe toate.

— Aș vrea să învăț scoțiana, insistă ea, neluînd în seamă expresia amuzantă de groază care se citea pe chipul bătrînului de fiecare dată cînd ea vorbea scoțiana.

— Ar însemna să ceri prea mult unei englezoaice. Ar trebui să te concentrezi și nu cred că vreun englez e în stare de așa ceva.

Johanna nu-l înțelesese nici de data asta și Auggie își plesni dramatic fruntea cu palma.

— Pe ce-am mai sfînt, îmi strici toate glumele. Eu te insult și tu nu înțelegi un cuvînt.

Apoi își drese vocea și-i vorbi din nou, de data asta în franceză. Se vedea că stăpînea bine limba și avea un accent impecabil. Johanna era impresionată ; Auggie părea să fie un om educat.

— Văd că te-am uimit. Mă credeai un neghiob ?

Johanna clătină din cap, apoi îi zise :

— Vă tîrați în genunchi și săpați gropi și am crezut că sînteți puțin...

— Nebun ?

Ea dădu din cap.

— Îmi cer scuze, sir. Cînd ați învățat să vorbiți... ?

— Sînt mulți ani de-atunci, o întrerupse el. Și-acum, ia spune-mi ce voiai, de ce m-ai întrerupt în mijlocul jocului ?

— Mă întrebam ce fel de joc e ăsta. De ce trebuie să săpați gropi ?

— Pentru că nimeni n-o să le sape în locul meu, rîse Auggie.

— Dar din care motiv ? insistă ea.

— La jocul ăsta ai nevoie de gropi ca să arunci pietrele în ele ; și pentru asta îmi folosesc bastonul. Vrei să încerci și tu, fetițo ? Am în sînge jocul ăsta, poate te prinde și pe tine.

Auggie o luă de mînă și o duse către locul unde-și lăsase lucrurile. Îi arătă cum să țină bastonul în mîini și poziția în care trebuia să stea, apoi se dădu un pas înapoi pentru a-i mai da cîteva sfaturi.

— Și acum ochește groapa și trage. Lovește tare !

Johanna se simțea ridicolă. Chiar că era puțin nebun, dar era un om blînd și părea încîntat că era interesată de jocul

lui. N-avea de gînd să-i strice plăcerea. Lovi piatra, care se rostogoli pînă la marginea gropii, se clătină puțin, apoi căzu înăuntru. Își dori numaidecît să încerce din nou. Auggie radia de fericire.

— Ai prins febra !

— Cum se numește jocul ? îl întrebă, în vreme ce îngenunchea să-și ia piatra.

Se întoarse la locul unde ochise prima dată, încercînd să-și amintească poziția corectă și aștepta ca Auggie să-i răspundă.

— N-are nici un nume, dar e un joc foarte vechi. După ce înveți să ochești gropile astea mici, te iau sus pe pantă să înveți să tragi și de la distanță. Dar va trebui să-ți găsești singură pietrele. Cu cît sînt mai rotunde cu atît mai bine.

Johanna ratã a cincea lovitură și Auggie îi spuse că nu era destul de atentă. Încercă din nou. Era atît de preocupată să nimerească groapa și să-l vadă pe Auggie mulțumit, încît nici nu-și dădu seama că vorbeau în scoțiană. Petrecu cea mai mare parte a după-amiezii cu Auggie. Calum se ivea din cînd în cînd pe vîrful dealului să se asigure că mai era acolo. Era clar că i se poruncise să aibă grijă de ea. După cîteva ore, Auggie întrerupse jocul și-i făcu semn să privească în cealaltă parte a pajiștii, unde-și lăsase restul lucrurilor. O luă de braț și se așeză pe iarbă făcîndu-i semn să stea lîngă el. Îi întinse o ploscă de piele.

— Ia o gură de „uisgebreatha", copilă.

— „Suflarea vieții", traduse ea.

— Nu, „apa vieții", fetițo. Am fiert-o într-un cazan special făcut de mine, așa cum am văzut că-l fac cei din neamul MacKay. Laird-ul m-a lăsat să-l iau cu mine, cînd clanul nostru s-a unit cu Maclaurin. Știi, de fapt, noi toți am fost izgoniți din clanurile noastre. Eu eram un Maclead înainte de a deveni MacBain.

Johanna era uimită.

— Izgoniți ? Nu înțeleg ce vreți să spuneți, sir.

— Toți am fost izgoniți din clanurile de care am aparținut, dintr-un motiv sau altul. Soarta soțului tău a fost hotărîtă în ziua în care s-a născut. E un bastard. Cînd a devenit bărbat în toată firea, ne-a strîns laolaltă și a început să-i învețe pe cei mai tineri meșteșugul războiului. Dar, firește, fiecare din noi se pricepe la cîte ceva. Dacă ai să guști puțin de-aici, ai să vezi și care e talentul meu.

Ar fi fost nepoliticos să refuze, așa că Johanna ridică plosca, îi scoase dopul și luă o înghițitură. Crezu că bea foc ; începu să sufle și să tușească. Auggie era încîntat de reacția ei. Își pocni genunchiul cu palma, apoi o lovi de cîteva ori pe spate pentru a o ajuta să-și recapete suflarea.

— Te-a ars, nu-i așa ?

Johanna reuși numai să dea din cap în semn de răspuns. Și acum du-te acasă, copilă. Laird-ul o să înceapă să te caute, dacă mai întîrzii.

Johanna se ridică, apoi îi întinse mîna lui Auggie pentru a-l ajuta.

— Îți mulțumesc pentru după amiaza aceasta minunată, Auggie.

Bătrînul zîmbi.

— Ai început să vorbești cu accent scoțian. Mă bucur tare de asta ; ești o fată deșteaptă. Probabil că ai sînge scoțian în vine. Ea știa că o tachinează. Îi făcu o reverență, apoi se întoarse să plece.

— Mîine te duci pe creastă, Auggie ?

— Poate.

— Mă iei cu tine, dacă te duci ?

Johanna nu-și putea înfrînge zîmbetul. Avusese o zi foarte plăcută, deși îl mîniase puțin pe soțul ei. Dar nu se dovedise a fi prea grav, și restul după-amiezii fusese minunat. Și, în plus, învățase ceva despre soțul ei ; era un om care-și putea controla firea, nu se lăsa copleșit de mînie și asta era într-adevăr o descoperire. Johanna se gîndi la importanța acestui lucru, în vreme ce urca dealul. Calum o aștepta. Își plecă fruntea în semn de salut, apoi o însoți la castel.

— Am văzut că ați jucat jocul lui Auggie.

— A fost foarte amuzant. Știi, Calum, cred că Auggie este unul dintre cei mai interesanți oameni pe care i-am cunoscut, cu excepția tatălui meu, firește.

Calum zîmbi văzînd-o atît de entuziasmată.

— De fapt, Auggie îmi amintește de tatăl meu. Povestește cu haz întîmplări vechi, la fel cum făcea și tatăl meu, și își împletește istoriile cu tot felul de legende.

Gîndindu-se s-o măgulească, soldatul îi zise :

— Auggie ar fi încîntat să vă audă că-l comparați cu tatăl dumneavoastră.

Johanna izbucni în rîs.

— Ar fi insultat. Tatăl meu a fost englez, Calum, și Auggie n-ar înghiți asta.

Apoi schimbă subiectul.

— Sînt sigură că ai treburi mult mai importante decît să mă păzești toată ziua. Soțul meu ți-a poruncit să mă însoțești tot timpul ?

— Nu există nimic mai important decît să vă protejez, my lady, răspunse Calum. Totuși, mîine Keith va fi însărcinat cu protecția dumneavoastră.

— Keith este comandantul soldaților Maclaurin, nu-i așa ?

— Așa e. Dă socoteală numai laird-ului nostru.

— Și tu ești comandantul soldaților MacBain.

— Da.

— De ce ?

— Cum adică de ce, my lady ?

— De ce nu există un singur comandant peste soldații MacBain și Maclaurin ?

— Poate ar trebui să-i puneți această întrebare soțului dumneavoastră, îi sugeră Calum. Are motive temeinice să le îngăduie soldaților Maclaurin să aibă propriul lor comandant.

— Da, îl voi întreba. Vreau să știu cît mai multe despre pămîntul acesta și oamenii lui. Unde este soțul meu ?

— La vînătoare, răspunse Calum. Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Vă dați seama, my lady, că pînă acum am vorbit în scoțiană ? E uimitor cît de bine vorbiți după numai cîteva săptămîni.

Johanna clătină din cap.

— Nu, Calum, sînt patru luni de cînd am început să învăț limba cu ajutorul părintelui MacKechnie. Eram puțin

emoționată, cînd l-am întîlnit pentru prima dată pe laird, deși mă îndoiesc că ai observat asta, căci de obicei reușesc să-mi ascund emoțiile și sentimentele. Cînd m-a întrebat de cînd am început să învăț scoțiana, am uitat răspunsul de emoție. Îmi dau seama după chipul tău că încă nu stăpînesc cum trebuie accentul.

Ciudat, dar de îndată ce o făcuse atentă că vorbea în scoțiană, Johanna începu să stîlcească îngrozitor cuvintele și să le pronunțe pe toate greșit. Tocmai traversaseră curtea, cînd Calum îl văzu venind pe laird.

— Iată-l pe soțul dumneavoastră, my lady.

Johanna se întoarse să-l întîmpine pe Gabriel. Își îndreptă pledul, își aranjă părul pe spate și se ciupi de obraz pentru a căpăta puțină roșeață. Apoi observă că mîinile îi erau murdare de pămînt. Nu mai avea timp să se spele, așa că și le ascunse la spate. Tropotele cailor făceau să duduie pămîntul, în vreme ce călăreții se apropiau tot mai mult. Gabriel era în frunte, călărind unul din caii pe care Johanna i-i dăduse în dar. Alesese iapa cea mai nervoasă, dar și cea mai frumoasă, după părerea Johannei. Era în întregime albă și cu mult mai puternică decît toți ceilalți cai, reușind să-l poarte cu ușurință pe Gabriel.

— Călărește calul meu favorit, îi spuse ea lui Calum.

— E o mîndrețe.

— Știe și ea asta. Rachel e tare mîndră și-i place să se ridice pe picioarele dindărăt.

— E mîndră că-l poartă pe laird-ul nostru.

Johanna crezu că el glumește și izbucni în rîs, dar văzu că soldatul nici măcar nu zîmbea și își dădu seama că acesta vorbea serios. Calum nu înțelegea ce i se păruse atît de amuzant. Se întoarse s-o întrebe, dar îi observă urmele de pămînt de pe obraji și zîmbi.

Cîinele lui Gabriel se ivi din spatele castelului, alergînd către stăpînul său. Iapa se sperie și se ridică în două picioare, țîșnind în galop. Gabriel reuși însă s-o stăpînească și descălecă, lăsînd calul în grija unuia dintre soldați. Lupul se năpusti către stăpînul său, ridicînd labele din față pînă pe umerii lui Gabriel. Era aproape la fel de înalt ca el și păreau

amîndoi la fel de fioroşi. Johanna simţi că i se înmoaie genunchii privindu-i. Cîinele îşi iubea mult stăpînul şi începuse acum să-i lingă faţa. Dar laird-ul se întoarse, nedîndu-i voie cîinelui să-l spele. Îl bătu cu palma, ridicînd un nor de praf din blana deasă şi cenuşie a cîinelui. Apoi Gabriel îl dădu deoparte şi se întoarse către soţia lui, făcîndu-i semn să vină la el. Johanna se întrebă dacă soţul ei se aştepta ca şi ea să se arunce de gîtul lui şi să-l sărute în semn de bun venit. Gîndul o amuză. Făcu un pas înainte, apoi se opri, căci animalul începuse din nou să mîrîie către ea. Trebuia ca soţul ei să vină la ea. Johanna continua să privească îngrijorată lupul, în vreme ce Gabriel se apropia de ea. Cîinele îl urmă. Laird-ul o privi amuzat de timiditatea ei ; era evident că lupul o intimida şi nu înţelegea de ce. Îl auzi din nou mîrîind şi o văzu pe Johanna făcînd un pas înapoi. Îi ordonă cîinelui să înceteze mîrîitul.

Cîţiva dintre soldaţii Maclaurin mai erau încă pe cai, urmărindu-i cu privirea pe laird şi soţia lui. Unii zîmbiră văzîndu-şi stăpîna atît de înspăimîntată de cîine, alţii clătinară din cap.

— Aţi avut noroc la vînătoare, my lord ? întrebă Johanna.

— Da.

— Aţi luat destule cereale ? întrebă Calum.

— Mai mult decît destule, răspunse Gabriel.

— Aţi vînat cereale ? încercă să înţeleagă Johanna.

— Şi alte lucruri de care avem nevoie, îi răspunse soţul ei. Eşti murdară pe faţă, nevastă. Ce-ai făcut ?

Johanna încercă să se şteargă. Gabriel îi luă mîna şi se uită la ea.

— L-am ajutat pe Auggie să sape gropile.

— Nu vreau ca soţia mea să-şi murdărească mîinile.

Îi vorbise de parcă i-ar fi dat una dintre cele zece porunci. Părea că e destul de furios pe ea.

— Dar tocmai am spus că...

— Soţia mea nu face treburi de rînd.

Johanna se enervă :

— Aveţi cumva mai multe ?

— Mai multe ce ?

— Soţii.

— Fireşte că nu.

— Atunci s-ar părea că într-adevăr soţia dumneavoastră îşi murdăreşte mîinile. Îmi pare rău dacă asta vă nemulţumeşte, deşi nu înţeleg de ce-ar face-o. Pot să vă spun de-acum că mi le voi murdări din nou.

Încercă să-i aducă argumente logice pentru a-l mai domoli, dar el clătină din cap şi-i spuse încruntat :

— Nu se va mai întîmpla. Eşti stăpîna aici, Johanna, şi nu te poţi coborî să faci aşa ceva.

Johanna nu ştia dacă să se încrunte sau să izbucnească în rîs. Omul ăsta avea nişte idei foarte ciudate, se gîndi oftînd uşor. Cum soţul ei aştepta totuşi un răspuns, se hotărî să-l mai domolească puţin.

— Cum doriţi, my lord, şopti nedorind să-l lase să-i ghicească enervarea.

Gabriel îşi dădea seama că Johanna încerca să i se supună şi îşi închipuia cît de mare trebuia să fie efortul acela pentru ea, căci deşi zîmbea în continuare la fel de senin şi îi vorbea cu o voce umilă, privirea ei era ucigătoare. Johanna se întoarse către Calum, neluînd în seamă zîmbetul de pe faţa soldatului.

— Unde se spală de obicei femeile ?

— E o fîntînă în spatele castelului, my lady, dar de obicei femeile se spală la Rush Creek.

Calum se pregătea s-o însoţească acolo, dar Gabriel îl opri. O luă pe Johanna de mînă şi o sili să-l urmeze.

— Pe viitor ţi se va aduce apa în cameră, îi spuse el.

— Pe viitor m-aş bucura, dacă nu m-ai trata ca pe un copil.

Lui Gabriel nu-i venea să creadă că Johanna îi vorbise cu atîta mînie în glas. Se părea că nu era chiar atît de timidă.

— Şi aş dori de asemenea să nu-mi faci observaţie în faţa soldaţilor tăi.

Gabriel dădu imediat din cap în semn că e de acord şi gestul lui aprobator îi mai domoli furia. Cotiră în spatele castelului şi începură să coboare dealul. De o parte şi de cealaltă se înşirau colibele oamenilor, care deveneau mai

dese la poalele dealului, alcătuind un fel de cerc. În mijloc se zărea o fîntînă și cîteva femei Maclaurin își așteptau rîndul să-și umple gălețile cu apă proaspătă. Îl salutară pe laird și Gabriel le răspunse dînd din cap, fără să se oprească.

Zidul împrejmuitor al castelului era chiar în spatele colibelor și Johanna vru să se oprească să se uite la el, dar Gabriel nu-i dădu răgaz. Ieșiră pe porțile uriașe și își continuară drumul.

Gabriel mergea cu pași mari și Johanna trebuia să alerge pentru a se ține după el. Abia-și mai trăgea suflarea, cînd ajunseră în vîrful dealului.

— Te rog, Gabriel, mergi mai încet. Picioarele mele nu sînt la fel de lungi ca ale tale.

El își încetini pasul, dar nu-i dădu drumul și nici Johanna nu încercă să-și retragă mîna. Auzi rîsetele femeilor în spate și se miră ce-or fi găsind atît de amuzant.

Rush Creek era un rîu adînc și destul de lat. Gabriel îi spuse că izvorăște din vîrful muntelui și se varsă într-un lac de la granița dintre teritoriul lor și cel al clanului Gillevrey.

Pe malul rîului se înșirau copaci și erau atît de multe flori încît păreau să răsară direct din apă. Frumusețea locului îți tăia respirația.

Johanna se lăsă în genunchi pe malul rîului, se aplecă și începu să se spele pe mîini. Apa era atît de limpede, încît se zăreau toate pietrele de pe fund.

Gabriel se lăsă și el în genunchi lîngă ea, luă apă în căușul palmei și își turnă pe gît. Din pădure se ivi lupul lui, care se apropie de Johanna, mîrîi scurt și începu apoi să bea apă.

Johanna își udă batista și își spălă fața. Gabriel se rezemă de un copac privind-o. Toate mișcările ei erau pline de grație. Era o taină pentru el femeia asta și se gîndi că fascinația și curiozitatea cu care o urmărea se datorau probabil faptului că niciodată nu mai petrecuse atît de mult timp cu o femeie.

Johanna nu-i acordă nici o atenție soțului ei. Văzuse o piatră aproape perfect rotundă pe fundul apei și se gîndi că Auggie ar putea-o folosi la jocul lui. Se aplecă s-o ia, dar rîul

era mult mai adînc decît crezuse și ar fi căzut cu siguranță în apă, dacă soțul ei n-ar fi prins-o la timp de mînă, trăgînd-o către el.

— De obicei îți scoți hainele înainte de a face baie, îi spuse sec.

— Mi-am pierdut echilibrul, îi răspunse Johanna rîzînd. Voiam să iau o piatră care mi-a plăcut. Vrei să mi-o dai tu ?

Gabriel se aplecă peste suprafața apei.

— Sînt cel puțin o sută de pietre acolo, nevastă. Pe care o vrei ?

— Aceea perfect rotundă, îi arătă ea piatra.

Gabriel se aplecă, luă piatra și i-o dădu soției sale. Johanna îi zîmbi în semn de mulțumire.

— Lui Auggie o să-i placă, zise ea așezîndu-se puțin mai departe pe iarbă.

Își adună picioarele sub pled și lăsă piatra de-o parte.

Un vînt ușor fosni prin copaci și mirosul pinilor și al ierbii umplea aerul. Nu se zărea țipenie de om prin jur și totul era atît de liniștit !

— E foarte frumoasă Scoția, spuse ea.

— Nu Scoția, clătină din cap Gabriel. În Highlands e frumos.

Nu părea prea grăbit să se întoarcă la treburile lui. Se rezemă de un copac, își încrucișă picioarele și își aranjă sabia mai bine ca să n-o zgîrie. Cîinele se întinse cît era de lung lîngă stăpînul lui.

Johanna îl privi îndelung pe soțul ei fără să scoată un cuvînt. O fascina bărbatul acesta și se gîndi că asta se datora probabil faptului că era atît de mare. Era cu siguranță la fel de înalt ca Nicholas, dar mult mai solid ; cel puțin ei așa i se părea.

— La ce te gîndești ?

Întrebarea lui o făcu să tresară.

— Nu l-am văzut niciodată pe Nicholas fără haină și mă gîndeam că tu probabil ești mai solid decît fratele meu. Dar cum pe el nu l-am văzut... sînt niște gînduri neghioabe, my lord.

— Da, sînt cam negioabe.

Johanna nu se supără. Zîmbetul lui îi spunea că voia numai s-o tachineze.

Gabriel părea foarte mulțumit, cum stătea așa cu ochii închiși, zîmbind. Era într-adevăr un bărbat fascinant.

Johanna îl văzu pe Dumfries împungînd cu botul brațul lui Gabriel, care îl răsplăti cu o mîngîiere. Nu o mai înfricoșa atît soțul ei. Nu numai că-și putea controla firea, dar dădea dovadă chiar de blîndețe cîteodată. Vedea asta și acum, în purtarea lui cu cîinele.

Gabriel o surprinse privindu-l și Johanna roși toată. Își plecă ochii stînjenită către piatra pe care o ținea în poală. Totuși, nu voia să plece încă. Se simțea bine în momentul acela de liniște lîngă soțul ei.

Se hotărî să-l atragă în conversație, înainte ca el să-i spună că trebuiau să se întoarcă.

— Scoția și Highlands nu sînt același lucru ?

— Hm, sînt și nu sînt în același timp. Noi nu ne considerăm scoțieni așa cum ne spuneți voi englezii mereu. Sîntem fie highlander-i, fie lowlander-i[1].

— După cum ai spus „lowlander-i", îmi dau seama că nu-ți prea plac oamenii aceia.

— Nu, nu-mi plac.

— De ce ?

— Pentru că au uitat cine sînt și au devenit englezi.

— Și eu sînt englezoaică, o luă gura pe dinainte.

Părea îngrijorată și lui Gabriel îi veni să rîdă.

— Știu.

— Bineînțeles că știi, dar poate cu timpul ai să uiți.

— E foarte puțin probabil.

Johanna nu știa dacă el glumea, dar se hotărî să treacă la un subiect mai puțin delicat.

— Auggie nu e nebun.

— Nu, știu că nu e. Cei din clanul Maclaurin cred prostia asta, nu cei din clanul MacBain.

1 Locuitori ai regiunii Lowlands, cea mai populată și mai dezvoltată zonă a Scoției.

— De fapt e foarte deștept și jocul pe care l-a inventat e chiar amuzant. Trebuie să-l încerci și tu odată ; îți trebuie multă dibăcie pentru a-l juca.

Gabriel dădu aprobator din cap ca s-o liniștească. Era încîntat că Johanna îl apăra pe bătrîn.

— Nu Auggie a inventat jocul. Se joacă de mult și la început s-au folosit pietre. Dar unii au început să facă mingi de lemn, iar alții au meșteșugit niște mingi din piele umplute cu pene ude.

Johanna îl asculta atentă, gîndindu-se că poate îi va folosi cîndva să știe toate lucrurile acelea. Poate ar putea și ea să-i facă lui Auggie cîteva mingi de piele.

— Zicea că m-a prins și pe mine jocul.

— Doamne ferește ! Auggie joacă în fiecare zi, pe ploaie, pe ninsoare.

— De ce te-ai supărat atît de tare pentru că mă murdărisem puțin pe obraz și pe mîini ?

— Ți-am mai explicat o dată situația. Acum ești soția mea și trebuie să te porți ca atare. E o veche rivalitate între clanurile MacBain și Maclaurin și pînă ce se vor obișnui să trăiască împreună, trebuie să dau dovadă de putere, nu să par vulnerabil.

— Și eu te fac vulnerabil ?

— Da.

— Vreau să înțeleg motivul. Te-ai supărat din cauză că m-am murdărit sau pentru că am petrecut după-amiaza cu Auggie ? Din ce cauză te fac vulnerabil ?

— Nu vreau să stai în genunchi, Johanna. Trebuie să te porți potrivit cu rangul tău tot timpul. Soția mea nu se va coborî niciodată să facă muncile de jos.

— Mi-ai mai spus o dată părerea asta.

— Nu e o părere. E o poruncă.

Johanna încercă să-și ascundă nemulțumirea.

— Îți mărturisesc că sînt uimită să văd că te interesează atît de mult aparențele. Nu pari să fii omul căruia să-i pese de ce gîndesc alții.

— Nu dau doi bani pe ce gîndesc ceilalți, îi răspunse Gabriel enervat de concluzia ei. Dar vreau să fii în siguranță.

— Şi ce-are a face asta cu purtarea mea ?

Gabriel nu-i răspunse.

— Ar fi trebuit să te însori cu o Maclaurin. Asta ar fi rezolvat problema unirii celor două clanuri, nu-i aşa ?

— Da, aşa ar fi trebuit, dar n-am făcut-o. M-am însurat cu tine, Johanna, şi amîndoi trebuie să ne străduim să iasă bine.

Părea resemnat, dar mai era încă într-o dispoziţie bună şi Johanna se hotărî să schimbe din nou subiectul, punîndu-i o întrebare care cu siguranţă nu i-ar fi stîrnit mînia.

— De ce nu mă place lupul tău ?

— Ştie că ţi-e frică de el.

Johanna nu încercă să-l contrazică.

— Cum îl cheamă ?

— Dumfries.

Cîinele ciuli urechile auzindu-şi numele rostit de stăpînul său. Johanna zîmbi.

— E un nume ciudat. Cum de ţi-a venit în minte ?

— Am găsit cîinele lîngă castelul Dumfries. Era prins în mlaştini şi l-am scos de acolo. De atunci mă urmează peste tot.

Johanna se apropie de Gabriel şi întinse mîna pentru a mîngîia animalul. Cîinele o privi cu coada ochiului şi începu să mîrîie ameninţător, cînd ea dădu să-l atingă. Johanna îşi retrase iute mîna, dar Gabriel îi prinse braţul forţînd-o să atingă animalul. Cîinele continua să mîrîie, dar nu încerca s-o muşte.

— Te-a durut aseară ?

Întrebarea căzu pe neaşteptate şi Johanna clipi surprinsă. Îşi plecă fruntea pentru ca Gabriel să n-o vadă roşind, apoi şopti :

— Nu m-a durut. M-ai mai întrebat asta şi după ce...

Gabriel îi prinse bărbia, silind-o să-şi ridice capul. Privirea ei îl făcu să zîmbească. Îl amuza stînjeneala ei ; dar privirea lui făcea ca inima Johannei să bată din ce în ce mai tare. Se surprinse sperînd că o va săruta.

— Vrei să mai faci dragoste cu mine, my lord ?

— Tu vrei ?

Johanna îl privi fix în ochi cîteva clipe înainte de a-i răspunde. N-avea de gînd s-o facă pe deşteapta sau să se arate sfioasă. Ar fi ridicolă, se gîndi ea, căci nu învăţase arta de a flirta ca tinerele domnişoare de la curte.

— Da, şopti, speriată puţin de propriul tremur al vocii. Da, aş vrea să mai faci dragoste cu mine, my lord. N-a fost chiar atît de rău.

Gabriel izbucni în rîs şi văzu că Johanna se înroşise ca focul. Totuşi, stînjeneala nu o împiedicase să-i spună adevărul. Gabriel se desprinse de lîngă copac şi se aplecă înspre ea ca s-o sărute. Gura lui o acoperi pe a ei, mîngîind-o tandru. Johanna respiră în gura lui şi îi încolăci gîtul cu braţele. Era exact încurajarea pe care Gabriel o dorea. Înainte de a-şi da seama ce face, o ridică aşezînd-o pe genunchii lui, îi cuprinse mijlocul cu braţele şi o sărută din nou. Gura lui o acoperi din nou pe a ei, copleşind-o cu mîngîieri, ameţind-o. Johanna i se abandonă cu totul ; îl îmbrăţişă, sărutîndu-l la fel de pătimaş. Era puţin uimită de iuţeala cu care trupul său îi răspundea soţului ei. Inima îi bătea nebuneşte, mîinile şi picioarele îi tremurau şi tot timpul uita să respire.

Gabriel era şi el uluit de propria-i reacţie. Johanna i se dădea cu totul şi se gîndi că asta însemna că avea încredere în el. Ştia că el o va proteja, altfel nu s-ar fi lăsat cu totul în braţele lui. Răspunsul ei pătimaş îl stîrnea şi mai tare şi, Dumnezeule, nu se mai putea stăpîni. Dacă nu oprea acel dulce chin chiar atunci, ar fi fost în stare să ajungă pînă la capăt în clipa şi locul acela. Se desprinse de ea cu greu. N-ar fi trebuit s-o privească în ochi, să vadă patima din ei. Fir-ar să fie, trebuia s-o sărute din nou. Cînd în sfîrşit, Gabriel se opri, amîndoi tremurau, din tot trupul, respirînd întretăiat.

— Mă faci să uit de mine, my lord.

Gabriel luă vorbele ei drept un compliment. Se ridicară, dar ea era încă ameţită. Se înroşise toată şi mîinile îi tremurau, cînd îşi împleti părul în coadă. Gabriel o privea amuzat cum încerca să-şi aranjeze ţinuta. Femeile se tulbură uşor, se gîndi el, şi aceasta mai repede decît oricare alta.

— Părul ăsta nu stă în nici un fel, se bîlbîi ea, cînd îi surprinse zîmbetul. Mă gîndeam să-l tai, cu îngăduința ta, desigur.

— Nu mă interesează ce faci cu părul tău. N-ai nevoie de îngăduința mea. Am probleme mai importante de rezolvat.

O sărută pentru a înmuia puțin mustrarea, apoi se aplecă și ridică piatra pe care Johanna voia să i-o dea lui Auggie. Da, era tulburată, și să-l ia dracu' dacă nu-i plăcea asta. Îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse și începu să urce dealul. Johanna își îndreptă pledul apoi se grăbi să-l ajungă din urmă. Nu se putea stăpîni să nu zîmbească. Bineînțeles că și el știa că sărutările lui o zăpăciseră, se gîndi Johanna, căci avea o expresie de satisfacție masculină pe chip. Totuși, n-o deranja aroganța lui. Totul avea să fie bine.

Johanna oftă mereu cît urcă dealul. Se gîndea că făcuse bine acceptînd să se mărite cu Gabriel și era atît de bine dispusă, încît nici nu mai auzea mîrîielile cîinelui. Nici măcar animalul acela înfricoșător nu putea să-i strice buna dispoziție. Atinse ușor mîna soțului ei, dar Gabriel nu părea să fi înțeles aluzia. Îl atinse din nou, dar nici de data aceasta Gabriel nu-i răspunse. Văzînd asta, îl luă de mînă renunțînd la subtilități.

Gabriel se purta de parcă Johanna n-ar fi fost acolo. Privea fix înainte și Johanna își spuse că mintea lui se întorsese deja la treburile lui. N-o deranja faptul că el n-o mai băga în seamă și îi lăsă mîna cînd ajunseră în dreptul colibelor și al soldaților care munceau la castel. Nu credea că lui i-ar plăcea să-și arate afecțiunea în fața clanului. Rămase însă foarte surprinsă cînd Gabriel o luă de mînă, strîngînd-o ușor. Apoi mări din nou pasul și Johanna începu să alerge pentru a se ține după el.

Doamne, ce fericită era! Da, făcuse ceea ce trebuia măritîndu-se cu omul acela atît de bun.

CAPITOLUL VII

Se măritase cu o brută și ăsta era adevărul. Johanna ajunsese la concluzia aceasta după trei luni nesfîrșit de lungi de conviețuire cu soțul ei. Gabriel avea un suflet rău, era îngrozitor de încăpățînat și hotărît întotdeauna să facă numai ce voia, dînd porunci fără să aibă cea mai mică înțelegere pentru nimeni. Și asta încă nu era nimic. Se purta cu ea ca și cînd ar fi fost o neputincioasă, nu-i permitea să miște un deget, îi îndeplinea toate dorințele, iar unul din comandanții lui o însoțea pretutindeni, oriunde s-ar fi dus. În primele două luni încercă să se împace cu absurditatea asta, dar acum începea s-o enerveze; încercă să protesteze, dar fără nici un rezultat. Gabriel nu voia s-o asculte; soțul ei avea idei dintre cele mai ciudate despre căsătorie. Voia s-o țină sub cheie pentru a o proteja și, Dumnezeu îi era martor, de cîte ori ieșea puțin la aer, îi poruncea să intre din nou înăuntru. Iar mesele de seară erau și mai nesuferite. I se cerea să se poarte cu demnitate, în vreme ce în jurul ei domnea haosul. Nici unul dintre cei cu care cina n-avea maniere. Toți erau gălăgioși, grosolani și scoteau cele mai dezgustătoare sunete. Și de-ar fi fost numai atît. Însă Johanna nu le reproșa nimic soldaților; se gîndea că ar fi mai bine dacă va continua să mențină distanța față de clan cît mai multă vreme posibil; pentru ea neimplicarea însemna liniște și ăsta era singurul lucru pe care și-l dorea.

Deoarece Gabriel tot nu-i permitea să se ducă la vînătoare, Johanna își petrecea cea mai mare parte a zilei singură. Soțul ei o credea probabil prea firavă pentru a o lăsa să se obosească ridicînd arcul și săgețile și nu știa cum Dumnezeu să-i schimbe părerea aceea absurdă. Pentru a nu-și pierde

îndemînarea, fixase o țintă pe unul din copacii de la poalele dealului și exersa acolo din cînd în cînd. Se pricepea foarte bine să mînuiască arcul și se mîndrea cu faptul că-l întrecuse și pe Nicholas de cîteva ori.

Nimeni n-o deranja cînd trăgea la țintă. Femeile în general nici n-o băgau în seamă, iar cele din clanul Maclaurin îi erau chiar ostile. Cîteva mai tinere începuseră să urmeze exemplul dat de cea care părea să fie conducătoarea lor, o femeie înaltă și voinică, cu obrajii rumeni și părul blond, pe nume Glynis. De fiecare dată cînd Johanna trecea pe lîngă ea, Glynis începea să rîdă. Totuși, Johanna nu credea că avea un suflet rău, ci pur și simplu că nu vedea nici un folos în a avea o stăpînă; și asta nu era vina ei. În vreme ce Glynis împreună cu celelalte femei lucrau de dimineață pînă seara pe cîmp, Johanna se plimba leneșă în jurul castelului, ca o prințesă. Nu, Johanna nu le învinovățea pe femei pentru că o respingeau. Gabriel era răspunzător pentru părerea femeilor despre ea, căci nu o lăsa să se apropie de nici una dintre ele, dar Johanna era sinceră cu ea însăși reacunoscînd că și ea îngăduise păstrarea acelei distanțe, căci nu făcuse nimic să schimbe părerea femeilor despre ea. Din experiență, nu încerca să se apropie de vreuna dintre ele fără a se întreba mai întîi dacă avea motive întemeiate pentru a se purta astfel.

În Anglia nu avusese nici o prietenă apropiată, pentru că soțul ei nu i-ar fi permis asta în ruptul capului. Dar vedea că în Highlands totul era diferit de ce știa ea. Și clanul nu putea să dispară sau să fie înlocuit de altul.

După trei luni de singurătate, trebuia să recunoască faptul că avea o viață liniștită, dar în același timp însingurată și plictisitoare. Voia să se adapteze vieții clanului și voia de asemenea să-i ajute să reconstruiască ceea ce primul ei soț distrusese. Gabriel era prea ocupat cu treburile lui pentru a mai avea timp de problemele ei, iar Johanna n-avea de gînd să i se plîngă. Trebuia să-și rezolve problemele singură și din acel moment începu să se gîndească la modul în care ar fi putut s-o facă. Nu voia să mai trăiască separat de clan, trebuia să se integreze în viața lor. Era timidă din fire, chiar

foarte timidă, dar se silea să salute de fiecare dată cînd zărea cîte o femeie. Cele din clamul MacBain îi răspundeau întotdeauna cu un zîmbet sau o vorbă bună, dar majoritatea femeilor Maclaurin se prefăceau că n-o aud. Desigur, erau și cîteva excepții, nu toate se purtau așa. Leila și Meagan, cele două femei Maclaurin care o ajutaseră să facă baie în noaptea nunții, păreau să o placă, dar celelalte îi respingeau orice dovadă de prietenie. Nu știa ce să creadă în legătură cu atitudinea lor și nici ce putea să facă pentru a le schimba părerea despre ea. Într-o marți, însă, cînd lui Keith îi revenea îndatorirea de a avea grijă de ea, îi puse această întrebare comandantului clanului Maclaurin.

— Aș vrea să-ți cer părerea într-o problemă care mă preocupă foarte tare, Keith. Nu știu ce să fac pentru ca femeile Maclaurin să mă accepte. Ai putea să-mi dai un sfat ?

Keith își mîngîie bărbia în vreme ce o asculta ; își putea da ușor seama că era supărată de purtarea clanului său față de ea și, totuși, ezita să-i explice motivele, căci nu voia să-i rănească sentimentele. Era unul dintre cei doi comandanți însărcinați să aibă grijă de ea și după cîteva zile purtarea lui față de stăpîna sa se schimbase mult. Era puțin timidă, dar cu siguranță că nu era o lașă, cum credeau multe din femeile Maclaurin.

Johanna observă ezitarea lui și își închipui că nu voia să vorbească despre chestiunea asta fiindcă puteau fi auziți de alți oameni din clanul lui.

— Vrei să facem o plimbare pe deal ?

— Desigur, my lady.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic pînă ce nu străbătură o distanța destul de mare de curte. În cele din urmă, Keith rupse tăcerea :

— Cei din Highlands nu uită așa de ușor, Lady Johanna. Dacă un războinic moare fără a se fi răzbunat pentru vreo insultă, își poate da duhul liniștit, totuși, căci știe că fiul sau nepotul lui va îndrepta într-o zi răul ce i s-a făcut. Vrajbele nu sînt niciodată uitate, iar păcatele nu se iartă niciodată.

Johanna nu înțelegea despre ce vorbea Keith, dar chipul lui îi părea foarte sincer.

— Și contează atît de mult să nu uiți, Keith ?

— Da, my lady.

Keith părea că-i spusese tot ce avea de spus, dar Johanna clătină din cap neînțelegînd nimic.

— Tot nu înțeleg ce vrei să-mi spui. Te rog, mai explică-mi o dată.

— Foarte bine, atunci. Cei din clanul Maclaurin n-au uitat prăpădul pe care l-au făcut aici oamenii primului tău soț.

— Și dau vina pe mine, asta era ?

— Unii dintre ei vă învinovățesc, într-adevăr, my lady. Dar nu trebuie să vă temeți de vreo răzbunare, adăugă grăbit. Răzbunarea e numai între bărbați. În Highlands, femeile și copiii sînt lăsați în pace. Și apoi, soțul dumneavoastră ar ucide pe oricine ar încerca să vă atingă.

— Nu siguranța mea mă îngrijorează, îi răspunse Johanna. Pot să-mi port și singură de grijă, dar nu mă pot lupta cu amintirile oamenilor. Nu pot schimba ceea ce s-a petrecut aici. Și nu e nevoie să te-ncrunți așa, Keith. Am cîștigat deja încrederea cîtorva femei. Am auzit că unele îmi spun Curajoasa și nu cred că mi-ar aduce o asemenea laudă, dacă nu m-ar plăcea cît de cît.

— De fapt, nu e deloc o laudă, îi răspunse Keith cu mînie în glas. Nu pot să vă las să credeți asta.

— Ce vrei să spui ? întrebă Johanna neliniștită.

Îi era foarte greu să-i smulgă un răspuns direct soldatului, dar încercă să-și stăpînească nerăbdarea, așteptînd ca el să-i spună ce-l îngrijora atît. Keith oftă :

— Și lui Auggie îi spun Deșteptul.

— Auggie e într-adevăr deștept, răspunse Johanna, dînd din cap pentru a accentua cele spuse.

— Dar ele îl cred prost.

— Atuncî, pentru Dumnezeu, de ce-i spun Deșteptul ?

— Pentru că nu e așa.

Expresia din ochii ei îi spunea că încă nu înțelesese aluzia lui.

— Și soțului dumneavoastră îi spun Milostivul.

— Laird-ul ar fi încîntat să audă lauda asta.

— Nu, my lady, n-ar fi deloc încîntat.

Tot nu înțelegea. Keith se gîndi că ar fi o cruzime să nu o facă să înțeleagă ce însemnau acele porecle.

— Soțul dumneavoastră s-ar mînia foarte tare, dacă ar ști că femeile Maclaurin îl cred într-adevăr milostiv. Dar femeile dau poreclele care se potrivesc cel mai puțin, înțelegeți ? E un joc prostesc. De fapt, îl consideră pe soțul dumneavoastră nemilos și de aceea îl admiră atît. Un laird nu-și dorește ca oamenii lui să-l creadă milostiv sau blînd, căci asta ar fi în ochii lui o slăbiciune.

Johanna își îndreptă umerii. Începuse să înțeleagă ce era cu poreclele femeilor.

— Deci, dacă ceea ce-mi spui e adevărat, atunci îl consideră pe Auggie...

— Prost.

Acum înțelesese. Keith îi văzu ochii sclădați în lacrimi înainte de a se întoarce cu spatele la el.

— Atunci înseamnă că nu mă consideră curajoasă, ci lașă. Da, acum înțeleg. Îți mulțumesc că ai avut răbdare să-mi explici, Keith. Îmi dau seama că ți-a fost destul de greu.

— My lady, spuneți-mi numele femeii pe care ați auzit-o spunîndu-vă...

— În ruptul capului, spuse Johanna, ferindu-se să-l privească în ochi pe soldat.

Era stînjenită... și rușinată.

— Scuză-mă, te rog, cred că mă voi întoarce la castel.

Începu să coboare grăbită dealul, neașteptînd vreun răspuns. Dar după cîțiva pași se opri și se întoarse din nou către soldat.

— Ți-aș rămîne recunoscătoare dacă nu i-ai spune nimic din ce am discutat soțului meu. Are treburi mai importante decît jocurile inventate de femei.

— Nu-i voi pomeni nimic, răspunse Keith.

Se simțea puțin ușurat de faptul că Johanna îi ceruse să nu spună nimic laird-ului, căci știa că ar fi dat de dracu' dacă MacBain auzea despre insulta adusă soției lui. Și faptul că jignirea venea din partea femeilor Maclaurin îl enerva și mai tare. Ca soldat și comandant al clanului, se simțea răspunzător.

Jurase credință lui MacBain și, firește, și-ar fi dat viața pentru a-și apăra laird-ul, iar jurămîntul se răsfrîngea și asupra soției lui. Ar fi făcut orice i s-ar fi cerut ca s-o ferească pe lady Johanna de primejdie.

Dar era totuși căpetenia clanului Maclaurin și, în consecință, i se părea firesc ca problemele clanului să fie rezolvate de proprii lui oameni, nu de oamenii lui MacBain. S-ar fi simțit ca un trădător, dacă i-ar fi spus laird-ului de cruzimea femeilor Maclaurin față de lady Johanna. Keith știa că Glynis și prietenele ei semănaseră discordia. Se hotărî să-și găsească timp pentru a sta de vorbă cu femeile ; le va porunci să-i arate stăpînei lor respectul cerut de poziția ei.

Johanna se duse în dormitor și rămase acolo tot restul după-amiezii. Sentimentele ei alternau între mînie și autocompătimire. O durea foarte tare cruzimea cu care femeile o trataseră, dar nu din cauza asta plîngea. Nu, ceea ce o neliniștea cel mai tare era gîndul că ele puteau să aibă dreptate. Să fi fost cu adevărat lașă ? Nu știa ce răspuns să-și dea. Ar fi vrut să se ascundă în continuare în camera ei, dar se sili să-și adune puterile pentru a coborî la cină. Gabriel trebuia să se întoarcă din clipă în clipă de la vînătoare și știa că și Keith va fi acolo și n-ar fi vrut ca vreunul dintre ei să bănuiască frămîntările ei.

Holul era înțesat de soldați, majoritatea așezați deja la mesele lungi din partea dreaptă a încăperii. Mirosul de lemn proaspăt tăiat se amesteca plăcut cu aroma mîncării aduse pe un fel de tăvi improvizate din felii de pîine neagră și uscată.

Nici un soldat nu se ridică în momentul în care Johanna intră pe ușă și asta o necăji și mai tare. Știa că soldații nu se purtau într-adins grosolan cu ea ; ba chiar cîțiva îi făcură semn cu mîna, cînd o văzură intrînd. Johanna își dădea seama că ei pur și simplu nu știau că ar fi trebuit să se ridice în picioare cînd o doamnă intra în încăpere.

Se întrebă ce i-ar putea face pe oamenii aceia mîndri, dar cu suflet bun în fond, să se simtă ca făcînd parte dintr-un singur clan, nu din două tabere diferite. Era ușor de observat discordia dintre ei ; cînd un Maclaurin spunea o glumă, rîdeau

numai cei din clanul lui, ceilalți nici măcar nu zîmbeau. De asemenea, se așezau la mese diferite. Gabriel stătea de obicei în capul uneia dintre mese alături de soldații MacBain, avînd în dreapta sa pe Johanna, iar la cealaltă masă se așezau soldații Maclaurin.

Cînd Johanna intră în încăpere în seara acea, Gabriel nu-i aruncă nici o privire, ca și cînd nici n-ar fi văzut-o. Avea în mînă un pergament pe care-l citea încruntat și Johanna nu vru să-l întrerupă. Dar oamenii lui nu dădură dovadă de același tact.

— Ce vrea Gillevrey ? îl întrebă Calum pe Gabriel.

— Gillevrey e laird-ul clanului cu care ne învecinăm la sud, strigă Keith de la cealaltă masă, simțindu-se dator să-i explice Johannei. Ne-a trimis un mesaj, adăugă îndreptîndu-și apoi atenția către laird. Ce spune bătrînul ?

Gabriel terminase de citit mesajul și făcu din nou sul pergamentul.

— Mesajul e pentru Johanna.

Soția lui îl privi surprinsă.

— Pentru mine ? întrebă întinzînd mîna după pergament.

— Știi să citești ? o întrebă Gabriel.

— Da. Am ținut neapărat să învăț.

— De ce ? întrebă din nou soțul ei.

Johanna ridică din umeri.

— Pentru că mi se interzisese, șopti ea.

Dar nu-i spuse și faptul că Raulf o ocăra tot timpul, spunîndu-i că era prea proastă pentru a putea învăța ceva folositor și asta o stîrnise să-i dovedească apoi că se înșela. Era o înfruntare tăcută, căci Raulf nu aflase niciodată că ea izbutise să învețe să scrie și să citească. Profesorul ei era prea înfricoșat de Raulf pentru a încerca să-i spună. Gabriel n-o lăsă să ia pergamentul.

— Cunoști vreun nobil englez pe nume Randolph Goode ? o întrebă încruntat.

Johanna păli. Simți că leșină și respiră adînc pentru a se mai liniști puțin.

— Johanna ? o îmboldi el, văzînd că nu-i răspunde.

— Da, îl cunosc.

— Mesajul e de la el, spuse Gabriel. Gillevrey nu-i va permite să treacă pe pămîntul lui, pînă cînd nu-i voi îngădui eu englezului să vină aici. Cine dracu' e ăsta și ce vrea de la tine ?

Johanna nu-și mai putea stăpîni teama și îi veni să se ridice și să fugă din încăpere, dar refuză să cedeze acelei porniri laşe.

— Nu vreau să-l văd.

Gabriel se rezemă de speteaza scaunului. O vedea cît era de înfricoșată și îi simțea panica. Nu-i plăcea deloc reacția soției lui. Ce dracu', nu-și dădea seama că era în siguranță, că el nu va lăsa să i se întîmple nimic ? Oftă exasperat. Era limpede că Johanna nu-și dădea seama, dar se gîndi că va înțelege cu timpul că el și oamenii lui o vor apăra în orice situație. Va învăța să aibă încredere în el și atunci n-o vor mai înfricoșa deloc mesajele din Anglia.

Gabriel știa cît de arogante erau gîndurile lui, dar nu-i păsa. Tot ceea ce voia acum era să-și liniștească într-un fel sau altul soția, căci nu-i plăcea s-o vadă așa înspăimîntată. Dar mai avea și alt motiv. Voia să afle adevărul.

— Te-a insultat în vreun fel englezul ăsta ?

— Nu.

— Cine e ?

— Nu vreau să-l văd, repetă Johanna tremurînd.

— Vreau să știu...

Se opri însă, văzînd-o că scutură înfricoșată din cap. Îi prinse bărbia și o sili să-l privească nemișcată.

— Ascultă, nu trebuie să-l vezi, dacă nu vrei, îi spuse cu voce joasă și înflăcărată. Johanna îi aruncă o privire atentă și neîncrezătoare.

— Adevărat ? Chiar n-o să-l lași să vină aici ?

— Nu, n-o să-l las.

— Mulțumesc.

Era mult mai relaxată acum. Gabriel îi dădu drumul și se rezemă din nou de speteaza scaunului.

— Acum răspunde-mi la ce te-am întrebat. Cine mama dracului e Goode ăsta ?

În încăpere se așternuse liniștea. Toți soldații o priveau cu atenție. Văzuseră cu toții că stăpîna lor era înfricoșată și erau curioși să afle motivul.

— Randolph Goode e un nobil foarte puternic în Anglia, șopti Johanna. Unii spun că el e la fel de puternic ca regele John însuși.

Gabriel așteptă ca ea să continue, dar după cîteva clipe lungi de tăcere își dădu seama că ea nu mai avea de gînd să adauge nimic.

— E unul din favoriții regelui ? o întrebă.

— Nu, îl urăște pe John. Și mai sînt și alți nobili care-i împărtășesc părerea despre rege. S-au unit și se spune că Goode e conducătorul lor.

— Asta-i revoltă în toată regula.

Johanna clătină din cap și-și plecă privirea.

— E o revoltă tăcută, my lord. Anglia e hărțuită de neînțelegerile dintre John și nobilii care cred că Arthur ar fi trebuit să fie numit rege. Arthur era nepotul lui John. Tatăl lui, Geoffrey, fratele mai mare al regelui John, a murit cu cîteva luni înainte de nașterea fiului său, Arthur.

Calum încercă să-i urmărească explicația, dar era total nedumerit.

— My lady, vreți să spuneți că atunci cînd regele Richard a murit, Geoffrey ar fi trebuit să devină rege ? întrebă el încruntat.

— Geoffrey era fratele mai mare al lui John. Și el era moștenitorul de drept, căci Richard n-a avut nici un fiu, înțelegi. Dar Geoffrey murise deja și unii spun că fiul lui trebuia să fi fost numit rege. Și chiar s-au unit pentru a-l susține pe Arthur.

— Așadar, nobilii se luptă pentru coroană ? spuse Gabriel.

Johanna îi făcu semn din cap că așa era.

— Nobilii îl înfruntă pe rege de cîte ori au prilejul. John și-a făcut mulți dușmani în ultimii ani. Nicholas crede că într-o zi va izbucni cu adevărat o revoltă. Goode și ceilalți caută un motiv temeinic pentru a-l izgoni pe rege. Nu vor să mai aștepte, căci John s-a dovedit a fi un rege tare mîrșav,

adăugă Johanna în șoaptă. S-a purtat ca un ticălos chiar și cu familia lui. Știi că s-a unit cu regele Franței împotriva propriului lui tată în timpul rebeliunii ? Henry a murit de inimă rea, căci întotdeauna crezuse că, dintre toți fiii lui, John îi era cel mai devotat.

— De la cine ați aflat toate astea ? o întrebă Calum.

— De la fratele meu, Nicholas.

— Dar tot nu mi-ai spus de ce vrea Goode să-ți vorbească, îi aminti Gabriel.

— Crede, probabil, că l-aș putea ajuta să-l alunge pe John. Dar chiar dacă ar fi așa, n-aș face-o. Nu mi-ar servi la nimic acum, căci mi-aș primejdui familia. Mama și Nicholas ar avea de suferit, dacă aș spune...

— Ce să spui ? o întrebă Gabriel.

Johanna nu-i dădu nici un răspuns. Calum îi făcu semn cu cotul.

— Arthur vrea coroana ?

— O voia, răspunse Johanna. Dar eu nu sînt decît o femeie, Calum. Nu mă ocup de treburile politice ale Angliei și nu-mi închipui de ce ar vrea nobilul Randolph Goode să-mi vorbească. Nu știu nimic ce l-ar putea ajuta.

Mințea, Gabriel n-avea nici o îndoială în privința asta. Și se vedea limpede cît era de înspăimîntată.

— Goode vrea să-ți pună doar niște întrebări, spuse el.

— Despre ce ? mai întrebă și Calum, văzînd că stăpîna lui rămîne tăcută.

— Despre Arthur, bineînțeles, îi răspunse Gabriel, nescăpîndu-și din ochi soția, convins acum că nepotul regelui a fost într-adevăr ucis.

Johanna dădu să se ridice, dar Gabriel o prinse de mînă silind-o să rămînă unde era. O simțea cum tremură toată.

— Nu vreau să vorbesc cu Goode, țipă Johanna. Arthur a dispărut acum mai bine de patru ani și nu înțeleg de ce pe Goode îl interesează din nou soarta nepotului regelui. N-am ce să-i spun.

Îi spusese deja mai mult decît intenționase să spună. De fiecare dată cînd vorbise de Arthur folosise trecutul, ceea ce însemna că știa deja că nepotul regelui era mort. Gabriel se

gîndi că probabil soția lui știa și cum murise Arthur și cine făcuse crima aceea îngrozitoare.

— Anglia e departe de noi și nu voi lăsa nici un englez să vină aici. Nu-mi calc niciodată cuvîntul Johanna, așa că nu va trebui să vorbești cu nici unul din ei.

Johanna dădu din cap în semn că a înțeles. Calum dădu să mai întrebe ceva, dar privirea laird-ului său îl opri.

— Am terminat cu discuția asta. Acum dă-mi raportul despre reconstruirea zidului, Calum.

Johanna era prea agitată pentru a mai putea să asculte în continuare. Îi era greață și simțea că nu poate înghiți nimic. La cină aveau friptură de mistreț și pește sărat, dar Johannei îi venea să verse numai gîndindu-se că ar trebui să încerce mîncarea. Se uită la ea, întrebîndu-se cît va trebui să mai rămînă acolo pînă ce se va putea scula de la masă.

— Mănîncă ceva, îi spuse Gabriel.

— Nu mi-e foame. Nu sînt obișnuită să mănînc atît de mult înainte de culcare, my lord. În Anglia nu luam decît o masă frugală seara, încercă ea să se scuze. Îmi va trebui ceva timp pînă să mă obișnuiesc. Acum, vă rog să mă scuzați, aș dori să mă duc sus.

Gabriel îi făcu semn din cap că poate să plece. Johanna se ridică, le ură noapte bună și se îndreptă către ieșire. Îl zări pe Dumfries lungit în stînga scărilor și făcu un ocol, ținîndu-și tot timpul ochii ațintiți asupra animalului. Ajungînd în dormitor, începu să se pregătească fără grabă de culcare. O liniștea acele mici ritualuri și se sili să nu se mai gîndească la nimic altceva. Puse doi bușteni în vatră, se spălă, apoi se așeză pe pat pentru a-și pieptăna părul. Nu putea să sufere să-și pieptene părul acela care se încurca tot timpul. O durea capul de greutatea părului și după ce termină cu pieptănatul se simți prea obosită pentru a-l mai împleti. Încercă să se gîndească la altceva pentru a-și înfrînge teama.

— Gabriel are dreptate. Anglia e departe și aici sînt în siguranță, își șopti. Nicholas și mama vor fi și ei în siguranță în Anglia atîta vreme cît eu nu spun nimic.

Johanna puse peria jos, se închină și începu să se roage pentru a căpăta curaj. Apoi se rugă pentru cel ce ar fi trebuit să fie rege... pentru Arthur.

Gabriel intră în încăpere după ce Johanna își termină rugăciunea și își găsi soția stînd pe marginea patului, privind țintă focul din vatră. Închise ușa, își scoase cizmele și se apropie de pat. Johanna se ridică și se întoarse să-l privească. Părea foarte tristă.

— Nicholas mi-a spus că regelui îi e teamă de tine.

— De unde știe el asta ? își plecă ea imediat privirea.

— Johanna ?

Ea-și ridică ochii să-l privească.

— Pînă la urmă tot o să-mi spui taina aceea. Însă nu-ți poruncesc. Voi avea răbdare pînă cînd vei fi pregătită să ai încredere în mine.

— Ce să-ți spun, my lord ?

— Să-mi spui ce te sperie în halul ăsta, oftă Gabriel.

Johanna se gîndi să protesteze, dar renunță. Nu voia să-l mintă.

— Sîntem căsătoriți acum, îi răspunse. Și nu e doar datoria ta să ai grijă de mine, Gabriel. E și datoria mea să te protejez atunci cînd se poate.

Gabriel nu știa ce să înțeleagă din vorbele acelea îndrăznețe. Să-l protejeze ? La dracu', noțiunile erau inversate în mintea ei. El era cel care trebuia s-o apere și să-și păzească și spatele în același timp. Trebuia să se asigure că va rămîne în viață destul pentru a avea grijă de ea și de Alex.

— Femeile n-au cum să-și protejeze soții.

— Eu am cum.

Gabriel era pe punctul de a o contrazice, cînd atenția îi fu distrasă. Johanna nu spusese un cuvînt. Își desfăcu centura rochiei și o lăsă să alunece ; nu purta nimic pe dedesubt. I se opri răsuflarea privind-o. Dumnezeule, cît era de frumoasă ! Lumina focului cădea peste trupul ei, dîndu-i o strălucire aparte. Era perfectă ! Avea sînii plini, mijlocul subțire, picioarele lungi... Gabriel nici nu-și mai aducea aminte cînd își scosese hainele. Se priviră în tăcere cîteva clipe, pînă ce

Gabriel își simți inima bătînd să-i spargă pieptul și începu să respire întretăiat.

Johanna se sili să-și înfrîngă stînjeneala, dar știa că roșise, căci își simțea obrajii arzînd. Dădură amîndoi pătura la o parte în același timp, apoi întinseră mîinile pentru a se atinge.

Gabriel o cuprinse în brațe și o așeză pe spate, acoperind-o cu trupul lui, sărutînd-o. Johanna își puse brațele în jurul gîtului lui, îmbrățișîndu-l ; îl dorea mai mult ca niciodată, tînjea după mîngîierile și sărutările lui. Iar el avea nevoie de ea. Mîinile lui îi mîngîiau aspru umerii, spatele, coapsele. Pielea ei fină îl excita și mai tare.

Nu depuse prea mult efort pentru a-și convinge soția să-i răspundă. Johanna nu se putea stăpîni să-l mîngîie la rîndul ei. Trupul lui puternic și fierbinte, mîngîierile și sărutările lui o stîrneau.

Nu se putea să fie inhibată cu Gabriel. Era insistent și un amant tandru și dur în același timp. Mîngîierile lui o făceau tot mai pătimașă, iar cînd îi simți degetele pătrunzînd-o și mîngîindu-i miezul sensibil, ascuns între buzele umede, deveni de nestăvilit.

El îi luă mîna și i-o puse pe sexul său, iar ea începu să-l apese. Gabriel gemu de plăcere, șoptindu-i laude erotice și dîndu-i sfaturi cum să-l mîngîie. Nu mai putea suporta agonia aceea dulce. Îi dădu mîinile la o parte, îi ridică pulpele și se împlîntă adînc în ea.

Johanna țipă de plăcere. Unghiile ei lăsau urme adînci în umerii lui și își unduia trupul încercînd să ia cît mai mult din el în ea.

Gabriel începu să ejaculeze și avu nevoie de toată puterea lui de stăpînire pentru a se controla. Își coborî mîinile de-a lungul trupurilor lor unite și începu să-i mîngîie coapsele pînă ce și ea își găsi împlinirea.

Intensitatea orgasmului îl vlăgui. Gemu de plăcere, vărsîndu-și sămînța în ea ; o auzi strigîndu-i numele, în vreme ce el striga numele Domnului.

Se prăbuși peste ea gemînd satisfăcut. Rămase înăuntrul ei cîtva timp, vrînd să prelungească binecuvîntarea pe care o simțise.

Johanna nu voia să se îndepărteze încă de soțul ei. În brațele lui se simțea prețuită, se simțea în siguranță și... aproape iubită.

Greutatea lui o strivea și trebui în cele din urmă să-i ceară să se dea la o parte pentru a putea respira.

Gabriel nu știa dacă mai avea putere pentru asta și gîndul acesta îl amuză. Se rostogoli pe partea lui, ținînd-o încă îmbrățișată pe Johanna, apoi trase păturile peste ei și închise ochii.

— Gabriel ?

Nu-i răspunse și Johanna îl lovi ușor peste piept pentru a-l face atent. El mîrîi în loc de răspuns.

— Ai avut dreptate. Sînt firavă.

Aștepta să-l audă aprobînd-o, dar el nu spuse nimic.

— Probabil că un vînt mai puternic m-ar dărîma cu ușurință, îi repetă ea cuvintele pe care el i le spusese în noaptea nunții.

El însă continua să rămînă tăcut.

— Și poate că sînt și puțin timidă.

Trecură cîteva minute bune pînă cînd Johanna continuă :

— Dar celelalte lucruri sînt neadevărate. N-am să permit să fie adevărate.

Închise ochii și spuse o rugăciune în gînd. Gabriel crezu că adormise și era pe cale să adoarmă și el cînd o auzi din nou spunîndu-i în șoaptă și totuși plină de convingere :

— Nu sînt lașă.

CAPITOLUL VIII

— Cine a îndrăznit să-ți spună că ești lașă ?

Vocea tunătoare a soțului ei o trezi din somnul dulce al dimineții. Deschise ochii să-l privească. Gabriel stătea în picioare lîngă pat, privind-o cu ochii lui pătrunzători. Era complet îmbrăcat și părea foarte furios.

Trebuia să-l liniștească, se gîndi Johanna căscînd. Se ridică în capul oaselor și-i spuse clătinînd din cap :

— Nimeni.

— Atunci de ce ai spus...

— Credeam că trebuie să știi. Aveam nevoie să-ți spun asta.

Gabriel se mai liniști puțin. Johanna dădu pătura la o parte și vru să se dea jos din pat, dar Gabriel o opri acoperind-o și poruncindu-i să se culce la loc.

— Astăzi trebuie să te odihnești, îi porunci el.

— M-am odihnit destul, my lord. E timpul să-mi iau în primire îndatoririle.

— Odihnește-te.

Doamne, ce încăpățînare ! Privirea lui încruntată îi spunea că n-avea rost să mai încerce să se împotrivească. Nici nu se gîndea să-și petreacă ziua lenevind în pat, însă n-avea de gînd să mai discute subiectul cu soțul ei.

— Ce planuri ai pentru ziua asta minunată ?

— Mă duc la vînătoare.

— Vînătoare de cereale ? îl întrebă Johanna în vreme ce cobora din pat începînd să se îmbrace.

— Da, vînătoare de cereale.

Johanna își puse rochia și își legă cureaua la mijloc. Gabriel o privea cum își aranjează părul cu mișcările acelea feminine, pline de grație care-l încîntau de fiecare dată.

— Cum adică „vînătoare de cereale" ?

— Adică furt de cereale.

Johanna îl privi îngrozită.

— Dar ăsta-i un păcat, reuși ea să îngaime.

Gabriel era amuzat de chipul ei înspăimîntat. Se părea că o deranjează foarte tare faptul că ei furau pentru a se hrăni și nu înțelegea de ce.

— Dacă află părintele MacKechnie...

— MacKechnie nu s-a întors încă și pînă vine el păcatele mele vor fi deja înfăptuite.

— Nu poți vorbi serios.

— Vorbesc cît se poate de serios, Johanna.

— Gabriel, tu păcătuiești cu bună știință !

Îl privea așteptînd un răspuns, dar el ridică numai din umeri fără a-i spune nimic. Johanna clătină încruntată din cap.

— Nu e cazul să-mi spui ce să fac, femeie.

Se aștepta ca ea să-și ceară scuze, dar se înșelă.

— Ba da, e de datoria mea să-ți spun că greșești, atunci cînd e vorba de sufletul tău. Sînt soția ta și trebuie să-ți dau sfaturi și să-mi fac griji pentru sufletul tău.

— Nu fi ridicolă.

Johanna scoase un sunet îngrozit și el aproape că izbucni în rîs auzind-o, dar se stăpîni la timp.

— Sînt ridicolă că-mi fac griji pentru tine ?

— Chiar îți faci griji pentru mine ?

— Firește.

— Atunci înseamnă că ai început să ții puțin la mine.

— N-am spus asta, my lord. Te rog nu-mi răstălmăci vorbele. Îmi fac griji pentru sufletul tău.

— N-am nevoie de grijile și nici de predicile tale.

— Dar o soție poate să-și spună și ea părerea, nu ?

— Da, atunci cînd i se cere să și-o spună.

Johanna însă nu luă în seamă cuvintele lui.

— Părerea mea e că ar trebui să faci schimb pentru bunurile de care ai nevoie.

Gabriel încercă să-și stăpînească exasperarea.

— Nu înțelegi că n-avem nimic de valoare pentru a ne putea tocmi și a face schimb cu celelalte clanuri. Și apoi dacă ei nu-și pot proteja ce-i al lor, merită să fie furați. Asta e legea aici, nevastă. Las' că te obișnuiești tu pînă la urmă.

Asta însemna că discuția era încheiată, dar Johanna nu voia să se lase așa ușor.

— Explicația asta...

— Odihnește-te, îi porunci Gabriel, închizînd ușa în urma lui.

Doamne cu ce bărbat încăpățînat se măritase ! Se hotărî să nu mai aducă vorba despre furt. Gabriel avea dreptate ; nu era treaba ei să-i spună lui și celorlalți din clan ce să facă. Dacă voiau să ajungă în iad, n-aveau decît. Ce-i păsa ei ?

Își petrecu dimineața trăgînd cu arcul la țintă, iar după-amiaza se duse să se joace cu Auggie jocul acela fără sens dar care o distra atît.

Auggie era singurul ei prieten. Îi vorbea numai în scoțiană și Johanna își dădu seama că vorbea mult mai bine atunci cînd era relaxată.

Bătrînul avea răbdare cu ea, o înțelegea și încerca să-i explice toate lucrurile care o nedumereau.

Johanna îi spuse în după-amiaza aceea cît era de îngrijorată de „vînătoarea" lui Gabriel și descoperi că Auggie nu-i împărtășea deloc temerile. Dimpotrivă, lăuda chiar șiretenia laird-ului său.

— Englezii au ars cea mai mare parte a rezervelor noastre și laird-ul trebuie să aibă grijă ca oamenii să nu moară de foame în timpul iernii. Cum poți să numești asta un păcat, copilă ?

— Dar fură !

Auggie clătină din cap.

— Dumnezeu va înțelege.

— Există întotdeauna mai multe intrări într-un castel, Auggie, și Gabriel ar trebui să găsească alt mod de a-și hrăni clanul.

Bătrînul își potrivi bastonul pentru a lovi piatra. Trase o lovitură puternică, apoi își duse mîna la ochi pentru a vedea mai bine în bătaia soarelui traiectoria pietrei. Dădu din cap mulțumit, apoi se întoarse către stăpîna sa.

— Bună lovitură. Mai ceva ca bătaia unei săgeți. Acu' să te văd, drăguță.

Johanna se concentră asupra loviturii și piatra ei se opri la cîțiva pași de a lui Auggie. Bătrînul izbucni vesel în rîs :

— Ai deprins jocul, copilă. Și ai talent. Acu' însă ar fi mai bine să ne întoarcem, căci te-am ținut destul de la treburile tale.

— N-am nici o treabă, îi răspunse Johanna ținîndu-și bastonul sub braț. Am încercat să preiau treburile casei, dar nimeni nu mă ascultă. Femeile MacBain sînt mai politicoase. Îmi zîmbesc atunci cînd le spun ce să facă și apoi se duc la treburile lor fără să ia seama la vorbele mele. Dar cele din clanul Maclaurin sînt tare rele și mă fac să mă simt prost tot timpul, căci nici nu mă bagă în seamă.

— Și laird-ul ce spune de toate astea ?

— Nu i-am zis nimic și nici n-am de gînd să-i spun, Auggie. Asta e problema mea și trebuie să mă descurc singură.

Auggie o luă de braț și începură să coboare dealul.

— De cîtă vreme ești aici ?

— De aproape trei luni.

— Și ai fost mulțumită un timp, nu-i așa ?

— Da.

— De ce ?

Întrebarea lui o surprinse.

— Venind aici, am devenit... liberă. Și sînt în siguranță acum, îi răspunse ridicînd din umeri.

— Erai ca un porumbel cu aripile frînte cînd ai venit, îi spuse Auggie bătînd-o ușor pe braț. Și sperioasă cum n-am mai văzut în viața mea.

— Acum nu mai sînt așa. Cel puțin nu cu tine.

— Te-ai schimbat. Eu am văzut asta de mult, dar ceilalți au nevoie de mai mult timp ca să observe ce curajoasă ai devenit.

Johanna nu știa dacă Auggie îi spusese vorbele acelea ca s-o mai liniștească sau ca s-o laude.

— Dar ce trebuie să fac să-mi conving soțul să nu mai fure, Auggie ?

— Lasă lucrurile așa cum sînt pentru moment. Pe mine nu mă neliniștește atît fleacul ăsta. Și-apoi laird-ul mi-a promis să-mi aducă orz pentru bere și de-abia aștept să-l aducă, chiar dacă păcătuiește sau nu. Englezii mi-au băut toate rezervele.

Apoi izbucni în rîs și se aplecă spre ea pentru a-i șopti la ureche.

— Dar tot n-au dat peste butoaiele mele cu aur.

— Ce butoaie cu aur ?

— Știi pinii din josul pajiștii ?

— Da.

— E o peșteră în spatele lor plină cu butoaie de stejar.

— Și ce e în butoaiele acelea ?

— Apa vieții. Bere păstrată acolo de vreo zece-cinci-sprezece ani. Aur curat, îți spun. O să te iau și pe tine într-o zi să vezi ce-i acolo. Butoaiele sînt neatinse și asta numai pentru că englezii habar n-au avut de existența peșterii.

— Soțul meu știe de ea ?

Auggie se gîndi o clipă înainte de a-i răspunde.

— Nu-mi amintesc să-i fi spus și eu sînt singurul care-și amintește cînd bătrînii Maclaurin au adus acolo butoaiele. I-am urmărit, desigur, căci ei n-ar fi spus nimănui în ruptul capului de comoara lor. Vezi, pot să păstrez și eu un secret cînd vreau.

— Cînd te-ai dus ultima oară în peșteră ?

— Acu' vreo cîțiva ani. Ai observat, Johanna, că atunci cînd porți pledul MacBain joci foarte bine, iar cînd porți pledul Maclaurin nici nu lovești cum trebuie piatra ?

Glumea, desigur. Îi făcea plăcere s-o tachineze și Johanna își dădu seama că era modul lui de a-i arăta cît ține la ea.

Se despărțiră cînd ajunseră în dreptul curții și Auggie o luă în josul dealului. Johanna îl zări pe Keith, îi făcu un semn de salut cu capul și se grăbi să treacă mai departe. Nu se mai simțea în largul său cu soldatul Maclaurin de cînd

acesta îi explicase sensul poreclelor date de femeile din clanul său. Se grăbea de asemenea să-şi spele mîinile înainte de a veni soţul ei acasă. Ştia că-l deranjează s-o vadă cu mîinile murdare şi, de vreme ce-i cerea atît de puţin, se străduia să-l mulţumească de cîte ori putea.

Tocmai se pregătea să urce scările, cînd auzi un urlet. Se întoarse şi văzu cîţiva soldaţi alergînd către ea, unii chiar cu săbiile trase. Era năucită.

— Intraţi înăuntru, my lady şi închideţi bine uşa, îi strigă Keith.

Primul ei impuls fu să-l asculte, căci credea că e vorba de un atac al vreunui clan vecin. Auzi însă un mîrîit ameninţător şi se întoarse să vadă ce era. Zări atunci cîinele soţului ei înaintînd încet în curte şi scoase un ţipăt. Dumfries sîngera îngrozitor şi de la distanţa aceea îşi dădea bine seama că laba stîngă din spate îi era sfîşiată.

Ochii i se umplură de lacrimi văzînd cîinele care se tîrîse pînă acasă pentru a muri acolo.

Soldaţii îl înconjurară şi Johanna îl auzi pe Keith strigîndu-i :

— Intraţi înăuntru, my lady.

Înţelese îndată că voiau să-l omoare pentru a-i scurta chinurile. Atenţia cu care se apropiau de cîine le trăda teama că animalul ar putea fi periculos. Văzu pe unul din soldaţi îndreptîndu-se spre cîine cu sabia în mînă, gata să lovească.

— Lăsaţi-l în pace.

Furia din glasul ei îi făcu pe toţi să se întoarcă surprinşi. Cîţiva soldaţi Maclaurin se şi îndepărtară de cîine, dar soldaţii MacBain nu făcură nici un pas înapoi.

Keith se grăbi spre scări şi o prinse de braţ.

— Nu e nevoie să vedeţi ce va urma. Vă rog, intraţi înăuntru.

Dar Johanna îşi trase hotărîtă braţul.

— Dumfries vrea să intre. De obicei doarme lîngă foc şi acolo vrea să se ducă acum. Ţine uşile deschise, Keith. Îţi poruncesc.

Îi întorse spatele şi se îndreptă către Dumfries. Ştia că animalul nu va lăsa pe nici unul din soldaţi să-l ajute şi îşi

dădea seama că trebuia să aibă dureri cumplite, căci abia se tîra încercînd să ajungă la scări.

— Cel puţin nu staţi în calea lui, my lady.

— Spune-le oamenilor să intre.

— Dar, my lady...

— Fă cum ţi-am poruncit. Dacă-l atinge vreunul o să-mi dea socoteală.

Tonul vocii ei îi spunea lui Keith că era inutil să mai încerce s-o convingă. Dădu cîteva comenzi scurte oamenilor, apoi apucă din nou braţul stăpînei sale împingînd-o uşor înăuntru, în hol.

— Uşile, Keith ! Ţineţi uşile dechise, porunci Johanna privind ţintă cîinele.

Leila şi Megan, cele două femei Maclaurin care dereticau încăperile castelului, veniră şi ele să vadă ce se întîmplă.

— Dumnezeule, şopti Megan. Ce-i cu el ?

— Daţi-vă înapoi, doamnă, ţipă Leila. Bietul Dumfries, nu poate să urce scările. Va trebui să-l ucidă.

— Nimeni nu se atinge de el. Megan, adu-mi aţă şi-un ac, iar tu Leila, vezi că sub patul meu e o cutie cu ierburi. Adu-mi-o, te rog.

Dumfries se prăbuşi pe a treia treaptă, gemînd. Încercă să se ridice din nou fără să reuşească. Johanna nu putea suporta să-l vadă chinuindu-se.

Voise să se apropie de cîine cînd el ar fi ajuns înăuntrul castelului, lîngă vatră, unde stătea de obicei, dar îşi dădu seama că bietul animal nu va putea răzbi niciodată pînă acolo singur.

Se desprinse de Keith şi alergă înspre cîine, care mîrîi văzînd-o că se apropie de el. Johanna se opri şi întinse mîna către el, şoptindu-i vorbe de mîngîiere pentru a-l linişti.

Keith încercă din nou s-o prindă de braţ, dar animalul mîrîi şi mai ameninţător cînd soldatul se apropie de stăpîna lui. Johanna îi porunci să se îndepărteze, apoi, privind în sus pe scări, zări doi soldaţi MacBain cu arcurile îndreptate către cîine. Aveau datoria s-o apere chiar împotriva dorinţei ei şi îşi dădu seama că dacă Dumfries se va repezi s-o muşte,

săgeţile lor îl vor ucide înainte chiar de a apuca s-o atingă. În inima ei mila se lupta cu teama pentru animalul rănit.

Totuşi, cîinele o lăsă să-l ajute, chiar dacă nu-şi încetă mîrîitul. Johanna nici nu ştiuse că avea atîta putere. Îşi puse braţele în jurul cîinelui, sprijinindu-l, şi continuînd să-l încurajeze îl ajută să urce şi restul treptelor. Era o treabă istovitoare, dar, după ce reuşi în cele din urmă să urce scările, cîinele îşi adună toate forţele şi se îndepărtă de ea. Începu din nou să mîrîie în vreme ce se apropia de uşa de la intrare. Se opri apoi la scările ce dădeau în hol. Johanna se apropie din nou de el pentru a-l ajuta să coboare şi aproape că-l duse în braţe pînă la locul lui de lîngă foc.

Văzîndu-l pe Dumfries, cei care lucrau la consola căminului se grăbiră să se dea la o parte. Cîinele făcu un ocol prin faţa vetrei, gemînd. Îl durea prea tare rana ca să se poată aşeza.

Megan intră în fugă aducînd acul şi aţa pe care i le ceruse stăpîna sa. Johanna o trimise înapoi în dormitor pentru a-i aduce pătura de pe pat.

— O să iau una nouă din dulap, my lady.

— Nu, nu, adu-o pe cea de pe pat, Megan. Dumfries se va mai linişti simţind mirosul soţului meu.

După cîteva minute, Megan se întoarse aducînd pătura şi Johanna îngenunche pentru a aranja un culcuş cîinelui.

— Aţi reuşit să-l aduceţi înăuntru, my lady, îi şopti Keith. E ceva !

Johanna clătină din cap.

— Asta a fost uşor. De-abia acum urmează ce-i mai greu. Trebuie să-l cos. Mi-e groază, dar trebuie s-o fac şi mi-e teamă că Dumfries nu va înţelege că e spre binele lui.

Mîngîie cîinele pe gît, aplecîndu-se să-i cerceteze rana.

— Glumiţi, my lady. Vă va ucide dacă încercaţi să-i atingeţi rana.

— Sper că nu.

— Dar vă e teamă de el.

— Da, mi-e teamă, dar asta nu schimbă nimic. Nu-i poate vindeca rana. Leila ? Ai găsit cutia cu ierburi ?

— Da, my lady.

Johanna se întoarse şi le zări pe cele două femei stînd pe ultima treaptă a scărilor.

— Atunci adu-mi-o, te rog. Pune-o pe pătură.

Nici una din ele, însă, nu se mişcă ; priveau amîndouă îngrozite cîinele care începuse să mîrîie din nou. Era limpede că le era teamă să se apropie şi lucrul acesta o uimi foarte tare pe Johanna. Credea că numai ei îi era frică de cîine. Le privi înţelegătoare, apoi se duse să-şi ia singură cutia cu ierburi şi acul.

— Fiţi atentă, my lady, îi şopti Leila.

Johanna se îndreptă din nou spre cîine, pregătită să înceapă. Hotărît să n-o lase să rişte prea mult, Keith îngenunche lîngă ea, cuprinzînd cu mîinile gîtul cîinelui pentru a-l putea imobiliza cu uşurinţă dacă ar fi încercat să-i facă vreun rău Johannei.

Dar animalul îi uimi pe amîndoi. Nu scoase nici un sunet cît timp stăpîna lui îl cusu.

Johanna îi şoptea tot timpul vorbe de încurajare, mîngîindu-l de fiecare dată cînd îi atingea rana cu batista îmbibată în sucul ierburilor de leac. Ştia că alifia ustură foarte tare şi sufla de fiecare dată cînd ungea laba cîinelui cu ea.

Tocmai se pregătea să coasă rana cînd auzi vocea soţului ei.

— Ce dracu' se întîmplă aici ?

Johanna lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Parcă niciodată nu-i păruse atît de bine să-l vadă. Gabriel se grăbi către ea, ţinîndu-şi privirile aţintite asupra cîinelui.

Keith se ridică imediat ce-şi văzu stăpînul, iar ceilalţi soldaţi se dădură la o parte pentru a-i face loc.

— Cred că Dumfries s-a întîlnit cu o haită de lupi, spuse Keith.

— S-o fi întîlnit cu Căţelandrul nostru ? îl întrebă Calum venind lîngă el.

— Mai aveţi vreun cîine, my lord ? îşi exprimă Johanna nedumerirea, în vreme ce ungea din nou rana cîinelui cu o batistă curată.

— Nu. Aşa îi spun oamenii mei unui lup. Îţi tremură mîinile, Johanna.

— Știu.

— De ce ?

— Pentru că mi-e frică de cîinele tău.

Johanna termină repede curățarea rănii. Alifia avea de asemenea avantajul de a amorți zona unde era aplicată și acum era sigură că Dumfries nu va mai simți nici o durere cînd îl va coase.

— Îi e teamă, dar continuă să-l oblojească.

— Văd și eu asta, Keith, îi răspunse Gabriel soldatului.

— Partea mai grea s-a terminat, zise Johanna, și sînt sigură că acum nu va mai simți nimic. Și apoi...

— Și apoi ce ?

Johanna îi șopti ceva ce aducea a explicație, dar Gabriel nu reuși să priceapă. Îngenunche lîngă soția sa și își puse mîna pe gîtul cîinelui, mîngîindu-l. Dumfries încercă imediat să-i lingă degetele.

— Ce-ai spus ?

— Am spus că acum că ești aici, îi șopti din nou Johanna.

Îi văzu expresia satisfăcută și se grăbi să adauge :

— Dumfries va fi mai liniștit. Cîinele ăsta te iubește mult, my lord, și știe că vei avea grijă de el.

— Și tu știi asta, Johanna.

Johanna își dădu imediat seama că soțul ei aștepta o confirmare, dar preferă să păstreze tăcerea, știind că expresia feței lui ar deveni și mai arogantă, dacă ar recunoaște că și ea se simțea în siguranță alături de el.

Cusutul rănii nu dură prea mult. Gabriel o ajută apoi să bandajeze rana cîinelui și să lege fîșiile de bumbac.

— N-o să lase în pace prea multă vreme cîrpele astea, zise Gabriel.

Johanna clătină din cap la rîndul ei. Se simțea dintr-o dată copleșită de oboseală și bănuia că frica prin care trecuse o vlăguise atît. Își luă lucrurile și se ridică.

O mulțime de oameni curioși se adunase în spatele ei și Johanna o zări pe Glynis în grupul celor ce o priveau.

— A cărat singură cîinele înăuntru, laird, să știți.

Johanna continua să-și facă loc prin mulțime, în vreme ce Keith îi povestea soțului ei o versiune exagerată a

întîmplării. Se grăbi să urce scările și să ajungă în dormitor. Își puse cutia cu ierburi la loc, se spălă, își scoase pantofii și se întinse în pat. Nu dorea decît să se odihnească și apoi să se întoarcă jos pentru cină, dar adormi imediat ce puse capul pe pernă.

Gabriel intră în cameră de două ori în seara aceea pentru a vedea dacă soția lui nu avea nevoie de ceva. Apoi veni și el să se culce pe la miezul nopții, însă nu înainte de a se asigura că Dumfries se simțea bine.

Johanna aproape că nici nu se mișcă atunci cînd soțul ei îi scoase hainele. Deschise numai o clipă ochii și îl privi încruntată, apoi adormi la loc. Gabriel luă o pătură pentru a o acoperi, înainte de a se dezbrăca și el și a se întinde lîngă ea. Johanna se trase către el, imediat ce-l simți alături. Gabriel o cuprinse în brațe și ea își puse capul pe umărul lui.

Apoi el își aduse aminte de cele ce-i spusese Keith și încercă să și-o imagineze pe soția lui ajutînd cîinele să urce scările. Îl încînta curajul de care dăduse dovadă Johanna, dar nu voia s-o mai vadă riscînd inutil.

Pe Dumfries trebuie să-l fi durut îngrozitor laba și nu se putea avea încredere într-un animal rănit, indiferent cît de credincios îi fusese acesta înainte stăpînului său. Mîine îi va porunci să nu-și mai asume asemenea riscuri.

În cele din urmă, adormi îngrijorat pentru delicata lui soție.

CAPITOLUL IX

Încă înainte de a deschide ochii în dimineața următoare, Gabriel știa că soția lui nu mai era lîngă el în pat. La dracu' ! Nici nu se iviseră bine zorile și el, ca laird și soț al ei ar fi trebuit să fie primul care să se dea jos din pat. Totuși, enervarea i se mai domoli la gîndul că, probabil, Johanna îl aștepta în holul de la intrare. Își aduse aminte cît de îngrijorată fusese soția lui pentru Dumfries și își spuse că o va găsi cu siguranță jos lîngă animal, oblojindu-i rana.

Văzu pledul Maclaurin pe un scaun. Johanna încurcase iar zilele și se îmbrăcase două zile la rînd în culorile clanului MacBain. Era sigur că cei din clanul Maclaurin vor fi nemulțumiți și să-l ia dracu' dacă avea timp pentru problemele astea de mică importanță. Ieși din cameră și-i văzu pe Keith și Calum așteptîndu-l în josul scărilor. Îl salutară amîndoi în același timp.

— Unde-i soția mea ?

Cei doi soldați schimbară o privire îngrijorată, apoi Calum făcu un pas înainte pentru a-i răspunde :

— Credeam că e înăuntru cu dumneavoastră.

— Nu e.

— Atunci unde e ? întrebă Calum.

Gabriel îl privi încruntat.

— Asta te-am întrebat și eu.

Auzind glasul stăpînului său, Dumfries ridică vesel capul și Gabriel se duse să-l mîngîie, întrebîndu-l încet :

— Vrei să te scot puțin afară, Dumfries ?

— Lady Johanna l-a scos deja afară, îi spuse Leila din pragul ușii.

Se grăbi apoi să coboare scările, le aruncă un zîmbet celor doi soldați, apoi se întoarse din nou către laird.

— I-a dat și de mîncare și a spus că azi cîinele se simte mai bine.

— Cum poate să-și dea seama atît de repede de asta ? întrebă Keith.

— Am întrebat-o și eu același lucru, spuse Leila zîmbind, și mi-a răspuns că astăzi mîrîitul lui e puțin mai puternic și astfel și-a dat seama că-i e mai bine.

— Unde e soția mea ?

— S-a dus să facă o plimbare călare, răspunse Leila. A spus că e o zi prea frumoasă pentru a rămîne înăuntru.

— Soția mea a plecat călare singură ?

Gabriel stîlci o înjurătură printre dinți și ieși fără a mai aștepta vreun răspuns. Keith și Calum se grăbiră să-l urmeze.

— Îmi asum răspunderea pentru orice i se va întîmpla stăpînei, zise Keith. Astăzi e rîndul meu să am grijă de doamna și ar fi trebuit să ajung mai devreme. La naiba, dar aș vrea să mai stea locului.

— Stăpîna purta pledul MacBain, le strigă Leila.

— Dar nu trebuia, zise Keith.

— Și totuși, purta pledul MacBain, sir.

Calum își scărpină bărbia :

— Ei, a încurcat zilele, zise, făcîndu-i cu ochiul Leilei, apoi grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Keith.

Gabriel încercă să-și stăpînească îngrijorarea, dar nu reuși decît să se enerveze. Îi spusese foarte clar Johannei că trebuie să se odihnească și asta nu includea plimbări de una singură pe dealurile înțesate de lupi. Chiar trebuia s-o încuie în cameră ? Își jură că o să-i pună întrebarea de îndată ce o va găsi.

Văzîndu-și laird-ul îndreptîndu-se spre grajduri, Sean, îngrijitorul cailor, se grăbi să-i pregătească armăsarul. Tocmai îi scotea calul afară, cînd Gabriel ajunse lîngă el. Înșfăcă frîiele din mîinile lui Sean, mormăi un răspuns la salutul îngrijitorului și încălecă dintr-o săritură. În scurt timp era în plin galop, traversînd pajiștea.

Auggie auzi tropăitul copitelor și își ridică privirea. Stătea în genunchi, măsurînd distanțele dintre gropi. Se grăbi să se ridice și făcu un semn de salut cu capul, cînd laird-ul se opri în fața lui.

— Bună ziua, laird MacBain.

— Bună ziua, Auggie, îi răspunse Gabriel scrutînd pajiștea. Ai văzut-o cumva pe soția mea ?

— O văd chiar acum, MacBain, îi răspunse Auggie arătîndu-i cu mîna vîrful dealului. Gabriel se întoarse să privească și o zări imediat pe Johanna.

— Ce naiba face acolo ?

— Contemplă împrejurările.

— Ce dracu' mai e și asta ? Poate vrei să spui „împrejurimile".

— Nu, MacBain. Așa mi-a spus, așa-ți zic : împrejurările. Stă acolo de mai bine de o oră și cred că a avut mult de contemplat.

Gabriel își îndemnă calul spre vîrful dealului.

— E o zi frumoasă pentru o plimbare călare, îi strigă Auggie.

— E și mai frumoasă pentru a sta înăuntru, mormăi Gabriel ca răspuns.

Johanna tocmai se pregătea să se întoarcă la castel, cînd îl zări pe Gabriel venind către ea. Își flutură mîna în semn de salut, apoi așteptă, liniștită, ca el să se apropie. Era pregătită să-l înfrunte și respiră adînc pentru a-și face curaj, gîndindu-se la ce va urma. Era totuși timpul să-și pună planul în aplicare. Îi era puțin teamă, dar era și firesc să-i fie. Trebuia să-i explice că putea avea și singură grijă de ea.

Se trezise cam cu o oră înainte de ivirea zorilor și își petrecuse o mare parte din acest timp gîndindu-se la schimbările pe care voise să le facă. Majoritatea priveau propria ei purtare, dar erau și cîteva schimbări pe care se gîndea să-l ajute pe soțul ei să le facă. De fapt, totul pornise de la cîinele lui Gabriel. Johanna învățase ceva foarte folositor în vreme ce-i oblojea rana. Își dădu seama că mîrîitul lui era de fapt un semn de afecțiune, ceea ce însemna că n-avea de ce să se teamă de cîine. Cîteva mîngîieri și vorbe bune îi

cîștigaseră încrederea lui Dumfries. În dimineața aceea, cînd îi dăduse să mănînce, cîinele îi linsese mîinile, mîrîind în semn de afecțiune. Și asta-i aducea aminte de stăpînul lui. Nu o mai îngrijorau atît privirile încruntate ale soțului ei.

— Ți-am poruncit să te odihnești.

Johanna ignoră salutul lui ostil.

— Bună dimineața, Gabriel. Ai dormit bine ?

Gabriel era atît de aproape de ea încît piciorul lui drept îi atingea genunchiul. Johanna nu putu rezista privirii lui încruntate și plecă ochii. Trebuia să se concentreze și n-o putea face atunci cînd el o privea așa. N-avea prea multe să-i spună, dar erau lucruri importante. Gabriel observă că soția lui își luase arcul și săgețile și își zise că era o dovadă foarte bună de precauție în caz că se întîlnea cu vreo haită de lupi. Totuși, una era să tragă la țintă într-un copac, și alta să nimerească o fiară sălbatică... un lup înfometat sau un mistreț stîrnit. Gîndul la primejdia prin care ar fi putut să treacă soția lui îl făcu să se încrunte și mai tare.

— Mi-ai nesocotit cu bună știință porunca, Johanna. Nu ți-am îngăduit...

Johanna se aplecă în șa și-l atinse cu vîrful degetelor pe gît într-o mîngîiere ușoară. Atingerea aceea îl ului, întrerupîndu-i pentru moment șirul gîndurilor. Înainte de a avea timp să reacționeze, Johanna se îndreptă din nou în șa cu mîinile încrucișate, privindu-l zîmbitoare. Gabriel clipi de cîteva ori, încercînd să-și pună ordine în gînduri, apoi începu din nou :

— Nici n-ai idee cîte primejdii...

Din nou ! La dracu' dacă n-o făcea intenționat pentru a-i distrage atenția. Îi prinse mîna înainte ca ea să aibă timp să și-o retragă.

— Ce naiba faci ?

— Te mîngîi...

Gabriel vru să mai spună ceva, dar se răzgîndi. O privi cîteva clipe în tăcere, încercînd să înțeleagă ce o apucase.

— De ce ? vru să știe.

— În semn de afecțiune, my lord. Te deranjează faptul că te-am mîngîiat ?

— Nu, mormăi el.

Îi prinse bărbia, silind-o să-l privească, apoi se aplecă și o sărută îndelung. Johanna își puse brațele în jurul gîtului lui, strîngîndu-se tot mai tare la pieptul lui și sărutîndu-l la fel de pătimaș. Nu știa cum se întîmplase, dar, cînd se opriră din sărutat, se trezi alături de el pe șa. Gabriel o ținea strîns în brațe și Johanna își rezemă capul de pieptul lui, zîmbind mulțumită. Îi venea să rîdă. Dumnezeule, reușise, într-adevăr, să-și demonstreze ceea ce-și pusese în gînd. Gabriel era la fel ca și cînele său și amîndurora le plăcea la fel de mult să mîrîie.

— Îi este permis unei soții să-și arate afecțiunea față de soțul ei ?

MacBain îi dădu a înțelege că era de acord cu gestul ei. Doamne, ce aroganță ! Își ridică fruntea să-l privească.

— Și îi este permis unui soț să-și ia soția pe cal ?

— Desigur, un soț poate face orice dorește.

„Și o soție la fel", se gîndi ea.

— De ce ești tot timpul atît de serios, my lord ? Mi-ar plăcea să te văd zîmbind mai des.

— Sînt un războinic, Johanna.

După privirea lui, Johanna își dădu seama că el considera că-i dăduse o explicație completă. Gabriel o reașeză pe calul ei.

— Și tu zîmbești rar. De ce ?

— Sînt soția unui războinic, my lord, îi răspunse Johanna zîmbind.

Gabriel nu se putu stăpîni să nu zîmbească, la rîndul lui, auzindu-i răspunsul înțepat.

— Ești foarte chipeș cînd zîmbești, my lord.

— Dar ție nu-ți plac bărbații chipeși.

— Încercam să-ți fac un compliment, sir.

— De ce ?

Johanna nu-i răspunse.

— Ce făceai aici singură ?

— Ai puțin timp să facem o plimbare călare ? Vreau să găsesc o peșteră despre care mi-a vorbit Auggie. E o comoară ascunsă înăuntru.

— Ce comoară ?

— Mai întîi ajută-mă să găsesc peștera și apoi îți voi spune ce e înăuntru. Știu cît ești de ocupat, dar nu durează mai mult de o oră. Te rog !

Gabriel se gîndi o clipă. Avea treburi importante de rezolvat și n-ar fi trebuit să le amîne. Și i se părea aiurea să călărească așa, de dragul de a călări. Era o pierdere de timp. Dar îi plăcea ideea de a petrece cîteva minute, căci de mai mult nici nu încăpea vorbă, alături de frumoasa lui soție.

— Bine, Johanna, te urmez.

— Mulțumesc, my lord.

Părea într-adevăr foarte mulțumită. Doamne, cîtă plăcere îi făcuse un lucru atît de mic ! Lui Gabriel îi păru rău că avusese nevoie de atîta timp să se hotărască.

Johanna n-avea de gînd să-l lase să se răzgîndească. Voia să-l îndepărteze cît mai mult de castel... și de treburile lui pentru a putea discuta în liniște cu el. Porni în galop în josul dealului. Se ținea bine în șa și asta îl uimea. Lui i se părea prea firavă chiar pentru a o lăsa să iasă afară. Gabriel o urmă îndeaproape, pînă ajunseră lîngă pădure. Atunci trecu în față. După o oră de hoinăreală în căutarea peșterii, Johanna era gata să renunțe pe ziua aceea.

— Data viitoare va trebui să-l rugăm pe Auggie să vină cu noi și să ne arate drumul.

Luară calea întoarsă prin pădure și se opriră la pîrîu.

— Ești gata să ne întoarcem ? o întrebă Gabriel.

— Voiam mai întîi să-ți vorbesc, my lord, și dacă nu mi-ar fi așa de foame, te-aș fi rugat să mai rămînem aici. Vezi ce verde e toată valea ?

Apoi cu o sclipire răutăcioasă în ochi :

— Și cînd te gîndești că aveți o vreme atît de călduroasă tot anul. Doamne, ce norocoasă sînt !

Pe Gabriel îl reconforta entuziasmul ei. N-o mai văzuse niciodată atît de bine dispusă și veselia ei îi încălzea inima. Nici el n-ar fi vrut să plece.

— Pot să-ți astîmpăr foamea, nevastă.

— Ai de gînd să vînezi ceva ?

— Nu, am tot ce ne trebuie.

Gabriel descălecă și o ajută și pe ea să coboare de pe cal.

— Ești prea slabă, nevastă.

Johanna nu-l luă în seamă.

— Și unde e mîncarea cu care te lăudai ? Crezi că o să ne pice ca o mană din cer ?

Gabriel scoase o tăviță de metal și o pungă de piele de sub șaua calului și îi făcu semn să se așeze lîngă pîrîu. Apoi legă caii și se duse lîngă ea.

— Scoate-ți pledul, Johanna, și așează-l ca o pătură lîngă pinii ăia.

— Nu e prea elegant să-mi scot pledul.

Vocea ei îi spunea că n-o deranja dacă nu se purta elegant. Johanna era de obicei foarte tăcută și voioșia ei de acum îl nedumeri ; își spuse că trebuie să afle cauzele acelei schimbări.

Gabriel făcu focul și puse tăvița de metal deasupra ca s-o încălzească. Apoi luă un pumn de făină de ovăz din punga de piele, o amestecă cu puțină apă și făcu iute o lipie destul de mare, pe care o aruncă în tăviță, după care începu să facă alta. Cînd fură gata, i le întinse soției sale să le mănînce. Johanna luă o înghițitură și avu senzația că gura i se umple cu nisip. Totuși, nu spuse nimic, gîndindu-se că soțul ei se străduise să-i facă de mîncare și n-ar fi fost prea frumos din partea ei să-i arate cît de rele i se păreau la gust lipiile făcute de el.

Gabriel o privea amuzat cum se chinuie să mestece, ducîndu-se la rîu aproape de fiecare dată cînd lua o înghițitură pentru a bea apă și a putea astfel înghiți mai bine mîncarea. Nu mîncase nici jumătate de lipie, cînd o auzi spunîndu-i că se săturase.

— Bine că te-ai gîndit să iei ceva mîncare cu tine.

— Fiecare luptător trebuie să aibă mîncare la el, Johanna, spuse Gabriel așezîndu-se lîngă ea și rezemîndu-se de trunchiul unui copac.

— Avem întotdeauna tot ce ne trebuie pentru vînătoare sau pentru luptă. În Highlands trebuie să te ajuți singur. Noi n-avem nevoie de pîine și vin și nici nu ne trebuie căruțe cu mîncare să ne ghiftuim, cum fac soldații englezi. Pledurile ne

servesc ca pături sau corturi și pămîntul ne dă hrana de care avem nevoie.

— Cînd nu furați de la celelalte clanuri.

— Da.

— E un păcat să iei ce nu-i al tău.

— Așa se procedează aici.

— Și ceilalți fură și ei de la clanul tău cîte ceva ?

— N-avem nimic ce i-ar putea atrage.

— Și toți fură unii de la alții ?

— Desigur.

— Ce sălbatici ! Și nici un laird nu se tîrguiește pentru un lucru de care are nevoie ?

— Unii se tîrguiesc. Se întîlnesc de două ori pe an lîngă Moroy Firth și, după cîte-am auzit, acolo schimbă între ei ce le prisosește. Da' nu se duc decît clanurile care nu sînt în război.

— Cum adică, după cîte-am auzit ? Nu te-ai dus niciodată ?

— Nu.

Johanna așteptă ca el să continue, dar Gabriel nu mai adăugă nimic.

— Nu te-au invitat ? întrebă, furioasă la gîndul unei asemenea insulte.

— Toți șefii de clan sînt invitați, nevastă.

— Atunci de ce naiba nu te-ai dus niciodată ?

— N-am avut nici timpul, nici dorința să mă duc. Și-apoi, ți-am mai spus de nu știu cîte ori că nu avem cu ce să ne tîrguim.

— Și dacă ai avea, te-ai duce ?

Gabriel ridică din umeri în loc de răspuns.

— Ce spune părintele MacKechnie despre faptul că furați tot timpul ?

Femeia asta părea obsedată de părerea preotului.

— Nu spune nimic. De altfel, știe că n-ar avea nici un rost. Supraviețuirea contează mai mult decît grijile mărunte, să nu păcătuiești.

Johanna era uluită de cuvintele lui. Şi la naiba dacă nu-l invidia ! Ce plăcut trebuie să fie să nu-ţi mai faci atîtea griji că păcătuieşti !

— Părintele MacKechnie e un preot puţin obişnuit.

— Ce te face să spui asta ?

— E foarte bun şi de asta mi se pare puţin obişnuit.

Gabriel se încruntă, auzind-o.

— Cum sînt preoţii în Anglia ?

— Nemiloşi.

Răspunsul îi scăpase fără să vrea şi se simţi imediat vinovată că-i judecase pe toţi slujitorii Domnului după cei puţini pe care-i cunoscuse ea.

— Ei, unii poate că au suflet bun. Sînt convinsă că nu toţi cred că femeile sînt ultimele în iubirea Domnului.

— Femeile sînt ce ?

— Ultimele în iubirea Domnului, îi repetă ea îndreptîndu-şi umerii, dar continuînd să-şi ţină fruntea plecată. Ar fi mai bine să ştii şi tu Gabriel, că nu mă am foarte bine cu biserica.

Se purta de parcă i-ar fi mărturisit ceva îngrozitor.

— De ce ?

— Sînt o eretică, şopti ea.

Gabriel zîmbi şi Johanna crezu că el nu o lua în serios.

— Sînt o eretică. Nu cred nimic din învăţăturile bisericii.

— Ce nu crezi, de fapt ?

— Că Dumnezeu iubeşte femeile mai puţin decît pe animale.

Gabriel nu mai auzise ceva mai absurd.

— Cine ţi-a spus...

— Episcopul Hallwick, îl întrerupse Johanna. Îi plăcea să-mi tot repete ierarhia dată de Dumnezeu pentru a-mi aminti de nimicnicia mea. Îmi spunea că, dacă nu învăţ ce înseamnă supunerea şi umilinţa, nu voi ajunge niciodată să văd chipul îngerilor.

— Episcopul ăsta era duhovnicul tău ?

— Un timp, da. Raulf avea o poziţie importantă şi episcopul era sfetnicul şi duhovnicul lui. Îi spunea ce pedepse să-mi dea.

— Şi ce pedepse îţi dădea ?

Johanna clătină din cap, refuzînd să-i răspundă. Îi părea rău că deschisese discuţia aceea.

— Cînd îl aduci pe Alex acasă ?

Gabriel înţelese că voia să schimbe subiectul şi se hotărî s-o lase în pace pentru moment. Soţia lui îşi făcea tot felul de griji ciudate şi după modul în care îşi frîngea mîinile cînd îi vorbise despre episcop, îşi dădea seama că Hallwick era cel care o înfricoşa cel mai tare.

— O să-l aduc atunci cînd se va termina lucrul la castel. M-ai mai întrebat asta şi ieri şi ţi-am răspuns la fel. Ce, ai uitat ?

— Probabil că te voi mai întreba şi mîine.

— De ce ?

— Un fiu trebuie să trăiască alături de tatăl său. Crezi că lui îi place să aştepte atît ? Crezi că e fericit la familia mamei lui ? Ai atîta încredere în oamenii aceia ca să-i laşi să-ţi crească unicul fiu ? Un copil atît de mic ca Alex are nevoie de tatăl lui.

Întrebările ei i se păreau o insultă. Ce naiba, ea chiar credea că şi-ar fi lăsat fiul pe mîinile oricui ? Totuşi, Gabriel nu credea că soţia lui voise să-l jignească. Se citea pe faţa ei cît era de îngrijorată pentru băiat.

— Alex mi-ar spune, dacă ar fi nefericit sau dacă cineva s-ar purta rău cu el.

— Nu, nu cred c-ar putea să-ţi spună. Poate că suferă în tăcere.

— De ce-ar suferi în tăcere ?

— Pentru că i-ar fi ruşine să spună ceva. Poate că el crede că din vina lui oamenii se poartă rău cu el. Adu-l acasă, Gabriel. Locul lui e aici, cu noi.

Gabriel o luă în braţe, silind-o să se uite la el. O privi cîteva clipe în tăcere, încercînd să înţeleagă ce se petrecea în mintea ei.

— O să-l aduc acasă într-o scurtă vizită.

— Cînd ?

— Săptămîna viitoare. Îl voi întreba atunci dacă e nefericit sau dacă cineva se poartă rău cu el. Şi, adăugă ferm cînd

Johanna dădu să-l contrazică, îmi va spune adevărul. Acum vreau să te întreb ceva, Johanna. Cît timp ai suferit în tăcere ?

— M-ai înțeles greșit. Am avut o copilărie minunată și părinții mei au fost niște oameni buni și iubitori. Tata a murit acum trei ani și îi simt încă tare mult lipsa.

— Și mama ta ?

— Acum e singură. Știi, n-aș fi acceptat niciodată să vin aici, dacă Nicholas nu mi-ar fi promis că va avea grijă de ea. E un fiu tare bun.

— Probabil că-ți vedeai părinții foarte des, cînd erai măritată cu englezul, dar acum distanța e prea mare pentru a putea face mamei tale mai mult de o vizită pe an.

— O să mă lași să-mi vizitez mama ? Părea uluită.

— O să te duc chiar eu s-o vezi. Dar numai o dată pe an. Să nu te aștepți s-o vezi la fel de des ca atunci cînd erai măritată cu englezul.

— Dar nu i-am văzut niciodată pe ai mei cîtă vreme am fost măritată cu Raulf.

Era rîndul lui s-o privească uimit.

— Soțul tău nu-ți îngăduia să-ți vizitezi părinții ?

— Nu, eu nu voiam să-i văd... nu atunci. N-ar trebui să ne întoarcem ? Se face tîrziu și te-am reținut de la treburile tale.

Gabriel se încruntă enervat. N-avea nici un sens ce-i spunea Johanna. Păruse încîntată cînd o anunțase că își va putea vedea mama o dată pe an și totuși îi spusese că nu voise să-și vadă părinții cîtă vreme fusese măritată cu englezul. Nu-i plăceau răspunsurile date pe jumătate și de data asta avea să-i ceară să se explice.

— Johanna, te contrazici. Nu-mi plac tainele astea...

Johanna îl mîngîie ușor pe gît. Atingerea ei îl surprinse, dar nu voia să se lase distras. Îi prinse mîna ca s-o împiedice să-l mai întrerupă.

— Îți spuneam că nu-mi plac...

Îl mîngîie din nou cu cealaltă mînă și de data asta reuși să-i întrerupă șirul gîndurilor. Gabriel îi prinse și cealaltă mînă și o cuprinse în brațe. Voise numai s-o sărute, dar

răspunsul ei plin de entuziasm îl făcu să dorească mai mult. Gura lui o acoperi pe a ei, copleșind-o nerăbdător.

Johanna îi încolăci gîtul cu brațele, mîngîindu-l pe păr. Răspunsul ei tandru îl făcu să uite de sine. Avu nevoie de un uriaș efort de voință pentru a se desprinde de ea. Închise ochii pentru a nu-i mai vedea gura și gemu încet :

— Nu e momentul acum, nevastă.

— Nu, desigur că nu.

— Pericolele aici...

— Da, pericolele...

— Am multe treburi.

— Știu. Și eu te rețin fără nici un fel de rușine de la treburi.

— Da, rînji el, mîngîindu-i coapsele.

Johanna abia mai putea fi atentă la ce-i spunea soțul ei. Alte amănunte îi atrăgeau atenția. Nu se putea să nu-i simtă parfumul trupului bărbătesc, un parfum îmbătător ca aerul tare de afară, și vocea lui adîncă și tremurătoare, rostind cuvintele pe un ton scăzut o excita.

— Gabriel ?

Mîna lui urcă încet pe piciorul ei.

— Da ?

— Vreau să-ți vorbesc despre o hotărîre importantă pe care am luat-o.

— Mai tîrziu.

— Dar nu sînt lupi pe-aici ?

— Cîteodată sînt.

— Nu pari prea îngrijorat.

— Caii ne vor preveni la timp. Ai o piele ca de mătase.

Johanna se aplecă puțin pentru a-i săruta bărbia. Îi simți mîna urcînd din ce în ce mai sus și instinctiv își depărtă picioarele. El începu s-o mîngîie și sărutul îi deveni umed și fierbinte.

Hainele îi stînjeneau și dezbrăcatul li se păru că durează o veșnicie. Johanna încercă să-și dezlege cordonul fustei dar nu reuși decît să-l înnoade și mai tare. Gabriel o ajută, deși era la fel de nepriceput. Reuși însă rupînd panglica de satin.

Devenise dintr-o dată nerăbdător. Simțea că nu mai poate aștepta și o ridică deasupra silind-o să-i cuprindă șoldurile între picioare.

— Primește-mă... îi șopti răgușit. Voise să mai adauge „acum", dar se înfrînă, spunîndu-i în loc „cînd ești gata". Johanna îi cuprinse umerii în brațe și se lăsă încet să alunece deasupra lui. Se priviră în ochi pînă ce Gabriel se împlîntă adînc în ea. Plăcerea era aproape de nesuportat și își închise ochii gemînd încetișor. Se lăsă din nou să alunece deasupra lui pentru a-l săruta și un nou val de căldură îi năpădi trupul.

Dumnezeule, mișcările ei încete și chinuitor de dulci îl scoteau din minți. Îi prinse șoldurile, arătîndu-i cum să se miște și amîndoi își pierdură controlul continuînd să facă dragoste înnebuniți de pasiune.

Gabriel își găsi satisfacția înaintea ei și coborî mîna ca s-o mîngîie și s-o ajute să intre în orgasm. Johanna se lipi strîns de el îngropîndu-și fața la pieptul lui și șoptindu-i numele printre gemete. El o ținu îmbrățișată cîteva minute, apoi o sărută din nou apăsat și se desprinse din brațele ei. Nu-i lăsă prea mult timp să-și revină. Îi spuse să se îmbrace repede, căci și așa pierduseră destul timp.

Johanna încercă să nu se simtă jignită de purtarea lui. I-ar fi plăcut să mai zăbovească puțin, dar știa că soțul ei avea multe treburi de rezolvat. Se spălară la rîu, apoi se îmbrăcară și încălecară.

— Îți interzic să mai ieși singură !

Johanna nu-i răspunse și Gabriel o privi aspru.

— Și cînd ne întoarcem la castel ai să te duci să te odihnești.

— De ce ?

— Pentru că așa spun eu.

Johanna nu voia să se certe cu el, nici să-l lase să plece prost dispus.

— Gabriel !

— Da.

— Te-ai simțit bine cu mine ?

— Ce întrebare mai e și asta ? Nu e limpede că m-am simțit bine cu tine ?

— Nu e prea limpede.

— Ar trebui să fie.

Gabriel își dădea seama că soția lui voia să audă un compliment, da nu știu ce să-i spună. Nu prea se pricepea el la vorbe dulci și curtoazie. Totuși, privirea ei dezarmată îi spunea cît de mult își dorea Johanna o vorbă de laudă. N-ar fi vrut ca mica lor plimbare să se termine într-un mod deprimant pentru ea, așa că se grăbi să adauge :

— M-ai făcut să-mi uit îndatoririle.

Așa, va înțelege cît de mult îi plăcea să fie cu ea. Dar pentru ea, vorbele lui păreau mai mult o acuzație.

— Îmi pare rău, Gabriel. Nu se va mai repeta.

— Voiam să-ți fac un compliment, femeie...

Johanna îl privi surprinsă.

— Da ?

— Sigur că da. Un laird nu-și uită prea des îndatoririle, așa că, vezi, voiam doar să-ți fac un compliment.

— În general, complimentele nu se răcnesc, my lord. Probabil că din cauza asta n-am înțeles.

Gabriel mormăi ceva și Johanna nu știu cum să interpreteze sunetul acela grosolan. Totuși, înțelese că discuția era încheiată. Gabriel pocni ușor crupa calului ei și porniră la trap înspre castel, fără a-și mai spune nimic.

Cînd ajunseră în dreptul grajdurilor, Gabriel îi aminti din nou că trebuia să se odihnească.

— De ce trebuie să mă odihnesc ? Nu sînt obosită.

— Nu vreau să te îmbolnăvești.

Chipul lui hotărît îi spunea că n-avea rost să-l mai contrazică. Însă Johanna era prea enervată pentru a abandona subiectul.

— Nu ești deloc înțelegător. Nu vreau să stau toată ziua în pat. N-aș mai putea dormi noaptea.

Gabriel o ajută să descalece, apoi o luă de mînă și o sili să-l urmeze înspre castel.

— Îți dau voie să stai în hol lîngă foc și poți să coși dacă vrei.

Îi plăcea ideea asta și zîmbi imaginîndu-și-o pe Johanna aplecată asupra lucrului. Dar soția lui îl privi nemulțumită și Gabriel fu atît de surprins de reacția ei, încît izbucni în rîs.

— Văd că ai idei precise despre felul în care ar trebui să-mi petrec zilele, my lord, și mă întreb cum de ți-au venit în minte. Mama ta cosea adesea lîngă foc ?

— Nu.

— Atunci ce făcea toată ziua ?

— Se istovea muncind. A murit cînd eram mic.

Privirea lui și tonul vocii îi spuneau că nu voia să mai vorbească despre asta. Nu-i plăcea să-și aducă aminte de copilăria lui, dar chiar și puținele vorbe pe care le rostise spuneau multe despre el. Munca istovitoare o ucisese pe mama lui și... nu cumva ăsta era motivul pentru care voia ca soția lui să-și petreacă zilele odihnindu-se ?

Johanna știa că n-ar trebui să-l mai întrebe nimic, dar curiozitatea îi dădea ghes.

— Ți-ai iubit mult mama ?

Nici un răspuns. Încercă să-l ia altfel.

— Cine te-a crescut după moartea ei ?

— Nimeni și toți în același timp.

— Nu înțeleg.

Gabriel mări pasul ca și cînd ar fi încercat să fugă de întrebările ei. Apoi se opri și se întoarse s-o privească.

— Nu e nevoie să înțelegi, Johanna. Du-te înăuntru acum.

Doamne, ce grosolan se purta cîteodată !

Gabriel își întoarse gîndurile în altă parte, fără a-i mai arunca măcar o privire soției sale ca să vadă dacă-i ascultă porunca. Johanna rămase cîteva clipe pe trepte gîndindu-se la purtarea soțului ei. Încercă să-l înțeleagă. Era soția lui acum și deci trebuia să știe ce-l făcea nefericit și ce-l enerva. Odată ce va afla, va ști și cum să se poarte cu el. Johanna tresări și se întoarse. Keith stătea în spatele ei.

— M-ai speriat, zise ea, deși era evident că se speriase.

— N-am vrut. V-am văzut că arătați puțin supărată și mă întrebam dacă vă pot fi de folos cu ceva.

— Mă gîndeam doar la laird-ul vostru. E un om ciudat.

— Da, e.

— Mi-ar plăcea să știu ce-i în mintea lui.

— De ce ?

Johanna ridică din umeri.

— Așa ! Nu merge cu întrebări directe și totuși există întotdeauna mai multe intrări într-un castel.

Keith nu înțelese ce voia să spună stăpîna lui.

— Da, sînt două intrări. De fapt, trei dacă socotești și tunelul din pivniță.

— Nu, nu vorbeam despre castelul ăsta. Voiam să spun că există întotdeauna mai multe moduri prin care poți obține ceea ce vrei ; înțelegi acum ?

— Și totuși, castelul ăsta are două intrări, my lady, insistă cu încăpățînare Keith.

Johanna oftă exasperată.

— Ei, lasă Keith. N-are importanță.

Soldatul schimbă subiectul.

— Vă duceți să vă plimbați cu Auggie în după-amiaza aceasta ?

— Poate, îi răspunse Johanna, începînd să urce scările.

Keith se grăbi înaintea ei pentru a-i deschide ușile.

— Azi e joi, my lady, îi aminti el.

Johanna zîmbi.

— Da ! Scuză-mă, te rog, vreau să văd ce face Dumfries, adăugă ea, bănuind că soldatul voia să știe ce avea de gînd să facă în continuare.

Nu știa cum să-l convingă pe Gabriel că n-avea nevoie de escortă. O exasperau Keith și Calum, care o urmau tot timpul oriunde s-ar fi dus. Trebuise să apeleze la un vicleșug pentru a ieși la o plimbare călare în dimineața aceea, dar știa că a doua oară nu va mai merge. Acum va fi supravegheată și mai atent. Și apoi, nu era prea frumos să se folosească de o înșelăciune pentru a obține ceea ce voia.

Johanna își dete jos tolba de pe umăr și puse arcul și săgețile într-un colț al încăperii.

— Deci știați că azi e joi ? o întrebă Keith.

— Nici nu m-am gîndit la asta. Are vreo importanță ?

— Azi ar fi trebuit să purtați culorile clanului Maclaurin.

— Da, dar ieri...

— Ați purtat pledul MacBain, my lady. Îmi amintesc exact.

Johanna își dădea seama că pe soldat îl deranja greșeala ei.

— Da, mi-aduc aminte că e important.

— Este.

— De ce ?

— N-ați dori să jigniți nici unul din clanuri, doamnă, nu-i așa ?

— Nu, desigur. Voi încerca să-mi amintesc pe viitor și-ți mulțumesc că mi-ai spus deschis că am greșit. Mă duc sus să mă schimb.

— Dar e trecut de amiază, doamnă. Puteți să rămîneți cu pledul MacBain și veți purta mîine și poimîine culorile noastre. Asta va drege insulta.

— Trebuie să poarte culorile MacBain o dată la două zile, Keith. E de neadmis ca soția unui MacBain să poarte culorile voastre două zile la rînd, se auzi vocea lui Calum din pragul ușii.

Johanna dădu să-l aprobe, dar văzu expresia de pe chipul lui Keith și se răzgîndi. Poate că era mai bine să fie de acord cu el, din moment ce părea mult mai mînios decît Calum. Totuși, nici unul din cei doi soldați nu părea în mod special interesat de părerea ei.

— Calum, cred că Keith are dreptate, cînd...

— Nu va purta culorile voastre două zile la rînd.

— Ba da ! Ea vrea să se înțeleagă bine cu noi, Calum, și mai bine ai încerca și tu să-i urmezi exemplul.

— Acum schimbi foaia ? Cu vreo oră în urmă spuneai că ai vrea să stea locului.

— N-am spus-o cu intenție rea. Doar că mi-ar fi mai ușor, dacă mi-ar spune unde...

— De cînd e atît de greu să ai grijă de o femeie, mai ales de una atît de *mică* ? Și dacă stau bine și mă gîndesc, de cînd hotărăști tu unde să stea ea ? După părerea mea, din moment ce e o MacBain, e de datoria mea să-i spun să stea locului...

— Nimeni n-o să-mi spună nimic.

Dar soldații nici n-o băgară în seamă. Erau prea adînciți în cearta lor și Johanna nu voise decît să-i domolească. Dar acum, parcă-i venea să-i omoare pe amîndoi. Își aduse însă aminte că-și jurase să se înțeleagă bine cu ambele clanuri, chiar și cu catîrii ăștia doi care le erau comandanți.

Și din moment ce ei o ignorau, le întoarse și ea spatele. Nici n-o văzură cînd coborî scările, îndreptîndu-se spre vatra unde se odihnea Dumfries.

— Highlander-ii ăștia au idei foarte ciudate, Dumfries, îi șopti ea, îngenunchind lîngă el și începînd să-l mîngîie. De ce le-ar păsa unor bărbați în toată firea cum se îmbracă femeile ? Dar tu nu poți să-mi răspunzi. Ei, hai, termină cu mîrîiala. Vreau să-ți desfac bandajul ca să mă asigur că rana se vindecă așa cum trebuie. N-o să te doară, îți promit.

Rana era, într-adevăr, pe cale de vindecare. Îl bandajă la loc și Dumfries începu să dea vesel din coadă, lăsînd-o să-l mîngîie.

Keith și Calum ieșiseră să se certe afară. Johanna se duse sus în camera ei, își puse pledul Maclaurin pe ea, apoi se întoarse jos în sala mare pentru a da o mînă de ajutor la pregătirea cinei. Din fericire, Leila și Megan erau de serviciu în ziua aceea, căci celelalte femei n-o prea ascultau. Janice, o roșcată frumușică era cea care o insulta cel mai tare ; îi întorcea pur și simplu spatele de fiecare dată cînd Johanna începea să-i vorbească. Kathleen, altă femeie din clanul Maclaurin, se purta și ea la fel de urît.

Johanna nu știa cum avea să le schimbe purtarea, dar era hotărîtă să încerce. Leila și Megan erau cele două excepții de la regula adoptată de femeile clanului Maclaurin de a o ignora. Ele păreau chiar dornice să-i fie de folos și faptul că o acceptaseră ca stăpînă o făcea pe Johanna să țină și mai mult la ele.

— Ce doriți, my lady ? o întrebă Leila.

— Aș vrea să aduci niște flori să punem pe mese. Megan, hai să așezăm fețele de olandă în locul acestor cîrpe.

— Parcă sala arată mai bine acum, nu ? remarcă Megan.

Johanna dădu din cap aprobator. Și mirosea mai bine. Se simțea parfumul pinilor amestecat cu mirosul tare de afară.

Sala era destul de mare, putînd încăpea în ea cel puțin cincizeci de soldați. E adevărat că nici nu era prea mobilată, se gîndi Johanna. În același timp, văzu doi soldați coborînd scările și aducînd două scaune cu spătar înalt.

— Unde le puneți și pe-astea ? întrebă Megan.

— Lîngă foc, îi răspunse unul din oameni. Așa a zis laird-ul.

Megan se încruntă. Întinse fața albă de olandă peste masă și se aplecă să o netezească.

— Mă întreb de ce... Johanna nu o lăsă însă să termine.

— Vrea să cos lîngă foc, îi explică, întinzînd celălalt colț al feței de masă.

Soldații duseră scaunele în celălalt colț al încăperii. Dumfries începu să mîrîie și cei doi tineri făcură un ocol destul de mare, vizibil înspăimîntați. Johanna le înțelegea teama. Se gîndi să le spună că animalul nu le va face nimic, apoi renunță ; soldații s-ar fi simțit stînjeniți, dacă le dădea a înțelege că știa cît erau de înfricoșați de cîine. Se prefăcu prea ocupată cu aranjatul feței de masă pentru a putea observa ceva.

După ce așezară scaunele pieziș în fața vetrei, cei doi soldați făcură o plecăciune în fața stăpînei lor, apoi se grăbiră să iasă. Johanna observă că scaunele aveau pernuțe și fiecare din ele era acoperit cu cîte un pled, unul în culorile clanului MacBain, celălalt în culorile clanului Maclaurin.

— Dumnezeule, crezi că va trebui să schimb scaunele cum fac și cu pledurile ?

— Ați spus ceva, my lady ? o întrebă Megan, în vreme ce așeza pîinea pe masă. N-am auzit prea bine.

— Nu, vorbeam cu mine însămi, îi zise Johanna, așezînd pîinea pe cea de-a doua masă.

— Cît de grijuliu e laird-ul că se gîndește și la micile dumneavoastră plăceri ! Atît de ocupat cum e, tot a trimis oameni să vă aducă scaunele ca să puteți coase lîngă foc.

— Da, se grăbi Johanna să fie de acord ca să n-o facă pe Megan să creadă că nu-i era recunoscătoare soțului ei pentru grija lui. Cred că voi începe lucrul la broderie încă din seara asta. Soțul meu va fi mulțumit.

— Sînteți o nevastă bună. Vă gîndiți numai cum să vă mulțumiți soțul.

— Nu, Megan, nu sînt o soție bună.

— Ba da, desigur că sînteți !

Gabriel intră în încăpere la timp pentru a auzi ultima remarcă a lui Megan. Se opri pe ultima treaptă, așteptînd ca soția lui să se întoarcă și să-l vadă, dar ea era prea ocupată cu aranjatul mesei.

— O soție bună se supune soțului ei.

— Și supunerea e un lucru rău ? întrebă Megan.

— Nu prea mi se potrivește.

— Mie îmi păreți foarte supusă. N-am observat să nu fi fost vreodată de acord cu cineva, în special cu laird-ul nostru, my lady.

Johanna clătină din cap.

— Am încercat să-i fac pe plac pentru că și el s-a dovedit atent cu sentimentele mele. Dacă-i face plăcere să mă vadă stînd lîngă foc și brodînd, atunci așa am să fac, mai ales că nici mie nu-mi displace lucrul acesta.

— Asta-i bine, nevastă.

Johanna se întoarse și-l văzu pe soțul ei stînd în capul scărilor. Roși toată de rușine ; se simțea de parcă ar fi fost prinsă făcînd ceva rău.

— Nu voiam să mă arăt lipsită de respect, my lord.

— Nici n-am crezut asta.

Johanna îl privi cîteva clipe în tăcere, încercînd să înțeleagă ce se petrecea în mintea lui, dar expresia chipului soțului ei era foarte reținută și nu-și putea da seama dacă Gabriel era mînios sau era amuzat de ea. Lui i se părea că soția lui e un tablou grozav cum stătea acolo roșie pînă-n vîrful urechilor de stînjeneală, privindu-l îngrijorată. Din cauza asta nu zîmbi. I se părea că Johanna străbătuse un drum lung de cînd se căsătoriseră. În mai puțin de trei luni își înfrînsese teama de el și nu mai tremura cînd îl vedea. Totuși, mai era încă prea sfioasă, fir'ar să fie, dar își spuse că, în timp și cu răbdare, va reuși ea să treacă și peste asta.

— Voiai să-mi spui ceva, my lord ?

— N-avem pe nimeni aici să se îngrijească de răni, Johanna, și din moment ce te-ai dovedit atît de pricepută cu Dumfries, vreau să-ți cer să-l coși și pe Calum. Un soldat fără experiență, pe care-l antrena, i-a străpuns brațul cu o suliță.

Johanna era deja pe scări, alergînd să-și ia cele trebuincioase.

— Aș fi fericită să vă pot ajuta. Mă duc să-mi iau lucrurile și mă întorc imediat. Bietul Calum, cred că suferă îngrozitor.

Se înșelase, însă. Cînd se întoarse, îl găsi pe soldat așteptîndu-o în sala mare, așezat pe un scaun. Cîteva femei îi spălau rana. Johanna observă că Leila părea cea mai îngrijorată de rana lui Calum. Stătea în partea opusă a mesei, prefăcîndu-se că aranjează florile pe care le culesese. Dar ochii îi erau încețoșați și nu se putea stăpîni să nu arunce priviri îngrijorate către soldat. Calum însă nici n-o băga în seamă. Era limpede că Leilei îi plăcea mult soldatul, dar încerca să nu-și trădeze sentimentele. Johanna se întrebă dacă asta se datora faptului că luptătorul nu-i arăta nici un interes sau își ascundea sentimentele pentru că era o Maclaurin și Calum un MacBain.

Un lucru era sigur : femeia părea tare nefericită. Johanna știa că nu era treaba ei să se amestece, dar ținea atît de mult la Leila încît voia neapărat s-o ajute cumva.

Deodată, o altă femeie Maclaurin trecu în fugă pe lîngă Johanna.

— Las' că te cos eu, Calum, zise Glynis zîmbindu-i soldatului. Mie nu-mi pasă că ești un MacBain ; o să-ți leg rana cum trebuie...

Johanna își îndreptă umerii și se grăbi să ajungă lîngă Calum.

— Te rog, dă-te la o parte, îi ordonă femeii care-i dăduse porecla de „Curajoasa". O să am eu grijă de Calum. Leila ! Adu-mi un scaun.

Gabriel intră și le porunci imediat curioșilor care se adunaseră acolo să se ducă la treburile lor. Johanna cercetă rana soldatului. Era o tăietură lungă și îngustă, ce pornea din

dreptul umărului stîng, pînă aproape de cot. Era destul de adîncă și trebuia cusută pentru a se vindeca.

— Te doare, Calum ? îl întrebă plină de compasiune pentru el.

— Nu, my lady, nu mă doare deloc.

Nu-l credea. Își puse lucrurile pe masă și se așeză lîngă soldat.

— Atunci de ce ești așa încruntat ?

— Pentru că mi-am supărat laird-ul, îi șopti Calum. Tăietura e o dovadă că n-am fost atent.

După ce-i dădu această explicație, îi aruncă o privire încruntată Leilei, care își plecă imediat ochii. Johanna se întrebă dacă asta însemna că soldatul o consideră pe Leila vinovată de neatenția lui. Nici un mușchi de pe fața lui Calum nu se clinti cîtă vreme Johanna îi cusu tăietura. Dură destul de mult pînă îi curăță rana, dar cusutul nu-i luă decît cîteva minute. Apoi Leila o ajută să-i înfășoare brațul.

— Așa. O să fie ca nou, Calum. Ai grijă să nu uzi bandajul și să nu ridici greutăți. O să-ți schimb pansamentul în fiecare dimineață.

— Poate să se ocupe și singur de asta, zise Gabriel îndreptîndu-se către cămin și îngenunchind să-și mîngîie favoritul.

— Aș prefera să-i schimb eu bandajul, my lord, îi răspunse Johanna, dîndu-se la o parte pentru a-l lăsa pe Calum să se ridice.

Se îndreptă apoi spre masă pentru a aranja florile pe care Leila le lăsase în dezordine pe fața de masă.

— Nu-mi nesocoti poruncile, nevastă.

Gabriel se ridică și se întoarse către soldat, poruncindu-i cu voce mînioasă să plece din încăpere.

— Întoarce-te la treburile tale, Calum. Ai pierdut destul timp. Leila, vino încoace ! Vreau să-ți spun ceva.

Asprimea vocii lui o uimi pe Johanna. Era limpede că era foarte mînios pe soldat și furia lui se răsfrîngea și asupra Leilei. Femeia părea șocată și Johanna își deschise inima spre ea. Se hotărî să afle ce făcuse Leila ca să-și atragă antipatia soțului ei.

— Dar tocmai i-am spus lui Calum să nu ridice greutăți, my lord.

— Se va duce să lucreze la zid.

— Vrei să spui că va trebui să care pietre ? îl întrebă ea îngrozită.

— Da.

— Dar nu se poate.

— O va face.

Johanna luă o floare și o aruncă în vază ; nu era atentă la ceea ce făcea. Își privea înverșunată soțul. Apoi îi veni în minte că era nedreaptă cu el. Probabil că soțul ei nu-și dădea seama cît de gravă era rana lui Calum.

— Tăietura e destul de adîncă, my lord, și Calum n-ar trebui să muncească acolo.

— Nu-mi pasă dacă-și pierde brațul, nevastă. Trebuie să se întoarcă la lucru.

— Dar i se vor rupe firele.

— N-are decît să lucreze cu un singur braț sau să împingă cu piciorul pietrele. Leila ?

— Da, laird MacBain.

— Nu vei mai distrage atenția soldaților mei, cînd se află în timpul lucrului. M-ai înțeles ?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Da, laird MacBain. Am înțeles. Nu se va mai repeta.

— Ai grijă să nu se repete. Și acum poți să pleci.

Leila făcu o reverență și se întoarse să plece.

— Pot să mă întorc mîine să-mi ajut în continuare stăpîna ?

Johanna dădu să-i spună că da, dar Gabriel i-o luă înainte :

— Nu e nevoie. Te va înlocui una dintre femeile MacBain.

Leila se grăbi să iasă din încăpere. Johanna era foarte supărată pe soțul ei ; aruncă o floare în vază, privindu-l încruntată.

— I-ai zdrobit inima, my lord.

— N-o să moară din asta.

— Ce vrei să spui ?

— Hai, Dumfries, e timpul să ieși puțin afară.

Johanna aruncă restul florilor în vază și se grăbi să-i taie calea soțului ei. Se opri la cîțiva pași în fața lui, cu mîinile în șold, privindu-l drept în ochi. Nu părea deloc sfioasă acum ; ochii ei aruncau fulgere și curajul de care dădea dovadă soția lui îl încîntă atît de tare, încît îi veni să rîdă. În loc de asta preferă să se încrunte la ea.

— Îmi pui la îndoială motivele, nevastă ?

— Da, my lord.

— Nu ți-e îngăduit.

— Dar mi-e îngăduit să-mi spun părerea, zise Johanna, hotărîndu-se să-l ia altfel. Și părerea mea e că dojana ta a stînjenit-o pe Leila.

— O să-i treacă.

Îi venea greu Johannei să-i înfrunte privirea, dar nu se lăsă.

— Da, o să-i treacă.

Oftă.

— Nu cred că sînt o nevastă prea bună, Gabriel. Tot vreau să știu cu ce te-a supărat Leila.

— La dracu' ! Aproape că mi-a ucis soldatul.

— Chiar așa ?

— Da, chiar așa.

— Dar cu siguranță n-a făcut-o intenționat.

Gabriel se aplecă înspre ea pînă cînd fața îi ajunse la cîțiva centimetri de a ei.

— Calum e de vină. Se pare că a căpătat boala ta. Nu se uită pe unde merge.

— Te referi cumva la incidentul acela cînd ți-am întrerupt fără să vreau exercițiile militare ? zise Johanna îndreptîndu-și umerii.

— Da.

— E foarte nepoliticos din partea ta să-mi aduci aminte de asta.

Gabriel nu părea să-i pese dacă era nepoliticos sau nu.

— Contează mai mult să rămîi în viață.

— Și asta-i adevărat, se văzu ea nevoită să-l aprobe.

Dumfries îi întrerupse cu un lătrat și Gabriel își strigă favoritul și ieși fără a-i mai arunca vreo privire soției lui.

Johanna se gîndi la discuția avută cu el tot restul după-amiezii. Își dădea seama că probabil n-ar fi trebuit să se amestece în hotărîrea soțului ei cu privire la oamenii lui, dar nu se putuse abține. În cele cîteva luni de cînd era măritată cu laird-ul, ajunsese să țină destul de mult la Calum și la Leila.

De fapt, era ea însăși surprinsă de purtarea ei. Învățase pe propria-i piele că nu trebuia să se atașeze de nimeni căci dacă ajungea să țină la cineva îi dădea primului ei soț încă o armă pe care o putea folosi împotriva ei. Atașamentul ei pentru vreuna din slugi era primejdios.

Chelsea fusese prima ei lecție. Era ajutoarea bucătăresei și cam de aceeași vîrstă cu Johanna ; o fată cu o fire tare bună, pe care Johanna o ajuta din cînd în cînd la bucătărie. Și Raulf știa asta ; Johanna îi spusese cît de mult îi plăcea să stea cu Chelsea, deoarece fata era foarte isteață și găsea plăcere în tot ceea ce făcea.

Într-o zi, Chelsea a spart un ou și bucătăreasa a pîrît-o stăpînului său. În aceași zi, Raulf i-a rupt un picior fetei. Pedeapsa fusese dată de episcopul Hallwick însuși, care considerase că o asemenea insultă cumplită trebuia pedepsită pe măsură.

Dar lucrurile erau total diferite aici. Putea să-și facă prieteni fără a se îngrijora de siguranța lor. Părintele MacKechnie era invitat și el la cină. Părea destul de obosit după călătoria în Lowlands, dar le adusese o mulțime de vești despre ceea ce se întîmpla în Anglia.

Soldații, însă, vorbeau toți în același timp și vorbele preotului nu prea se auzeau.

— Papa Innocentiu îl va excomunica în mod sigur pe John, strigă părintele pentru a se face auzit. Țara va fi în curînd pusă sub interdicție.

— Dar ce a mai făcut regele pentru a i se da o asemenea pedeapsă ? întrebă Johanna.

— John e hotărît să-și numească un om al său ca arhiepiscop de Canterbury, dar papa nu acceptă amestecul lui. A numit pe altcineva, un străin din cîte am înțeles, și

John e tare mînios de alegerea asta. A dat ordin ca alesul papei să nu fie lăsat să intre în Anglia.

Unul dintre soldații Maclaurin spuse o glumă pe care ceilalți o găsiră foarte amuzantă. Johanna trebui să aștepte puțin pînă cînd hohotele de rîs de la masa alăturată încetară, apoi spuse :

— Ce se va întîmpla dacă țara e pusă sub interdicție ?

— Toți supușii vor avea de suferit, firește. Cei mai mulți preoți se vor vedea nevoiți să fugă din Anglia și nu va mai avea cine să țină liturghii, să spovedească sau să încheie căsătorii. Singurele slujbe pe care papa le va îngădui vor fi botezurile pentru nou-născuți și împărtășirea muribunzilor, în cazul în care familia va putea găsi un preot care să facă slujba la timp. E o situație foarte gravă, Johanna, dar se pare că regelui nu-i pasă de aceste urmări.

— Probabil că va jefui biserica ca să se răzbune, zise Gabriel.

Johanna îi dădu dreptate, dar părintele MacKechnie era îngrijorat de varianta aceasta.

— Va arde în iad, dacă face asta, murmură el.

— Sufletul lui e oricum pierdut, părinte.

— Nu poți fi sigură de asta, copila mea.

Johanna își plecă privirea.

— Nu, nu pot fi sigură.

Apoi, părintele MacKechnie schimbă subiectul.

— Prințul Arthur e mort. Se pare că a murit acum patru ani de Paști.

Făcu o pauză, apoi adăugă :

— Mulți spun că ar fi fost ucis.

Gabriel o privi pe Johanna și văzu că pălește.

— Așa o fi, zise Calum.

— Da, dar nobilii vor să știe...

— Cine l-a ucis, completă Calum.

— Exact.

— Și ei ce cred ? întrebă Gabriel.

— Mulți nobili cred că regele John l-a ucis pe Arthur. Dar, desigur, el neagă că ar fi avut vreun amestec în uciderea nepotului său.

— Regele e singurul care avea un motiv serios, zise Calum.

— Probabil, spuse și părintele.

— Să bem pentru o zi bună de muncă, se auzi vocea lui Keith.

Toți soldații Maclaurin se sculară în picioare, ridicînd pocalele. Soldații MacBain se ridicară și ei și se întoarseră spre masa cealaltă. Ciocniră pocalele și o mare parte din bere se vărsă pe podea. Apoi băură dintr-o înghițitură ce le mai rămăsese în cupe.

Johanna își ceru scuze și se ridică de la masă. Se duse în camera ei, își luă lucrul de mînă, acul și ața și se întoarse în sală așezîndu-se pe unul din scaunele de lîngă foc. Nici nu începuse bine să brodeze, că-l auzi pe Keith zicîndu-i :

— Stați pe scaunul MacBain, my lady.

Johanna își ridică privirea și-l văzu pe soldat stînd în fața ei cu mîinile împreunate la spate. Alți trei luptători stăteau în spatele comandantului lor, luîndu-i toată lumina. Toți păreau foarte îngrijorați de ceea ce ei considerau o ofensă serioasă. Johanna oftă :

— Contează foarte mult unde stau, nu Keith ?

— Da, my lady. Purtați pledul Maclaurin în seara asta, așa că va trebui să stați pe scaunul cu aceleași culori.

Cei trei soldați îl aprobară imediat. Johanna nu știa dacă să rîdă de fețele lor încruntate sau să țipe la ei. O privirâ în tăcere, așteptînd să vadă ce va face.

— Lăsați-o să stea unde vrea, strigă unul din luptătorii MacBain.

Johanna găsea că într-adevăr situația era caraghioasă. Căută privirea soțului ei, sperînd că el o va ajuta într-un fel. Dar Gabriel o urmărea din ochi fără a schița vreun gest în legătură cu cele întîmplate. Johanna înțelese că voia s-o lase să ia singură o decizie. Se hotărî să-i liniștească pe soldații Maclaurin. Era joi încă la urma urmei.

— Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte, Keith, și că ai atîta răbdare cu mine.

Încercă să pară cît mai sinceră, dar nu putu să-și stăpînească tonul amuzat. Bărbații se dădură la o parte pentru a-i face

loc și unul dintre ei chiar se aplecă pentru a-i ridica ghemul de jos. Johanna se duse în partea cealaltă a vetrei și se așeză pe scaunul Maclaurin. Își aranjă fusta, apoi începu din nou să brodeze. Își ținea capul aplecat asupra lucrului, prefăcîndu-se foarte atentă la ceea ce făcea, căci știa că soldații Maclaurin își țineau încă privirile ațintite asupra ei. Auzi cîteva mîrîieli grosolane ce se voiau sunete de aprobare și trebui să-și muște buzele pentru a nu pufni în rîs.

Părintele MacKechnie rămase lîngă Gabriel tot restul serii, aducîndu-i la cunoștință laird-ului ultimele noutăți ce se petrecuseră în celelalte clanuri. Johannei i se părea fascinantă discuția lor. Vorbeau despre luptele dintre clanuri și i se părea că toate erau implicate direct în tot soiul de vrăjmășii. Motivele oferite de preot pentru aceste conflicte o uluiau și mai mult. Cea mai mică insultă le stîrnea furia ; un simplu hohot de rîs era destul pentru a începe un război.

— În Highlands, bărbaților le place să se lupte, nu-i așa, părinte ? întrebă Johanna fără a-și ridica privirea de pe broderie.

Părintele așteptă pînă cînd soldații ieșiră din cameră, pentru a-i răspunde. Johannei îi părea bine să-i vadă plecînd. Erau zgomotoși și nedisciplinați, grosolani ; trebuia să țipi pentru a te face auzit în hărmălaia lor.

O liniște binevenită se așternu în urma lor. Nici unul nu se deranjase să-și salute stăpîna la plecare și Johanna încercă să nu se simtă jignită, căci cel puțin se arătaseră mai respectuoși cu soțul ei. Repetă întrebarea pusă preotului.

— Da, le place să lupte, răspunse MacKechnie.

— De ce ?

— Consideră asta o onoare.

Johanna își plecă din nou ochii asupra lucrului, întrebîndu-și soțul dacă era de aceeași părere cu preotul.

— Desigur, cred că e o onoare, zise Gabriel.

Johannei i se părea stupid.

— Nu înțeleg ce e atît de onorabil să spargi cîteva capete.

Gabriel zîmbi, căci îl făceau să rîdă cuvintele soției sale și mai ales tonul ei enervat.

— Lupta le permite să-și arate calitățile pe care ei le prețuiesc cel mai mult, copila mea : curajul, credința față de conducătorul lor și puterea de a îndura orice.

— Nici un luptător nu-și dorește să moară în pat, interveni Gabriel.

— Asta ar fi un păcat pentru ei.

Johanna îi privi convinsă că rîdeau de ea. Totuși amîndoi păreau că vorbesc serios, dar ea nu era convinsă încă.

— Și ce păcat ar fi ăsta ? întrebă plină de neîncredere.

— Trîndăvia, îi răspunse Gabriel. Johanna era cît pe-aci să pufnească în rîs, dar se stăpîni la timp.

— Mă considerați tare naivă, dacă vă gîndiți că o să cred basmele astea.

— Da, ești tare naivă, Johanna, dar noi vorbim serios. Credem într-adevăr că e un păcat să mori în pat.

Johanna scutură cu putere din cap pentru a le arăta că n-avea de gînd să creadă enormitatea aceea, apoi își plecă din nou privirea asupra lucrului. Preotul continuă să-i vorbească despre ultimele noutăți lui Gabriel, căruia îi venea din ce în ce mai greu să-l urmărească. Își îndrepta tot timpul privirea către soția sa. Îl încînta pur și simplu. O mulțumire cum nu mai cunoscuse vreodată îi umplea sufletul. Cînd era încă foarte tînăr, lipsit de experiență și foarte singur adormea în fiecare noapte gîndindu-se la viitorul lui. Visa cum va avea o familie, numai a lui, care va locui, desigur, în castelul său. Gabriel își închipuia adesea cum soția lui va sta lîngă foc, aplecată asupra lucrului de mînă și imaginile pe care și le clădise în mintea lui tînără îl ajutaseră să nu se lase copleșit de viața dură pe care o ducea. Visele îl ajutaseră să supraviețuiască.

Hm ! Ce tînăr și lipsit de experiență era pe vremea aceea ! Timpul și exercițiile militare îl întăriseră și reușise să depășească nevoia de a-și face *vise stupide*. Nu mai simțise dorința de a se atașa de cineva și se deprinsese să se bizuie numai pe sine. Visele erau pentru cei slabi, dar el era puternic și n-avea nevoie de ele. Le uitase ; pînă acum, cînd îl năpădiră din nou, în vreme ce își privea soția.

Realitatea depășea cu mult toate închipuirile lui. Nu visase niciodată că va avea o soție atît de frumoasă ca Johanna. Nu știuse ce înseamnă mulțumirea și pacea sufletească pînă atunci și nici cît de disperată va deveni nevoia lui de a o proteja.

Johanna își ridică ochii și prinse privirea soțului ei ; expresia de pe chipul lui o nedumeri. Parcă se uita prin ea, pierdut în gînduri. Da, probabil că se gîndea la ceva supărător, căci se încruntase foarte tare.

— Aș lua o gură de *uisgebreatha,* zise părintele MacKechnie, apoi o să mă duc să-mi caut un pat în care să dorm la noapte. Doamne, cît de obosit sînt !

Johanna se ridică imediat pentru a-l servi pe părinte. Pe scrinul de lîngă perete, în spatele lui Gabriel, se afla o cană plină cu *uisgebreatha* și Johanna o puse pe masă, avînd grijă să umple mai întîi pocalul preotului. Părintele MacKechnie luă o înghițitură zdravănă, apoi se strîmbă și zise :

— Cred că n-are nici o săptămînă. Poșircă.

Gabriel zîmbi.

— Va trebui să i te plîngi lui Auggie. El a adus băutura asta.

Remarca preotului despre „vîrsta" băuturii stîrni însă curiozitatea Johannei.

— E important cît de mult e păstrată o băutură ?

— Cît stă, vrei să spui, o corectă preotul. Da, e important. Unii spun că e cu atît mai bună cu cît stă mai mult.

— Și cît trebuie să stea ? vru ea să știe.

— Păi, vreo zece-doisprezece ani în butoaie de stejar. Trebuie să ai multă răbdare dacă vrei să degusți ceva bun.

— Și atunci, băutura e mai valoroasă ? întrebă Johanna, punînd cana din nou pe masă.

Stătea acum lîngă soțul ei așteptînd ca preotul să-și termine băutura ca să-i poată răspunde. Își pusese mîna pe umărul lui Gabriel, dar privirea îi era ațintită asupra preotului și Gabriel se îndoi că Johanna își dădea seama măcar de atingerea ei. Dovada inconștientă a afecțiunii ei îl încîntă mult, căci îi arăta că soției lui nu-i era deloc teamă de el. Ăsta era un prim pas foarte important, căci voia să-i cîștige

încrederea. Își aminti că odată îi ceruse să aibă încredere în el, dar își dăduse seama imediat, încă de cînd rostise porunca aceea, că încrederea trebuia cîștigată. Gabriel se considera un bărbat răbdător. Va aștepta. Cu timpul, Johanna va înțelege *norocul* ei și va învăța să prețuiască protecția lui. Va învăța să aibă încredere în el și, o dată cu încrederea, va veni și fidelitatea. Nu se putea cere mai mult unei soții. Vorbele preotului îl scoaseră însă din visare.

— Băutura e cu atît mai valoroasă cu cît stă mai mult. Bărbații se ucid între ei pentru *uisgebreatha* de calitate. În Highlands, băutura e un lucru serios, nu glumă, și de asta clanurile o numesc „apa vieții", copilă.

— Și ar fi interesați să se tîrguiască pentru ea ?

— Johanna, de ce te interesează atît subiectul ăsta ? o întrebă Gabriel.

Ea ridică din umeri încercînd să pară nepăsătoare, căci nu voia să-i spună încă de butoaiele cu „aur curat" de care-i vorbise Auggie. Trebuia mai întîi să capete consimțămîntul prietenului ei și voia de asemenea să se asigure că butoaiele mai erau în peșteră. Și apoi, ce surpriză minunată va fi pentru Gabriel ; dacă valoarea băuturii era atît de mare pe cît credea ea, atunci soțul ei va avea în sfîrșit pe ce să schimbe rezervele de hrană.

— Părinte, avem o cameră liberă și ne-ați face o mare cinste, dacă ați rămîne la noi în seara asta, îi zise Johanna.

Preotul îi aruncă o privire laird-ului, să vadă dacă și el e de acord.

— E un pat bun, părinte, zise Gabriel.

MacKechnie zîmbi.

— Aș fi încîntat să rămîn și e foarte generos din partea voastră să vă deschideți astfel casa pentru mine.

Preotul se ridică, îl salută din cap pe laird, apoi se duse să-și ia lucrurile. Johanna se întoarse la scaunul ei de lîngă foc, își luă broderia și acul și le puse la loc în cutie. Gabriel o aștepta în pragul ușii.

— Poți să lași lucrul pe scaun, nevastă. Nu ți-l ia nimeni.

Dumfries se întoarse în hol și trecu mîrîind pe lîngă Johanna, care îl bătu ușor pe ceafă înainte de a începe să

urce scările. Gabriel o urmă. I se părea că soția lui e preocupată de ceva. Puse un buștean pe foc, apoi se rezemă de cămin și începu să o privească.

— La ce te gîndești ?

— La una, la alta.

— Ăsta nu-i un răspuns, Johanna.

— Mă gîndesc la viața mea de aici.

— Ai făcut trecerea fără prea mari dificultăți. Ar trebui să fii fericită.

Johanna își dezlegă cordonul rochiei și se întoarse către soțul ei.

— N-am făcut nici o trecere, Gabriel. Am trăit în nesiguranță, prinsă între două lumi.

Soțul ei se așeză pe pat scoțîndu-și cizmele.

— Despre asta voiam să-ți vorbesc și mai devreme, dar n-am avut timp.

— Ce tot încerci să-mi spui ?

— Tu și ceilalți m-ați tratat ca pe un oaspete și, ceea ce e mai rău, și eu m-am purtat ca atare.

— Johanna, n-are sens ce spui. Eu n-aș accepta o străină în patul meu. Ești soția mea, nu un oaspete.

Johanna se întoarse cu fața către foc, dezgustată de ea însăși.

— Am înțeles ceva acum. În dorința mea de a mă proteja am devenit pe de-a-ntregul delăsătoare. Mîine va trebui să mă spovedesc și să cer iertare Domnului.

— N-ai de ce să-ți faci griji că trebuie să te protejezi. E de datoria mea să am grijă de tine.

Johanna zîmbi în ciuda exasperării ei. Gabriel părea insultat.

— Nu, e de datoria mea să am grijă de mine.

Lui, însă, nu-i plăcea să audă asemenea păreri. O privi încruntat.

— Încerci să mă enervezi cu bună știință, spunîndu-mi că nu sînt în stare să am grijă de tine ?

Johanna se grăbi să-l liniștească.

— Nu, nu. Îmi pare bine să am protecția ta.

— Te contrazici, femeie.

— Nu vreau să te zăpăcesc, Gabriel. Încerc doar să-mi ordonez ideile. Cînd cuiva îi e foame și n-are ce să mănînce, atunci acel om se frămîntă zi și noapte pentru a găsi ceva de mîncare. Nu ești de acord cu mine ?

Gabriel ridică din umeri.

— Cred că așa e.

— Vreme îndelungată eu am fost mistuită de frică. Am trăit cu frica-n sîn atît de mult timp, încît aveam impresia că nu voi putea scăpa de ea niciodată. Dar acum sînt în siguranță și am avut timp să mă gîndesc și la altceva. Mă înțelegi ?

Nu o înțelegea. Și nici nu-i plăcea s-o vadă încruntată.

— Ți-am spus că îmi ești pe plac. N-ai de ce să-ți faci griji.

Johanna era exasperată, dar zîmbi știind că el n-o putea vedea, căci era întoarsă cu spatele.

— Gabriel, o să te surprindă ce-ți spun, dar nu mă preocupă foarte tare să-ți fiu pe plac.

Da, era surprins și la fel de enervat.

— Ești nevasta mea și e de datoria ta să încerci să-mi fii pe plac.

Johanna oftă. Știa că soțul ei nu va înțelege ce încerca ea să-i spună, dar nu putea să-l învinovățească pentru asta. Nici ea nu înțelegea prea bine.

— Nu voiam să te jignesc, my lord.

Părea sinceră și Gabriel se mai liniști. Veni în spatele ei și-i cuprinse mijlocul în brațe, apoi se aplecă și o sărută pe gît.

— Acum vino în pat, Johanna. Te doresc.

— Și eu te doresc, Gabriel.

Se întoarse către el și-i zîmbi. El o luă în brațe și o purtă spre pat. Făcură dragoste și stătură mult îmbrățișați și după ce-și găsiră amîndoi împlinirea.

— Îmi ești cu adevărat pe plac, femeie, îi zise el, răgușit dar tandru.

— Să-ți amintești de vorbele astea și cînd nu-ți voi mai fi pe plac, căci sînt sigură că se va întîmpla și asta.

— E o nouă îngrijorare a ta sau o proorocire ?

Johanna se ridică pe un cot și îl mîngîie ușor pe gît.

— Nu, e doar adevărul, my lord.

Apoi schimbă subiectul întrebîndu-l ce planuri avea pentru ziua următoare. Gabriel nu era obișnuit să vorbească de planurile lui cu nimeni, dar azi îi făcu plăcerea și începu să-i spună despre vînătoarea de a doua zi și ce anume plănuiseră să fure el și oamenii lui.

Johanna își promisese că nu-i va spune nimic, dar nu putu păstra tăcerea prea mult timp și începu să-i vorbească despre meritele onoarei și despre mînia lui Dumnezeu în ziua Judecății de Apoi. Gabriel nu era prea impresionat de focul și pucioasa Gheenei. Căscă plictisit.

— Este de datoria mea să te ajut să duci o viață cinstită.

— De ce ?

— Pentru ca să poți ajunge în rai, firește.

Gabriel rîse și Johanna văzu că n-avea nici un rost să continue. Adormi făcîndu-și griji pentru sufletul soțului ei.

CAPITOLUL X

Primul lucru pe care Johanna îl observă a doua zi cînd coborî scările fu broderia ei care zăcea pe jos sfîşiată.

Nici săculeţul în care-şi ţinea lucrul nu scăpase neatins. Îl văzu apoi pe vinovat mestecînd liniştit unul dintre şireturile săculeţului. Cu celălalt terminase de mult.

Dumfries ştia că făcuse o poznă şi încercă să se furişeze sub un scaun, cînd îşi auzi stăpîna strigîndu-l şi o văzu venind către el.

Scaunul căzu cu zgomot pe podea şi Dumfries începu să urle atît de înfricoşător, încît Megan veni fuga din bucătărie să vadă ce se întîmplase. Cîinele urla în continuare ca din gură de şarpe şi făcea o larmă atît de mare încît grinzile începuseră să se zgîlţîie. Megan era înspăimîntată la culme şi, chiar dacă animalul nu-i acorda nici o atenţie, tremura toată cînd se aplecă să ridice broderia Johannei.

Keith şi Calum auziseră şi ei zarva şi intrară în fugă, oprindu-se pe ultima treaptă a scărilor. Gabriel venise şi el şi stătea acum în spatele lor. Îşi dădu soldaţii la o parte şi coborî scările, îndreptîndu-se către Johanna care se lupta cu Dumfries pentru a-şi recupera săculeţul de lucru, temîndu-se că bietul animal se va sufoca încercînd să înghită şiretul acela lung. Se părea însă că animalul era cel care va cîştiga.

— Dumnezeule, Megan, ce-ai făcut cu broderia stăpînei ? se auzi vocea furioasă a lui Keith, cînd acesta înţelese în sfîrşit ce se întîmplase. O privea încruntat pe Megan, clătinînd mînios din cap.

— Chiar crezi că Megan mi-a mîncat broderia ? îi răspunse Johanna fără a-şi lua ochii de la cîine.

Calum izbucni în rîs. Johanna îşi pierdu echilibrul şi ar fi căzut pe spate, dacă n-ar fi fost Gabriel lîngă ea s-o prindă la timp. O dădu la o parte şi se îndreptă către favoritul său, dar Johanna alergă înaintea lui şi se postă în faţa animalului.

— Gabriel, să nu îndrăzneşti să-ţi loveşti cîinele, strigă ea pentru a se face auzită în ciuda hohotelor de rîs ale lui Calum.

Gabriel abia se putu stăpîni să nu ţipe şi el la ea.

— N-am avut nici cea mai mică intenţie de a-mi lovi cîinele. Dă-te la o parte, femeie, şi nu-ţi mai frînge atît mîinile. Nu-i fac nimic. Dumfries, încetează odată !

Johanna nu se mişcă şi Gabriel o dădu la o parte, îngenunchind lîngă favoritul lui şi silindu-l să-şi deschidă botul pentru a putea scoate şiretul. Dumfries, însă, nu se lăsă uşor. Începu să latre nemulţumit. Gabriel n-o lăsă pe Johanna să mîngîie cîinele pentru a-l linişti. Se ridică, o cuprinse de umeri şi-i ceru să-l sărute la plecare.

— În faţa oamenilor ? şopti ea.

El dădu din cap şi Johanna se roşi toată. Gabriel o sărută lung şi tandru, apoi îi dădu drumul. Johanna oftă puţin ameţită.

— Arăţi obosită, nevastă. Odihneşte-te, îi spuse îndreptîndu-se spre uşă.

Johanna alergă după el.

— Sper că glumeşti.

— Vorbesc foarte serios, my lady.

— Dar abia m-am dat jos din pat. Doar nu te aştepţi să mă culc la loc.

— Vreau să te odihneşti.

Apoi îşi chemă oamenii.

— Şi schimbă-ţi pledul, Johanna, că iar le-ai încurcat.

— Azi e vineri, my lady, îi aminti Calum.

Johanna scoase un oftat nu prea potrivit unei doamne ; Megan aşteptă pînă cînd soldaţii ieşiră, apoi se grăbi către stăpîna ei.

— Mai bine întraţi şi aşezaţi-vă, doamnă. Nu vă obosiţi prea tare.

Johannei îi veni să urle.

— Pentru numele... Megan, ție ți se pare că sînt bolnavă ?

Femeia o privi cu atenție înainte de a-i răspunde.

— Mie mi se pare că arătați bine.

— Și tu ai sta jos să te odihnești ? o întrebă Johanna.

— N-am timp să stau. Am prea multe de făcut.

— Și eu am treabă. E timpul să încep să mă ocup de gospodăria asta. Am lenevit prea mult, dar de acum înainte lucrurile se vor schimba.

Megan n-o mai auzise niciodată pe stăpîna ei vorbind atît de poruncitor.

— Dar, doamnă, soțul dumneavoastră v-a poruncit să vă odihniți.

Johanna scutură din cap. Îi spuse lui Megan ce trebuia să facă în ziua aceea și-i dădu permisiunea de a mai chema două femei s-o ajute. Apoi îi zise că voia să discute cu bucătăreasa în legătură cu cina.

— Adu-mi, te rog, arcul și săgețile din camera mea, spuse ea îndreptîndu-se spre partea din spate a castelului. Dacă reușesc s-o conving pe bucătăreasă, diseară vom avea iepure la cină. Sînt sigură că Auggie nu va avea nimic împotrivă să meargă la o mică vînătoare cu mine. Mă întorc înainte de amiază, Megan.

— Dar nu puteți merge la vînătoare, my lady. Soțul dumneavoastră v-a interzis să plecați.

— Nu-i adevărat. Mi-a sugerat numai să mă odihnesc. N-a pomenit nimic de vînătoare.

— Dar a vrut să spună că...

— Nu-i răstălmăci spusele. Și nu-ți mai face atîtea griji. Promit că mă întorc înainte de a mi se observa lipsa.

Megan clătină din cap.

— Nu veți putea face nici zece pași și Keith vă va vedea... sau e Calum cel care trebuie să aibă grijă de dumneavoastră azi ?

— Sper că fiecare din ei să creadă că e rîndul celuilalt.

Se grăbi să iasă și se îndreptă spre bucătărie. Îi spuse bucătăresei cine e și își ceru scuze că îi trebuise atîta timp pînă să se hotărască s-o cunoască. Numele bucătăresei era Hilda. Era o femeie în vîrstă, roșcată, dar mult încărunțită

acum și purta pledul MacBain. Părea încîntată de interesul Johannei față de treburile ei și o luă să-i arate bucătăria.

— Dacă am noroc și reușesc să vînez niște iepuri, ai vrea să-i gătești pentru cină ?

— Fac o tocăniță de iepure grozavă, se lăudă Hilda. Dar o să am nevoie de cel puțin zece sau nouă dacă sînt mai grași.

— Atunci urează-mi noroc, îi strigă Johanna, grăbindu-se înapoi în sala mare pentru a-și lua arcul și săgețile.

Ieși din nou pe ușa din spate și făcu un ocol mare pentru a ajunge la grajduri. Sean nu voia să-i înșeueze calul, dar Johanna reuși să-l convingă cu un zîmbet și o promisiune de a nu părăsi pajiștea. Îl lăsă să creadă că avea permisiunea lui Gabriel. Nu era chiar o minciună, doar un mic vicleșug, dar tot se simțea vinovată.

Mai luă cu ea și o altă iapă gata pregătită pentru Auggie. Era cam arogant din partea ei să presupună că bătrînul se va învoi să meargă la vînătoare cu ea, dar nu voia să piardă timpul întorcîndu-se la grajduri. Și apoi, Keith sau Calum o vor vedea și o vor opri cu siguranță.

Îl găsi pe Auggie pe pajiște pregătindu-se pentru o lovitură bună.

— N-am chef să vînez iepuri acum.

— Speram să te găsesc într-o dispoziție mai bună. Și credeam că-mi vei arăta și unde e peștera în vreme ce vom vîna iepurii. N-am reușit s-o găsesc.

Auggie clătină din cap.

— Merg pînă pe vîrful dealului cu tine și-ți arăt încă o dată de acolo drumul pe care va trebui să-l urmezi. Dar după aceea mă întorc la jocul meu.

Auggie încălecă și o porni înainte.

— Aș vrea să-mi dai voie să-i spun soțului meu despre butoaiele din peșteră.

— Dar nu este un secret, fetițo.

— Și ai vrea să-ți împarți băutura cu laird-ul. Are nevoie de ea ca s-o schimbe pe hrană.

— Băutura e a laird-ului. Îi datorez viața lui MacBain, dar tu n-ai de unde să știi. Mulți din clanul nostru i-au jurat

credință din motive întemeiate. Ne-a redat mîndria și nu i-aș refuza nimic, nici măcar băutura din peșteră. Păi, aș renunța și la jocul meu, dacă mi-ar cere-o el, adăugă el clătinînd dramatic din cap.

Auggie se opri pe vîrful dealului și-i arătă un șir de copaci ce se zăreau undeva înspre nord. Îi spuse să-i numere începînd de la poalele dealului, pe care se vedea un pin încovoiat, și cînd Johanna ajunse la cel de al doisprezecelea, o opri.

— Acolo e peștera pe care o cauți, între pomii ăia. Ieri ai pornit-o în sus pe deal, nu-i așa ?

— Da. Nu vrei totuși să vii cu mine ?

Auggie refuză invitația pentru a doua oară.

— Roagă-i pe soldații mai tineri să te însoțească, Johanna. Și să nu le spui ălora din clanul Maclaurin de bogăția noastră. Lasă-l pe laird să hotărască ce va face cu comoara.

— Dar soldații Maclaurin fac parte din clanul nostru acum, Auggie.

Bătrînul pufni nemulțumit.

— Își țin nasul pe sus de nu le-ajungi nici cu prăjina la el și se cred nemaipomeniți. Nici unul dintre ei n-a fost izgonit din clanul lui, înțelegi ?

— Nu, nu înțeleg. Mi s-a spus că l-au rugat pe soțul meu să-i ajute împotriva soldaților englezi și...

— Asta așa e. Tatăl lui era laird-ul Maclaurin, dar n-a vrut să-l recunoască nici pe patul de moarte și clanul lui a uitat la ananghie că MacBain e un bastard. Dar știu și ei că are sînge Maclaurin în vene. Totuși, pe noi nu vor să ne accepte.

Johanna clătină din cap.

— Pun pariu că și soldații MacBain au luptat alături de laird-ul lor pentru a salva pămîntul Maclaurin.

— Ai cîștiga în cazul ăsta, căci ai dreptate ; toți am luptat alături de laird.

— Și clanul Maclaurin a uitat asta ?

Se enervase din cauza purtării celor din clanul Maclaurin, dar nu voia să lase să se vadă.

Auggie zîmbi.

— Văd că ne iei apărarea ! Încă puțin și o să devii una de-a noastră.

Sclipirea din ochii lui o făcu și pe Johanna să zîmbească. Pentru ea contau mult lauda și părerea lui bună despre ea. În scurtul răstimp de cînd îl cunoștea, învățase să-i prețuiască prietenia... și sfaturile. Auggie avusese răbdare s-o asculte și nimeni altcineva nu mai făcuse asta pînă atunci. Și niciodată nu-l auzise spunîndu-i că trebuia să se odihnească.

— Acu' de ce te-ai încruntat ?

— Meditam asupra împrejurărilor.

— Iar ? O să te doară capul tot meditînd atît la împrejurări. Ei, noroc la vînătoare, Johanna, adăugă Auggie întorcîndu-se spre pajiște.

Johanna o porni în direcție opusă. Ajunsese aproape de poteca pe care i-o arătase Auggie, cînd zări un iepure alergînd prin fața ei. Își luă iute o săgeată, o puse în arc și ținti.

Nici nu ucisese bine primul iepure, că un altul îi apăru în cale. Probabil că ceva îi speriase, silindu-i să iasă din ascunzătoare, căci în mai puțin de o jumătate de oră, reuși să vîneze opt iepuri grași și unul mai pipernicit. Se opri la pîrîu, își spălă săgețile și le puse la loc în tolbă. Legă iepurii în partea din spate a șeii și tocmai se pregătea să se întoarcă la castel, cînd văzu înaintea sa trei soldați Maclaurin. Erau toți foarte tineri și probabil încă neîncercați de război, căci nici unul nu avea vreo cicatrice pe față sau vreo crestătură pe arme. Doi dintre ei erau blonzi, iar al treilea, brunet, cu niște ochi verzi foarte frumoși.

— Laird-ului nu i-ar plăcea să știe că ați ieșit la vînătoare singură, my lady, spuse unul dintre cei doi blonzi.

Johanna se făcu că nu-l aude. Își dezlegă sfoara cu care legase iepurii la șa și îi întinse soldatului.

— Vrei să duci asta bucătăresei, te rog ?

— Desigur, doamnă.

— Cum te cheamă ?

— Niall, răspunse soldatul.

Apoi arătă cu capul înspre tovarășii lui :

— El e Lindsay și cel din spatele meu, Michael.

— Îmi pare bine. Acum vă rog să mă scuzați, vreau s-o iau înainte pe poteca asta.

— De ce ? întrebă Michael.

— Caut ceva, îi răspunse ea vag. Nu lipsesc mult.

— Laird-ul știe ce aveți de gînd să faceți ? o întrebă din nou Michael.

— Nu-mi amintesc dacă i-am spus sau nu, minți ea.

Niall se întoarse către însoțitorii săi.

— Rămîneți cu stăpîna pînă mă întorc eu de la castel.

Johanna era bucuroasă că avea cine s-o însoțească. Își îndreptă din nou gîndurile către ceea ce voia să găsească și porni înainte, deschizînd drumul prin pădure.

Poteca se îngustă tot mai mult și crengi din ce în ce mai dese le blocau drumul. Soarele răzbătea printre frunzele dese ale copacilor ce formau o boltă întunecată deasupra lor.

Cei doi soldați zîmbiră auzind șoaptele de admirație ale stăpînei lor la vederea acelei priveliști minunate.

— Nu sîntem în biserică, my lady ! îi strigă Michael. Nu e nevoie să vorbiți încet.

— Dar ce căutați, de fapt ? întrebă Rindsay.

— O peșteră, răspunse Johanna.

Poteca se împărțea acum în două și Johanna o luă în stînga, poruncindu-le soldaților să pornească în cealaltă direcție. Dar nici unul nu voi s-o părăsească.

— Atunci faceți măcar un semn pentru a ști la întoarcere care e drumul pe care am mers.

Spunînd acestea, își dezlegă coada și-i dădu panglica lui Michael. Soldatul tocmai se pregătea să lege fîșia de pînză de creanga unui copac, cînd iapa Johannei începu să se agite. Își ciulise urechile și începuse să necheze ridicîndu-se pe picioarele dindărăt. Johanna strînse bine hățurile și încercă s-o potolească.

— A speriat-o ceva, zise uitîndu-se peste umăr pentru a vedea ce ar putea fi.

Calul lui Michael începu însă și el să necheze, ridicîndu-se pe două picioare.

— Mai bine ne-am întoarce, zise Lindsay, care încerca să-și domolească și el calul.

Johanna căzu de acord ; o lovi ușor cu genunchii pe Rachel, încercînd s-o facă să se întoarcă, dar iapa țîșni dintr-o dată și Johanna abia avu timp să-și ferească fața de crengile ce se-ntindeau de-a lungul potecii. Încercă să-și calmeze calul, dar nu reuși cu nici un chip și nu înțelegea ce se întîmpla cu animalul. Auzi pe unul dintre soldați strigînd ceva, dar nu înțelese ce-i spusese.

Rachel o luă spre stînga și continuă să galopeze prin pădure. Johanna auzi alt strigăt și se întoarse să privească peste umăr, dar nu reuși să-i zărească pe soldați. Se întoarse și își puse mîna pavăză la față pentru a se feri de încă o creangă, dar nu reuși să dea la o parte obstacolul și fu pur și simplu azvîrlită din șa. Căzu pe spate într-o tufă de la marginea potecii, abia răsuflînd. Scoase un icnet și se ridică. O creangă o izbi în față și Johanna murmură o înjurătură deloc potrivită unei doamne, frecîndu-și spatele care o durea îngrozitor.

Privea în urma ei, așteptîndu-se să-i vadă dintr-o clipă în alta pe Lindsay și Michael venind după ea. Nu reușea să-și zărească nici iapa, pe care parcă o înghițise pămîntul. Era liniște deplină în jurul ei și pădurea îi părea foarte ciudată. Se gîndi că probabil soldații o luaseră pe alt drum și acum se ghidau după zgomotul copitelor calului ei. Va trebui să aștepte pînă ce o vor prinde pe Rachel și vor înțelege că ea fusese azvîrlită din șa. Atunci cu siguranță vor veni s-o caute.

Johanna își luă arcul și săgețile și se duse să se așeze pe o piatră așteptîndu-i pe soldați. Un miros de turbă și frunze putrede umplea aerul.

Așteptă un timp, apoi se hotărî să se întoarcă pe jos la castel. Nu știa prea bine în ce direcție s-o apuce, căci n-avusese timp să observe drumul pe care mersese calul.

— Probabil că mă voi învîrti pe loc toată ziua.

Gabriel va fi supărat foc pe ea și îi dădea dreptate. Nu era deloc sigur să rătăcească prin pădure, mai ales că mișunau atîtea animale sălbatice pe acolo.

Puse o săgeată în arc pentru orice eventualitate, apoi începu din nou să meargă. După vreun sfert de oră, crezu că ajunsese din nou de unde plecase. Apoi văzu că nu era așa, căci bolovanul din fața ei era mult mai mare decît cel pe care

stătuse înainte. Crezu că apucase pe drumul cel bun și continuă să meargă.

Găsi peștera absolut din întîmplare. Se oprise în fața unui alt bolovan uriaș ce-i bloca drumul și se gîndea în ce direcție s-o apuce, cînd văzu o deschizătură aproape la fel de înaltă ca și ea în partea stîngă a drumului. Pe margine se aflau copaci subțiri și înalți ce aproape că ascundeau peștera.

Era atît de fericită că o găsise, încît uită orice măsură de precauție și alergă înăuntru. Culoarul de la intrare era luminat de razele soarelui ce răzbăteau prin spărturile din tavan. Cînd ajunse la capătul culoarului, în fața ei se ivi o încăpere de mărimea sălii castelului. În partea din stînga, se vedeau niște pietre înguste, ieșind din zid, de forma unor trepte. În partea din dreapta se aflau butoaiele. Erau cel puțin douăzeci, poate chiar mai multe, formînd o piramidă ce ajungea pînă la tavan. Lemnul de stejar nu părea mîncat de timp. De fapt, înăuntrul peșterii totul părea uscat.

Johanna era înnebunită de plăcere; îi venea să alerge înapoi la castel și să-i ceară lui Gabriel s-o însoțească să vadă și el comoara.

Dar își aminti că va trebui să aștepte pînă ce soțul ei se va întoarce de la vînătoare. Lăsă să-i scape un oftat.

— Spune lucrurilor pe nume, Gabriel, își șopti ea sieși.

Nu la vînătoare se zice, ci la furat. Da, se duseseră să fure, dar cu siguranță asta era ultima dată, căci îl va învăța meșteșugul cinstit al negoțului. Da, va izbăvi sufletul soțului ei, cu sau fără voia lui.

Johanna se întoarse afară pentru a-i aștepta pe soldați. Se duse și se sui pe bolovan, rezemîndu-se de trunchiul unui copac uriaș. Își încrucișă brațele la piept și se puse pe așteptat.

Nu prea se grăbeau soldații aștia ! Trecuse mai bine de o oră și Johanna ajunsese al capătul răbdării. Se gîndea că va trebui să găsească singură drumul spre castel.

Se desprinse de copac, își aruncă arcul pe umăr și tocmai se pregătea să sară jos de pe bolovan cînd auzi un mîrîit venind dintr-o tufă ce se afla exact în fața ei. Îngheță de spaimă. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic; îi

amintea de Dumfries, dar știa că nu e favoritul lui Gabriel. Era un lup adevărat.

Îi zări apoi ochii galbeni fixînd-o. Nu țipă. Doamne, cît ar fi vrut să țipe, să fugă de acolo ! Dar nu îndrăzni să facă un pas.

Alt sunet asemănător veni din partea cealaltă a potecii... și văzu o altă pereche de ochi galbeni și fioroși privind-o. Auzi apoi încă un zgomot în spatele ei și își dădu seama că era înconjurată.

Nu știa cîți lupi o pîndeau așteptînd să sară asupra ei, dar nu intră în panică. N-avea timp de prostii.

Descoperi ceva uimitor despre sine. Putea să zboare. Căci era sigură că zburase sus în copac ; nu-și mai amintea să se fi suit în el.

Aproape că se credea în siguranță, cînd unul din lupi îi prinse pledul, încercînd s-o tragă jos. Fălcile i se încleștaseră pe haina ei și scutura din cap îndîrjit.

Johanna se agăță cu o mînă de o creangă, ținîndu-și cu cealaltă tolba de săgeți pentru a nu le împrăștia pe jos. Era într-o situație dificilă, căci picioarele îi atîrnau la cîțiva centimetri deasupra colților lupului. Nu îndrăzni să privească în jos. Își încolăci picioarele în jurul crengii de care se agățase și încercă să-și desfacă pledul.

Dură mult pînă ce reuși să-și dezlege cordonul și să-și lase pledul să cadă în mijlocul lupilor. În sfîrșit, se eliberase. Începu să se cațere mai sus în copac și după ce urcă destul pentru a se convinge că e în siguranță, se așeză pe o creangă mai groasă și își făcu curaj pentru a privi în jos. Își simți inima cît un purice. Dumnezeule, cel puțin șase fiare înconjuraseră copacul mîrîind și încercînd să sară pentru a ajunge la ea.

Unul dintre ei, probabil cel mai bătrîn, era atît de mare, încît Dumfries părea un cățelandru pe lîngă el. Johanna scutură din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Doar lupii nu pot fi atît de mari ! Și nici nu pot urca în copaci !

Cel mai mare dintre ei începuse să izbească trunchiul cu capul și asta i se păru Johannei cel mai prostesc lucru pe care-l putea face. Alți lupi îi sfîșiau înverșunați pledul.

Nu păreau să aibă vreo intenţie de a pleca şi Johanna începu să-şi facă griji. Cînd în sfîrşit se convinse că era în siguranţă, începu să se îngrijoreze pentru Michael şi Lindsay. Nu voia ca cei doi să nimerească în haita de lupi de jos şi nu ştia dacă fiarele vor pleca auzind zgomotul copitelor. Erau tare fioroase şi nu credea că se vor înfricoşa de nimeni şi de nimic.

Văzu ceva mişcîndu-se în stînga ei şi îşi îndreptă atenţia într-acolo. Unul dintre lupi se căţărase pe marginea stîncoasă a intrării peşterii şi părea gata să sară asupra ei. Johanna nu era sigură că va reuşi să sară o distanţă atît de mare şi nici nu era dornică să se convingă de asta. Îşi scoase arcul, puse o săgeată în el şi ţinti.

Doborî lupul în plin elan. Săgeata îi străpunsese un ochi şi animalul se prăbuşi la pămînt, foarte aproape de ceilalţi. Lupii se aruncară imediat asupra lui.

În nici o jumătate de oră, Johanna mai ucise încă trei. I se spusese că lupii erau animale deştepte. Poate, dar ăştia nu erau în mod sigur. Atîta vreme cît stăteau jos erau în siguranţă, căci săgeţile ei nu puteau răzbate printre crengile dese ale copacului; dar se căţărară unul după altul pe stîncă încercînd să sară în copac.

„Sînt uşor de doborît", îşi zise Johanna, cînd al patrulea lup urcă pe stînca unde se urcaseră şi ceilalţi trei înaintea lui.

O dureau degetele tot ţinînd încordată coarda arcului, dar voia să prindă fiara uriaşă în bătaia săgeţii. Era sigură că acesta era lupul care-l rănise pe Dumfries. Nu ştia cum de-i venise bănuiala aceea în minte; probabil din cauza petelor de sînge uscat de pe colţii lui. Arăta mai degrabă a demon decît a animal sălbatic şi o ţintuia tot timpul cu ochii lui galbeni. Doamne, ce fiară îngrozitoare!

Johanna se înfioră de teamă şi dezgust.

— Tu eşti Căţelandrul, nu-i aşa?

Nu se aştepta desigur la un răspuns, dar începuse să se întrebe dacă pericolul în care se afla nu o făcuse s-o ia razna. Ajunsese să vorbească şi cu demonii acum. Oftă. De ce nu

voia lupul acela să plece? Şi unde Dumnezeu erau Michael şi Lindsay? Doar nu uitaseră de ea?

Johanna nu credea că i se putea întîmpla ceva şi mai rău în ziua aceea. Se înşela însă. Nu se gîndise la ploaie. Fusese prea ocupată ca să observe că soarele dispăruse de mult şi numai Dumnezeu ştia că n-avusese vreme să se uite pe cer şi să vadă norii. Fusese atît de ocupată să se apere de lupi, încît firește că nu se gîndise la nimic altceva. Chiar dacă ar fi ştiut, n-ar fi putut schimba nimic.

Se udase pînă la piele. Un fulger lumină copacii din jur şi începu să cadă o ploaie torenţială. Crengile deveniră lucioase de parcă ar fi fost unse cu slănină.

Johanna nu putea cuprinde tot trunchiul copacului cu braţul şi nu se mişca de teamă să nu cadă. Fiara o aştepta încă la rădăcina copacului. Ţinîndu-şi arcul încordat atît timp, Johannei începuseră să-i tremure mîinile şi nu-şi mai simţea degetele.

Deodată auzi un soldat strigînd-o. Închise ochii şi murmură o rugăciune de mulţumire înainte de a răspunde. Ciudat, dar i se păruse că auzise vocea soţului ei. Era cu neputinţă însă, căci el era la vînătoare.

Zgomotul copitelor ce se auzea din ce în ce mai aproape sili în cele din urmă fiara să se îndepărteze. Johanna îşi pregăti arcul şi trase de îndată ce fulgerele încetară. Rată. Îi ţintise inima, dar îl nimeri în spate şi lupul începu să urle întorcîndu-se din nou la rădăcina copacului. Johanna se grăbi să-l izbăvească de durere şi scoase iute o altă săgeată din tolbă, o puse în arc şi ţinti din nou.

Nu-i plăcea să ucidă. Chiar dacă arăta ca un demon abia ieşit din iad, fiara aceea era totuşi una din făpturile lui Dumnezeu, şi încă una mai iubită de El decît era ea însăşi, cel puţin aşa i se spusese. Nu ştia care era rostul pe pămînt al unui asemenea animal, dar se simţea foarte vinovată.

Zări în sfîrşit cîţiva soldaţi MacBain cotind pe potecă, în vreme ce ea îşi puse o altă săgeată în arc, ţintind din nou lupul.

Forţa săgeţii făcu trupul uriaş al animalului să se clatine înainte de a se prăbuşi la picioarele cailor soldaţilor.

Johanna se sprijini de trunchiul copacului, lăsînd să-i scape arcul din mînă. Își strîngea și desfăcea pumnii încercînd să-și dezmorțească degetele. I se făcu dintr-o dată greață. Respiră adînc pentru a se liniști, apoi se uită la soldații de jos.

Avea de gînd să le zică vreo două pentru că o făcuseră să aștepte atît, dar abia după ce se va liniști puțin. Apoi, după ce-i va face să-și ceară scuze, îi va pune să jure că nu-i vor pomeni laird-ului de întîmplarea aceea rușinoasă. Martor îi era cerul că-i va pune pe fiecare în parte să-și dea cuvîntul.

— Sînteți teafără, my lady ?

Deși nu le putea vedea fețele, recunoscuse vocea lui Calum.

— Da, Calum, sînt teafără.

— După voce nu se pare, zise Keith.

Apoi adăugă aproape strigînd : — L-ați ucis pe Cățelandru !

Soldatul părea uluit și Johanna simți că-i datorează o explicație. Nu voia să-i lase pe soldați să creadă că simțise o satisfacție meschină sau vreo plăcere ucigînd lupii.

— Nu este chiar așa cum pare.

— Nu i-ați ucis dumneavoastră ?

— Par a fi săgețile ei, remarcă și Keith.

— Nu voiau să plece și a trebuit să-i ucid. Vă rog, nu spuneți nimănui, în special laird-ului. Are prea multe probleme, ca să-l mai plictisesc și cu întîmplarea asta lipsită de importanță.

— Dar, my lady...

— Calum, nu vreau să mai discutăm. N-am avut o dimineață prea plăcută și nu mă simt în stare să fiu politicoasă. Dați-mi cuvîntul vostru că veți păstra secretul.

Fusta i se agățase de crengi și în vreme ce încerca s-o desprindă, aștepta cu nerăbdare ca soldații să-și dea cuvîntul. Nu voia să coboare pînă nu-i auzea jurîndu-i. Știa că altminteri Gabriel va fi foarte furios și numai gîndindu-se la reacția lui i se făcea pielea de găină. Oamenii continuau să tacă.

— Nu vă cer prea mult, șopti ea.

Calum izbucni în rîs și Johanna înțelese imediat că soțul ei știa deja totul.

— Coboară imediat !

Furia din vocea lui aproape că făcu trunchiul copacului să vibreze. Johanna închise ochii rezemîndu-se de o creangă, vrînd parcă să se ascundă de soțul ei și de mînia lui.

Își dădu însă imediat seama de ce făcea, murmură o înjurătură nu prea elegantă, apoi se aplecă puțin, dînd la o parte o creangă pentru a vedea mai bine.

Regretă imediat gestul ei. Gabriel o privea aparent liniștit, dar ea îl cunoștea destul de bine. Și soțul ei nu reușise să-și ascundă mînia din glas, cînd îi poruncise să coboare.

Acum stătea între Keith și Calum și era evident că o auzise cerîndu-le soldaților să nu-i spună nimic. Dădu drumul crengii și se rezemă din nou de copac stînjenită. Se gîndea că va trebui să-i dea o explicație și avea nevoie de puțin timp pentru a se gîndi la ceva plauzibil. Se hotărî să nu coboare pînă cînd nu-i va veni vreo idee.

Gabriel avu nevoie de toată stăpînirea de sine pentru a-și ține firea. Numără încă o dată leșurile lupilor pentru a se asigura că nu se înșelase. Apoi privi din nou în sus la Johanna, care nu părea deloc dornică să coboare. De fapt, nu putea, căci pericolul nu se sfîrșise încă. Mai rămăsese un lup care o aștepta jos gata să sară la ea.

— Johanna, coboară imediat !

Nu-i plăcea tonul lui mînios și ar fi vrut să i-o spună, dar nu credea că părerea ei ar fi contat prea mult pentru el. Se gîndi că ar fi mai bine dacă ar încerca să facă cum îi spunea el.

Din păcate, însă, picioarele refuzară s-o asculte. Stătuse atît de mult pe creanga aceea, încît acum și le simțea moi ca niște cîrpe.

În cele din urmă, Gabriel se hotărî să urce după ea. Îi desprinse cu mare greutate mîinile de pe trunchiul copacului și îi puse brațele în jurul gîtului lui, silind-o să se rezeme de el.

O cuprinse cu un braț de mijloc, în vreme ce cu celălalt se ținea strîns de creanga copacului. Stătu nemișcat cîteva clipe. Johanna își dădu seama cît de frig îi fusese abia cînd

simți căldura trupului lui. Tremura toată și simți că și el tremură. Era chiar atît de furios, încît abia se mai putea stăpîni ?

— Gabriel ?

Teama pe care o simți în vocea ei îl făcu să se dea de gol.

— Încetează să-ți mai fie frică de mine, pentru numele lui Dumnezeu, îi șopti furios. Martor mi-e cerul că aș vrea să-ți bag o dată mințile în cap, dar nu ți-aș face niciodată vreun rău.

Cuvintele lui dojenitoare își atinseră scopul. Johanna nu făcuse nimic pentru a-i provoca nemulțumirea... cu excepția faptului că-i nesocotise porunca ridicolă de a se odihni. Da, recunoștea că nu ținuse seamă de sfatul lui.

— Nu-mi mai e demult frică de tine, fir-ar să fie, șopti ea apropiindu-și buzele de gîtul lui.

Oftă. Își aduse aminte că lui Gabriel îi plăcea să i se vorbească deschis și își dădu seama că nu va reuși decît să-l enerveze și mai tare dacă nu-i spunea tot adevărul în clipa aceea. Îl privi și i se păru că soțul ei arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva.

— În general, nu-mi e frică de tine, se grăbi să adauge. De ce ești atît de supărat pe mine ?

Gabriel nu-i răspunse. Nu putea. Risca încă să țipe la ea și voia să mai aștepte pînă cînd se va mai domoli puțin, înainte de a-i spune că-l speriase de moarte.

O strînse și mai tare în brațe. Johanna se gîndi că întrebarea ei îl supărase, dar nu înțelegea de ce. În fond nu putea să-i ghicească gîndurile. Se gîndi să-i spună asta, apoi renunță ; nu-i folosea la nimic să-l enerveze și mai tare. Era soția lui și ar fi fost mai bine să încerce să-l liniștească.

Se hotărî să schimbe subiectul, să-i spună o vorbă de laudă, ca să-i facă plăcere.

— Ai avut dreptate, pădurea e plină de lupi.

Exact asta n-ar fi trebuit să-i spună. Își dădu seama că fusese neinspirată, cînd simți cum brațele lui o strîng și mai tare și-i auzi respirația întretăiată.

— O să te uzi tot din cauza mea, my lord, zise ea încercînd să-l facă să nu se mai gîndească la ce-i spusese înainte despre lupi.

— Ești udă pînă la piele. O să răcești și o să mori într-o săptămînă.

— N-o să mor. Mă schimb în niște haine uscate și o să fiu la fel de sănătoasă ca înainte. Mă strîngi prea tare, Gabriel, nu pot să respir. Dă-mi drumul, te rog.

Dar el parcă nici n-o auzise. Stîlci o înjurătură printre dinți și începu să coboare. Johanna se lipi mai strîns de el și închise ochii ; îl lăsă să dea la o parte crengile copacului pentru a-i feri fața.

Ajunse jos, dar Gabriel tot nu-i dădu drumul. O purtă în brațe pînă la calul lui, aruncînd-o pe șa ; nu era deloc delicat în mișcări.

Johanna încercă imediat să-și aranjeze ținuta, căci hainele ude i se lipiseră de piele. Știa că nu arăta ca o lady, dar scoase un strigăt îngrozit cînd, uitîndu-se la rochia ei, văzu că-i stătea lipită de sîni. Își duse iute mîna la păr încercînd să-și acopere pieptul cu coada. Din fericire, soldații nu se uitau la ea, iar Gabriel era întors cu spatele ; tocmai le spunea oamenilor să ridice leșurile lupilor. Calum și Keith săriseră de pe cai pentru a lega fiecare animal de grumaz cu o sfoară.

— Duceți-i în vîrful dealului și ardeți-i acolo, le porunci Gabriel.

Aruncă frîiele calului Johannei lui Lindsay și le porunci celorlalți soldați să se întoarcă la castel. Voia să rămînă singur cu soția lui.

Calum îi aruncă o privire plină de compasiune, căci era sigur că va fi certată foarte aspru. Și Keith credea același lucru ; cel puțin așa îi spunea privirea lui încruntată.

Johanna își îndreptă umerii, ridicîndu-și capul și își încrucișă brațele la piept prefăcîndu-se că e foarte liniștită.

Gabriel așteptă pînă ce soldații plecară și își puse apoi mîna pe piciorul ei ca s-o facă să-l privească.

— N-ai nimic să-mi spui, nevastă ?

Johanna dădu din cap în semn că avea de spus ceva. Gabriel așteptă puțin, apoi o întrebă din nou nerăbdător :

— Spune !

— Aș vrea să nu mai fii atît de supărat.

— Nu asta voiam să aud.

Johanna își puse mîna peste a lui.

— Știu, aștepți să-mi cer scuze. Prea bine, atunci. Îmi pare rău că nu ți-am ascultat sfatul de a mă odihni.

— Sfatul ?

— Nu e nevoie să țipi la mine. Nu e politicos.

— Politicos ?

Johanna nu înțelegea de ce era nevoie ca el să-i repete spusele, iar Gabriel nu putea pricepe cum de soția lui nu era înspăimîntată de întîlnirea cu lupii. Chiar nu înțelegea ce s-ar fi putut întîmpla ? Doamne, nu putea să nu se gîndească la faptul că ar fi putut să fie sfîșiată în bucăți de fiarele acelea.

— Johanna, vreau să-mi promiți că nu vei mai părăsi niciodată castelul neînsoțită, îi zise cu o voce răgușită, pe care Johanna o puse pe seama faptului că încerca să se abțină să nu țipe la ea. Dacă presupunerea ei era adevărată, atunci Gabriel se dovedea a fi foarte atent față de ea.

— Nu vreau să devin prizonieră în casa ta, my lord. A trebuit să recurg la vicleșuguri ca să pot ieși la vînătoare. Vreau să pot pleca și veni cînd vreau.

— Nu se poate !

— Atunci, măcar însoțită de cineva.

— La naiba, femeie, exact asta am...

— Sugerat ?

— N-am sugerat nimic. Ți-am poruncit să-mi promiți.

Johanna îl mîngîie pe mînă, dar Gabriel nu era dispus s-o lase să-l liniștească. Îi arătă cu capul pledul sfîșiat care zăcea la rădăcina copacului.

— Nu-ți dai seama că puteai fi sfîșiată la fel de repede și de ușor cum a fost sfîșiat pledul tău ?

Se părea că în sfîrșit începea să înțeleagă. Îl privea surprinsă și Gabriel crezu că, în sfîrșit, soția lui își dădea seama de primejdia prin care trecuse.

— Da, puteai fi ucisă.

Johanna zîmbi. Nu era exact reacția pe care o aștepta Gabriel. Cum Dumnezeu s-o facă să priceapă că trebuia să

fie prudentă, dacă nu era în stare să înțeleagă pericolele ce o înconjurau ?

Se încruntă nemulțumit.

— Am încercat să mă obișnuiesc cu gîndul că acum am o soție, Johanna, dar tu complici totul. De ce naiba zîmbești ?

— Tocmai am înțeles, my lord, că supărarea ta se datorează faptului că aș fi putut fi ucisă. Eu credeam că ești mînios pentru că ți-am nesocotit sfatul de a mă odihni, dar abia acum înțeleg. Începi să ții la mine și inima ta s-a muiat puțin, nu-i așa, bărbate ?

Gabriel n-avea de gînd s-o lase să tragă asemenea concluzii pripite.

— Ești soția mea și voi avea întotdeauna grijă de tine. E datoria mea. Dar sînt în primul rînd războinic ; se pare că ai uitat acest lucru foarte important.

Johanna nu înțelegea ce voia să spună.

— Și ce-are a face faptul că ești războinic cu purtarea ta față de mine ?

— Nu mă interesează problemele sentimentale.

— Nici pe mine, se grăbi ea să-i răspundă pentru a-i arăta că o jigniseră vorbele lui. Încercam doar să mă obișnuiesc cu tine.

Gabriel înțelese din privirea ei ofensată că o rănise. O cuprinse în brațe, silind-o să se aplece către el și o sărută lung și apăsat. Johanna îi înconjură gîtul cu brațele sărutîndu-l la rîndul ei.

Cînd Gabriel se desprinse de ea, Johanna era atît de amețită, încît era cît pe-aci să alunece de pe cal, dar el o cuprinse de mijloc împiedicînd-o să cadă.

— Promite-mi înainte să plecăm.

— Promit.

Răspunsul ei imediat îl mai liniști puțin. Dar nu pentru multă vreme. La naiba, parcă ținea morțiș să-l enerveze.

— De fapt ce ți-am promis ?

— Ai promis să nu mai părăsești castelul neînsoțită.

Nu voise să țipe, dar femeia asta îl scotea pur și simplu din minți. Despre ce dracului tot vorbeau de zece minute ?

Johanna îl mîngîie din nou pe ceafă, gîndindu-se să-l mai domolească puțin, căci o privea tare încruntat.

— Adevărul e că mă faci să uit de mine de fiecare dată cînd mă săruți, my lord, și din cauza asta am uitat ce trebuia să promit.

Nu-i putea reproșa faptul că recunoștea. Și pe el îl cuprindea cîteodată amețeala cînd o săruta, însă desigur nu la fel de des ca pe soția lui.

Johanna dădu să coboare de pe cal, dar Gabriel o strînse și mai tare, silind-o să rămînă pe loc.

— Aș dori să-ți arăt ceva, my lord. Ziceam că poate ar fi mai bine să aștept pînă mîine, cînd vei fi uitat deja de micul incident de azi, dar m-am răzgîndit. Vreau să-ți arăt acum. Sînt sigură că surpriza mea îți va readuce buna dispoziție, așa că lasă-mă să cobor, te rog.

— Nu voi uita niciodată incidentul de azi.

O ajută să coboare de pe cal, privind-o la fel de încruntat, apoi o prinse iute de mînă cînd ea încercă să se îndepărteze de el. Îi luă arcul și tolba, pe care le legase de șaua calului, apoi o urmă în peșteră.

Nu reuși să intre decît cu mare greutate, trebuind să-și țină capul aplecat, dar o dată ce pătrunse în peșteră și văzu butoaiele încetă să-și mai bombănească soția pentru neplăcerile la care-l supusese. Entuziasmul ei în fața acelei descoperiri îl bucura mai mult decît comoara în sine.

— Acum vei avea cu ce să te tocmești și nu va mai fi nevoie să furi. Ce părere ai, my lord ?

— Ah, Johanna, îmi strici toată plăcerea vînătoarei.

Ei, însă, nu-i plăcură vorbele acelea.

— E datoria mea să-ți salvez sufletul și îți jur că am s-o fac cu sau fără ajutorul tău.

Gabriel izbucni în rîs și hohotele lui răsunară în toată peștera, spărgîndu-se de stînci. Dar veselia îi trecu imediat ce-și dădu seama că soția lui intrase singură în peșteră.

— Probabil că ai intrat direct în bîrlogul lor, răcni el deodată.

Schimbarea rapidă din purtarea lui o luă prin surprindere.

— Ce-ai fi făcut, dacă lupii te-ar fi urmat aici ? o întrebă el, încercînd să se calmeze.

Johanna își dădu seama că soțul ei se lupta să-și țină firea. Gabriel avea într-adevăr o inimă tare bună ; știa că nu-i plăcea cînd țipa la ea și încerca să se controleze. Dar din privirea ochilor lui își putea da seama că era o încercare a naibii de grea pentru el. Nu îndrăzni să zîmbească de teamă ca el să nu creadă că-i lua în derîdere vorbele.

— Recunosc că nu m-am gîndit la posibilitatea asta, my lord. Am fost atît de fericită cînd am găsit peștera, încît am uitat că trebuie să fiu prudentă. Și totuși, se grăbi să adauge văzîndu-l că era gata s-o întrerupă, nu cred că aș fi pățit ceva. Nu, cu siguranță că nu. Probabil că aș fi rostogolit butoaiele peste ei pentru a mă apăra, așa cum mi-a venit și ideea de a mă sui în copac. E adevărat că era cît pe-aci să nu reușesc. Unul din lupi îmi apucase pledul și...

Expresia de pe chipul lui îi spuse că n-ar fi trebuit să-i dea atîtea amănunte. Gabriel părea din nou foarte iritat.

Johanna își dădea bine seama că soțul ei începuse să țină la ea. Inima i se îmblînzise, chiar dacă el nu voia să recunoască. Altfel de ce i-ar păsa atît de mult ce se întîmplă cu ea ?

Era mulțumită de această dovadă de afecțiune a soțului ei. Deodată înțelese însă, cît de mult însemna acest lucru și pentru ea și se încruntă. De ce-i păsa ei de sentimentele lui pentru ea ? Nu cumva și inima ei se mai îmblînzise ? Dumnezeule, nu cumva începuse să-l iubească pe sălbaticul ăsta ?

Posibilitatea asta o făcu să încremenească. Scutură din cap ; nu, nu-și putea permite să devină atît de vulnerabilă.

Gabriel răsuflă ușurat văzînd-o încruntată și atît de palidă. O privi mulțumit. În sfîrșit, înțelegea și ea prin ce pericol trecuse.

— Începusem să cred că-ți lipsește simțul realității.

— Ba nu-mi lipsește deloc.

N-avea rost s-o contrazică. O luă de mînă și ieșiră amîndoi din peșteră ; apoi așeză cîteva pietre la intrare, blocînd-o pentru ca animalele sălbatice să nu poată pătrunde.

O așează pe Johanna în fața lui pe cal și făcură cale întoarsă la castel. Soarele ieșise din nou încă înainte de a ajunge ei pe pajiște.

Johanna încercă să-și alunge grijile. Doar își putea stăpîni sentimentele ! Dacă nu voia să-l iubească pe Gabriel, atunci cu siguranță că nu-l va iubi.

— Ești foarte încordată, nevastă, și te înțeleg. Ți-ai dat în sfîrșit seama cît de aproape ai fost azi de moarte. Reazemă-te de mine și închide ochii. Trebuie să te odihnești.

Johanna îl ascultă, dar vru totuși să aibă ultimul cuvînt.

— Nu m-am gîndit nici o clipă că voi muri, my lord. Știam că în cele din urmă tu sau soldații tăi mă veți găsi. Eram în siguranță în copac.

— Dar tot îți făceai griji.

— Desigur că-mi făceam. Mă pîndeau șase lupi gata să sară asupra mea.

Se încordase din nou. Gabriel o strîngea în brațe.

— Îți făceai griji și pentru că te gîndeai că m-ai supărat.

Johanna își roti exasperată, ochii spre cer. Nu se putea spune că soțul ei era foarte modest.

— Crezi că la asta mă gîndeam ?

Gabriel se încruntă simțind ironia din glasul ei.

— Desigur.

— De ce ?

— De ce, ce ?

— De ce să mă gîndesc că te-am supărat ?

— Pentru că știai și tu că mi-am făcut griji inutile.

— Deci recunoști că erai îngrijorat pentru mine ?

— La naiba, femeie, tocmai am spus asta.

Johanna zîmbi. Gabriel se posomorîse din nou. Nu-și ridică ochii pentru a-l privi dar, simțea că se încruntase iarăși. Îl mîngîie pe braț încercînd să-l împace.

— Îmi pare bine să știu că erai îngrijorat pentru mine, chiar dacă spui că erau griji inutile.

— Păi erau, să știi.

Johanna continuă fără a lua în seamă mustrarea lui :

— Totuși, ar trebui să înveți să ai încredere în mine, my lord. Pot să-mi port și singură de grijă.

— Nu-mi arde acum de glumele tale.

— Dar eu nu glumesc.

— Ba da, glumești.

N-avea rost să se certe cu el. Gîndindu-se însă mai bine la discuția lor, își dădu seama că soțul ei n-avea nici o vină dacă n-o credea în stare să-și poarte singură de grijă. Se purtase ca o lașă la prima lor întîlnire și de atunci fusese foarte timidă cu el. Nu, nu-l putea condamna pentru lipsa lui de încredere în ea. Dar, cu timpul, spera să-l facă să-și schimbe părerea. Nu voia ca el s-o creadă atît de neputincioasă.

— Johanna, vreau să nu vorbești cu nimeni de butoaiele din peșteră.

— Cum dorești, my lord. Ce ai de gînd să faci cu ele ?

— Discutăm după cină, îi promise el.

Johanna dădu aprobator din cap, apoi schimbă subiectul :

— Cum de m-ai găsit ? Credeam că te-ai dus la vînătoare.

— Am schimbat planurile pentru azi. Cîțiva dintre soldații mei l-au zărit pe laird-ul MacInnes intrînd pe pămînturile noastre, însoțit de vreo zece oameni.

— Și crezi că vin la castel ?

— Da.

— Dar ce vor ?

— Voi afla cînd vor sosi.

— Și cînd vor sosi ?

— Peste vreo cîteva ore.

— Vor rămîne la cină ?

— Nu.

— Dar ar fi nepoliticos să nu-i inviți la masă.

Gabriel ridică nepăsător din umeri. Johanna însă nu se lăsă bătută. Era soția lui și era de datoria ei să-l mai educe puțin.

— Le voi spune servitorilor să așeze tacîmuri la masă și pentru oaspeții tăi.

Se aștepta ca el să se opună și fu plăcut surprinsă să vadă că soțul ei nu spuse nimic. Începu să se gîndească la felurile de mîncare pe care le puteau pregăti. Deodată, o străfulgeră un gînd și lăsă să-i scape un geamăt înspăimîntat.

— Dumnezeule, Gabriel, doar n-ai furat de la clanul MacInnes ?

— Nu, îi răspunse el amuzat de vocea ei îngrozită.

Johanna se liniști.

— Atunci, n-avem de ce ne teme că vin cu gînduri războinice.

— Război cu numai zece oameni ? Nu, asta nu.

Johanna zîmbi la rîndul ei, auzindu-i vocea amuzată. Gabriel era mai bine dispus acum și poate că asta se datora faptului că vor avea oaspeți. Va avea grijă ca totul să meargă bine. Se temea însă că nu vor avea destulă mîncare și va trebui să mai vîneze niște iepuri. Dar renunță curînd la ideea aceea. Carnea de iepure trebuie lăsată să fiarbă cîteva ore, căci e prea tare, și nu mai avea mult timp la dispoziție.

Johanna se gîndi să discute problema cu bucătăreasa. Hilda va ști cu siguranță ce e de făcut, iar ea se va oferi, desigur, s-o ajute cu pregătirîle pentru masă.

Ar fi vrut să scape de soldații Maclaurin măcar în seara aceea. Erau îngrozitor de gălăgioși și de grosolani și fiecare încerca să rîgîie cît mai tare, luîndu-se la întrecere cu vecinul. Dezgustător !

Totuși, nu voia să-i jignească. Făceau parte din clanul lui Gabriel și trebuia să-i accepte.

Ajunseră în curte. Gabriel descălecă primul, apoi o ajută și pe ea să coboare de pe cal, ținînd-o în brațe mai mult decît era necesar. Johanna îi zîmbi, așteptînd ca el să-i dea drumul.

— Johanna, nu vreau să te mai bagi în cine știe ce bucluc. Vreau să te duci înăuntru și să...

— Lasă-mă să ghicesc, te rog. Vrei să mă odihnesc, nu-i așa ?

Gabriel zîmbi. Era minunată cînd se încrunta.

— Da, vreau să te odihnești.

Se aplecă s-o sărute, apoi se întoarse să-și ducă armăsarul înapoi în grajd. Johanna clătină din cap auzindu-i porunca ridicolă. Cum de putea să creadă că avea timp să se odihnească din moment ce vor avea oaspeți la cină ?

Se grăbi să intre în castel, își rezemă arcul și tolba de zid, la capătul scărilor de la intrare și urcă în camera ei. Își schimbă iute hainele ude și își legă părul la spate, căci era prea ud pentru a-l împleti în coadă, apoi se grăbi să coboare.

Megan stătea în fața ușii de la intrare, trăgînd cu coada ochiului la ce se petrecea afară.

— Ce faci, Megan ?

— Au sosit soldații MacInnes.

— Așa curînd ? Se duse lîngă ea. N-ar trebui să le deschidem ușa și să-i invităm înăuntru ?

Megan clătină din cap, dîndu-se la o parte pentru a-și lăsa stăpîna să privească și ea.

— E ceva în neregulă, my lady, îi șopti femeia. Priviți ce încruntați sînt, și totuși i-au adus un dar stăpînului nostru. Vedeți sacul acela aruncat peste șaua laird-ului lor ?

— Lasă-mă să văd și eu, șopti părintele MacKechnie din spatele lor.

Johanna se întoarse lovindu-l ușor pe preot. Își ceru scuze pentru neîndemînarea ei, apoi îi explică de ce îi spionau pe străini.

— Se poartă foarte ciudat, zise ea. Sînt toți posomorîți, dar se pare că i-au adus un dar soțului meu. Probabil că se încruntă doar pentru a părea mai importanți.

— Nu, nu se poate. Highlander-ii nu sînt ca englezii, copila mea.

— Ce vreți să spuneți, părinte ? Oamenii sînt oameni, indiferent de unde provin.

Preotul închise ușa înainte de a-i răspunde.

— Cît am stat în Anglia am observat un lucru ciudat. Se pare că există întotdeauna un motiv ascuns în spatele a ceea ce fac și spun englezii.

— Și highlander-ii ?

Preotul zîmbi.

— Noi sîntem oameni simpli ; spunem cinstit ce vrem, înțelegi ? N-avem timp să umblăm cu ascunzișuri.

— Soldații MacInnes sînt posomorîți pentru că ceva i-a supărat, adăugă Megan. Nu sînt ei atît de deștepți să umble cu ascunzișuri.

Preotul dădu aprobator din cap.

— Da, aici nimeni nu face așa ceva. MacInnes e supărat foc și cu siguranță că s-a întîmplat ceva grav.

— Atunci va trebui să facem tot ce ne va sta în putință ca să-l împăcăm. Doar e oaspetele nostru. Megan, te rog du-te și spune-i bucătăresei că vom mai avea unsprezece oaspeți la cină. Spune-i că o putem ajuta și noi cu pregătirile. Vin și eu numaidecît.

Megan se grăbi să facă ce-i spusese stăpîna.

— N-o să spună nimic bucătăreasa, strigă ea peste umăr în vreme ce se îndepărta spre ușa din spate. Doar e o MacBain și are și altceva mai bun de făcut decît să se plîngă.

Johanna se încruntă nedumerită de remarca ei. Ce importanță avea dacă bucătăreasa era o Maclaurin sau o MacBain ? Megan ieșise deja și Johanna se hotărî să mai aștepte puțin pentru a căpăta răspunsul la întrebare.

Atenția îi fu însă atrasă în acel moment de părintele MacKechnie, care deschisese ușa din nou ; se duse în spatele lui.

— Care e laird-ul ? întrebă ea în șoaptă.

— Bătrînul cu ochii bulbucați de pe calul sur, îi răspunse preotul. Mai bine ai rămîne aici pînă cînd soțul tău va hotărî dacă să-i primească sau nu. Mă duc eu să vorbesc cu ei.

Johanna dădu aprobator din cap. Rămase în spatele ușii, dar continua să privească pentru a vedea ce se întîmplă afară. Părintele MacKechnie coborî și le ură bun venit străinilor. Soldații MacInnes însă nici nu se uitară la el. Se părea că expresia aceea încruntată le pecetluia fața.

Johannei i se păru purtarea lor o blasfemie ; nici unul nu se deranjase să descalece. Nu-și dădeau seama ce jignitoare era atitudinea lor ?

Îl privi apoi pe laird-ul lor. Părintele avusese dreptate, avea ochii bulbucați ; era și foarte bătrîn, cu fața plină de riduri și pleoapele umflate. Îl privea țintă pe Gabriel. Johanna îl văzu și ea pe soțul ei traversînd curtea și oprindu-se la cîțiva pași de soldații MacInnes.

Laird-ul lor îi spuse ceva ce păru să-l înfurie la culme pe Gabriel. Fața soțului ei se întunecă înspăimîntător. Johanna se cutremură. Nu-l mai văzuse niciodată încruntîndu-se așa.

Gabriel părea gata de luptă. Soldații MacBain se duseră în spatele laird-ului lor, urmați îndeaproape de cei din clanul Maclaurin.

Laird-ul MacInnes făcu un semn unuia dintre oamenii săi. Soldatul descălecă iute și se îndreptă spre calul căpeteniei sale.

Semăna mult cu laird-ul și Johanna se gîndi că s-ar putea să fie fiul lui. Îl urmări ridicînd sacul aruncat pe calul laird-ului MacInnes, apoi îndreptînd-se spre Gabriel. Se opri la cîțiva pași de el și-i aruncă la picioare sacul, care se desfăcu imediat.

Un nor de praf se ridică din el și Johanna văzu imediat darul laird-ului. O femeie desfigurată, cu trupul plin de sînge se rostogoli pe pămînt. Era goală și tot corpul ei era vînăt și umflat.

Johanna se îndepărtă gemînd. Îi era atît de rău, încît îi venea să verse, să plîngă de rușine... să urle de furie. Dar nu făcu nimic din toate astea. În schimb își luă arcul și săgețile.

CAPITOLUL XI

Mîinile îi tremurau și singurul lucru la care se gîndea era să nu-și greșească ținta cînd își va îndrepta arcul spre ticăloșii care făcuseră netrebnicia aceea.

Gabriel tremura și el de furie și își duse iute mîna la șold pentru a-și trage sabia. Nu-i venea să creadă că un highlander ar fi în stare de o asemenea lașitate. Și totuși dovada era în fața ochilor lui.

Laird-ul MacInnes îl privea cu aroganță. Gabriel își zise că pe el avea să-l ucidă primul.

— Tu ai omorît-o ? răcni el.

MacInnes se încruntă.

— Nu e moartă. Mai respiră încă.

— Tu ai făcut asta ?

— Da, strigă laird-ul. Da, eu.

Vorbele lui sunară ca o laudă și Gabriel își trase sabia din teacă. MacInnes văzu și înțelese imediat situația lui precară. Se grăbi să explice de ce o bătuse pe femeie.

— Clare MacKay a fost trimisă în casa mea de tatăl ei, strigă el. Trebuia să se mărite cu fiul meu Robert.

Se opri arătînd cu capul spre soldatul de lîngă el.

Voiam să unesc cele două clanuri într-unul singur, de neînvins, dar tîrfa asta a rămas grea cu unul din oamenii tăi, MacBain. E în trei luni acum și n-are rost să negi adevărul, căci oamenii mei au văzut și pledul cu culorile tale. Clare MacKay a petrecut o noapte întreagă cu omul tău. La început ne-a mințit, spunîndu-ne că a stat cu verii ei și eu am fost destul de prost s-o cred. După ce a aflat că e grea a mai avut și obrăznicia să se laude cu ticăloșia ei. Spune, Robert, nu așa a fost ?

— Ba da, așa a fost, răspunse fiul lui. N-o să mă însor cu o tîrfă. Dacă un MacBain a rușinat-o, atunci ăla s-o ia !

După ce dădu verdictul își întoarse privirile către femeie, scuipă alături de trupul ei, apoi se propti lîngă ea cu mîinile în șold privind-o chiorîș. Ridică piciorul s-o lovească, dar o săgeată nu-l lăsă să-și ducă gîndul pînă la capăt. Robert scoase un urlet de durere și se trase îndărăt. Săgeata i se împlîntase adînc în pulpă și își duse iute mîinile la rană, urlînd încă, în vreme ce privea în jurul lui pentru a vedea cine trăsese.

Johanna stătea pe treapta de sus a scărilor, în fața ușii castelului, privindu-l țintă pe soldat. Își încordase din nou arcul, îndreptîndu-l spre Robert. Aștepta un motiv să-l ucidă.

Toți o priveau. Gabriel voise să intervină și el cînd Robert se pregătea să lovească trupul femeii, dar săgeata Johannei i-o luase înainte. Se întoarse să vadă cine trăsese ; văzu chipul soției lui și se îndreptă imediat către ea. Dar nici unul din ceilalți soldați nu se mișcă. Soldații Maclaurin erau uluiți de ceea ce văzuseră, iar luptătorii MacBain păreau la fel de surprinși la rîndul lor și cu siguranță la fel de impresionați.

Robert MacInnes se apropie din nou de femeie și Johanna crezu că avea iarăși de gînd s-o lovească. Nu putea permite așa ceva.

— Încearcă s-o lovești din nou și jur că o să-ți străpung inima aia neagră.

Furia din voce îi făcu pe soldați să amuțească și Robert se dădu imediat înapoi. Părintele MacKechnie se grăbi către femeie și îngenunche lîngă trupul ei. Îi făcu semnul crucii și murmură o binecuvîntare.

— E nebună, îi șopti Robert.

Soldații lui Gabriel auziră însă și trei luptători MacBain făcură cîțiva pași către el. Dar Calum le făcu semn să se oprească.

— Laird-ul va decide ce e de făcut.

Keith stătea exact lîngă Calum și nu se putu abține să nu răcnească la rîndul lui :

— Nu e nebună ! Dar fii sigur că-i voi transmite laird-ului părerea despre soția lui.

— Fiul meu n-a vrut s-o jignească, încercă să-l apere tatăl său. A spus numai adevărul. Priviți-i ochii și veți vedea că e nebună. Și pentru ce ? Aia întinsă acolo nu-i decît o tîrfă.

Gabriel nu mai era atent decît la mișcările soției lui. Ajunse în dreptul scărilor, dar n-o atinse. Johanna nu-i aruncă nici o privire. Se întoarse încet ochindu-l acum pe laird-ul MacInnes și fu încîntată să-i vadă fața urîtă pălind și buzele strîngîndu-i-se de teamă.

— Cine ziceai că a bătut-o pe femeie ?

Laird-ul se întoarse. Se întoarse să privească în dreapta, apoi în stînga lui, ca și cum ar fi căutat o scăpare.

— Nu se poate să-l ucizi, îi șopti Gabriel atît de încet încît numai ea auzi.

Dar nu schiță nici o mișcare și atunci Gabriel îi repetă porunca. Johanna clătină din cap. Continua să-l ochească pe laird în vreme ce-i șopti soțului ei :

— Crezi că femeia asta a meritat să fie tratată așa ? Crezi că e mai prejos decît animalele ?

— Știi că nu e cazul să mă întrebi așa ceva. Dă-mi arcul.

— Nu.

— Johanna...

— Uite ce-au făcut ! țipă ea.

Îl duru disperarea din vocea ei. Soția lui era pe punctul de a-și pierde calmul și nu putea lăsa ca așa ceva să se întîmple.

— Nu-i lăsa să vadă cît de mult te doare, îi porunci el. Ar fi o victorie pentru ei.

— Da, șopti ea.

Mîinile îi tremurau și un geamăt înfundat îi scăpă din gîtlej.

— Cu cît stăm mai mult aici, cu atît prelungim chinurile femeii. Trebuie să-i acordăm îngrijiri cît mai repede, așa că dă-mi arcul.

Nu putea să i-l dea.

— Nu pot să-i las să-i mai facă vreun rău. Nu pot. Nu înțelegi că trebuie s-o ajut ? Eu m-am rugat atît ca cineva să mă ajute și pe mine și nimeni n-a vrut s-o facă. Dar eu pot s-o ajut pe ea și trebuie...

— Nu-i voi lăsa să-i mai facă vreun rău.

Johanna clătină din cap și Gabriel se hotărî s-o ia altfel. I se părea că trecuse mai bine de o oră de cînd tot încerca s-o convingă, dar știa că nu trecuseră decît cîteva minute. Totuși nu-i păsa cît timp pierduse acolo. Nu-i păsa cît timp trebuia să mai aștepte pînă ce soția lui își va recăpăta calmul. Ticăloșii aceia n-aveau decît să aștepte. Sigur că ar fi putut să-i ia și singur arcul din mînă, dar nu voia s-o facă. Voia ca ea să i-l dea de bună voie.

— Foarte bine, atunci. Voi porunci oamenilor mei să-i omoare pe toți. Ești mulțumită așa ?

— Da.

Nu-și putu ascunde uimirea. Oftă și se întoarse pentru a da ordinul soldaților săi. El nu umbla cu ascunzișuri. Dacă soția lui îi cerea să-i omoare pe netrebnici, atunci îi va face pe plac. Căuta totuși o scuză pentru fapta lui. Își zise că ajungea să spună doar că voia să-și mulțumească soția.

— Calum !

— Da, laird ?

— Nu ! strigă Johanna.

Gabriel se întoarse către ea.

— Nu ?

Ochii Johannei se umplură de lacrimi.

— Nu-i putem ucide.

— Ba da ! Îi putem ucide.

Johanna clătină din cap.

— N-am fi cu nimic mai buni decît ei, dacă ne-am lăsa purtați de furie. Alungă-i de aici, că mi se face greață să-i mai văd.

Îi revenise tăria în glas și Gabriel dădu din cap mulțumit.

— Mai întîi dă-mi arcul.

Johanna își coborî încet mîinile. Dar ce urmă o surprinse atît de mult încît nici n-avu timp să facă vreo mișcare. Gabriel

îi smulse arma, se întoarse și trase cu o rapiditate și o dibăcie extraordinară.

Se auzi un urlet de durere. Săgeata se înfipsese în umărul aceluiași soldat pe care-l rănise Johanna mai devreme.

Robert, fiul laird-ului MacInnes, își trăsese pe furiș cuțitul de la brîu și era pe punctul de a-l arunca înspre Johanna, cînd Gabriel îl observă. Nici Keith, nici Calum n-avuseseră timp s-o avertizeze.

Laird-ul MacInnes începu să țipe înfuriat, dar Gabriel era încă și mai mînios. O împinse pe Johanna în spatele lui, aruncă arcul la pămînt și trase sabia.

— Cară-te dracului de pe pămîntul meu, MacInnes, sau vă ucid acum pe toți.

Nu le trebui mult soldaților MacInnes să dispară din fața lor. Gabriel n-o lăsă pe Johanna să se miște pînă ce curtea nu se goli.

— Keith, trimite-ți oamenii să-i urmărească pînă la graniță.

— Cum porunciți !

Johanna coborî scările imediat ce soțul ei îi dădu voie și traversă curtea în fugă, dezlegîndu-și în același timp cordonul. Își scoase pledul înainte de a îngenunchea lîngă femeie și o acoperi cu el. Îi puse mîna pe gît și oftă ușurată cînd îi simți pulsul încă bătînd.

Părintele MacKechnie o atinse ușor pe umăr :

— Ar fi mai bine s-o ducem înăuntru, șopti el.

Calum îngenunche pentru a ridica femeia, dar Johanna țipă :

— N-o atinge !

— Dar nu poate rămîne aici, my lady, se împotrivi Calum, încercînd s-o facă să înțeleagă. Lăsați-mă s-o duc înăuntru.

— O va duce Gabriel, hotărî Johanna. Apoi trase aer în piept, încercînd să se liniștească. Iartă-mă, Calum, n-am vrut să țip la tine. Oricum n-o poți tu ridica, căci îți vei rupe firele de la rană.

Calum dădu din cap în semn că a înțeles. Era surprins și plăcut impresionat că stăpîna lui îi ceruse scuze.

— E moartă ? întrebă Keith.

Johanna clătină din cap. Gabriel o ridică în picioare, apoi se aplecă ca s-o ia în brațe pe Clare MacKay.

— Fii atent, îi șopti Johanna.

— Unde vrei s-o duc ? o întrebă Gabriel, ridicînd cu grijă trupul aproape neînsufletit al femeii.

— Du-o în camera mea, zise părintele MacKechnie. Voi găsi eu alt loc unde să dorm la noapte.

— Oare va trăi ? întrebă Calum, urmîndu-și laird-ul de-a lungul curții.

— De unde dracului vrei să știu eu ? îi răspunse Gabriel.

— Va trăi, zise Johanna, rugîndu-se să fie așa.

Calum o luă înaintea lor ca să deschidă ușile. Johanna îl urmă pe soțul ei în castel și o văzu pe Hilda intrînd în sala mare prin ușa din spate și îndreptîndu-se spre ea.

— Aș dori să vă vorbesc despre bucatele pe care le-am pregătit special pentru oaspeți.

— Nu mai avem nici un fel de oaspeți. Mai bine mănînc cu diavolii din iad sau chiar cu regele John decît să îndur prezența soldaților MacInnes.

Hilda o privi uimită. Johanna porni să urce scările după soțul ei, apoi se opri și se întoarse către bucătăreasă :

— Se pare că azi reped pe toată lumea. Iartă-mă, te rog, Hilda. Nu sînt în apele mele.

Nu așteptă să audă răspunsul femeii. Se întoarse, grăbindu-se să urce scările. După cîteva minute musafira lor era instalată în pat. Gabriel stătu lîngă soția lui în vreme ce Johanna o cerceta pe femeie să vadă dacă n-are vreun os rupt.

— Se pare că n-are nimic rupt, dar mă îngrijorează loviturile de la cap. Uite ce vînătaie are deasupra tîmplei, Gabriel. Nu știu cît e de grav, dar s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

Johanna își dădu seama că începuse să plîngă abia cînd soțul ei îi porunci să înceteze.

— N-o ajuți în nici un fel, dacă te pierzi cu firea. Are nevoie de ajutorul tău, nu de lacrimile tale.

Avea dreptate, firește. Johanna își șterse ochii.

— De ce i-au tăiat părul așa ?

Se aplecă să mîngîie capul femeii. Clare MacKay avea un păr șaten închis, foarte des. Însă acum era tăiat scurt, deasupra urechilor. Soldații MacInnes nu folosiseră foarfeca — vîrfurile erau prea ascuțite — ci probabil un cuțit. „Ca s-o umilească, se gîndi Johanna. Da, de asta trebuie să fi făcut ticăloșia asta."

— E un miracol că încă mai răsuflă, zise Gabriel. Fă tot ce poți, Johanna. Acum mă duc să-l aduc pe părintele MacKechnie să-i dea ultima binecuvîntare.

Johanna era cît pe-aci să țipe furioasă la el. Numai muribunzii primeau ultima miruire și împărtășanie. Însă rațiunea îi spunea că era cel mai bun lucru pe care-l puteau face. Totuși, Clare MacKay mai răsuflă încă, la naiba, și nu voia să se gîndească la faptul că s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

— Ca o măsură de prevedere, insistă Gabriel ca s-o convingă.

— Da, șopti ea, ca o măsură de prevedere. Își îndreptă umerii. O să am grijă de ea.

Se duse în celălalt colț al camerei și luă un ulcior cu apă și un vas de pe scrin, grăbindu-se să se întoarcă lîngă pat. Voia să le așeze pe podea, la picioarele ei, dar Gabriel ridică scrinul și i-l aduse alături.

Se îndreptă apoi către ușă în vreme ce Johanna căuta niște cîrpe uscate. Dar se opri înainte de a ieși și se întoarse să-și privească soția. Johanna nu se uita la el. Găsise cîrpele și se grăbi din nou către pat ; se așeză pe marginea lui și înmuie una din fîșiile moi de pînză în vasul în care tocmai turnase apă.

— Răspunde-mi la o întrebare, îi ceru el.

— Da ?

— Ai fost vreodată bătută așa ?

— Nu, îi răspunse Johanna fără să-l privească.

Gabriel abia acum își dădu seama că-și ținuse respirația așteptîndu-i răspunsul. Răsuflă ușurat.

— Se ferea să-mi lovească fața, adăugă Johanna. O dată, însă, a fost mai puțin atent.

— Și restul corpului ?

— Hainele ascundeau vînătăile.

Johanna nici nu știa cît de mult îl durură cuvintele ei. Era zguduit. Se mira acum că Johanna se învoise să se mărite cu el. Fir-ar să fie, și cînd te gîndești că-i poruncise să aibă încredere în el. Se simțea ca un neghiob. Dacă ar fi fost în locul ei era sigur că n-ar mai fi avut niciodată încredere în nimeni.

— N-o să-i rămînă urme, șopti Johanna. Tot sîngele ăsta de pe față i-a curs din nas. Mare minune că nu i l-au spart. E drăguță, Gabriel, nu ți se pare ?

— Fața îi e prea umflată acum ca să-mi pot da seama cum arată.

— N-ar fi trebuit să-i taie părul.

Parcă era obsedată de nimicul acela.

— Faptul că i-au tăiat părul e cel mai neînsemnat lucru pe care i l-au făcut, Johanna. N-ar fi trebuit s-o bată, în primul rînd. Nici cu un cîine nu te porți așa.

„Nu, se gîndi ea clătinînd din cap, nici cu un animal nu te porți așa".

— Gabriel ?

— Da ?

— Îmi pare bine că m-am măritat cu tine.

Era prea stînjenită pentru a-l putea privi, așa că se prefăcu că e mult prea ocupată să stoarcă fîșia de cîrpă în vas.

— Știu, Johanna.

Soțul ei nu-și putea stăpîni aroganța și basta. Dar ei îi încălzea inima, totuși.

Clătină din cap, apoi începu să șteargă sîngele de pe fața lui Clare, șoptindu-i în același timp vorbe de mîngîiere. Se îndoia că femeia o auzea, dar îi făcea bine ei în primul rînd să-i repete lui Clare că acum era în siguranță și că nimeni n-o va mai atinge.

Gabriel deschise ușa și văzu culoarul plin de femei ; toate purtau pledul MacBain.

— Am dori să vă ajutăm să aveți grijă de femeie, spuse Hilda care era în fruntea lor.

— Părintele MacKechnie trebuie să-i dea ultima binecuvîntare înainte de a intra voi, le zise Gabriel.

Preotul aștepta în spatele lor. Auzindu-l, își făcu imediat loc printre femei și se grăbi să intre în cameră. Se duse lîngă patul bolnavei, unde-și lăsase lucrurile, și își scoase patrafirul. Îl sărută, șopti o rugăciune, apoi îl îmbrăcă peste sutană.

Gabriel închise ușa și coborî scările. Calum și Keith îl așteptau la capătul treptelor. Îl urmară în sala mare. Gabriel văzu pledul gol pe podea în fața căminului.

— Unde dracu' e cîinele ăla ?

— Colindă pe afară, îi răspunse Calum.

— A ieșit încă de dimineață, adăugă Keith.

Gabriel clătină din cap. Johanna se va neliniști foarte tare dacă va observa lipsa cîinelui. Ar fi îngrijorată că-și rupe firele. Se sili să se concentreze asupra unor probleme mai importante.

— Calum, adună toți soldații MacBain, porunci el. Vreau ca fiecare din ei să-mi spună că n-a atins-o pe Clare MacKay.

— Și credeți că...

Keith se opri cînd văzu privirea încruntată a laird-ului.

— Nici unul din luptătorii mei nu m-ar minți, Keith, îi răspunse tăios Gabriel.

— Și dacă vreunul recunoaște că a petrecut într-adevăr o noapte cu femeia ? Ce veți face atunci ?

— Asta nu e treaba ta, Keith. Tu du-te la laird-ul MacKay și spune-i ce s-a întîmplat.

— Să-i spun că fata lui e pe moarte sau să mai îndulcesc adevărul ?

— Spune-i că i s-a dat ultima binecuvîntare.

— Și să-i spun că un MacBain...

— Spune-i exact cuvintele lui MacInnes, îi porunci Gabriel iritat. La dracu' ! Mai bine-i omoram pe ticăloși cînd am avut ocazia.

— Am fi fost în război acum, îi atrase atenția Keith.

— Sîntem deja în război, îi tăie vorba Gabriel. Crezi că voi uita atît de ușor că fiul laird-ului a încercat să-mi ucidă nevasta ?

Vorbea din ce în ce mai aprins și sfîrși prin a striga la Keith, care se grăbi să clatine din cap.

— Nu, laird, nu puteți uita și eu vă susțin în această hotărîre.

— La dracu', așa și trebuie să faci.

Calum făcu și el un pas înainte.

— Laird-ul MacKay ar putea să ne declare și el război, dacă va crede într-adevăr că unul din soldații MacBain i-a necinstit fata.

— Nici unul din oamenii mei nu s-ar fi purtat atît de josnic, îi răspunse aspru Gabriel.

Calum dădu aprobator din cap, dar Keith nu era convins.

— MacInnes a zis că oamenii lui au văzut pledul MacBain.

— A mințit, zise Calum.

— A mai zis că femeia a recunoscut că a petrecut o noapte cu un MacBain, mai spuse Keith.

— Atunci și ea a mințit, îi răspunse din nou Calum.

Gabriel se întoarse să plece.

— V-am dat niște ordine. Mai bine vedeți să fie îndeplinite.

Soldații părăsiră imediat sala. Gabriel rămase mult timp lîngă cămin, gîndindu-se cum ar putea rezolva problema aceea a dracului de încurcată. Era sigur că nici unul din oamenii lui nu era vinovat de ticăloșia de care-i acuzase MacInnes. Cu toate acestea, soldații îi văzuseră pledul... în urmă cu trei luni.

— La dracu', șopti el.

Dacă MacInnes spunea adevărul, atunci nu putea fi decît un singur răspuns și numai un singur om era vinovat pentru ticăloșia aceea. Nicholas.

CAPITOLUL XII

Clare MacKay se trezi abia în dimineața următoare. Johanna stătu cu ea aproape toată noaptea, pînă cînd Gabriel intră în încăpere și o scoase pur și simplu afară din cameră, silind-o să se odihnească. Hilda acceptă bucuroasă să rămînă în locul ei ca s-o vegheze pe Clare.

Johanna tocmai se întorsese în cameră și se așezase pe un scaun lîngă patul bolnavei, cînd femeia deschise ochii.

— V-am auzit vorbindu-mi.

Johanna tresări și se grăbi să se ridice.

— Te-ai trezit, șopti ea ușurată.

Clare dădu încet din cap.

— Cum te simți ? o întrebă Johanna.

— Mă dor toate oasele.

— Ești vînătă din cap pîn-n picioare. Te doare și gîtul ? Vorbești răgușit.

— Da, am țipat mult, zise Clare. Aș vrea puțină apă.

Johanna se grăbi să-i aducă un pocal. O ajută să se ridice, încercînd s-o atingă cît mai ușor, dar Clare tot se strîmbă de durere. Mîna îi tremură cînd apucă pocalul.

— A fost vreun preot aici ? Mi s-a părut că aud pe cineva rugîndu-se.

— Părintele MacKechnie ți-a dat ultima binecuvîntare.

Johanna puse pocalul pe scrin, apoi se așeză din nou pe scaun.

— Nu știam dacă vei mai trăi și a fost doar o măsură de prevedere, se grăbi să adauge.

Clare zîmbi. Avea niște dinți foarte frumoși și ochi căprui închis. Fața îi era însă desfigurată și Johanna ghici după modul în care Clare încerca să se miște cît mai puțin că o durea îngrozitor.

— Cine ți-a făcut asta ?

Clare închise ochii. Ocoli răspunsul, punînd o altă întrebare.

— Aseară... mi-ați spus că sînt în siguranță. Mi-amintesc foarte bine că am auzit cuvintele acestea. Spuneați adevărul ? Chiar sînt în siguranță aici ?

— Da, desigur.

— Unde sînt ?

Johanna se grăbi să-i spună cine era, apoi îi povesti ce se întîmplase. Nu-i pomeni nimic de săgețile cu care ea și soțul ei fuseseră nevoiți să-l oprească pe Robert MacInnes. Spre sfîrșitul explicațiilor ei, Clare era deja atît de obosită încît adormi aproape imediat.

— Vom vorbi mai tîrziu, zise Johanna. Dormi acum, Clare. Și să știi că poți rămîne la noi oricît dorești. Hilda îți va aduce imediat ceva de mîncare și vei...

Se opri dîndu-și seama că bolnava dormea dusă. O înveli bine, dădu scaunul la o parte și ieși din cameră.

Se întoarse în dormitor și-l găsi pe Gabriel punîndu-și cizmele.

— Bună dimineața, my lord. Ai dormit bine ?

Gabriel se încruntă în loc de răspuns. Johanna se duse la fereastră și trase blana la o parte. După lumina gălbuie de afară își dădu seama că abia se iviseră zorile.

— Ți-am spus să stai în pat, îi zise Gabriel. Ai așteptat să adorm la loc și ai plecat din nou ?

— Da.

Gabriel se încruntă și mai tare. Johanna își zise că trebuia să-l împace.

— M-am gîndit să mă odihnesc înainte de a coborî din nou. Sînt un pic obosită.

— Arăți pe jumătate moartă.

— Nu contează cum arăt, zise ea aranjîndu-și cîteva șuvițe rebele.

— Vino încoace.

Se întoarse și se duse lîngă el. Gabriel îi desfăcu cordonul pledului.

— De data asta o să stai locului, îi zise.

Johanna încercă să-i dea mîna la o parte.

— Nu sînt o podoabă sau un bibelou pe care să-l iei de pe scrin cînd îți aduci aminte, my lord.

Gabriel o prinse de bărbie și se aplecă s-o sărute. Voise numai s-o facă să nu se mai încrunte, dar buzele ei erau atît de moi și de îmbietoare încît își uită motivul. O cuprinse în brațe și o trase către el.

Sărutările lui o amețeau ; i se înmuiaseră picioarele. Îi înconjură mijlocul cu brațele, strîngîndu-se la pieptul lui. Nu se mai putea gîndi la nimic cînd el o sărută, dar nu vedea ceva rău în asta. Doar era soțul ei ; și apoi, cînd o săruta, n-o mai putea privi încruntat... și nici n-o dojenea.

Nu-și amintea cînd se dezbrăcase. Se trezi deodată în pat ; probabil că el o purtase în brațe. Își scoase și el hainele.

Gabriel o acoperi cu trupul lui, îi luă fața în mîini și o sărută cu patimă.

Johannei îi plăcea să-l atingă, să-i mîngîie pielea fierbinte cu vîrful degetelor, să-i simtă mușchii puternici ai pieptului ; cînd îi încolăcea mijlocul cu brațele, parcă îi prindea toată forța și puterea lui.

Gabriel era o continuă uimire pentru ea. Era un luptător atît de puternic și totuși devenea atît de tandru cînd o atingea.

Îi plăcea cînd îl făcea să-și piardă stăpînirea ; nici n-avea nevoie să ghicească asta, căci Gabriel însuși i-o mărturisise. Se simțea... liberă cu el și lipsită de orice reținere căci soțului ei părea să-i placă orice i-ar fi făcut.

Și el o făcea să-și piardă firea. Cînd Gabriel încetă cu mîngîierile, schimbîndu-și poziția pentru a se împreuna cu ea, Johanna nu-și mai dorea decît ca el să pună capăt acelui chin sfîșietor de dulce. Țipă de plăcere cînd îl simți intrînd în ea și imediat Gabriel se opri :

— Dumnezeule, Johanna, n-am vrut...

— Oh, Doamne, sper că ai vrut ! îi șopti ea.

Unghiile ei îi lăsau urme adînci în umeri ; își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, apăsîndu-l.

— Gabriel, nu vreau să te oprești acum ! Vreau să continui !

Gabriel parcă murise și înviase din nou. Se sprijini pe coate ca s-o privească, ignorîndu-i dorința. Pasiunea pe care o văzu în ochii ei aproape că-l făcu să-și piardă mințile. Doamne, ce frumoasă era... și îi dădea totul.

— Ești foarte pătimașă !

Voia s-o tachineze, dar glasul îi era răgușit de dorință.

— Îmi place, adăugă gemînd ușor, cînd Johanna își undui trupul sub mîinile lui.

— Gabriel, e nevoie și de participarea ta ! țipă Johanna nemaiputînd îndura așteptarea.

— Voiam să te înnebunesc de tot mai întîi, îi șopti răgușit.

Se dovedi a fi o laudă detașată, căci Gabriel simți că-și pierde controlul cînd Johanna îl sărută cu patimă, unduindu-se la pieptul lui. Stăpînirea de sine îl părăsi complet și mișcările îi deveniră impetuoase și tot atît de nestăvilite ca ale ei.

Își găsiră satisfacția în același timp. Johanna se lipi la pieptul lui în vreme ce valuri de extaz îi înfiorau tot trupul. Se simțea în siguranță în brațele lui puternice, pe deplin mulțumită și aproape iubită. Era mai mult decît visase ea vreodată că ar fi posibil. Adormi suspinînd.

Gabriel se gîndi că poate o strivise cu greutatea trupului. Devenise complet moale în brațele lui. Se întoarse pe spate și-i șopti numele. Nu-i răspunse. Respira însă. Poate pasiunea o făcuse să leșine. Gabriel zîmbi, căci îi plăcea gîndul acela. Știa bineînțeles adevăratul motiv ; Johanna era vlăguită — își petrecuse aproape toată noaptea veghind-o pe bolnavă.

Se aplecă și o sărută pe frunte, apoi se ridică din pat.

— Acum chiar că ai să te odihnești !

Zîmbi gîndindu-se că de data asta soția lui îl va asculta ; știa că nu-l auzise, dar se simțea fericit pentru că în sfîrșit va fi ascultat.

O înveli, apoi se îmbrăcă și părăsi camera.

Ziua începuse foarte plăcut pentru el, dar se posomorî curînd. Calum îl aştepta în sală pentru a-l anunţa că un alt mesaj sosise din partea nobilului englez Randolph Goode, care cerea îngăduinţa de a vorbi cu Lady Johanna. Trimisul care adusese mesajul venea din nou din partea laird-ului Gillevrey şi aştepta acum lîngă Calum pentru a primi răspunsul lui Gabriel.

— Baronul aşteaptă la graniţa teritoriului vostru ? îl întrebă el pe soldat.

— Nu. Englezul şi-a trimis un sol ca s-o convingă pe Lady Johanna să se întîlnească cu el la graniţa cu Anglia.

Gabriel clătină din cap.

— Soţia mea nu va pleca nicăieri. Nu vrea să-l vadă pe Goode şi Anglia face parte din trecutul ei. Acum n-o mai interesează decît viitorul. Spune-i laird-ului tău că-i mulţumesc pentru ajutorul dat. Îmi pare rău că a fost stingherit atît de englezi şi-i rămîn dator pentru faptul că nu i-a lăsat pe baron şi pe vasalii lui să treacă pe teritoriul vostru pentru a ajunge aici.

— Şi ce să-i spun trimisului englez ? mai întrebă soldatul. Voi ţine minte exact cuvintele tale, laird MacBain, şi i le voi transmite solului.

— Spune-i că soţia mea nu se va întîlni cu nici un englez şi ar fi o pierdere de timp să mai insiste.

Soldatul se înclină, apoi se întoarse şi părăsi încăperea.

— Să nu-i spui nimic soţiei mele, Calum. Nu e cazul să afle că englezul a încercat din nou s-o vadă.

— Cum doriţi, laird.

Gabriel încercă să nu se mai gîndească la englez pentru a nu se enerva şi mai tare, dar ziua continuă să se desfăşoare prost.

Soldaţii Maclaurin nu-şi făceau cum trebuie îndatoririle şi avuseseră loc trei accidente pînă la ora prînzului. Oamenii erau preocupaţi de ceva şi se purtau de parcă suferiseră o cruntă jignire, nemaiputînd munci cot la cot cu soldaţii MacBain. Era evident că-i considerau vinovaţi pentru neplăcerile de care erau siguri că vor urma.

Ciudat, dar parcă soldaţilor Maclaurin nu le mai plăcea deloc gîndul că vor trebui să pornească la război. Gabriel găsea atitudinea lor foarte neobişnuită. Se gîndi că poate îşi pierduseră pofta de luptă cînd se văzuseră deposedaţi de aproape tot ce aveau şi fuseseră nevoiţi să suporte ticăloşiile englezilor.

Şi totuşi, găsea atitudinea lor ruşinoasă. Highlander-ii adevăraţi iubesc războiul, nu-l urăsc.

Unirea celor două clanuri dura mai mult decît crezuse el. Voise să dea fiecăruia dintre oamenii săi timp să se obişnuiască cu schimbările, dar acum îşi dădea seama că fusese prea blînd cu ei. De-acum încolo, însă, n-avea să mai fie aşa. Oamenii vor trebui să-şi lase deoparte nemulţumirile sau să sufere consecinţele purtării lor.

Reclădirea zidului se desfăşura cu viteza melcului. De obicei, un soldat MacBain lucra cît trei Maclaurin, dar în ziua aceea nimic nu era în regulă. Soldaţii Maclaurin bodogăneau tot timpul şi era clar că nu le era mintea la lucru, căci nu le ieşea nimic din ce încercau să facă.

Gabriel ajunsese la capătul răbdării. Tocmai voia să-i ia la întrebări pe cîţiva dintre nemulţumiţi, cînd îl văzu pe Calum alergînd spre el pentru a-i da vestea că sosise alt trimis din Anglia.

Gabriel n-avea chef să-şi întrerupă din nou treburile şi nici nu-l prea interesau veştile pe care i le adusese trimisul. I-ar fi făcut mai multă plăcere să-i dea cap în cap pe soldaţii Maclaurin decît să stea să-l asculte pe englez. Îşi zise însă că veştile o vor bucura pe Johanna. Voia ca ea să fie fericită. Nu înţelegea de ce conta atît de mult pentru el, dar era destul de sincer pentru a recunoaşte că fericirea ei era într-adevăr importantă. La dracu', devenea sentimental.

Solul tremura de frică spre sfîrşit, cînd Gabriel îi dădu permisiunea să plece, nu înainte însă de a-l pune să repete mesajul pe care trebuia să-l ducă înapoi în Anglia. Omul stătea cu ochii aţintiţi asupra lui Dumfries, care intrase alergînd în sală şi mîrîia ameninţător. Englezul nu ştia cum să iasă mai repede şi lui Gabriel îi veni să rîdă pentru prima dată de cînd ieşise din dormitor în ziua aceea.

Reacția Johannei la aflarea veștii nu fu, însă, deloc așa cum se așteptase el. Voise să-i spună știrea după cină, dar soția lui coborî scările exact în clipa cînd trimisul încerca să iasă din încăpere — uitînd să deschidă ușile de frică — și se interesă ce voise străinul.

Dumfries se repezise deja la picioarele omului și Johanna era uimită de primirea ce i se făcea oaspetelui. Dădu cîinele în lături, deschise ușile pentru a lăsa omul să iasă și-i ură drum bun. Nu credea că străinul o mai auzise, căci era deja aproape de poartă, fugind ca un nebun, iar hohotele de rîs ale lui Gabriel îi acopereau oricum vorbele.

Închise apoi ușile și se îndreptă către scări. Soțul ei stătea în fața căminului, încă rîzînd. Clătină încruntată din cap.

— Nu e politicos să-ți sperii oaspeții, my lord.

— Era un englez, Johanna.

Considera că ajungea ca explicație. Soția lui părea însă îngrijorată. Se grăbi să coboare scările și veni lîngă el.

— Era un trimis, nu-i așa ? Din partea cui venea ? A regelui John sau a lui Goode ?

Îl privea înfricoșată de-a binelea. Gabriel clătină din cap.

— N-a adus vești rele, nevastă. Venea din partea mamei tale.

Johanna îl prinse de mînă.

— E bolnavă ?

— Nu, nu e bolnavă, se grăbi el s-o liniștească. Cel puțin nu cred să fie ; altfel n-ar veni aici.

— Vine mama aici ? strigă ea.

Gabriel era uluit. Soția lui părea gata să leșine. Se așteptase să aibă o cu totul altă reacție.

— Nu te bucuri ?

— Trebuie să mă așez.

Se prăbuși într-un scaun. Gabriel se duse lîngă ea.

— Răspunde-mi odată ! Dacă vestea nu te bucură, atunci îl trimit pe Calum după englez să-i spună că m-am răzgîndit și refuz cererea.

Johanna se ridică imediat în picioare.

— N-ai să faci așa ceva. Vreau să-mi văd mama.

— Atunci ce Dumnezeu te-a apucat ? De ce te porți ca și cînd ai fi primit vești proaste ?

Dar Johanna nu-l mai asculta. Gîndurile îi zburau de la una la alta. Trebuia în primul rînd să-și pună casa la punct. Dumfries avea nevoie de o baie ; oare mai avea timp să-l educe puțin ? N-avea de gînd să-l lase să mîrîie la mama ei.

Gabriel o prinse de umeri, poruncîndu-i să-i răspundă și ea îi ceru să-i mai repete o dată întrebarea.

— De ce nu e o veste bună ?

— E o veste minunată, îi răspunse ea, privindu-l ca și cînd s-ar fi îndoit că soțul ei mai era în toate mințile. Nu mi-am văzut mama de patru ani, Gabriel, și va fi o reîntîlnire foarte veselă.

— Atunci de ce-ai pălit așa ?

Johanna îi dădu mîinile la o parte și începu să se plimbe prin fața căminului.

— Sînt atîtea de făcut pînă să vină ea. Dumfries are nevoie de o baie și castelul trebuie dereticat de sus pînă jos. Să știi că n-am să îngădui ca animalul să mîrîie la mama, Gabriel. Va trebui să-l educ puțin. Doamne !

Se întoarse să-l privească.

— Soldații Maclaurin n-au nici un pic de educație, zise ea aproape țipînd.

Gabriel nu știa dacă să izbucnească în rîs sau să se încrunte la ea. Se mulțumi să zîmbească și Johanna fu cea care-l privi încruntată.

— N-o să permit ca mama să fie insultată.

— Da' n-o s-o insulte nimeni, nevastă.

Johanna îl privi cu neîncredere.

— N-o să accept nici să fie dezamăgită. M-a învățat să fiu o soție bună.

Își puse mîinile în șold așteptînd, dar Gabriel nu părea că dorește să-i spună ceva.

— Ei bine ? se înverșună ea văzîndu-l că se încăpățînează să tacă.

Gabriel oftă exasperat.

— Ei bine, ce ?

— Aștept să-mi spui că sînt o soție bună, strigă ea.

— Bine, poftim, eşti o soţie bună.

— Nu, nu sînt, zise ea clătinînd din cap.

Gabriel îşi roti ochii spre tavan ; nu ştia ce voia soţia lui de la el, de fapt, dar se gîndi că-i va spune ea cînd se va mai linişti. Aşa că se hotărî să mai aştepte puţin.

— Mi-am neglijat îndatoririle, dar nu se va mai întîmpla. De azi înainte voi începe să-ţi mai educ soldaţii.

— Ei şi tu, Johanna... începu el, încercînd s-o avertizeze. Oamenii sînt...

— Nu te amesteca, Gabriel. N-ai de ce să-ţi faci griji ; soldaţii tăi mă vor asculta. Crezi că te întorci pînă la cină ?

Îl surprinse întrebarea ei. Ce dracului, doar era acasă şi cina avea să fie servită în cîteva minute. Ei, era puţin zăpăcită acum, îşi aduse el aminte. Poate că nu-şi mai dădea seama ce oră era.

— Sînt acasă şi cina...

Dar Johanna nu-l lăsă să termine.

— Trebuie să pleci.

— Ce ?

— Du-te şi adu-l pe Alex. Am avut destulă răbdare cu tine, zise ea încruntîndu-se. Fiul tău trebuie să fie aici, cînd vine mama şi probabil că şi el va avea nevoie de o baie. O să-l duc la rîu împreună cu Dumfries. Dumnezeu ştie ce educaţie primeşte, probabil nici una. Du-te şi adu-l, adăugă întorcîndu-se să iasă, după ce-i dădu ordinul acela foarte clar.

Gabriel o prinse de braţ, silind-o să-l privească.

— Nu e cazul să-mi dai porunci, nevastă.

— Nu pot să cred că te-ai găsit tocmai acum să te înfurii. N-am timp să te împac, am treburi foarte importante de făcut. Şi vreau ca Alex să vină acasă.

Părea foarte îngrijorată de posibilitatea aceea. Gabriel oftă din nou. El nici nu-şi mai amintea cum arăta mama lui şi nu înţelegea de ce Johanna se agita atît de mult din cauza unei vizite. Totuşi, era limpede pentru el că soţia lui voia ca totul să iasă bine. Iar el voia ca ea să fie fericită, aşa că se hotărî să-i spună adevăratul motiv.

— Alex va rămîne la rudele mamei lui pînă cînd...

— Zidul ăsta nu se mai termină niciodată.

— Mai e şi un alt motiv.

— Care ?

— Nu vreau să-l aduc aici pînă cînd nu se rezolvă neînţelegerile dintre cele două clanuri. Nu vreau ca Alex să sufere.

Johanna se tot lupta să scape din strînsoarea lui pînă ce auzi această explicaţie ; se opri privindu-l neîncrezătoare.

— De ce-ar suferi ? E fiul tău doar.

— Probabil.

— Dar tu-l recunoşti. Nu te poţi răzgîndi acum. Alex ştie că tu eşti tatăl lui, Gabriel.

Îi astupă gura pentru a o face să înceteze cu instrucţiunile. Zîmbetul lui era plin de tandreţe, căci înţelegea acum că micuţa lui soţie nu se gîndise nici o clipă să-i refuze lui Alex dreptul de a sta cu ei. La dracu', merita să te porţi frumos cu ea.

Se hotărî să-i explice motivele pentru care nu-şi aducea fiul acasă. Trase un scaun, se aşeză şi o sili să stea pe genunchii lui. Johanna deveni dintr-o dată foarte sfioasă. Nu era obişnuită să stea în braţele soţului ei. Şi apoi, ar fi putut intra cineva. Ei, dar ce-i păsa ei de ce ziceau ceilalţi ? Doar Gabriel era soţul ei, la urma urmei, şi era dreptul lui. În plus, îi plăcea să stea la el în braţe. Trebuia să recunoască faptul că începuse să-l placă mai mult decît crezuse vreodată că ar fi posibil.

— Trezeşte-te ! îi zise poruncitor Gabriel, cînd văzu expresia visătoare de pe chipul ei. Vreau să-ţi explic ceva.

— Da ?

Îşi puse braţele în jurul gîtului lui, mîngîindu-l. Gabriel îi spuse să înceteze şi se încruntă văzînd că ea nu-l ascultă.

— Cînd clanul Maclaurin a avut nevoie disperată de un conducător, şi-a trimis cîţiva reprezentanţi la mine.

Johanna se încruntă, întrebîndu-se de ce ţinea Gabriel să-i povestească lucruri pe care le ştia deja. Totuşi nu-l întrerupse. Ar fi fost nepoliticos s-o facă, căci soţul ei părea foarte serios. Ştia însă cum stau lucrurile, căci Nicholas povestise

cîte ceva, iar părintele MacKechnie fusese bucuros să-i mai dea amănunte.

Dar mai avea un motiv pentru care nu voise să-l întrerupă. Era prima dată cînd Gabriel îi împărtășea grijile lui și, chiar dacă el poate nu-și dădea seama, o făcea să se simtă implicată în viața lui și importantă.

— Continuă, te rog.

— După ce s-a terminat războiul cu englezii și pericolul a trecut, soldații Maclaurin au fost mulțumiți să mă aibă ca laird în continuare. Desigur, n-aveau de ales, adăugă el. Totuși, nu s-au purtat la fel ca cei din clanul meu.

— Dar n-au luptat și soldații tăi alături de cei din clanul Maclaurin împotriva englezilor ?

— Ba da.

— Atunci de ce clanul Maclaurin nu le e recunoscător ? Au uitat cumva de asta ?

Gabriel clătină din cap.

— Nu toți cei din clanul meu au putut lupta. Auggie, de exemplu, e prea bătrîn acum. Credeam că, o dată cu trecerea timpului, cele două clanuri vor învăța să trăiască laolaltă, dar acum îmi dau seama că asta nu se va întîmpla niciodată. Am ajuns la capătul răbdării, nevastă. Dacă nu se înțeleg unii cu alții și nu vor să muncească împreună, vor avea de suferit urmările mîniei mele.

Mîrîia ca Dumfries și Johanna începu să-l mîngîie din nou pe ceafă.

— Ce se întîmplă cînd te mîniezi ?

Gabriel ridică din umeri.

— De obicei ucid pe cineva.

Era sigură că soțul ei glumea. Zîmbi.

— Nu voi permite așa ceva în casa mea. Va trebui să te duci să ucizi în altă parte.

Gabriel era prea uluit de cuvintele ei pentru a se supăra. Johanna tocmai numise castelul casa ei și era prima dată cînd spunea asta, căci pînă atunci vorbise de toate lucrurile din jur, ca fiind ale lui. Gabriel nu-și dăduse seama pînă atunci că îl deranja „împărțirea" aceea, fie că era conștientă sau nu.

— E și casa ta asta ?

— Da. Nu e ?

— Ba da. Johanna, vreau să fii fericită aici.

Părea el însuși uimit de propriile lui cuvinte. Johanna nu se putu abține să nu-i arunce o privire nemulțumită, observînd nuanța din vocea lui.

— Pari surprins, zise ea.

Doamne, ce ochi frumoși avea Gabriel ! Ar fi stat toată ziua să-și privească soțul și nu s-ar fi plictisit deloc. Era chipeș, fir'ar el să fie.

— Sînt surprins, recunoscu el.

Simți deodată nevoia s-o sărute. Îl atrăgeau atît de mult buzele ei și ochii aceia albaștri, atît de limpezi... Își scutură capul, vrînd parcă să alunge gîndurile acelea. O soție n-ar trebui să-i arate soțului ei că e nemulțumită... ?

— Unii soți își doresc să-și vadă soțiile fericite, gîndi Johanna cu voce tare. Tata își dorea foarte mult ca mama să fie fericită.

— Și mama ta ce-și dorea ?

— Să-l iubească pe tata.

— Și tu ce-ți dorești ?

Johanna clătină din cap. N-avea de gînd să-i spună că-și dorea să-l iubească. O asemenea declarație ar face-o prea vulnerabilă în fața lui.

— Știu ce-ți dorești tu, zise ea tăios, încercînd să-i îndepărteze atenția de la sentimentele ei. Vrei să stau în fiecare seară să cos lîngă foc și să-mi petrec zilele odihnindu-mă. Asta vrei, nu ?

Devenise rigidă în brațele lui ; nu-l mai mîngîia, îl trăgea de păr. Gabriel o prinse de mînă.

— Ah, am uitat ceva. Ai vrea să stau locului, nu-i așa ?

— Nu-mi arde de glumele tale, nevastă.

Johanna nu glumea, dar se gîndi c-ar fi mai bine să nu-i spună, căci nu voia să-l supere. Voia ca el să rămînă în continuare bine dispus pentru a o lăsa să facă ce-și pusese în gînd.

— Sînt mai multe feluri de a curăța peștele, zise ea.

Gabriel nu înțelegea ce-i venise și nici nu credea că ea însăși înțelegea. Așa că nu-i ceru să-i explice.

— Credeam că, în timp, ne vom obișnui unul cu celălalt, spuse el.

— Parcă ai vorbi de clanurile MacBain și Maclaurin. Tu te-ai obișnuit cu mine ?

— Hm, durează mai mult decît credeam.

Voia s-o enerveze și Johanna încercă să nu-i arate cît de mult o deranjau vorbele lui. Totuși, ochii o trădau. Erau acum de un albastru aprins. Da, era enervată.

— N-am deloc experiență în căsătorie, îi aminti el.

— Eu am.

Gabriel clătină din cap.

— Nu, n-ai fost măritată, ai fost o sclavă. E cu totul altceva.

Nu-l putea contrazice, fusese într-adevăr o sclavă. Dar toate astea se sfîrșiseră acum.

— Și ce-are a face prima mea căsătorie cu subiectul nostru ?

— De fapt, care e subiectul nostru ?

— Alex. Tocmai îți spusesem că sînt mai multe feluri de a curăța peștele, n-ai înțeles ?

— Cum Doamne iartă-mă vrei să înțeleg ? Noi nu curățăm peștele aici.

Johanna se gîndi că o făcea intenționat pentru a părea greu de cap. Sau poate că nu-i plăceau vorbele de duh.

— Voiam să spun că întotdeauna există mai multe căi de a-ți atinge scopul. Nu va trebui să folosești forța pentru a-i face pe soldații Maclaurin să se poarte cum trebuie. Voi folosi alte metode.

Îl vedea că în sfîrșit acorda puțină atenție spuselor ei și se gîndi să profite.

— Mi-ai spus să am încredere în tine, de fapt mi-ai poruncit-o. Acum vreau să-ți spun și eu același lucru. Ai încredre în mine că pot avea grijă de Alex. Adu-l acasă, te rog.

N-o putea refuza.

— Foarte bine. O să-l aduc mîine, dar va rămîne doar pentru cîteva zile. Dacă totul merge bine, va sta în continuare. Dacă nu...

— Va fi bine.

— Nu vreau să fie pus în primejdie.

— Nu, desigur.

Johanna încercă să se ridice, dar el o opri.

— Johanna ?

— Da ?

— Ai încredere în mine ?

Johanna privi îndelung în ochii lui. Gabriel crezu că se gîndește ce răspuns să-i dea și asta îl enervă. Erau căsătoriți de mai bine de trei luni și avusese destul timp să învețe să aibă încredere în el.

— Ezitarea ta mă enervează.

Johanna nu părea prea neliniștită de asta. Îl mîngîie pe obraz.

— Văd și eu, îi șopti. Am încredere în tine, Gabriel.

Uimirea din vocea ei și dovada aceasta de afecțiune îl făcură să zîmbească.

— Dar tu ai încredere în mine ?

Gabriel aproape că izbucni în rîs, dar își dădu seama că soția lui vorbea serios.

— Un războinic nu se încrede în nimeni, Johanna, în afară de laird-ul său, firește.

— Bărbații ar trebui să se încreadă în soțiile lor.

Gabriel nu știa dacă așa ar fi trebuit să fie.

— Nu cred că e necesar, zise mîngîindu-i bărbia. Nu, ar fi prostesc.

— Gabriel ?

— Da ?

— Îmi vine să-mi smulg părul din cap.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, zise Hilda, care tocmai intrase pe ușă. Pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră ?

Johanna sări ca arsă din bratele soțul său, roșindu-se toată.

— Cine stă cu Clare ? o întrebă pe bucătăreasă.

— Părintele MacKechnie. Ea a cerut să-i vorbească.

Gabriel se ridică imediat :

— De ce nu mi-ai spus că s-a trezit ?

Nu-i dădu însă timp să-i răspundă. Se repezi pe scări și Johanna se grăbi după el.

— I-am promis că poate rămîne aici, strigă ea.

Soțul ei nu-i răspunse. Johanna îl dădu pe Dumfries la o parte și-l urmă pe Gabriel sus pe scări.

— Ce vrei să faci ? îl întrebă ea.

— Vreau numai să-i vorbesc, Johanna. N-ai de ce să-ți faci griji.

— E mult prea slăbită pentru o discuție lungă. Și apoi, poate că părintele o spovedește acum. N-ar trebui să-i întrerupi.

Preotul tocmai deschisese ușa, cînd Gabriel ajunse în fața camerei. Îi făcu părintelui un semn de salut cu capul, apoi intră.

Johanna era exact în spatele lui.

— Așteaptă aici cît vorbesc cu ea, îi porunci Gabriel.

— Dar poate că o să-i fie teamă de tine.

— N-are decît să-i fie. Și-i închise ușa în nas.

Johanna n-avea timp să se enerveze de grosolănia lui ; era prea îngrijorată pentru Clare MacKay. Își lipi urechea de ușă, încercînd să asculte, dar părintele MacKechnie se grăbi s-o îndepărteze.

— Lasă-l să discute cu ea, Johanna. Ar fi trebuit deja să-ți dai seama că laird-ul nostru n-ar putea face vreun rău nici unei femei.

— Ah, da, eu știu asta, se grăbi ea să-l asigure. Dar Clare n-are de unde să știe.

Preotul nu știa ce să-i răspundă. Johanna schimbă subiectul.

— Ați ascultat spovedania lui Clare ?

— Da.

Johanna tresări și părintelui i se păru ciudată reacția ei.

— Spovedania e o taină, îi aminti el. A vrut să-i acord iertarea păcatelor.

— La ce preț ? întrebă ea în șoaptă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, copila mea.

— Pedeapsa. A fost severă, nu-i așa ?

— Știi bine că nu pot discuta pedepsele.

— Episcopului Hallwick îi plăcea să se laude cu pedepsele date de el, își aminti Johanna.

Preotul îi ceru să-i dea cîteva exemple și Johanna începu să-i povestească. Păstră la sfîrșit pedeapsa care o îngrozise cel mai tare.

— „Un picior pentr-un oușor", zise. Și episcopul a rîs după ce i-a spus soțului meu ce pedeapsă să-i dea servitoarei.

Părintele MacKechnie îi mai puse cîteva întrebări, apoi clătină dezgustat din cap.

— Mi-e rușine să aud asta, căci, ca slujitor al Domnului, îmi place să cred că toți preoții sînt oameni buni și ajută la împlinirea cuvîntului lui Dumnezeu. Episcopul Hallwick va da socoteală cînd va sta în fața Creatorului, încercînd să-i explice cruzimea lui deliberată.

— Dar părinte, biserica îl sprijină pe episcop, iar el ia pedepsele din Biblie. Păi, pînă și lungimea bățului e dată acolo.

— Ce tot vorbești ? Ce băț ? întrebă preotul nedumerit.

Johanna nu înțelegea cum de părintele nu știa despre ce era vorba.

— Învățăturile bisericii spun cum ar trebui să se poarte un soț și o soție. Numai o femeie supusă e o nevastă bună și iubită de Domnul. Biserica aprobă ca femeile să fie bătute, de fapt recomandă chiar această pedeapsă, pentru că altfel femeile ar încerca să-și conducă soții. Așa că trebuie silite să se supună cu forța.

Se opri pentru a-și trage sufletul. Nu-i plăcea să vorbească despre lucrurile acelea, dar nu voia să-i arate asta preotului. Se temea că el o va întreba de ce este atît de tulburată și atunci va trebui să-i mărturisească păcatul acela îngrozitor.

— Biserica nu acceptă omorul, desigur. Un soț nu trebuie să-și omoare în bătaie soția. Așa că e de preferat bățul, pumnului. Trebuie să fie un băț de lemn, nu de metal, și cam de mărimea asta.

Îi arătă cu mîinile mărimea.

— Cine ți-a spus toate regulile astea ?

— Episcopul Hallwick.

— Ei, nu toată lumea crede că...

— Dar trebuie să creadă, îl întrerupse ea evident tulburată.

Își frîngea mîinile, încercînd să se stăpînească pentru a nu-i arăta preotului cît de greu îi era să-i mărturisească toate astea.

— De ce crezi asta, copila mea ?

Cum de nu înțelegea ? Doar era preot și ar fi trebuit să cunoască toate regulile privitoare la femei.

— Pentru că femeile sînt ultimele în iubirea Domnului, șopti ea.

Părintele MacKechnie încercă să se stăpînească. O luă de mînă, conducînd-o spre sală, căci nu voia ca laird-ul să iasă și să-și vadă soția atît de tulburată.

Se așeză pe o laviță lîngă perete, apoi îi făcu semn să ia loc lîngă el. Johanna se așeză ; își ținea capul plecat, netezindu-și cu mare rîvnă cutele pledului.

Părintele MacKechnie așteptă puțin ca s-o lase să se mai liniștească, apoi îi ceru să-i explice ultima remarcă.

— De unde știi că femeile sînt ultimele în iubirea Domnului ?

— Păi, există o ierarhie.

Îi repetă ceea ce fusese învățată, ținîndu-și tot timpul capul plecat, chiar și după ce termină de vorbit.

Preotul se rezemă de zid.

— Hm ! Mi-ai dat o listă întreagă la care să mă gîndesc. Spune-mi, Johanna, tu chiar crezi că boii cei amețiți de cap...

— Grei de cap, părinte, îl întrerupse ea.

— Bine, bine, grei de cap. Crezi că boilor le este păstrat un loc mai înalt în cer decît femeilor ?

Ce om bun era părintele MacKechnie ! N-ar fi vrut să-l dezamăgească, dar nu putea să-l mintă, indiferent de consecințe.

— Nu, șopti ea.

Îi aruncă o privire rapidă pentru a vedea ce efect avusese răspunsul ei. Nu părea îngrozit. Johanna trase aer în piept, apoi adăugă :

— Nu cred o iotă din toate astea. Sînt o eretică, părinte și voi arde cu siguranță în iad.

Preotul clătină din cap.

— Nici eu nu cred o iotă din ce mi-ai spus. E o prostie scornită de oameni înfricoșați.

Johanna își ridică privirea, uluită de cuvintele preotului.

— Dar învățăturile bisericii...

— Învățăturile sînt răstălmăcite de oameni, Johanna. Ține minte asta.

Apoi o luă de mînă și-i zise :

— Nu ești o eretică. Acum ascultă-mă. Nu există decît un Dumnezeu, dar sînt două moduri de a-L privi : unul, așa ca în Anglia, celălalt ca în Highlands.

— Care e diferența ?

— Mulți englezi se roagă unui Dumnezeu răzbunător, îi explică părintele. Își învață copiii să se teamă de El și să nu păcătuiască pentru a nu suferi în viața de apoi. În Highlands, lucrurile stau altfel, fără ca asta să însemne că noi Îl iubim mai puțin pe Dumnezeu. Știi ce înseamnă cuvîntul „clan" ?

— Copii.

— Ne învățăm copiii să-L iubească pe Dumnezeu, nu să se teamă de El. Pentru noi El e ca un tată bun și iubitor.

— Și cînd unul din voi păcătuiește ?

— Dacă se căiește, va fi iertat.

Johanna căzu pe gînduri ; după un timp, îi spuse din nou preotului :

— Atunci înseamnă că nu sînt o păcătoasă, doar pentru că nu cred că Dumnezeu iubește cel mai puțin femeile.

Preotul zîmbi :

— Nu, nu ești o păcătoasă și însemni la fel de mult ca oricare făptură a Lui. Ca să-ți spun sincer, copila mea, nu cred că Dumnezeu a făcut o ierarhie.

Johanna era atît de ușurată să audă că nu era singura care avea părerea asta și că nu era o eretică, doar pentru că nu credea regulile episcopului Hallwick, încît îi venea să plîngă.

— Nu cred că Dumnezeu vrea ca femeile să fie bătute pentru a fi silite să se supună, șopti ea. Și, totuși, nu înțeleg de ce biserica are legi atît de aspre privitoare la femei.

Părintele MacKechnie oftă.

— Legile astea au fost născocite de oameni înfricoșați.

— Înfricoșați de ce, părinte ?

— De femei, firește. Există slujitori ai Domnului care cred că femeile sînt superioare bărbaților, dar, vezi, ai grijă să nu mai spui la nimeni. Ei cred că femeile își folosesc trupurile pentru a obține ceea ce vor și sînt înfricoșați că ele ar putea ajunge să-i conducă.

— Ei, da, unele femei își folosesc trupurile, admise Johanna, dar numai unele.

— Desigur. Dar femeile sînt mai puternice, nimeni nu se poate îndoi de asta.

— Nu sîntem mai puternice, protestă Johanna zîmbind, căci era sigură acum că preotul glumea.

— Ba da, sînteți, se împotrivi părintele la rîndul lui. Cîți bărbați crezi că ar avea mai mult de un copil, dacă ar fi fost ei cei aleși să sufere chinurile facerii ?

Johanna izbucni în rîs.

— Femeilor le-a fost dată o soartă aspră în lumea asta, continuă părintele MacKechnie. Și totuși, au supraviețuit ; ba au găsit chiar moduri de a-și împodobi existența supusă la atîtea constrîngeri. De aceea, cred că trebuie să fie cu siguranță mai deștepte decît bărbații, copila mea, pentru a se face auzite.

Ușa camerei lui Clare MacKay se deschise și Gabriel ieși. Johanna și părintele MacKechnie se ridicară.

— Mulțumesc, părinte, șopti ea. M-ai ajutat să înțeleg un lucru foarte important.

— După privirea soțului tău, cred că și el ar avea nevoie de ajutor, șopti el. Apoi continuă cu voce tare. A mers bine discuția cu Clare MacKay ?

Chipul încruntat al lui Gabriel era cea mai bună dovadă a faptului că nu mersese bine. Johanna își dădu însă seama că părintele voia doar să se poarte cu tact.

Gabriel clătină din cap.

— Nu vrea să-mi spună numele vinovatului.

— Poate că nu-i știe numele, îi sugeră Johanna, încercînd instinctiv să-i vină în ajutor lui Clare.

— Mi-a spus că a petrecut o noapte întreagă cu un soldat, Johanna. Chiar crezi că n-a interesat-o nici măcar să-i afle numele ?

— Gabriel, nu e nevoie să țipi la mine.

Îi aruncă o privire încruntată soțului ei, apoi încercă să treacă pe lîngă el pentru a intra în camera lui Clare.

— Las-o să doarmă, îi zise Gabriel apucînd-o de braț. A adormit în vreme ce-i vorbeam.

Se întoarse apoi către preot și adăugă :

— Dacă nu era atît de desfigurată, le-aș fi poruncit oamenilor mei să intre pe rînd și s-o privească. Poate așa, vinovatul și-ar fi adus aminte de ea.

— Atunci, chiar crezi că un MacBain...

— Nu, nu cred că vreunul dintre oamenii mei e vinovat. Oamenii mei sînt cinstiți, adăugă Gabriel.

— Și Clare ți-a spus că era un MacBain ? întrebă Johanna.

Soțul ei clătină din cap.

— N-a vrut să-mi răspundă nici la întrebarea asta.

— S-a-ntors Keith de la castelul MacKay, vesti Calum, intrînd în sală.

Gabriel dădu drumul brațului soției lui, îl salută pe preot, apoi coborî scările. Dădu ușile la o parte și ieși urmat de Calum.

Johanna își petrecu următoarea jumătate de oră luptîndu-se cu Dumfries pentru a-i scoate firele. Cîinele se purta ca un copil și Johanna începu să-l mîngîie pentru a-l mai liniști, după ce termină să-i bandajeze rana. Se așezase pe podea și Dumfries, evident neștiind cît era de mare, tot încerca să i se urce în poală.

Era sigură că începuse să miroasă la fel de urît ca și cîinele și își zise că era timpul ca Dumfries să facă o baie ca lumea. Megan îi aduse o funie și Johanna o legă de gîtul cîinelui. Apoi, își luă săpunul de trandafiri și se îndreptă împreună cu cîinele spre ieșirea din spatele castelului.

O văzu pe Glynis la fîntînă. Johanna era deja într-o dispoziție proastă, căci își făcea griji din cauza lui Clare MacKay, iar purtarea rușinoasă a lui Dumfries o sleia de

puteri. O dureau brațele și starea în care era o făcu să nu se mai poată stăpîni.

Glynis fu destul de politicoasă s-o salute cum trebuie, înainte de a-i pomeni de Clare MacKay.

— Doar nu vă gîndiți s-o lăsați pe tîrfa aia să doarmă sub același acoperiș cu laird-ul ?

Johanna se opri și se întoarse s-o privească :

— Clare MacKay nu e o tîrfă !

Vru să mai adauge cîteva cuvinte despre răsplata ce o aștepta în viața de apoi, dacă se arăta milostivă în viața pămîntească, apoi se răzgîndi. Merita o palmă, dar se stăpîni. În schimb, se hotărî să-i dea o lecție.

— N-am vrut să ridic vocea la tine, Glynis, căci nu e vina ta dacă ți s-a spus despre Clare că e o tîrfă. Totuși, avînd în vedere porecla ta, mă așteptam să fii mai cumpănită în judecată decît ceilalți. Altfel de ce ți-ar fi dat femeile un asemenea nume, dacă nu l-ai fi meritat ?

Glynis părea foarte zăpăcită și îngrijorată și Johanna își mai îndulci puțin zîmbetul :

— N-avem decît cuvîntul laird-ului MacInnes pentru a crede că femeia aceasta nu s-a purtat onorabil și nu avem temeiuri să credem ce ne spune un asemenea om. Clare e un oaspete binevenit în casa mea și doresc să fie tratată cum se cuvine. Acum, scuză-mă, te rog, mă duc cu Dumfries la Rush Creek. La revedere, Glynis !

Johanna dădu să plece. Le auzea pe femei șușotind în spatele ei. Se îndoia că Glynis își va putea stăpîni curiozitatea mai mult decît cîteva minute. Dar se înșela. Începu să numere și n-ajunsese nici pînă la zece, cînd se auzi strigată.

— Despre ce poreclă vorbeați, doamnă ?

Johanna se întoarse încet către ea :

— Păi, Glynis, credeam că știi. Femeile îți spun Neprihănita.

Glynis păru că se sufocă, pălind imediat. Johanna își spuse că ar fi trebuit probabil să se simtă vinovată pentru minciuna aceea ; și totuși, nu se simțea. Femeia asta se credea atît de deșteaptă cu insultele ei încît, cu siguranță, nici nu se gîndise

că Johanna ar fi putut înțelege care era adevăratul sens al poreclelor ei.

— Dumfries, o vom lăsa să fiarbă pînă mîine, ca să-și dea seama cît de crud a fost jocul ei. Apoi îi voi spune că eu am inventat porecla aceea.

Dar sentimentul de vinovăție n-o lăsă să aștepte atît de mult.

Pînă cînd termină de îmbăiat cîinele se simți copleșită de remușcare. Era sigură că, dacă ar fi fost lovită de trăznet în acel moment, s-ar fi dus direct în iad.

Se hotărî să se ducă la casa lui Glynis și să-i mărturisească totul. Era udă din cap pînă-n picioare din cauza lui Dumfries și toți cei pe care-i întîlnea pe drum priveau lung în urma ei.

— Ce s-a întîmplat cu dumneavoastră, doamnă ? o întrebă Leila, ferindu-se din fața cîinelui.

— I-am făcut o baie lui Dumfries și el m-a împins în rîu, îi explică Johanna. De două ori, chiar. Unde stă Glynis ? Vreau să-i spun ceva.

Leila îi arătă casa. Johanna tîrî cîinele după ea în direcția ce-i fusese arătată, boscorodindu-l tot timpul pentru că era atît de încăpățînat.

Ajunse la casă și ezită o clipă înainte de a se hotărî să bată la ușă. Glynis îi deschise și păru foarte surprinsă să-și vadă stăpîna.

Johanna observă că avea ochii roșii. Doamne, oare vorbele ei crude o făcuseră să plîngă ?

Se simți și mai vinovată. Era însă și puțin surprinsă, căci Glynis era o femeie voinică, aproape de statura unui bărbat și nu dădea impresia că ar putea plînge vreodată.

Îl zări și pe soțul lui Glynis așezat pe un scaun lîngă masă. N-ar fi vrut să audă și el ceea ce voia să-i spună soției lui.

— Ai o clipă liberă, Glynis ? Aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi.

— Da, desgur, îi răspunse Glynis.

Privi peste umăr la soțul ei, apoi se întoarse îngrijorată către stăpîna sa. Johanna își dădu seama că nici ea n-ar fi vrut ca soțul ei să audă discuția lor.

Femeia făcu prezentările ; soțul lui Glynis era cu aproape un cap mai scund decît nevasta lui și avea pistrui pe față și pe brațe. Îi zîmbi prietenos, dezvelindu-și dinții frumoși.

O invită pe Johanna înăuntru, dar ea refuză politicos, spunînd că hainele ei erau prea ude pentru a intra. O rugă apoi pe Glynis să iasă afară, făcîndu-i semn să se apropie mai mult, cînd femeia închise ușa în urma ei.

Glynis făcu un pas către ea, apoi se opri speriată de mîrîitul lui Dumfries. Johanna îi porunci cîinelui să înceteze, înainte de a începe să-i vorbească femeii :

— Am venit să-ți spun că eu am inventat porecla aceea. Nimeni nu-ți spune Neprihănita, îi zise ea. Îmi era ciudă pe tine, Glynis, și-mi pare rău acum de păcatul meu. Te-am făcut să suferi degeaba, dar voiam să-ți dau o lecție. Doare cînd glumele se întorc împotriva ta, nu ?

Glynis păli, dar nu-i răspunse.

— Știu că tu mi-ai pus numele acela și mai știu că, spunîndu-mi Curajoasa, te gîndeai de fapt că sînt o lașă.

— Asta era înainte, my lady, îngăimă Glynis.

— Înainte de ce ?

— Înainte de a vă cunoaște mai bine și de a ne da seama că nu sînteți deloc o lașă.

Johanna nu voia să se lase măgulită de lauda aceea. Era sigură că Glynis voia numai să iasă dintr-o situație stînjenitoare.

— Nu-mi pasă de jocurile tale prostești. Părintele MacKechnie se mîndrea că highlander-ii spun pe față ce gîndesc și nu umblă cu ascunzișuri.

Se opri pentru a-i explica ce voia să spună, apoi continuă.

— Am descoperit că-mi place și mie sinceritatea asta. Glynis, dacă mă crezi o lașă, atunci ai curajul să mi-o spui în față. Termină cu jocurile prostești ; sînt jignitoare... și prea englezești.

Glynis dădu din cap cu atîta putere, încît Johanna crezu că i se va înțepeni gîtul.

— I-ați spus laird-ului ? o întrebă.

Johanna clătină din cap.

— Asta nu e treaba lui.

— Nu voi mai da nici o poreclă, my lady, și-mi cer scuze că v-am rănit cu cruzimea mea.

— Tu ai fost rănită de cruzimea mea ?

Glynis păstră o clipă tăcerea, apoi dădu din cap :

— Da.

— Atunci sîntem chit. Și să știi că Auggie nu e prost, adăugă Johanna. E chiar foarte deștept. Dacă ai sta puțin de vorbă cu el, ți-ai da seama foarte ușor de asta.

— Da, my lady.

— Așa, acum ne-am lămurit. La revedere, Glynis !

Se înclină și se întoarse să plece, dar Glynis o urmă pînă la marginea drumului.

— Vă spuneam Curajoasa înainte să-l coaseți pe Dumfries, my lady. După aceea v-am schimbat porecla.

Johanna era hotărîtă să nu o întrebe nimic, dar curiozitatea nu-i dădu pace.

— Și ce poreclă mi-ați spus ?

Se pregăti pentru o nouă insultă.

— Sfioasa.

— Sfioasa ?

— Da, my lady, așa vă spunem acum.

Johannei îi reveni buna dispoziție și se întoarse zîmbind. Îi spuneau Sfioasa. Era un început bun.

CAPITOLUL XIII

Johanna nu-şi mai văzu soţul pînă la ora cinei. Oamenii se aşezaseră deja la mese, cînd ea coborî scările, dar nimeni nu se ridică.

Gabriel nu sosise încă ; părintele MacKechnie şi Keith lipseau şi ei. Servitorii erau ocupaţi să aşeze pe mese platourile cu carne şi mirosul fripturii de oaie umplea aerul. Johanna simţi deodată un val de greaţă, dar se gîndi că purtarea soldaţilor trebuie să fi fost motivul pentru care i se făcuse rău dintr-o dată. Înşfăcau bucăţile de carne înainte de a le fi aşezate tăvile în faţă şi nici măcar nu-şi aşteptaseră laird-ul pentru a începe cu toţii cina, sau pe părintele MacKechnie pentru a le binecuvînta masa. Asta punea capac la toate.

Mama ei ar face un atac de inimă, dacă i-ar vedea. Johanna n-avea de gînd să se lase făcută de ruşine în faţa mamei, pe care o iubea atît de mult. Prefera mai degrabă să moară. „Sau mai bine aş ucide cîţiva soldaţi Maclaurin", îşi zise în sinea ei. Căci ei o supărau cel mai tare, deşi nici soldaţii MacBain nu erau mai prejos.

Megan o văzu stînd în uşă. O strigă, dar îşi dădu seama că Johanna n-o putea auzi în larma pe care o făceau oamenii, aşa că se duse lîngă ea.

— Nu veniţi la masă ?

— Ba da.

— N-arătaţi prea bine, doamnă. Vă e rău cumva ? Sînteţi albă ca hîrtia.

— Mă simt bine, minţi Johanna. Apoi trase aer în piept, încercînd să-şi învingă greaţa. Adu-mi, te rog, o farfurie. Una crăpată.

— Ce vreţi să faceţi cu ea, my lady ?

— Să o sparg, probabil.

Megan crezu că nu înţelesese bine şi îşi rugă stăpîna să mai repete o dată. Dar Johanna clătină din cap :

— Lasă că ai să înţelegi imediat.

Megan se grăbi către bucătărie, apucă o farfurie mare de porţelan de pe un raft şi se întoarse în fugă la stăpîna ei.

— E ciobită puţin, îi zise. E bună ?

Johanna îi făcu semn din cap că da.

— Dă-te la o parte, Megan, că o să sară scîntei.

— Scîntei ?

Johanna le strigă soldaţilor să facă linişte, dar ştia că nici măcar n-o pot auzi în zgomotul acela. Îşi zise însă că ar trebui să încerce mai întîi metode mai elegante. Apoi începu să bată din palme şi să fluiere, dar soldaţii n-o luară în seamă.

Atunci renunţă să mai aibă tact. Ridică farfuria şi o aruncă în partea cealaltă a camerei. Megan scoase un ţipăt îngrozit. Farfuria se sparse de peretele de piatră al căminului şi cioburile se răspîndiră pe podea.

Efectul fu exact cel la care se aşteptase. Se făcu tăcere şi toţi soldaţii se întoarseră s-o privească nedumeriţi. „Nici că se putea o reacţie mai bună," îşi zise Johanna mulţumită :

— Acum că v-aţi hotărît să-mi acordaţi atenţie, vreau să vă dau cîteva instrucţiuni.

O priveau cu gura căscată. Calum dădu să se ridice, dar Johanna îi spuse să nu se mişte.

— Aţi aruncat intenţionat farfuria ? o întrebă Lindsay.

— Da, răspunse ea. Vă rog să mă ascultaţi. Sînteţi în casa mea şi v-aş rămîne îndatorată, dacă mi-aţi urma regulile. În primul rînd, de acum înainte nimeni nu începe să mănînce pînă cînd nu se aşează şi laird-ul la masă. Aţi înţeles ?

Majoritatea soldaţilor îi făcură semn din cap că da, dar cîţiva dintre soldaţii Maclaurin păreau enervaţi. Johanna nu luă în seamă privirile lor încruntate şi nici zîmbetul de pe chipul lui Calum.

— Şi dacă laird-ul nu vine la masă ? o întrebă Niall.

— Atunci veţi aştepta pînă ce stăpîna voastră e servită.

Soldaţii începură să mîrîie auzind noua regulă. Johanna încerca să-şi păstreze cumpătul.

— N-am terminat încă, le strigă văzînd că unii începuseră din nou să mănînce.

Vocea îi era iarăşi acoperită de larmă.

— Megan, adu-mi altă farfurie.

— Dar, doamnă...

— Te rog.

— Cum doriţi.

Megan se întoarse cu o altă farfurie, pe care Johanna o aruncă tot în cămin. Zgomotul izbiturii îi făcu pe soldaţi s-o privească din nou; cîţiva soldaţi Maclaurin erau chiar încruntaţi. Johanna îşi zise că n-ar strica să-i ameninţe puţin.

— Următoarea farfurie n-am s-o arunc în cămin, ci în capul primului care mai îndrăzneşte să mă ignore.

— Da' vrem să mîncăm, strigă un soldat.

— Mai întîi mă veţi asculta cu cea mai mare atenţie. Cînd o doamnă intră în cameră, toţi bărbaţii trebuie să se ridice în picioare.

— Ne-aţi întrerupt cina ca să ne spuneţi asta ? o întrebă Lindsay rîzînd nervos şi înghiontindu-şi vecinul cu cotul.

Johanna îşi puse mîinile în şold şi repetă ceea ce spusese. Apoi aşteptă şi văzu încîntată că toţi soldaţii se ridică în cele din urmă în picioare. Zîmbi mulţumită

— Puteţi lua loc.

— Păi, tocmai ne-aţi spus să ne ridicăm, mormăi un soldat Maclaurin.

Doamne, ce tari de cap erau ! Încercă să-şi ascundă exasperarea.

— Vă ridicaţi cînd o doamnă intră în cameră şi vă aşezaţi cînd vi se îngăduie.

— Şi ce facem cînd intră şi iese imediat ?

— Vă ridicaţi şi vă aşezaţi la loc.

— Mă doare capu', zise un alt Maclaurin.

— Vreau să vă însuşiţi nişte maniere, chiar dacă o să vă iasă sufletul tot ridicîndu-vă în picioare.

Calum izbucni în rîs, dar privirea Johannei îl sili să tacă.

— Da' de ce ? întrebă Niall. De ce ne trebuie maniere ?

— Pentru ca să-mi faceţi mie pe plac. De acum înainte nimeni nu va mai rîgîi la masă.

— Să nu mai rîgîim ? întrebă Calum uluit.

— Da, să nu mai rîgîiţi, aproape că strigă Johanna. Şi să nu mai scoateţi nici un alt sunet grosolan.

— Dar ăsta e un compliment, my lady, încercă să-i explice Niall. Dacă mîncarea şi băutura sînt bune, atunci rîgîim în semn de laudă.

— Dacă vă place mîncarea, atunci îi veţi spune pur şi simplu gazdei voastre că a fost o masă bună. Şi pentru că tot sîntem la capitolul ăsta, vreau să vă spun că mi se pare foarte jignitor să vă înşfăcaţi unii altora mîncarea din farfurie. Să nu vă mai văd că faceţi aşa ceva de acum încolo !

— Dar, doamnă... începu Lindsay.

Johanna nu-l lăsă, însă, să continue.

— Şi nici nu veţi mai ciocni pocalele cînd beţi pentru ceva anume. Vă vărsaţi berea peste tot.

— Dar o facem intenţionat, îi spuse Calum.

Johanna îl privi uimită. Niall se grăbi să-i explice.

— Cînd dăm noroc, ne asigurăm că o parte din berea noastră se varsă în celelalte pocale. Astfel, dacă în vreunul din ele s-a pus otravă, vom muri cu toţii. Înţelegeţi, doamnă, procedăm aşa ca să ne convingem că nimeni nu va face o asemenea mîrşăvie.

Johannei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Chiar atît de bănuitori erau unii faţă de ceilalţi ?

Soldaţii Maclaurin îi întoarseră spatele şi grosolănia lor o înfurie şi mai tare pe Johanna. Acum deveniseră şi mai zgomotoşi, încercînd s-o acopere.

— Megan ?

— Aduc îndată, doamnă.

Johanna apucă ulciorul adus de Megan, gata să-l arunce înspre masa soldaţilor Maclaurin, cînd simţi că cineva i-l smulge din mînă. Se întoarse şi-l văzu pe Gabriel în spatele ei. Keith şi părintele MacKechnie îl însoţeau. Nu ştia cînd intraseră, dar privirea uluită a preotului îi spunea că era ceva vreme de atunci.

Simți că i se înroșesc obrajii. Nici o nevastă nu-și dorește să fie surprinsă țipînd ca o scorpie sau aruncînd cu vase pentru a se face ascultată. Dar n-avea de gînd să se lase copleșită de stînjeneală. Voia să termine ce începuse.

— Ce naiba faci, femeie ?

Tonul aspru și privirea încruntată a soțului ei o făcură să tresară. Își luă inima în dinți și-i răspunse :

— Te rog, nu te amesteca. Începusem o discuție importantă cu oamenii.

— Se pare că nimeni nu vă ascultă, doamnă, interveni și Keith.

— Ai spus să nu mă amestec...

Gabriel era prea uluit pentru a continua. Johanna înțelese ce voia să spună.

— Da, nu vreau să te amesteci, repetă ea înainte de a se întoarce către Keith. Mă vor asculta. Altminteri vor avea de suferit urmările mîniei mele.

— Ce se întîmplă cînd vă mîniați ? întrebă un soldat Maclaurin.

Johannei nu-i veni în minte nici un răspuns potrivit, dar își aduse aminte de cuvintele lui Gabriel.

— De obicei ucid pe cineva.

Era sigură că-l impresionase pe soldat și aștepta să-i vadă reacția.

Dar nu fu deloc ceea ce se aștepta ea.

— Azi e sîmbătă, my lady, și iar purtați celălalt pled.

Îi venea să-l strîngă de gît pe Keith. Auzi un rîgîit în spatele ei. Parcă i-ar fi înfipt cineva un cuțit în spate. Scoase un strigăt de furie, apucă ulciorul din mîna soțului ei și se întoarse spre soldați.

Gabriel o opri înainte de a apuca să-l arunce. Îi dădu vasul lui Keith, apoi se întoarse către ea.

— Te-am rugat să nu te amesteci, îi șopti ea.

— Johanna...

— E și casa mea sau nu ?

— Este.

— Mulțumesc.

— Pentru ce îmi mulțumești ? o întrebă îngrijorat.

Punea ea ceva la cale, i se citea în ochi.

— Pentru că ți-ai dat acordul să mă ajuți.

— N-am făcut așa ceva.

— Atunci ar trebui să ți-l dai.

— De ce ?

— Pentru că aici e casa mea, nu ?

— Iar o luăm de la capăt ?

— Gabriel, aș vrea să am mînă liberă în conducerea casei, te rog.

Dumnezeule, îi era imposibil să-i refuze ceva. Nici nu știa cu ce trebuia să fie de acord, dar dădu totuși din cap.

— Cîte vase ai să mai spargi ?

— Cîte o să fie nevoie.

Se întoarse și se grăbi către unul din capetele mesei soldaților Maclaurin.

— Keith, apucă tu de un capăt și, părinte, sînteți atît de bun să apucați din partea cealaltă ? Eu alerg să vă deschid ușile. Domnilor, adăugă ea ațintindu-și privirile către soldații așezați la masă, ajutați-ne, vă rog, ducîndu-vă fiecare scaunul. Nu durează mult.

— Ce doriți să faceți ? o întrebă Keith.

— Să mut masa afară, desigur.

— De ce ?

— Vreau ca soldații Maclaurin să fie mulțumiți. Acum fac parte din clanul meu, vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca ei să fie fericiți.

— Da' nu vrem să ne mutăm afară, zise Lindsay. De ce credeți că am vrea asta ? De-abia am căpătat cinstea de a mînca la masă cu laird-ul și vreau să rămîn aici.

— Ba nu, nu vrei, îl contrazise Johanna, zîmbindu-i pentru a-l zăpăci și mai tare.

— Cum adică nu vreau ?

— Veți fi cu toții mulțumiți pentru că nu va mai trebui să respectați regulile din casa mea. Mîncați ca niște animale și nu văd de ce nu v-ați așeza la masă cu ele. Dumfries va fi bucuros de companie.

Toți soldații Maclaurin se uitară la Keith, care-și întreba din ochi laird-ul și, primind permisiunea tăcută a acestuia,

își drese glasul pentru a vorbi. Doar era de datoria lui să-i explice stăpînei cum stăteau lucrurile.

— Nu cred că înțelegeți situația de aici, my lady. Castelul acesta a aparținut dintotdeauna clanului Maclaurin.

— Acum îmi aparține mie.

— Dar, doamnă... începu din nou Keith.

— Cum adică, pămîntul nostru e și al ei ? se auzi glasul lui Niall.

Johanna își încrucișă mîinile pe piept. Gabriel se duse lîngă ea.

— Vă explic cu plăcere, dar nu vreau să repet, așa că vă rog să mă urmăriți cu atenție. Regele vostru a vîndut pămîntul, sînteți de acord cu mine ?

Așteptă pînă ce îi văzu pe toți dînd aprobator din cap.

— Regele John mi-a dăruit mie acest castel, sînteți de acord ?

— Desigur, începu Keith, dar vedeți...

— Iartă-mă că te întrerup, dar vreau să termin ce aveam de spus.

Își aținti din nou privirile asupra soldaților.

— Vă rog să fiți atenți pentru că v-am spus că nu vreau să repet. Cînd m-am măritat cu laird-ul vostru, pămîntul a devenit al lui. Vedeți, e foarte simplu.

Se întoarse să-l privească pe Lindsay, care dădu aprobator din cap pentru a o mulțumi. Johannei îi veni să zîmbească, dar simți deodată că încăperea începe să se învîrtă cu ea. Clipi speriată încercînd să-și revină. Un val de greață îi străbătu tot trupul, apoi nu mai simți nimic. „O fi din cauza fripturii", se gîndi ea. Mirosul acela oribil îi făcea greață.

— Spuneai ceva, copila mea, o îndemnă părintele MacKechnie, fericit s-o vadă arătînd atîta curaj în fața oamenilor.

— Mă întreb ce-o fi supărat-o așa ?

Johanna nu văzu cine pusese întrebarea, dar își dădu seama că era un soldat MacBain. Se întoarse către cealaltă masă pentru a răspunde :

— Zilele trecute, Megan a spus ceva care m-a surprins foarte tare și m-am tot întrebat de ce a făcut o asemenea remarcă.

— Ce remarcă am făcut ? întrebă Megan îndreptîndu-se către colțul celălalt al mesei soldaților Maclaurin pentru a-și vedea mai bine stăpîna.

— Mi-ai spus că bucătăreasa ar fi fericită să facă orice i-aș spune, pentru că e o MacBain și are și altceva mai bun de făcut decît să se plîngă. M-am întrebat, firește, ce ai vrut să spui, dar acum cred că am înțeles. Te gîndești că Hilda ar trebui să fie recunoscătoare pentru că i se permite să stea aici, nu-i așa ?

Megan dădu din cap :

— Da, ar trebui să fie recunoscătoare.

Soldații Maclaurin o aprobară cu toții.

— Cred că ați înțeles totul pe dos, clătină din cap Johanna. Clanul vostru n-are nici un drept asupra castelului sau pămîntului acesta. Iar soțul meu e tot un MacBain, ați uitat asta ?

— Dar tatăl lui era laird-ul Maclaurin, o întrerupse Keith.

— Asta nu schimbă nimic, îi atrase ea atenția. A fost prea răbdător cu voi, mai răbdător decît pot fi eu. Părerea mea este că cei din clanul MacBain v-au permis să rămîneți pe pămîntul lor. Îmi pare rău că aduc vorba de lucruri spinoase, dar am primit vești importante și trebuie să limpezesc situația în casa asta. M-ar întrista dacă ați pleca, dar dacă regulile mele sînt prea aspre pentru voi, dacă nu vă puteți înțelege cu clanul MacBain, atunci nu cred că aveți altă soluție.

— Dar clanul MacBain este clanul intrușilor, îngăimă Lindsay.

— Da, așa e, îl aprobă și Keith.

— Așa a fost. Acum lucrurile s-au schimbat, nu înțelegeți ?

Nimeni nu înțelegea. Johanna se întrebă dacă se încăpățînau să nu priceapă sau erau pur și simplu grei de

cap. Se hotărî să încerce să le mai explice o dată, dar Gabriel n-o lăsă.

— Eu sînt laird-ul aici și eu hotărăsc cine pleacă și cine rămîne.

Keith îl aprobă imediat.

— Pot să vă spun deschis ce gîndesc ?

— Da, răspunse Gabriel.

— Noi toți am jurat credință, dar numai dumneavoastră, nu și clanului MacBain. Ne-am săturat de război și vrem să reconstruim totul, înainte de a porni din nou la luptă. Dar unul din oamenii voștri a stîrnit vrajba cu clanul MacInnes și acum refuză să iasă în față și să-și recunoască vina. Este o lașitate.

Calum sări imediat în picioare :

— Îndrăznești să spui că sîntem lași ?

Dumnezeule, la ce se ajunsese ! Johanna simți iarăși un val de greață și începu să-i pară rău că deschisese discuția. Doi soldați Maclaurin se ridicaseră și ei în picioare și lupta plutea în aer. Totul era numai din vina ei.

Gabriel nu părea dornic să se amestece ; arăta absolut indiferent, ba chiar puțin plictisit, de ce se întîmpla în jurul lui. În sfîrșit, avea loc o confruntare directă și-i părea bine de asta. Voia să-și lase mai întîi oamenii să-și potolească furia, apoi să le spună ce a hotărît. Iar cei ce nu vor fi de acord cu el n-aveau decît să plece.

Din păcate, însă, Johanna părea tare neliniștită de ce se întîmplă. Pălise și își frîngea mîinile neștiind ce să facă, așa că Gabriel se hotărî să poruncească oamenilor să iasă afară și să se lupte în curte. Tocmai era pe punctul de a rosti porunca aceea, cînd o auzi pe Johanna vorbindu-le soldaților :

— Calum, Keith nu te-a făcut laș.

Apoi, întorcîndu-se către soldații Maclaurin :

— Nu știi ce s-a petrecut aici, căci ai părăsit castelul pentru a te duce să vorbești cu tatăl lui Clare MacKay. Soțul

meu a întrebat pe fiecare din oamenii lui dacă... s-a încurcat cu Clare și toți i-au răspuns că n-o cunosc pe femeie.

— Dar au spus toți adevărul ? aruncă o altă provocare Keith.

— Îți voi răspunde tot cu o întrebare. Dacă laird-ul MacInnes ar fi învinuit un Maclaurin și toți oamenii tăi ar fi negat în fața laird-ului că o cunosc pe Clare, ți s-ar fi părut firesc ca ei să fie crezuți de către comandantul lor ?

Keith era destul de deștept pentru a înțelege aluzia. Dădu din cap fără prea mare tragere de inimă.

— Eu și soțul meu avem deplină încredere în soldații MacBain. Dacă oamenii spun că nu s-au atins de Clare MacKay, atunci așa trebuie să fi fost. Nu te înțeleg, Keith. Cum poți să crezi mai degrabă cuvîntul unui ticălos de MacInnes decît pe cel al unuia dintre oamenii tăi ?

Nimeni nu știa ce să-i răspundă. Johanna clătină din nou din cap. Se simțea foarte rău. Îi ardea toată fața și i se făcuse piele de găină pe brațe. Ar fi vrut să se sprijine de soțul ei, dar ezita, căci nu voia ca el să-și dea seama că nu se simte bine. Nu dorea să-l supere și nici să-și petreacă următorul an în pat.

Se hotărî să urce în camera ei și să se spele pe față. Era sigură că apa rece o va face să-și revină.

— V-aș rămîne îndatorată dacă v-ați gîndi serios la ce v-am spus. Nu accept certuri în casa mea. Acum, vă rog să mă scuzați. Vreau să urc la mine în cameră.

Se ridică și dădu să iasă din cameră, dar se opri, întorcîndu-se din nou către soldați :

— Cînd o doamnă părăsește încăperea, bărbații trebuie să se ridice în picioare.

— Iar începem, șopti un Maclaurin destul de tare pentru ca ea să-l audă.

— Ei bine ?

Se ridicară cu toții. Johanna zîmbi mulțumită, apoi dădu din nou să iasă. Dar camera începu deodată să se învîrtă cu

ea. Nu găsi nimic de care să se rezeme, dar își reveni repede și lucrurile din jurul ei păreau a fi din nou la locul lor.

— Și totuși, mi-ai spus că sînt laș, Keith, murmură Calum.

— N-ai decît să crezi ce vrei, îi răspunse Keith.

— Ce veste importantă spunea doamna că a primit ?

— Gabriel ?

Vocea Johannei era foarte slabă, dar el tot o auzi. Se întoarse către ea :

— Da ?

— Prinde-mă.

CAPITOLUL XIV

O prinse la timp înainte de a cădea pe podea. Toți scoaseră un strigăt îngrozit. Părintele MacKechnie crezu că va leșina și el cînd văzu ce rău arată stăpîna lui.

— Curățați masa, strigă el. S-o așezăm aici.

Niall și Lindsay măturară cu brațele toate platourile cu mîncare și Megan luă fața de masă.

— Cineva să aducă un vraci, pentru numele lui Dumnezeu ! Doamna are nevoie de ajutor, răcni Niall.

— Păi, ea era vraciul nostru, îi răspunse Calum.

— Da' de ce a leșinat ?

— Cred că din cauza noastră, își dădu cu părerea Lindsay. Am supărat-o rău de tot.

Gabriel era singurul care nu părea prea îngrijorat pentru soția lui. Johanna era într-adevăr palidă, dar nu credea că era cu adevărat bolnavă. Văzuse cît o tulburase faptul că oamenii lui începuseră să se certe și știa că nu poate suferi încăierările. Așa că acum credea că leșinul era doar un vicleșug pentru a le distrage oamenilor atenția de la ceartă. Își zise însă că soția lui exagerase puțin și avea de gînd să-i spună asta și ei cînd vor fi singuri.

— E numai vina noastră, zise Niall. Auzi, s-o facem să arunce cu farfurii ca să capete atenția noastră ! Vrea să deprindem niște maniere, nu înțeleg de ce, da' mă gîndesc c-ar fi mai bine s-o ascultăm.

— Da, zise și Michael. Doar n-o s-o lăsăm să leșine mereu. S-ar putea ca data viitoare laird-ul să nu fie atît de aproape s-o prindă.

— Dați-vă înapoi cu toții, le strigă părintele MacKechnie. Lăsați-i puțin aer să respire.

— Mai respiră încă, nu ?

— Da, Calum, mai respiră, îi răspunse preotul. E demnă de laudă grija pe care o arăți stăpînei tale.

— E stăpîna noastră azi, zise Lindsay. Doar poartă pledul nostru.

— Azi e sîmbătă, interveni Keith. Poartă celălalt pled.

— Da, tot timpul încurcă zilele, zise și Calum.

— De ce eziți, MacBain ? Pune copila pe masă, îi spuse părintele MacKechnie. Și voi, dați-vă la o parte, oameni buni.

Se traseră cu toții mai în spate, dar de îndată ce Gabriel o așeză pe Johanna pe masă, se apropiară din nou. Cel puțin douăzeci de chipuri încruntate stăteau aplecate asupra ei. Toți erau îngrijorați pentru ea.

Lui Gabriel îi veni să zîmbească. Soldații aveau desigur neînțelegerile lor, dar erau acum cu toții uniți în grija pentru stăpîna lor. Iar Johanna nu era nici o Maclaurin, nici o MacBain ; era englezoaică. Dacă oamenii ajunseseră să-i fie devotați, atunci cu siguranță că vor putea să treacă și peste neînțelegerile dintre ei.

— De ce nu deschide ochii ? întrebă Niall.

— Se pare că încă nu și-a revenit, zise preotul.

— O să-i dați binecuvîntarea, părinte ?

— Nu cred că e nevoie.

— N-ar trebui să facem ceva ? îl întrebă Calum încruntat pe laird.

Părea că soldatul se aștepta ca stăpînul lui să găsească soluția pentru starea în care se afla soția sa.

Gabriel clătină din cap :

— Își revine ea imediat.

— N-ar fi trebuit s-o supărăm, zise Michael.

— Da' ce i-a sărit așa dintr-o dată... țandăra ? se bîlbîi Lindsay, observînd privirea încruntată a preotului ațintită asupra lui.

— S-a supărat din cauza purtării noastre, le reaminti Bryan.

— Da' de ce tocmai acum, mă întreb, mai zise Lindsay. Pînă în seara asta n-a deranjat-o cum ne purtăm.

— Mama ei o să vină în vizită, îi anunță laird-ul.

Un „ah" general urmă explicației lui.

— Biata de ea, șopti Keith. Și-o fi făcut griji c-o s-o facem de rîs în fața mamei ei.

— Acum înțeleg, zise și Calum.

— Atunci mai bine să deprindem niște maniere, le sugeră Lindsay.

Apoi, adăugă oftînd :

— În fond, ea l-a omorît pe Cățelandru.

— Și încă alți trei, îi aminte Keith.

Gabriel începuse deja să se întrebe cîtă vreme va mai lungi Johanna leșinul, cînd o văzu deschizîndu-și ochii.

Johanna era cît pe-aci să scoată un țipăt de spaimă cînd își reveni, dar se stăpîni la timp, lăsînd să-i scape numai un geamăt îngrozit. Se uita la soldații care o priveau, încercînd să-și revină din sperietură. Îi trebuiră cîteva clipe pentru a-și da seama că era întinsă pe masă și nu înțelegea cum ajunsese acolo.

— De ce m-ați așezat pe masă ?

— Era mai aproape decît dormitorul dumneavoastră, doamnă, îi răspunse Calum.

— Ați leșinat, adăugă și Keith, în caz că stăpîna lui nu-și mai amintea cumva.

— De ce nu ne-ați spus că vine mama dumneavoastră în vizită ? întrebă Niall.

Johanna încercă să se ridice înainte de a-i răspunde, dar părintele MacKechnie o opri, punîndu-i mîna pe umăr și silind-o să nu se miște.

— Ar fi mai bine să rămîi puțin culcată, copila mea. Soțul tău te va duce, apoi, sus în cameră. Te simți mai bine acum ?

— Da, mulțumesc, răspunse Johanna. Am leșinat într-adevăr ? Nu mi s-a mai întîmplat niciodată pînă acum și nu înțeleg cum de...

Lindsay se grăbi s-o lămurească înainte ca ea să ceară o explicație.

— Purtarea noastră v-a supărat, doamnă.

— Într-adevăr ?

Soldatul dădu din cap.

— Ar trebui să rămînă în pat cel puțin o săptămînă, recomandă Keith.

— Nu pot să stau în pat, se împotrivi Johanna.

Dar nimeni nu-i ascultă protestele.

— Eu zic c-ar fi mai bine să stea două săptămîni în pat, își dădu cu părerea Calum. E singura cale de a ne asigura că o să se înzdrăvenească. E așa de firavă !

Toți îl aprobară.

— Ba nu sînt firavă deloc, strigă Johanna mînioasă. Lasă-mă, părinte, nu pot să merg să mă culc acum. E rîndul meu să stau cu Clare.

— Aș dori să rămîn eu cu ea, se oferi Megan. Nu e corect să le lăsați numai pe femeile MacBain să aibă grijă de ea. Doar nu vreți să jigniți clanul Maclaurin, my lady.

— Nu e cazul să aduci vorba de asta acum, Megan, o bodogăni Keith.

— Femeile MacBain au fost singurele care s-au oferit s-o vegheze pe Clare, îi explică Johanna.

— Mă ofer și eu acum, insistă Megan.

— Atunci îți mulțumesc și-ți sînt recunoscătoare pentru ajutor.

Megan zîmbi fericită de cuvintele stăpînei ei.

Johanna își întoarse privirile către soțul ei ; evitase să se uite la el pînă atunci, închipuindu-și că o privește încruntat, gata să înceapă s-o certe și să-i arunce acel „Vezi, ți-am spus eu că ești prea firavă !“ de care îi era groază.

Își adună toate puterile pentru a-i putea înfrunta privirea. Era ușor să-l găsească pe Gabriel în grupul soldaților, căci soțul ei îi domina pe toți în înălțime. Stătea în partea stîngă a mesei, lîngă Calum, și-i zîmbea. Asta o ului foarte tare. Se aștepta ca el să fie furios sau măcar îngrijorat și poate că ar fi trebuit să se simtă ușurată văzîndu-l atît de bine dispus, dar nu se simțea. Doar leșinase, nu, și Gabriel își făcea de obicei atîtea griji pentru ea.

Dar acum părea... chiar fericit. I se părea cumva amuzant leșinul ei ?

Îl privi încruntată și-l văzu făcîndu-i cu ochiul, ceea ce o zăpăci și mai tare.

— Cînd vine mama dumneavoastră ? o întrebă Keith.

Johanna îi răspunse fără a-și lua ochii de la soțul ei.

— Peste vreo două-trei luni.

Apoi îl privi zîmbind pe părintele MacKechnie și-i dădu cu blîndețe mîna la o parte de pe umărul ei, pentru a se ridica de pe masă.

Calum vru s-o ia în brațe, iar Keith încercă s-o ajute și el din partea cealaltă a mesei. Johanna se trezi dintr-o dată asaltată din ambele părți. De data aceasta, Gabriel interveni imediat. Îl dădu pe Calum la o parte și se aplecă să-și ridice în brațe soția.

— Rezeamă-ți capul de umărul meu, îi zise.

Și cum ea nu se grăbea să facă ce-i spusese el, Gabriel îi sprijini capul de umărul lui. O purtă în brațe afară din sală și începu să urce scările în ciuda protestelor ei.

— Mă simt mai bine acum. Pot să merg și singură. Lasă-mă jos.

— Vreau să te duc în brațe, Johanna. Măcar atîta lucru să fac după toate străduințele tale de a-mi convinge soldații.

— Cum adică, măcar atîta lucru să faci ?

Nu înțelegea despre ce tot vorbea soțul ei. Dar zîmbetul lui o nedumerea încă și mai mult.

— Te porți de parcă leșinul meu te-ar fi amuzat.

Gabriel deschise ușa dormitorului și intră.

— M-a amuzat, într-adevăr.

Îl privi uluită.

— De obicei, ești foarte îngrijorat pentru mine și mă cicălești toată ziua să mă odihnesc. Mă întreb ce-i cu schimbarea asta din purtarea ta.

— Ba nu te cicălesc deloc. Numai babele cicălesc, nu și războinicii.

Nu se putea stăpîni să nu se enerveze. O surprindea atitudinea lui nepăsătoare. Un soț ar trebui să fie puțin îngrijorat, cînd soția lui leșină !

— Vicleșugul tău a mers, îl auzi spunînd. Oamenii au uitat de ceartă. De asta te-ai prefăcut că leșini, nu ?

Aproape că o trînti în pat și Johanna se rostogoli de cîteva ori ; îi venea să rîdă. Se simțea ușurată, fiindcă înțelesese ce credea Gabriel. Așadar, nu era chiar atît de nesimțitor.

Nu voia să-l mintă, dar nici nu-și dorea să-i explice exact ce se întîmplase. Dacă-și dădea seama că, de fapt, nu se prefăcuse, o va sili cu siguranță să rămînă în pat pînă primăvara viitoare. Nu-i răspunse, gîndindu-se că nu era ea de vină dacă el va considera tăcerea ei ca o aprobare a concluziilor lui. Oricum, el îi distrase curînd atenția. Își scotea cizmele.

— Nu te lauzi cu istețimea ta ?

Își aruncă cizmele pe podea și își scoase cureaua fără a-și dezlipi ochii de la ea.

— Numai bătrînii se laudă, my lord, nu și soțiile războinicilor.

Doamne, cît de mult îl încînta femeia asta ! Îi plăcea pînă și felul în care îi întorcea vorbele. Devenise cu adevărat îndrăzneață, iar purtarea ei era o dovadă că-și învinsese teama față de el.

Cu toate acestea, roșea încă foarte ușor, iar acum se înroșise toată. Ghicise ce voia soțul ei să facă. Gabriel se hotărî să-i spună pentru a o stînjeni și mai mult. Știa că o va tulbura foarte tare, dar îi plăcea purtarea ei atît de feminină.

Se apropie de marginea patului și începu să-i spună amănunțit ce voia să-i facă. Imaginile pe care i le descria în cuvintele lui erotice o făceau să-și simtă obrajii arzînd și crezu că va leșina din nou, cînd auzi cum voia să facă dragoste cu ea. Privirea lui întunecată și extrem de excitată îi spunea că vorbește serios. Dar trebuia să se asigure.

— Chiar se face dragoste și în felul ăsta între soți ?

Nu-și mai putea controla respirația întretăiată. Inima îi bătea nebunește, se lupta să se stăpînească, în vreme ce încerca să se lămurească dacă era cu putință ceea ce-i spunea el. Gîndurile pe care Gabriel i le sădise în minte cu bună știință o uluiau și excitau în același timp. O ridică în picioare și începu s-o dezbrace.

— Glumești, nu-i așa ?

Gabriel izbucni în rîs.

— Nu.

— Atunci, într-adevăr se face...

— Noi o s-o facem, îi șopti el răgușit.

Johanna se înfioră.

— N-am auzit niciodată de...

— O să-ți placă, îi promise el.

— Ție o să-ți placă...

— Da.

— Și eu va trebui să...

Vedea că soția lui nu-și găsea cuvintele și îi era limpede cît e de tulburată. Își dădu seama că și el era tulburat și excitat mai ales. Mișcările îi deveniseră stîngace, cînd încercă să-i desfacă șnururile rochiei. Oftă mulțumit, cînd reuși în cele din urmă să-i scoată hainele, apoi o trase către el. O ridică apăsînd-o pe șoldurile lui.

Johanna se strînse instinctiv la pieptul lui și el gemu de plăcere.

Se lăsară să cadă pe pat și Gabriel se rostogoli deasupra ei.

Se sprijini pe brațe ca să n-o strivească, apoi se aplecă să-i ferece buzele într-un sărut lung, amețitor. Limba lui se juca și o mîngîia pe a ei și, cînd în cele din urmă, buzele lui coborîră de-a lungul gîtului ei mătăsos, o simți tremurînd de plăcere.

Johanna nu terminase însă cu întrebările. Știa că întotdeauna își făcea griji, dar de data asta voia să se lămurească.

— Gabriel, chiar vrei să mă săruți... acolo ?

— Oh, da, îi șopti el la ureche.

Îi simțea respirația dulce și caldă pe piele și tot trupul ei tremura de plăcere.

— Atunci și eu... știi... o să te sărut... acolo.

Gabriel se opri brusc și Johanna începu din nou să se îngrijoreze. Apoi simți că își ridică încet capul s-o privească.

— Nu trebuie să faci nimic, îi zise.

— Dar ai vrea să fac ?

— Da.

Rostise ultimul cuvînt foarte apăsat și, Dumnezeule, cît de atrăgător i se părea.

Johanna simți că îl satisfăcuse deja. Îl mîngîie pe față și el își rezemă obrazul de palma ei. Îi plăcea atît de mult cînd soția lui îl atingea ! Avea nevoie de atingerile ei și Johanna își dădu seama că și ea dorea la fel de mult mîngîierile lui. Suspină și îi încolăci gîtul cu brațele, încercînd să-l atragă către ea pentru a o săruta din nou. Dar el se împotrivi.

— Johanna, nu trebuie să...

Ea îi zîmbi.

— O să-ți placă.

Gabriel își lăsă capul pe umărul ei, mușcîndu-i ușor sfîrcul urechii.

— Știu că o să-mi placă, îi zise, dar nu știu dacă ție o să-ți placă să...

Acum el era cel care nu izbutea să-și găsească cuvintele și era numai vina ei.

Johanna coborî mîna pe sexul lui și începu să-l mîngîie ușor. Gabriel tremura din tot trupul și nu-și mai putea aduna gîndurile. Își făcea griji că nu-i va plăcea cînd îl va atinge cu limba. Johanna era destul de stînjenită, dar în scurt timp își înfrînse timiditatea și deveni foarte înflăcărată.

Îl înnebunea. Gabriel simți cum inima încetează să-i mai bată, cînd Johanna îi luă sexul în gură. Acum era pe de-a întregul nestăpînită, lipsită complet de rezerve. Îl mîngîia cu gura, cu limba și, Dumnezeule, îl făcea și pe el la fel de nestăvilit și dornic s-o satisfacă.

Nu mai putea rezista plăcerii chinuitoare și începu să ejaculeze. Însă îndată ce trupul lui vlăguit își reveni din orgasm, îndată ce reuși să-și adune gîndurile, nu-și mai dori decît s-o facă și pe ea să simtă aceeași plăcere.

Gemetele ei deveniră curînd țipete iar intensitatea orgasmului o făcea să uite să mai respire. Îi strigă să pună capăt acelei dulci agonii, dar în același timp se lipea de el cerîndu-i cu trupul să nu se oprească.

Mîngîind-o cu limba, Gabriel deveni în scurt timp nestăvilit și începu să tremure din tot trupul, simțind nevoia disperată de a se împlînta în ea. O culcă, acoperind-o cu trupul lui și îngenunche între coapsele ei. Îi cuprinse fesele în palme și o ridică, împingîndu-se adînc în ea în același

timp. Se simți de parcă ar fi murit și s-ar fi ridicat la Ceruri. Dumnezeule, era atît de încordată și de dulce ! I se dădea cu totul și Gabriel știa că nu se va putea sătura niciodată.

Patul scîrțîia sub trupurile lor care se mișcau frenetic. Gîfîiau amîndoi și Johanna scoase un țipăt asurzitor cînd își găsi din nou satisfacția.

Gabriel era și el pe deplin satisfăcut. Se prăbuși gemînd peste ea. Îi simțea inima bătînd să-i spargă pieptul și era fericît că o făcuse să uite complet de sine. Îi făcuse și ea același lucru și se încruntă dîndu-și seama că-i devenise imposibil acum să se mai distanțeze de ea. Nu putea să facă dragoste cu ea și apoi să se întoarcă pur și simplu la treburile lui și să și-o scoată din minte. Johanna devenise pentru el mai mult decît o femeie cu care să se culce noaptea.

Era soția lui dar, fir' ar să fie, era mai mult decît atît. Era iubirea vieții lui.

— La dracu' !

Își ridică imediat capul s-o privească. Dormea adînc și Gabriel răsuflă ușurat, căci nu trebuia să-i explice de ce înjurase sau de ce avea privirea aceea uluită. Nu se putea hotărî să plece. I se părea atît de frumoasă și, totuși, știa că nu înfățișarea ei îl făcuse să-și piardă mințile și să se îndrăgostească nebunește de ea. Nu, era sufletul ei, inima ei care-l făcea să uite de îndatoririle lui. Frumusețea trupului se stinge cu vremea, dar frumusețea sufletului Johannei îi părea tot mai sclipitoare pe zi ce trecea.

Îl orbise, îl înrobise și era prea tîrziu pentru a se mai apăra de ea. Nu-i mai rămînea decît un singur lucru de făcut. Johanna va trebui să se îndrăgostească și ea de el. Să-l ia dracu' dacă se va lăsa să fie atît de vulnerabil fără a dobîndi la fel de mult.

Se simți mai bine, căci i se părea un plan bun. Nu prea știa cum o va face să se îndrăgostească de el, dar era un om inteligent. Va găsi el ceva.

Se aplecă s-o sărute pe frunte, apoi se dădu jos din pat. O epuizase, se gîndi el, întinzînd mîna să-și ia pledul. Zîmbi dîndu-și seama de asta, apoi se surprinse căscînd și înțelese că și ea îl vlăguise.

O privi din nou în vreme ce se îmbrăca, apoi se duse s-o învelească. Și, fir-ar al naibii, simți că trebuie s-o sărute din nou înainte de a pleca. Era el însuși uluit de propria lui purtare rușinoasă. Dragostea este o treabă încurcată. Poate, cu timpul, îi va dezlega ițele.

Dădu să trîntească ușa, dar se opri la timp și o închise cît putu de încet.

La dracu', devenea prea grijuliu. Își scutură cu putere capul pentru a-și reveni. Se întrebă ce altă surpriză îl mai aștepta acum, cînd recunoscuse față de el însuși că-și iubea într-adevăr soția.

Viitorul îl îngrijora. Dacă mai devenea și un soț îndatoritor, jură că va trebui neapărat să ucidă pe cineva.

Da, dragostea este o treabă încurcată.

Johanna dormi toată noaptea și, cînd se trezi, Gabriel plecase deja din cameră. Îi părea bine că e singură, căci se simțea foarte rău. De fiecare dată cînd respira îi venea să vomite. Încercă de două ori să se dea jos din pat, dar o apucară amețeala și durerile de stomac.

Reuși să ajungă la lavoar și își puse o batistă udă pe frunte, dar asta n-o ajută deloc. În cele din urmă, renunță să se mai împotrivească și îngenunche lîngă plosca pe care o avea în cameră, forțîndu-se să vomite pînă ce crezu că va leșina din nou.

Era sigură că va muri; dar după ce termină, se simți surprinzător de bine din nou. Indiferent de ce boală suferea, se sfîrșise repede sau avea simptome ciudate. Însă nu se putea îngriji, pînă ce nu afla despre ce boală era vorba.

De obicei nu-și lua măsuri de precauție prea mari, dar acum nu se putea stăpîni să nu se îngrijoreze. Crezuse că leșinul ei din seara trecută se datorase faptului că nu mîncase nimic toată ziua și mirosului greu al mîncării. Dar aproape că leșinase din nou în dimineața aceea și singurul miros din camera ei era parfumul văii ce pătrundea prin fereastra deschisă.

Încercă să nu se mai gîndească la boala ei. Lipsise de la slujba de dimineață și știa că va trebui să-l ia deoparte pe părinte și să-i explice că nu se simțise prea bine.

Culoarea îi revenise din nou în obraji pînă cînd termină cu îmbrăcatul. Își împleti părul, deretică puțin prin cameră, apoi se duse să vadă ce face Clare MacKay.

Hilda îi deschise ușa și Johanna zîmbi cînd o văzu pe Clare stînd în capul oaselor în pat. Fața îi era încă îngrozitor de umflată și de vînătă, dar privirea i se limpezise și Johanna se liniști văzînd că lovitura pe care o primise în tîmplă nu fusese prea gravă.

— Cum te simți azi, Clare ? o întrebă.

— Mai bine, mulțumesc, răspunse femeia cu o voce slabă.

— N-a mîncat nimic din ce i-am adus, îi strecură Hilda. Zice că o doare rău gîtul. Mă duc la bucătărie să-i aduc un sirop.

Johanna dădu aprobator din cap, privind-o în continuare pe Clare.

— Trebuie să mănînci ca să-ți recapeți puterile.

Clare ridică din umeri fără a-i răspunde. Johanna închise ușa în urma Hildei și se duse să se așeze pe marginea patului bolnavei.

— Doar vrei să te faci bine, nu ?

Clare o privi cîteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Cred că va trebui să mă fac bine, șopti ea.

Apoi încercă să schimbe subiectul.

— Mulțumesc pentru tot, Lady Johanna. N-am avut cînd să-mi exprim recunoștința pînă acum.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, protestă Johanna. De ce erai așa de tristă cînd mi-ai spus că trebuie să te însănătoșești ?

Femeia nu-i răspunse, dar era limpede cît e de tulburată după modul în care strîngea pătura în mîini.

— Tata va veni aici ?

— Nu știu, zise Johanna mîngîind-o pe mînă. Ți-ar pare bine să-l vezi, dacă vine aici ?

— Da, firește, se grăbi Clare s-o asigure.

Dar nu părea prea sinceră. Johanna era hotărîtă să afle adevărul, dar nu voia s-o silească să-i răspundă la întrebare. Va avea răbdare cu ea și-i va arăta că o înțelege. În cele din urmă, Clare îi va mărturisi ce o îngrijora atît de tare.

Se hotărî să încerce s-o liniștească.

— N-ai de ce să-ți fie teamă. Ești în siguranță aici și nimeni n-o să-ți mai facă vreun rău. După ce o să nașți și-ți vei recăpăta puterile, eu și soțul meu te vom ajuta să hotărăști ce e de făcut. Poți rămîne la noi cît dorești, ai cuvîntul meu pentru asta.

Ochii lui Clare se umplură de lacrimi.

— Sînt obosită acum și aș dori să mă odihnesc.

Johanna se ridică imediat. O înveli cu grijă și-i puse mîna pe frunte să se asigure că n-are febră, apoi se duse să vadă dacă mai rămăsese apă în ulcior.

Clare părea că adormise din nou, cînd Johanna ieși din cameră. Hilda revenise s-o vegheze.

Mai tîrziu, în dimineața aceea, Johanna încercă să vorbească din nou cu Clare, dar de îndată ce începu să-i pună întrebări, Clare îi spuse că e obosită și adormi din nou.

După-amiază, Megan îi luă locul Hildei, pentru ca bucătăreasa să poată supraveghea pregătirile pentru cină.

Johanna se gîndi să-i pună din nou cîteva întrebări lui Clare, dar tocmai atunci soțul ei intră în sală cu Alex de mînă și ea uită imediat ce voise să facă.

Tocmai terminase să-i scoată firele lui Calum și se chinuia să-l facă s-o asculte cu atenție, în vreme ce-l sfătuia cum să-și îngrijească rana. Soldatul se purta ca un copil neastîmpărat, dornic să iasă cît mai repede afară.

— Nu te las să pleci pînă ce nu-mi promiți că te ungi cu alifia asta de două ori pe zi, dimineața și seara, vreme de o săptămînă, Calum.

— Vă promit, zise el sărind în picioare și grăbindu-se să iasă din încăpere, uitînd alifia pe masă.

— Am venit ! strigă Alex, întinzîndu-și larg brațele într-un gest dramatic care-l făcu pe tatăl lui să zîmbească. Băiatul ăsta n-avea complexe față de propria lui valoare. Desigur,

Gabriel îi spusese de cîteva ori pe drum cît de nerăbdătoare era Johanna să-l vadă.

Reacția soției lui îl amuză la fel de tare. Johanna scoase un strigăt de surpriză, își ridică fustele și alergă să-l întîmpine pe Alex.

Băiețelul se aruncă în brațele ei și ea îl sărută fericită. Abia dacă-i ajungea pînă la mijloc. Era un băiat adorabil, iar ei îi părea atît de bine să-l aibă acasă, încît ochii i se umpluseră de lacrimi.

Gabriel îi lăsă în sală și urcă în camera lui Clare MacKay, pentru a încerca să-i vorbească. Era hotărît să afle numele soldatului care o necinstise, dar voia să-i dea și vestea că tatăl ei avea să sosească a doua zi pentru a o lua acasă, firește în cazul în care ea se simțea destul de bine pentru a călători.

Se întoarse însă după cîteva minute. Clare era încă prea slăbită pentru a-i răspunde la întrebări. Părea atît de obosită, încît adormi imediat ce îi explică motivul pentru care urcase la ea.

Johanna și Alex îl așteptau în capul scărilor.

— S-a întîmplat ceva ? îl întrebă ea, cînd îi văzu chipul încruntat.

— Femeia asta adoarme de fiecare dată cînd încerc să vorbesc cu ea. Cît crezi că va mai dura pînă să se înzdrăvenească suficient pentru a-mi răspunde la întrebări ?

— Nu știu, Gabriel. Ai văzut cum arăta cînd au adus-o aici. Va dura mult pînă să-și revină. Trebuie să ai răbdare cu ea. E un miracol că mai e încă în viață.

— Da, așa e Johanna. Tatăl ei vine mîine s-o ia acasă.

Johanna clătină din cap nemulțumită de veste.

— Clare nu poate încă să călătorească. Tatăl ei va trebui să înțeleagă situația.

Gabriel nu voia s-o contrazică. Fericirea pe care i-o citise pe chip cînd îl îmbrățișase pe Alex îi umpluse sufletul de bucurie și nu voia să strice frumusețea zilei discutînd probleme importante. Seara se va lăsa curînd și vor avea timp să discute atunci ce se va întîmpla cu Clare.

— De ce nu ieși puțin cu Alex, nevastă ? E prea frumos afară ca să stai în casă.

Își privi fiul. Alex o ținea de mînă pe Johanna, uitîndu-se cu uimire la ea. Își dădu deodată seama că băiețelul avea nevoie disperată de o mamă și înțelese că și Johanna avea la fel de mare nevoie de Alex.

— Da, e o zi frumoasă, zise ea.

Gabriel avea o privire plină de tandrețe și părea lipsit de rețineri. Pentru ea era evident cît de mult își iubea fiul. Doamne, ce sentimentală devenise astăzi ! Abia se stăpîni să nu izbucnească în lacrimi și se întoarse cu spatele pentru ca soțul ei să nu vadă cit e de tulburată, căci știa că nu ar înțelege. Bărbații își închipuie că femeile plîng numai cînd sînt nefericite sau le doare ceva, dar lacrimile ei din clipa aceea se datorau pur și simplu sentimentului de fericire și mulțumire pe care-l simțea. Dumnezeu o binecuvîntase. Era stearpă, dar acum avea un fiu pe care să-l iubească. Da, îl va iubi pe Alex, căci îi era de-a dreptul imposibil să nu-și deschidă inima unui copil nevinovat ca el.

— Mergem să vedem caii, mamă ?

Johanna izbucni în lacrimi. Gabriel și Alex o priveau amîndoi înspăimînați.

— Johanna, ce s-a întîmplat ? aproape că strigă îngrijorat soțul ei.

— Nu-i nevoie să vedem caii, dacă nu vrei, strigă și Alex, crezînd că asta era cauza tulburării ei.

Johanna încercă să se liniștească. Își șterse ochii cu marginea pledului înainte de a le răspunde :

— Nu s-a întîmplat nimic, îi zise soțului ei. Alex mi-a spus „mamă". M-a luat pe nepregătite și se pare că astăzi sînt foarte sentimentală.

— Tata mi-a spus că trebuie să-ți spun mamă, zise Alex. Zicea că o să-ți placă.

Micuțul o privea încruntat și vădit neliniștit. Johanna se grăbi să-l liniștească :

— Tatăl tău are dreptate. Trebuie să-mi spui mamă.

— Atunci de ce plîngi ca un copil ? o întrebă din nou Alex.

Johanna zîmbi.

— Pentru că mă faci fericită, îi răspunse. Alex, e o zi prea frumoasă ca să rămînem în casă. Hai să mergem să vedem caii !

Dădu să plece, dar Gabriel o prinse de mînă.

— Mai întîi trebuie să-mi mulțumești că ți-am adus fiul acasă.

Johanna înțelese că voia să audă o vorbă de laudă.

— Îți voi mulțumi mai tîrziu, my lord, cînd voi fi pregătită pentru asta.

Se ridică pe vîrfuri și-l sărută. Îl auzi pe Alex chicotind și izbucni în rîs. Gabriel zîmbi și el, apoi îi urmări cu privirea pînă cînd amîndoi dispărură în spatele dealului.

— De ce zîmbești, laird ? îl întrebă părintele MacKechnie, care tocmai urcase scările, oprindu-se lîngă el.

— Îmi priveam familia, îi răspunse Gabriel.

Preotul dădu din cap.

— Da, da, ai o famile foarte frumoasă. Dumnezeu v-a binecuvîntat pe toți trei.

Gabriel nu era un om prea credincios, dar trebui să recunoască faptul că părintele avea dreptate. Pe vremea cînd era încă foarte tînăr și lipsit de experiență, se rugase să aibă o familie. Acum îi avea pe Alex și pe Johanna și, ce-i drept, trebuia să mulțumească Cerului pentru ei. Răspunsese rugăciunii lui în cele din urmă.

Auzi rîsul Johannei din curte și zîmbi instinctiv. Să-l ia naiba dacă nu-i plăcea să audă cum se bucura.

Johanna nici nu știa că soțul ei o aude. Alex era atît de fericit că ieșiseră afară, încît nu putea merge la pas cu ea. Alergînd foarte repede, călcîiele îi atingeau fundulețul și Johanna abia se mai putea ține după el.

Petrecură întreaga după-amiază împreună. Mai întîi trecură să vadă caii, apoi o luară în jos spre pajiște pentru a-i face o vizită lui Auggie.

Bătrînul tocmai se întorsese de pe vîrful dealului și părea prost dispus.

— De ce ești așa încruntat, Auggie ? strigă Johanna.

Alex îi văzu privirea și se ascunse imediat după fusta Johannei.

— Nu-i nimic, Alex, îi șopti ea. Lui Auggie îi place să bombăne, dar are o inimă tare bună.

— Ca tata ?

Johanna zîmbi.

— Da, îi răspunse, gîndindu-se ce băiat deștept era și ce iute înțelegea totul.

Auggie așteptă pînă cînd cei doi ajunseră în dreptul lui înainte de a le răspunde.

— Cred că o să renunț la jocul ăsta, zise clătinînd din cap cu un aer grav. Nu poți să lovești pietrele puțin mai tare, că se și sparg în aer. Atunci ce rost mai are ? Cine se ascunde în spatele tău, Johanna, și mă privește cu ochii ăia mari, albaștri ?

— E Alex, fiul lui Gabriel. Ți-l mai aduci aminte ?

— Firește că mi-l aduc aminte. Dar acum sînt întors pe dos, Johanna. Nu sînt omul potrivit să-ți țină tovărășie azi. Du-te și lasă-mă cu supărarea mea.

Johanna se stăpîni să nu rîdă.

— Ai timp să-i arăți lui Alex cum să lovească pietrele ?

— Nu, n-am timp deloc, bodogăni Auggie în vreme ce-i făcea semn lui Alex să vină lîngă el. Ăsta nu e joc de copii. Cîți ani ai, băiete ?

Alex strîngea cu putere mîna Johannei și nu voia cu nici un chip să plece de lîngă ea. Johanna trebui să-l ducă lîngă Auggie.

— Nu știe cîți ani are. Eu cred că vreo patru, cinci.

Auggie își scărpină bărbia, căzînd pe gînduri.

— Deschide gura băiete și lasă-mă să-ți văd dinții. Îți spun eu imediat cîți ani are.

Johanna izbucni în rîs.

— Dar nu e cal !

— Cînd e vorba de dinți, lucrurile stau la fel, cel puțin cu cei tineri.

Alex își ridică încet capul și deschise gura.

— Văd că-ți îngrijești bine dinții, dădu Auggie aprobator din cap.

— Tata mi-a arătat cum să-i frec cu frunze de alun și să mi-i șterg cu o cîrpă de lînă, îi răspunse Alex. Dar cîteodată mai uit.

Auggie îl întoarse cu fața la soare și se aplecă să-i examineze dinții.

— Are aproape cinci ani, cred. Nu poate fi mai mare. Are dinți de lapte, dar nu se clatină încă nici unul, îi explică el după ce încercă să miște dinții din față ai copilului. Prea mărunți pentru șase ani și prea mari pentru trei. Da, merge pe cinci ani, pariez pe jocul meu că așa e.

Îi dădu în sfîrșit voie lui Alex să-și închidă gura.

— Am cinci ani ? întrebă băiețelul întorcîndu-se către Johanna.

— Aproape, îi răspunse ea. Va trebui să-ți alegem o zi de naștere și s-o sărbătorim. Atunci o să spunem că ai împlinit într-adevăr cinci ani.

Alex își înfrînsese teama de bătrîn și acum se ruga de el să-l lase să participe la jocul lui. Auggie petrecu aproape două ore dîndu-i sfaturi băiatului, dar Alex care nu înțelegea ce înseamnă „concentrare“ continua să vorbească tot timpul. Auggie se dovedi foarte răbdător, dar îi arunca din cînd în cînd cîte o privire Johannei.

Alex nu părea deloc să țină minte că trebuia să tacă atunci cînd Auggie se pregătea să lovească piatra.

Johanna se așezase deoparte să-i urmărească. Asculta istorisirile din trecut pe care le povestea Auggie și observă curînd că Alex începuse să-l privească cu teamă și uimire pe soldat, rugîndu-l să-i mai povestească ceva.

Soarele începuse să apună și Alex căsca din ce în ce mai des, cînd Johanna se hotărî să pună capăt jocului lor. Se ridică, își netezi cutele pledului și dădu să-i mulțumească lui Auggie.

Nu-și mai amintea ce a urmat. Cînd deschise ochii, îi văzu pe amîndoi aplecați deasupra ei. Alex plîngea, iar Auggie îi lovea ușor obrajii, încercînd să-l liniștească și pe băiețel în același timp. Nu-i trebui mult să înțeleagă ce se petrecuse.

— Doamne, iar am leșinat, nu-i așa ?

— Cum adică iar ? o întrebă Auggie încruntat, ajutînd-o să se ridice în capul oaselor.

Alex i se așeză imediat în poală, lipindu-se la pieptul ei. Johanna își dădu seama că băiatul avea nevoie de puțină mîngîiere și se grăbi să-l îmbrățișeze.

— Mă simt bine acum, Alex.

— Ai mai leșinat și înainte ? insistă Auggie.

Johanna dădu din cap și simți că o cuprinde din nou amețeala.

— Gabriel m-a prins. S-a întîmplat atît de repede, încît nici nu mi-am dat seama.

— Cred și eu că s-a întîmplat repede, o aprobă Auggie. Se așezase cu picioarele încrucișate lîngă Johanna, continuînd s-o sprijine cu brațele. De unde stăteai așa în picioare, deodată ai căzut ca moartă.

Auggie voia să-i explice că se întîmplase mai mult din cauza copilului. Încerca să-și ascundă cum putea mai bine îngrijorarea.

— Nu înțeleg ce e cu mine, șopti ea.

— Mai bine te-ai duce să vorbești cu Glynis, o sfătui Auggie. Știe ea niște leacuri.

— A vrut să vadă și rana lui Calum, așa că bănuiesc că se pricepe, zise Johanna. Da, o să mă duc la ea mîine.

— Nu, se împotrivi Auggie, ai să te duci acum. Îl duc eu pe Alex acasă.

După privirea lui încăpățînată, Johanna înțelese că n-avea rost să se certe cu el.

— Bine, zise. Apoi se întoarse către fiul ei. Alex, să nu-i spui tatălui tău că am leșinat. Nu e cazul să-l facem să se îngrijoreze, nu ?

— Rușine să-ți fie că-i spui băiatului să nu...

— Auggie, mă gîndesc doar la Gabriel, se împotrivi Johanna. Nu vreau să se îngrijoreze.

Auggie dădu din cap aprobator, dar intenționa desigur să-i spună laird-ului ce se întîmplase. Și cînd stăpîna lui își va reveni, îi va aminti că el nu-i promisese să nu spună nimic.

O însoțiră amîndoi pînă la ușa lui Glynis. Apoi o lăsară acolo, după ce Auggie bătu la ușă și femeia răspunse.

— Lady Johanna are să-ți spună ceva, îi zise Auggie lui Glynis. Vino băiete, e timpul să mănînci ceva.

— Am greșit cu ceva, doamnă ?

Johanna clătină din cap. Îi făcu semn s-o însoțească pînă la marginea drumului, căci nu voia ca soțul ei să audă ce vorbeau.

— Ia loc, Glynis, îi zise. O prietenă de-a mea este bolnavă și aș vrea să-ți cer un sfat.

Glynis răsuflă ușurată. Se așeză pe o piatră, își împreună mîinile în poală și așteptă ca Johanna să continue.

— Femeia asta a leșinat de două ori fără vreun motiv, zise Johanna stînd în fața ei și așteptînd să vadă ce-i va răspunde.

Dar Glynis se mulțumi numai să dea din cap. Johanna nu știa cum să interpreteze reacția ei.

— O să moară ? o întrebă frîngîndu-și mîinile și încercînd să-și ascundă neliniștea.

— S-ar putea, îi răspunse Glynis. Dar am nevoie de mai multe amănunte înainte de a vă spune ce e de făcut, my lady. Prietena dumneavoastră e tînără sau bătrînă ?

— Tînără.

— E măritată ?

— Da.

Glynis dădu din cap.

— Are și alte simptome pe care mi le puteți spune ?

— M-am... ah, adică ea... s-a simțit foarte rău cînd s-a trezit și chiar a vărsat. A avut grețuri aproape toată dimineața. Și totuși, cînd n-are asemenea stări se simte foarte bine.

— Va trebui să vă pun cîteva întrebări mai personale înainte de a vă spune părerea mea, my lady.

— Îți voi răspunde dacă știu.

— Prietenei dumneavoastră i-a venit ciclul luna asta ?

Johanna clătină din cap.

— Nu, și nici luna trecută nu i-a venit. Dar nu e ceva neobișnuit, căci nu e o femeie prea voinică.

Glynis se stăpîni să nu zîmbească.

— Știți cumva dacă o dor sînii ?

Johanna dădu să controleze înainte de a-i răspunde, dar se stăpîni la timp.

— Poate, puțin.

— E căsătorită de curînd ?

Își zise că asta era o întrebare cam ciudată, dar dădu totuși aprobator din cap.

— Crezi că simptomele astea ciudate se datorează faptului că e căsătorită de curînd ? Nu, nu cred, Glynis, sincer să-ți spun, căci femeia a mai fost căsătorită o dată.

— Și a avut copii cu primul...

— E stearpă, o întrerupse Johanna.

— Poate a fost stearpă cu primul bărbat.

Nu înțelegea ce voia să spună femeia asta. Dar Glynis îi distrase atenția cu altă întrebare.

— Sînteți... vreau să spun prietena dumneavoastră doarme mai mult decît de obicei ?

— Da, strigă Johanna uimită de întrebările inteligente puse de Glynis. Ai mai auzit de boala asta ?

— Da, recunosc că am mai auzit de ea.

— Și va muri ?

— Nu, doamnă, nu va muri.

— Și atunci, ce ar trebui să facă ?

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi și Glynis se grăbi s-o liniștească.

— Ar trebui să-i spună soțului ei că-i poartă copilul în pîntece.

CAPITOLUL XV

Noroc că Glynis era o femeie voinică și iute, căci o prinse pe stăpîna ei înainte ca aceasta să cadă și să se lovească de piatră.

Minunata veste o făcu pe lady Johanna să leșine ; cînd se trezi, era culcată în patul lui Glynis.

— Sînt stearpă ! strigă ea.

Glynis o mîngîie pe mînă.

— Ați fost stearpă cu primul bărbat, dar nu și cu laird-ul nostru. Aveți toate simptomele, my lady. Sînteți într-adevăr însărcinată.

Johanna clătină din cap. Nu putea accepta așa ceva.

— Doar femeile sînt sterpe, nu și bărbații.

— Da, așa spun ei, rîse Glynis. Doamnă, noi două ne-am sfădit puțin la început, dar acum îmi place să cred că ne înțelegem bine. Eu vă socotesc o prietenă, în special în zilele în care purtați pledul Maclaurin, adăugă ea zîmbind răutăcios.

— Și mie îmi place să te am ca prietenă, Glynis, îi răspunse Johanna întrebîndu-se de ce oare îi vorbea despre asta.

Glynis nu întîrzie să-i explice motivul.

— Prietenii își destăinuiesc unii altora secretele. Așa că aș vrea să vă întreb dacă primul dumneavoastră soț se ducea și la alte femei. Nu încerc să vă umilesc, doamnă, dar vreau numai să-mi dau seama de unele lucruri.

— Da, aducea și alte femei în casă, îi răspunse Johanna ridicîndu-se în capul oaselor. Și nu puține. Părea hotărît să se culce cu cît mai multe posibil și-i plăcea să le fluture prin fața mea. Dar mie nu-mi păsa, se grăbi să adauge, cînd văzu

expresia de compătimire de pe chipul lui Glynis. Nu-l puteam suferi pe primul meu soț. Era un ticălos.

— Eu voiam însă să vă întreb dacă știți de vreun copil nelegitim ce ar fi rezultat de pe urma vreuneia din aceste legături.

— Nu, soțul meu n-a avut nici un copil nelegitim. Spunea că femeile foloseau un fel de amestec de ierburi care le proteja să nu rămînă însărcinate. Credea că și eu folosesc așa ceva și se înfuria în fiecare lună pentru că era sigur că voiam să-i zădărnicesc încercările de a avea un copil.

— Da, există asemenea amestecuri de ierburi. Sînteți cu siguranță însărcinată acum, doamnă, așa că e limpede că nu sînteți stearpă. N-am să spun nimănui vestea aceasta minunată, căci dumneavoastră trebuie să alegeți momentul cînd îi veți da știrea laird-ului. Sînt sigură că va fi foarte fericit.

Johanna părăsi curînd casa și Glynis o conduse pînă aproape de castel.

— Soțul meu nu-mi va da voie să lucrez pe cîmp.

— Nu, desigur că nu. Sînteți stăpîna noastră și nu trebuie să faceți munci de rînd.

— Dar îmi dă voie să cos. Stau în fiecare seară în fața focului și brodez. Știu să cos niște flori minunate pe... diferite lucruri.

— Ce vreți să spuneți, doamnă ? Fiți puțin mai limpede.

— Am văzut că porți niște bluze galbene pe sub pled și mă întrebam dacă nu ți-ar plăcea să-ți brodez gulerele.

Glynis o privi uluită.

— Dar de ce să...

— Tu lucrezi toată ziua la cîmp, Glynis. Vreau să fac ceva pentru a-ți arăta recunoștința mea. Dacă îmi aduci bluza, o să încep chiar din seara asta să lucrez la ea.

Era prea stînjenită pentru a mai aștepta un răspuns. Nu înțelegea de ce devenise dintr-o dată atît de timidă și nesigură pe ea. Îi făcu cu mîna lui Glynis și o luă la fugă înspre curtea castelului.

Cînd ajunse în dreptul dealului își încetini mersul. Pînă acasă umblă ametită.

Auggie o prinse din urmă, cînd ea ajunsese cam pe la mijlocul curții.

— Voi veni la cină diseară, începu el. Și să știi că am de gînd să-i spun soțului tău că... Se opri însă văzînd zîmbetul de pe chipul Johannei. De ce rîzi de parcă tocmai ai fi găsit o găleată cu aur ?

Johanna clătină din cap :

— O să-ți spun diseară, îi promise. Astăzi e o zi mare, Auggie, chiar dacă vremea e neobișnuit de rece.

— Ei, fetițo, ar fi mai bine să afli și tu cîte ceva despre vremea de pe aici.

Voia să-i spună că vremea era de fapt neobișnuit de caldă pentru perioada aceea de început de toamnă. Aflase de la Keith că stăpîna credea că în Highlands este cald tot timpul anului și nu voia să-i lase pe soldați să rîdă de naivitatea ei. Însă Johanna trecu absentă pe lîngă el, înainte ca bătrînul să aibă timp să-i explice cum stăteau lucrurile cu vremea în Highlands. Se hotărî să mai aștepte puțin pentru a-i spune adevărul.

Johanna stătu cu Alex la masă, pînă cînd băiețelul termină de mîncat, căci era prea mic pentru a aștepta să mănînce toți odată. După ce termină, îl trimise în bucătărie să se spele, iar ea se duse lîngă foc. Dumfries intră alergînd. Johanna îl mîngîie, apoi se așeză să coasă, în vreme ce cîinele se trînti cu un zgomot surd alături de scaun și își puse capul pe pantofii ei.

Alex se întoarse foarte repede. Mai era încă murdar de mîncare pe față și Johanna îl șterse bine cu o cîrpă udă. Băiețelul voia să stea cu ea pe scaun și Johanna se grăbi să-i facă loc.

— Ți-ar place să rămîi aici cu tatăl tău și cu mine sau vrei să te întorci la rudele tale, Alex ?

— Vreau să rămîn aici, îi răspunse Alex căscînd zgomotos și rezemîndu-se de ea.

— Și eu vreau să rămîi, îi șopti Johanna.

— Tata mi-a spus că ți-a fost dor de mine.

— Da, așa e, mi-a fost dor de tine.

— Și ai plîns ca un copil cînd ți-a fost dor de mine ? o întrebă Alex, umflîndu-și pieptul plin de importanță.

Johanna zîmbi.

— Ah, desigur, minți ea. Ți-ar plăcea să-ți spun o poveste înainte să te duci la culcare ?

Alex dădu din cap.

— De la cine știi povestea ? De la Auggie ?

— Nu. Mama îmi spunea povești cînd eram mică ; apoi, cînd am crescut, am învățat să citesc și...

— De ce ?

— De ce, ce ?

— De ce ai învățat să citești ?

Johanna se opri să-l privească pe Alex, care se uita atent la ea și nu observă cînd soțul ei intră. Gabriel se opri pe ultima treaptă a scărilor, privindu-i pe amîndoi și așteptînd ca unul din ei să-și dea seama de prezența lui.

— Am învățat pentru că mi-a fost interzis. Mi s-a spus că sînt prea neștiutoare ca să pot fi în stare să citesc și chiar am crezut prostia asta un timp. Apoi, mi-am recăpătat curajul și mi-am spus că sînt la fel de deșteaptă ca oricine altcineva. Atunci am învățat să citesc, Alex, și cînd ai să fii puțin mai mare am să te învăț și pe tine.

Alex îi mîngîia pledul ascultînd-o atent ; apoi căscă s-o înghită aproape și Johanna îl învăță să pună mîna la gură. Începu să-i spună povestea ei preferată din copilărie.

Alex adormi aproape imediat și capul îi căzu pe pieptul ei. Johanna era atît de fericită să-l țină pe micuț în brațe, încît închise și ea ochii pentru a spune o rugăciune de mulțumire. Dar adormi aproape la fel de repede ca Alex.

Gabriel nu știa pe cine să ducă sus în pat mai întîi, dar Calum îi veni în ajutor luîndu-l pe Alex în brațe.

— Unde să-l pun să doarmă ? îl întrebă în șoaptă pentru ca micuțul să nu se trezească.

Gabriel nu știa ce să-i răspundă. În celaltă cameră dormea Clare și nu-l putea duce acolo. Dar nici cu soldații nu voia să-l lase să doarmă. Băiețelul era prea mic și trebuia să fie aproape de tatăl și mama lui, în caz că s-ar speria de ceva noaptea.

— Du-l în patul meu, îi zise soldatului. O să văd eu după aceea unde o să-l pun să doarmă.

Așteptă pînă ce Calum ieși cu Alex, înainte de a se întoarce către soția lui. Se așeză pe vine lîngă sacunul ei și începu s-o mîngîie.

— Gabriel, rosti ea deschizîndu-și ochii. Îi spusese numele cu atîta uimire în glas, încît sunase aproape ca o mîngîiere.

— Mă visai cumva ?

Voise s-o tachineze puțin, dar vocea îi era răgușită de emoție. La naiba, cît de mult o iubea ! Se încruntă încercind să-și adune gîndurile. O dorea, dar știa că va trebui să mai aștepte.

— Ar trebui să te duci sus, nevastă. E clar că ești obosită, bodogăni el. Muncești prea mult și ți-am spus de nu știu cîte ori că trebuie să te odihnești, dar tu-mi nesocotești...

Johanna începu să-l mîngîie pe obraz și bineînțeles că el nu se mai putu gîndi la nimic. Își zise că soția lui o făcea probabil intenționat.

— Nu fac cine știe ce. Și nu dormeam, ațipisem doar, gîndindu-mă la ceva minunat. Tot nu-mi vine să cred, Gabriel. Nu pare să fie posibil și cînd îți voi spune vestea minunată...

Se opri imediat uitîndu-se în jurul ei pentru a se asigura că erau singuri ; nu voia să audă și altcineva ce-i va spune.

Keith împreună cu alți trei soldați Maclaurin intrară țanțoși exact în momentul în care Johanna observă că Alex nu mai era lîngă ea.

— Vezi că dormeai ? îi spuse Gabriel. Nici n-ai simțit cînd Calum l-a dus pe fiul meu sus.

— E fiul nostru, îl corectă ea.

Lui îi plăcu să audă asta. Johanna devenea posesivă și își zise că ăsta era un semn bun. Cu timpul spera să devină posesivă și cu el.

— Da, e fiul nostru, aprobă el. Acum spune-mi vestea.

— Va trebui să mai aștepți puțin.

— Spune-mi acum.

— Nu.

O privi uluit ; se ridică și o ridică și pe ea în picioare.

— Îndrăznești să mă înfrunți ?

Johanna zîmbi.

— Acum îndrăznesc orice datorită ție.

Gabriel nu înțelegea ce voia să spună soția lui, dar își zise că-i va cere o explicație mai tîrziu. Acum era hotărît s-o facă să-i spună vestea.

— Vreau să știu ce te îngrijorează și-mi vei spune acum, îi porunci el.

Îi vorbea din nou arogant. Dumnezeule mare, începuse să-i placă și ei să-l audă vorbind așa.

— Nu mă îngrijorează nimic. Îți voi spune vestea cînd voi fi pregătită, my lord. Nici o clipă mai înainte. Și nu mă poți sili.

— Ai de gînd să-i spui laird-ului ce s-a întîmplat azi pe pajiște ? o întrebă Auggie din prag.

Johanna se întoarse către el. Bătrînul coborî scările și se îndreptă către ei. Dumfries începu să mîrîie amenințător, dar Auggie îl făcu să înceteze cu un mîrîit asemănător.

— Da, îi răspunse Johanna. Îi voi spune după cină.

— Dacă nu-i spui tu, să știi că am să-i spun eu mîine dimineață, fetițo. Uite, ai să vezi.

— Ce dracului...

— Bună seara, părinte, îl întrerupse Johanna salutîndu-l pe preot.

Apoi se întoarse către soțul ei și îi șopti :

— Te rog, ai răbdare de data asta. Îți promit că n-o să-ți pară rău.

Gabriel mormăi ceva printre dinți, dar pe chipul lui nu se putea citi dacă avea de gînd să-i facă sau nu pe plac soției lui.

— Vreau să fim numai noi doi cînd îți voi spune vestea mea atît de importantă.

Gabriel dădu în cele din urmă aprobator din cap, încercînd să nu zîmbească. Credea că înțelege ce voia să-i spună soția lui. Doamne, ce fericit se simțea pentru că în sfîrșit prostuța asta înțelesese că-și iubea soțul !

Bine, va face ca ea de data asta. Dacă voia să-și mărturisească iubirea în intimitatea dormitorului, atunci îi va face

pe plac. Își dorea să se termine mai repede cina și să rămînă singur cu ea. Nu-și dăduse seama pînă în clipa aceea cît de importantă era iubirea ei pentru el. Femeile nu erau obligate să-și iubească soții, dar nevastă-sa trebuia să-l iubească pe el. Nu va accepta să fie singurul care să sufere.

— Rău te mai zăpăcește și dragostea asta, șopti el ca pentru sine.

— Poftim ? îl întrebă Johanna neștiind dacă auzise bine.

— Nu, nimic.

— Ești ca vremea de pe aici, my lord. Greu de prevăzut.

Gabriel ridică din umeri în loc de răspuns. Atenția Johannei se îndrepta acum către grupul de soldați care intrase. Observa o schimbare serioasă în purtarea lor.

— Trebuie să vă înclinați în fața laird-ului și a soției lui, cînd intrați în cameră, le spuse ea.

Așteptă apoi să vadă dacă soldații aveau de gînd să se poarte politicos. Era hotărîtă să-i ceară lui Megan să-i aducă un alt vas, dacă îi dădeau de furcă.

Dar oamenii se înclinară în fața lor și Johanna era mulțumită. Se îndreptă apoi către masa soldaților MacBain, căci doi luptători mai tineri cărora le fusese acordată onoarea de a cina cu stăpînul lor în seara aceea se și așezaseră deja. Le ceru să se ridice.

— Nimeni nu se așează pînă ce laird-ul și soția lui nu și-au ocupat locurile la masă, le explică răbdătoare.

Soldații mormăiră ceva, dar în cele din urmă se supuseră cu toții. Nu voia să-i bată prea mult la cap și din cauza asta nu le făcu observație pentru că strigau unul la celălalt în timpul mesei.

Era mulțumită de progresele lor. Cel puțin încercau să fie politicoși. N-auzi pe nimeni rîgîind cît timp ținu cina.

Auggie îl întrebă apoi pe laird ce va face cu „aurul" din peșteră, dar pentru că-i pusese întrebarea în șoaptă toți se alarmară crezînd că se pune ceva la cale. Johanna era uluită. Cu o seară înainte, cînd ea începuse să țipe la ei pentru a se face auzită, nimeni n-o băga în seamă, dar acum cînd Auggie începuse să șoptească ceva la ureche laird-ului deveniseră

dintr-o dată atenți cu toții. Se gîndi că ar fi bine să rețină lucrul acela, căci îi putea fi de folos cîndva.

— Despre ce vorbește Auggie ? îl întrebă Keith pe laird.

Gabriel se rezemă de speteaza scaunului și le spuse soldaților de butoaiele din peșteră. Toți începură să chiuie auzind vestea, iar cînd în sfîrșit se liniștiră, Gabriel adăugă că trebuia să-i mulțumească lui Auggie pentru comoară.

— Să mergem să luăm cîteva butoaie să le bem în seara asta, sugeră Bryan entuziasmat.

Johanna nu-i dădu timp soțului ei să-i răspundă. Se ridică, aruncîndu-le o privire nemulțumită soldaților. Toți se ridicară imediat. Dovada aceasta de respect o impresionă.

— Plecați ? o întrebă Niall.

— Nu, rămîn, îi răspunse ea. Puteți să luați loc, domnilor.

— Dar dumneavoastră sînteți încă în picioare, îi spuse Lindsay. E un vicleșug, nu-i așa, my lady ? Cum ne vom așeza, o să începeți să aruncați din nou cu farfurii.

Johanna încercă să se stăpînească.

— Nu voi face așa ceva. Vreau numai să mă ascultați cu atenție.

— De ce ?

Îl privi încruntată pe soldatul care-i pusese întrebarea.

— Dacă aveți puțină răbdare, o să vă explic. Băutura din peșteră e prea prețioasă și trebuie s-o schimbăm pe bunurile de care avem nevoie.

Se aștepta ca soldații să se împotrivească și nu fu deloc dezamăgită.

Începură să strige cu toții în același timp. Numai părintele MacKechnie și Gabriel o priveau tăcuți, zîmbind văzînd-o cum încearcă să-i liniștească pe oameni.

— Gîndiți-vă mai bine și o să înțelegeți că acesta e singurul lucru pe care-l putem face.

— Dar de ce Dumnezeu trebuie să schimbăm băutura ? vru să știe Keith.

Johanna se întoarse către el.

— Nu înțelegi că e un păcat să furi ?

Văzu însă că nimeni n-o asculta și renunță să le mai explice. Se întoarse către soțul ei. Înțelese din privirea lui că îl amuza purtarea oamenilor. Se aplecă înspre el și-l rugă în șoaptă să explice el motivele pentru care voia ca butoaiele de băutură să fie schimbate pe hrană. Gabriel dădu din cap aprobator. Johanna îi mulțumi și se așeză la loc.

— Tăceți !

„Ce barbarie să răcnești așa la masă", se gîndi Johanna. Dar purtarea lui Gabriel se dovedi eficientă, căci soldații încetară imediat să se mai certe. Gabriel dădu din cap mulțumit, apoi se întoarse către ea :

— Acum poți să le explici motivele pentru care vrei ca băutura să fie schimbată pe hrană.

— Dar eu vreau să le spui tu.

Gabriel clătină din cap.

— Nu, tu va trebui să încerci să-i convingi, îi spuse el. Și în același timp să mă faci și pe mine să înțeleg.

Johanna sări ca arsă în picioare.

— Vrei să spui că nu ești de acord cu mine ?

— Nu, nu sînt de acord cu tine.

Așteptă pînă ce soția lui termină cu protestele, apoi continuă :

— Este eficient să furi, Johanna. Haide, nu mă mai privi așa. Nu ți-am trădat încrederea.

— Este un păcat să furi, nu-i așa, părinte ?

Preotul o aprobă din cap.

— Are dreptate, laird.

Dar cuvintele lui abia se mai auziră în larma care se făcu cînd scaunele se dădură la o parte și oamenii se ridicară iarăși în picioare.

— Hotărîți-vă o dată, doamnă, îi ceru Keith.

— De data asta pleacă ? întrebă Niall în șoaptă, dar destul de tare ca să-l audă toți.

— Nu pare să plece nicăieri, zise Calum.

— Ah, nu, vă rog luați loc.

Nici unul însă n-o ascultă pînă ce nu se așeză și ea. Johanna continua să-l privească încruntată pe soțul ei.

— Mi-ai face mare plăcere și-l vei mulțumi și pe Dumnezeu, dacă vei folosi butoaiele pentru a le schimba pe bunurile de care are nevoie clanul.

— Da, l-ai mulțumi pe Dumnezeu, o aprobă preotul. Îmi cer scuze că te întrerup, dar am o idee.

— Ce idee, părinte ? îl întrebă Gabriel.

— Folosiți numai o parte din butoaie pentru a le schimba pe bunuri și păstrați celelalte pentru clan.

Oamenii începură să discute aprins sugestia preotului. Majoritatea soldaților Maclaurin erau de acord, dar cei din clanul MacBain se încăpățînau să păstreze toată băutura pentru ei. Se purtau ca niște copii care nu voiau să-și împartă jucăriile cu alții. Din nefericire, Gabriel era și el de părerea lor. Johanna își privea acum vădit nemulțumită soțul, iar el abia se stăpînea să nu izbucnească în rîs.

Problema părea însă foarte importantă pentru soția lui și Gabriel se hotărî să-i facă pe plac și să renunțe la plăcerea de a mai fura.

— Vom face așa cum a sugerat preotul, porunci el.

Johanna oftă ușurată, iar Gabriel îi făcu cu ochiul.

— Dar să știi că n-o să obții tot timpul ceea ce vrei, o preveni el.

— Nu, desigur, se grăbi ea să-l aprobe.

Era foarte fericită acum că soțul ei se hotărîse să-i facă pe plac și întinse mîna peste masă să-l mîngîie.

— O să aveți nevoie de un *mirositor*, zise Auggie.

Toți se întoarseră să-l privească. Soldații mai tineri se arătară foarte nedumeriți de cuvintele lui și Lindsay fu primul care-l întrebă ce voia să spună.

— Ce-i aia un „mirositor", Auggie ?

— Un specialist, răspunse bătrînul cu emfază. O să ne spună ce butoaie să păstrăm. Doar nu vreți să schimbați băutura cea mai bună, nu ?

— Nu, firește că nu, zise Niall.

— Și mirositorul ăsta n-o să ne bea toată băutura tot încercînd-o ? întrebă Bryan.

— Mă pricep și eu la degustat, se lăudă Lindsay. Mă ofer bucuros să fiu mirositorul vostru.

Ceilalți începură să rîdă auzindu-l ; cînd larma încetă, Auggie începu să le explice :

— Mirositorul nu degustă, ci miroase numai aroma băuturii și după mirosul ăsta își dă seama dacă e bună sau nu.

— Atunci să-l luăm pe Spencer, sugeră Calum. Are cel mai mare nas din tot clanul.

Auggie zîmbi.

— Nu lungimea nasului contează, fiule, ci experiența. Îndemînarea. Desigur, ăsta e un meșteșug care poate fi învățat, dar cel mai bine e atunci cînd ai talent din naștere. Știu eu un mirositor lîngă Isle of Islay și am putea trimite după el, dacă mai e în viață. Am mai auzit de altul și în sud, spre Lowlands, care cred că e un MacDonnell.

— Dar nu putem să primim un străin, protestă Calum. De îndată ce ne va vedea comoara se va întoarce să-i spună laird-ului lui și o să ne trezim cu tot clanul MacDonnell pe cap.

Johanna nu-i mai asculta de mult. Se gîndea la starea ei.

Îi va spune lui Gabriel de copil chiar în seara aceea, după ce se vor fi culcat. Va lăsa lumînările aprinse pentru a-i vedea expresia uluită atunci cînd va auzi vestea. Își puse mîna pe pîntec. Dumnezeule, va avea într-adevăr un copil !

— Atunci, ne-am înțeles ? îl auzi spunînd pe Gabriel.

Toți îl aprobară din cap și Johanna prinse din întîmplare privirea îngrozită a părintelui MacKechnie. Preotul îi făcu un semn din cap în direcția soțului ei și Johanna înțelese că hotărîrea ce fusese luată nu-i plăcea deloc părintelui.

— Ce ați stabilit ?

— N-ai fost atentă pînă acum ?

— Nu.

— Dar putem trimite pur și simplu un sol să le ceară omul, strigă Calum. Tot clanul o să înceapă să aibă bănuieli.

— Da, se vor întreba de ce avem nevoie de un mirositor și-l vor urmări cu siguranță, interveni și Keith.

— Va trebui să-l răpim, le sugeră Auggie.

— Și de unde știm pe cine să luăm ? întrebă Lindsay.

— Dacă vă hotărîți să-l răpiți pe Nevers, atunci vi-l arăt eu.

— Nevers ? Ce fel de nume mai e și ăsta ? se întrebă unul dintre soldații Maclaurin.

— Gabriel, vrei, te rog, să-mi spui și mie ce-ați hotărît ? insistă Johanna.

— Am hotărît ce să facem cu omul după ce-l răpim, îi răspunse Calum în locul laird-ului, după ce a ales băutura care să ne rămînă nouă.

— Da, asta am hotărît, îl aprobă Keith.

— Și toată lumea e de acord ? mai întrebă Auggie. Îl răpim pe Nevers ?

Toți îl aprobară în cor, dar Johanna aștepta în continuare să i se răspundă.

— Vă rog să-mi spuneți și mie..., începu ea din nou.

— N-ar trebui să mutăm butoaiele în sală ? întrebă Bryan în același timp.

— Unde e peștera ? vru să știe Keith.

Johanna nu mai avea răbdare. Părintele MacKechnie o privea foarte îngrijorat și era hotărîtă să afle de ce.

— Un moment, vă rog, strigă ea. Keith, ai spus că v-ați hotărît ce să faceți cu omul după ce...

— Da, toți am hotărît, o corectă el.

— Și ? insistă Johanna.

— Și ce, my lady ?

— Ce veți face cu el ? Îl veți lăsa să plece acasă, nu ?

— Dumnezeule, nu, fetițo ! zise Auggie strîmbînd din nas. Nu poate pleca acasă.

— De ce nu ?

— Pentru că-i va spune laird-ului lui de butoaie, îi explică Keith.

— Nu-l putem lăsa să vorbească, se amestecă și Bryan.

— Fiți siguri că va vorbi, îl aprobă Niall. Eu unul știu că i-aș spune laird-ului meu.

Keith încercă să schimbe subiectul, dar Johanna nu-l lăsă.

— Nu mi-ați răspuns încă la întrebare, insistă ea. Ce aveți exact de gînd să faceți cu el ?

— Ei, Johanna, asta nu e treaba ta, zise Gabriel. De ce nu te duci tu lîngă foc să coși puțin ?

Încerca să-i distragă atenția și asta o făcu și mai bănuitoare.

— Nu-mi arde acum de cusut, my lord, și nu voi pleca nicăieri pînă cînd cineva nu-mi va răspunde la întrebare.

Gabriel oftă.

— Ești tare încăpățînată.

Toți soldații dădură aprobator din cap. Văzînd că nimeni nu avea de gînd să-i răspundă Johannei, preotul își zise că e de datoria lui să-i spună ce se hotărîse.

— Plănuiesc să-l ucidă, copila mea.

Johannei nu-i venea să-și creadă urechilor. Îl rugă pe preot să repete, apoi scoase un strigăt îngrozit. Se ridică în picioare și scuturî vehement din cap :

— Și tu ai fost de acord cu asta ? îl întrebă pe soțul ei.

— E laird, my lady, îi spuse Calum, și nu-și exprimă părerile.

— Da, așteaptă numai să audă părerile noastre și apoi le aprobă sau nu.

— Nu va fi de acord cu ideea voastră.

— Și de ce nu, my lady ? E un plan bun, se împotrivi Michael.

Gabriel n-avusese nici cea mai mică intenție de a fi de acord cu propunerea oamenilor, căci nu i se părea deloc cinstit să răsplătească într-un asemenea fel pe cineva care i-ar fi de folos, însă nu-i plăcu faptul că soția lui se amesteca în treburile sale. Încercă însă să găsească și o altă soluție.

— Nu se va atinge nimeni de omul acela.

Cîțiva soldați începură să protesteze.

— Dar, doamnă, este pentru prima dată cînd soldații MacBain și Maclaurin cad la învoială, îi spuse Keith.

Johanna era de-a dreptul mînioasă.

— Înțeleg eu bine ? întrebă privindu-și soțul. Vreți să-l ucideți pe omul acela după ce vă veți folosi de el ?

— Da, cam așa ceva, îi răspunse Calum în locul laird-ului.

O privea în ochi și avu chiar îndrăzneala de a-i zîmbi, după ce recunoscu ticăloșia pe care voiau s-o facă.

— Deci așa răsplătiți voi binele care vi se face ?

Nimeni nu-i răspunse. Johanna îi scrută cu privirea, apoi se întoarse din nou către soțul ei.

Gabriel dădu din cap pretinzînd că e de acord cu planul lor. Johanna se hotărî să încerce să-l facă să înțeleagă.

— Gabriel, dacă să furi e un păcat, atunci să ucizi cum e ?

— E necesar.

— Ba nu, nu e.

Vedea că soția lui începe din nou să se enerveze și știa că ar fi trebuit s-o liniștească spunîndu-i că n-avea de gînd să-i facă nici un rău acelui om. Dar, Doamne, îi plăcea atît de mult cînd se enerva ! Cum de o crezuse atît de timidă ? Își aminti cum se purtase Johanna în prima zi cînd se întîlniseră. Da, era sfioasă atunci ; îngrozită, de fapt. Micuța și delicata lui soție se schimbase mult într-un timp atît de scurt. Și schimbările erau toate în bine, desigur. Însă lui îi plăcea să se creadă puțin răspunzător pentru asta. Johanna nu se simțise deloc în siguranță, cînd venise pentru prima dată în Highlands, dar acum lucrurile stăteau desigur altfel. Era limpede că are încredere în el, căci dacă s-ar mai fi temut, n-ar fi început să strige așa la el.

— Nu pot să cred că-ți vine să zîmbești, Gabriel. Ți-ai pierdut cumva mințile ?

— Tu mă faci să zîmbesc, Johanna. Te-ai schimbat mult de cînd te-ai măritat cu mine. Desigur, ai avut dintotdeauna calități, dar le țineai ascunse sub o aparentă indiferență. Dumnezeu mi-e martor că sînt mîndru de tine cînd mă înfrunți așa.

Johannei nu-i venea să creadă că soțul ei îi făcea complimente în mijlocul unei discuții aprinse pe care ea era hotărîtă s-o cîștige. Se gîndi că era un vicleșug al lui, că voia să-i abată atenția cu vorbe de laudă. Dar ea n-avea de gînd să cedeze.

— Și tu mă faci să fiu mîndră de tine. Dar să știi că tot n-am să te las să-l ucizi pe omul acela. De data asta voi pune piciorul în prag și-ți voi spune răspicat că ar fi mai bine să renunți la ideea ta. Să știi că n-am să cedez.

Părea gata să ucidă pe cineva și Gabriel se gîndi că putea fi chiar el acea persoană. Nu rezistă tentației de a o mai tachina puțin.

— Am hotărît să-ți ascultăm sugestia de a schimba băutura pe bunurile de care avem nevoie pentru a-ți face ție pe plac, dar voi pune amîndouă picioarele în prag în ceea ce-l privește pe omul pe care-l vom aduce aici.

Se auziră cîteva exclamații de aprobare din partea soldaților.

— Nu-l putem lăsa să se întoarcă pur și simplu acasă. O să ne aducă pe cap o întreagă armată să ne fure butoaiele, îi explică Keith văzînd privirea încruntată a stăpînei sale.

— Nu, desigur că nu putem face așa ceva, strigă un alt soldat Maclaurin.

— Iar se ridică în picioare, zise Bryan exasperat.

— Pentru numele lui...

Oamenii începură să bodogănească, dar se grăbiră să se ridice. Johanna nu-i luă în seamă.

— Gabriel, dacă omul pe care-l veți aduce nu va vedea drumul pe care e purtat și nu va ști unde este peștera, atunci cu siguranță că nu va putea conduce pe nimeni spre locul unde ținem butoaiele, nu-i așa ? Deci...

Se opri, lăsîndu-l pe soțul ei să tragă concluziile. O fi el pe jumătate sălbatic, dar e un om inteligent și va înțelege desigur ce voia să-i spună.

Calum bătu cu palma în masă.

— E o idee bună.

— Mie mi se pare puțin mîrșav, zise Keith. Eu unul aș prefera să fie ucis, dar dacă stăpîna ține morțiș să-l lăsăm în viață, atunci sînt de acord cu planul ăsta.

— E deșteaptă, zise Auggie plin de mîndrie.

Johanna nu înțelegea despre ce tot vorbeau. Se uita stăruitor la soțul ei, care o privea uluit la rîndul lui.

— Nu mă lași să-l ucid, nu ? o întrebă după cîteva minute de tăcere.

Părea foarte nenorocit ; Johanna îi răspunse exasperată.

— Să știi că n-am să te las.

— La dracu', oftă Gabriel.

Johanna interpretă înjurătura lui ca o recunoaștere a faptului că se dădea bătut.

— Mulțumesc, îi șopti. Știam că ai să înțelegi.

Se prăbuși pe scaun răsuflînd ușurată. Soldații se așezară și ei.

— Vom face cum ne-ai sugerat, îi zise Gabriel.

— E puțin mîrșav, dar merge, adăugă Keith în semn de laudă pentru stăpîna lui.

— Mîrșav ?

Nu înțelegea ce voia să spună Keith, iar sclipirea din ochii lui Gabriel o nedumerea și mai tare. Chiar îi părea bine că era nevoit să cedeze în fața ei ? Își îndreptă privirile către părintele MacKechnie pentru a vedea care era părerea lui. Preotul nu părea deloc să se bucure de victoria ei ; ba chiar arăta îngrijorat din nou și asta o făcu să devină bănuitoare.

— Keith, ce ți se pare de fapt mîrșav ?

— Mîrșav sau nu, e un plan bun, doamnă, zise Calum.

— Ce plan ?

— Cel pe care ni l-ați propus, zise el. Nu vă amintiți ?

— Se pare că are într-adevăr probleme cu memoria, îl auzi spunînd pe Keith. Nu pare să-și amintească deloc în ce zi sîntem. Din nou s-a îmbrăcat cu celălalt pled.

— Îmi explică și mie cineva ce fel de plan am propus ?

— Păi, ne-ați sugerat să-l orbim, îi dădu Keith explicația îngrozitoare.

Murmure de aprobare se auziră din rîndurile soldaților. Johanna sări în picioare și toți se grăbiră să se ridice.

— Mă gîndesc s-o legăm de scaun, mormăi Auggie. M-am săturat să mă tot ridic și să mă așez la loc.

Johanna simți că începe s-o doară capul. Ajunsese la capătul răbdării și aproape că urlă la ei să se așeze. Își dădu însă imediat seama că n-ar fi trebuit să țipe și încercă să se calmeze. Trebuia să-i facă o dată să înțeleagă pe barbarii ăștia.

— Să știți că există întotdeauna mai multe intrări într-un castel, începu ea, abia reușind să se stăpînească.

— Doamnă, o întrerupse Keith, am mai discutat asta. Chiar n-ați înțeles ? Avem una în față, una în spate...

— Te rog să taci din gură, țipă Johanna. Apoi își coborî vocea și continuă. Îmi vine să urlu. Doamne !

— Păi, chiar urlați, my lady, îi zise Lindsay.

Johanna încercă din nou să se calmeze. Îi va face pînă la urmă să înțeleagă sau își va da sufletul tot încercînd. Era sigură că mulți dintre ei își dădeau seama că ar fi un păcat să-l orbească pe bietul om. Dar trebuia să-i convingă și pe ceilalți. Doar toți făceau parte din clanul ei și avea datoria să-i facă să înțeleagă.

— Dumnezeu să mă ajute, șopti ea.

— Ce-ai zis ? întrebă Lindsay.

— Nu pot să cred că vă gîndiți să-l orbiți pe bietul om !

— Dar chiar dumneavoastră ne-ați dat ideea, my lady.

— Keith, dacă aveam acum o farfurie, jur că...

— Iar se enervează, îi preveni Auggie.

Johanna se întoarse către soțul ei.

— Nimeni nu-l va orbi pe omul acela. Nici nu vreau să aud de asta. Cînd v-am spus că există mai multe intrări într-un castel, mă gîndeam să vă dau un sfat — Dumnezeule, Keith, dacă încerci iar să-mi spui cîte intrări sînt în castelul ăsta, jur că o să-ți arunc cu ceva în cap — Gabriel voiam să spun că... Of, Doamne, am uitat.

— Încercați să vă amintiți cum să intrați în castel, doamnă, vru Bryan s-o ajute.

— Ba nu. Voiam să vă fac să înțelegeți, proștilor. Există mai multe feluri de a curăța un pește, pricepeți ? Dacă nu vreți ca omul acela să vadă unde este peștera, atunci puteți pur și simplu să-l legați la ochi.

— Da' noi aici nu curățăm peștele, îi zise Lindsay. Îl mîncăm așa.

Îi venea să-l ucidă și-i aruncă soldatului o privire care-l reduse la tăcere.

— Iar o enervați, țipă Auggie, și nu e bine, mai ales acum că e bolnavă. Cere-ți scuze, băiete !

— Gabriel, vreau să-mi dai cuvîntul că n-ai să-i faci nici un rău acelui om, îi ceru Johanna soțului ei, însă el o privea încruntat.

Lindsay se bîlbîia încrcînd să-şi ceară scuze, Keith considera necesar să-i mai enumere încă o dată cîte intrări sînt în castel, pe cîtă vreme Calum se întreba cu voce tare dacă englezii curăţau într-adevăr peştele înainte de a-l mînca. Îi considera destul de neghiobi pentru a face aşa ceva.

— N-ar trebui ca doamna să poarte astăzi culorile noastre ? întrebă Michael, cel mai tînăr dintre soldaţii Maclaurin, care observase de-abia acum ce pled purta Johanna.

— Da, aşa ar trebui, dădu Keith resemnat din cap.

— Auggie, ce dracului ai vrut să spui cînd ai zis că nevasta mea e bolnavă ?

— A leşinat azi după-amiază, laird, îi explică Auggie. A căzut aşa, ca moartă.

Răcnetul lui Gabriel făcu să se cutremure pereţii. Toată lumea amuţi. Cu două luni în urmă, o asemenea purtare ar fi înspăimîntat-o la culme pe Johanna. Da, se schimbase mult de cînd se măritase cu Gabriel. Pentru că acum purtarea lui nu făcu decît s-o enerveze. Îi ţiuiau urechile şi-i aruncă o privire nemulţumită soţului ei.

— Chiar trebuie să te porţi aşa ?

El însă nu-i luă în seamă mustrarea.

— Deci ai leşinat cu adevărat ? De data asta nu te-ai prefăcut ?

Johanna nu-i răspunse. Se întoarse către soldaţi şi-i scrută cu privirea.

— De ce trebuie să ţipaţi tot timpul ? Vă previn, cînd vine mama aici va trebui să vorbiţi toţi în şoaptă.

Soldaţii nu-i răspunseră destul de repede.

— Aţi auzit ce-am spus ? îi întrebă ea răcnind.

Soldaţii dădură aprobator din cap şi Johanna scoase un oftat de mulţumire nu prea potrivit unei doamne. Apoi prinse privirea părintelui MacKechnie şi zîmbetul lui o uimi, căci nu înţelegea ce găsea preotul atît de amuzant.

— Răspunde-mi, fir-ar al dracului, îi strigă Gabriel, hotărît să obţină o explicaţie.

Johanna tresări ; se şi vedea zăcînd în pat în următoarele cinci sau şase luni şi se strîmbă numai gîndindu-se la asta. Îşi

zise că ar fi mai bine să încerce să-l liniştească. Doar era soţul ei şi părea foarte tulburat de faptul că ea ar putea fi bolnavă.

— Nu e chiar aşa. Nu mă doare nimic.

— Ai leşinat sau nu ? o întrebă din nou Gabriel ridicîndu-se în picioare şi aruncînd cît colo scaunul pe care stătuse.

O domina cu statura lui, impunătoare ca arhanghelul răzbunător, cu care ei îi plăcea să-l compare în visele sale. Era într-adevăr magnific. Se aplecă foarte aproape de ea, intenţionînd în mod evident s-o intimideze ca s-o silească să-i răspundă.

Johanna întinse mîna şi-l mîngîie pe obraz.

— Promite-mi că n-ai să faci nici un rău acelui om şi-ţi explic ce s-a întîmplat.

Gabriel o prinse de mînă înainte de a-i răspunde.

— Nu sînt acum în toane să negociez, nevastă. Ce motive ai avea să te prefaci că leşini în faţa lui Auggie ?

— Nu s-a prefăcut deloc, laird. Mi-aş fi dat seama.

— Aş dori să discutăm asta între patru ochi, îi şopti Johanna soţului ei.

— Am dus-o la Glynis să-i dea un sfat, zise Auggie.

— Credeţi că s-a prefăcut cînd a leşinat aseară ? îl întrebă Bryan pe laird.

— E destul de afurisită să încerce să ne păcălească, se auzi vocea lui Lindsay.

— Da, e cam afurisită, îi aprobă şi Calum pe soldaţii Maclaurin.

Johanna era uluită de îndrăzneala lor. Îşi trase mîna din strînsoarea soţului ei şi se întoarse către soldaţi.

— Cum puteţi să spuneţi că sînt afurisită ? ţipă ea.

Îl privi pe Gabriel, aşteptînd ca el să-i vină în ajutor, în vreme ce soţul ei o privea în aşteptarea unui răspuns.

— Cum poţi permite oamenilor tăi să mă insulte ?

— Ţi-au făcut un compliment, la dracu' ! Johanna, cînd pun o întrebare, aştept să mi se răspundă.

— Da, desigur, îl aprobă ea încercînd să-l liniştească. Dar acum nu e momentul...

Nu-și putea scoate din cap insulta soldaților.

— Nu pot să cred că mă considerați afurisită ! strigă ea.

— Păi, l-ai ucis pe Cățelandru și încă vreo trei pe deasupra, îi aminti Calum.

— Trebuia să-i ucid. N-am făcut-o din răutate.

— Și ne-ați dat ideea să-l orbim pe omul care va mirosi băutura, zise Keith.

— Să-l legați la ochi, îl corectă ea.

— L-ați rănit pe Robert MacInnes și asta a fost o treabă a dracului de afurisită, my lady.

— Aș face-o din nou, zise ea.

N-avea de gînd să pretindă că-i părea rău pentru faptul că-l rănise pe soldat. Voise s-o lovească din nou pe Clare MacKay, iar ea nu putea permite așa ceva.

— Da, sînt convins că ați face-o din nou, aprobă Keith. Și tocmai ăsta e motivul pentru care vă credem afurisită, doamnă. E o onoare să vă avem ca stăpînă.

Sunete de aprobare întăriră complimentul lui Keith. Johanna se fîstîci. Își dădu părul pe spate, încercînd să nu arate cît de mult o impresionaseră cuvintele lui Keith.

— Înțeleg că e un compliment, dar nu vreau să vă aud spunînd că sînt afurisită și de față cu mama. Ea n-ar înțelege.

— Johanna ! o strigă din nou Gabriel, la capătul răbdării.

Își dădu seama că soțul ei așteptase prea mult răspunsul ei. Se întoarse către el și-i zîmbi :

— Doriți să-mi spuneți ceva, my lord ?

Gabriel strînse din ochi enervat. Da, era clar că ajunsese la capătul răbdării. Johanna își adună puterile, apoi începu să-i vorbească :

— Nu m-am prefăcut că leșin prima dată și am mai leșinat o dată azi după-amiază. Totuși, se grăbi să adauge înainte ca el să înceapă din nou răcnetele, să știi că nu sînt chiar bolnavă. Glynis mi-a explicat totul.

— În pat cu tine !

— Știam eu că asta o să zici, țipă ea.

Gabriel o luă de mînă și o trase după el spre ușă.

— Și cît timp trebuie să stau în pat ? întrebă ea zbătîndu-se să se elibereze.

— Pînă cînd o să te faci bine. La dracu', știam eu că ești prea firavă ca să reziști măcar un an !

Johanna scoase un strigăt enervat. O supăraseră foarte tare cuvintele lui. Soldații îi priveau desigur foarte atenți și începură să zîmbească auzind cuvintele laird-ului și văzînd reacția soției lui.

— Dacă mă credeai atît de neputincioasă, n-ar fi trebuit să te însori cu mine.

— Ha !

Johanna își trase mîna dintr-a lui și făcu un pas înapoi, înainte ca el să aibă timp s-o prindă din nou de mînă.

— Stai să vezi că iar devine afurisită, zise Lindsay.

— Nu și cu laird-ul, îi răspunse părintele MacKechnie clătinînd din cap. E părtinitoare cu MacBain.

— Mie nu prea-mi pare părtinitoare acum, se auzi și glasul lui Bryan. E la fel de încruntată ca și el.

Johanna nu era atentă la comentariile soldaților. Îl privea acum fix pe soțul ei, care se dovedea atît de încăpățînat.

— Îți pare rău că te-ai însurat cu mine, nu-i așa ?

Gabriel nu-i răspunse destul de repede.

— Te-ai însurat cu mine ca să obții pămîntul ! După ce am să mor, să ții minte să te însori cu o femeie cît mai voinică, de preferat una care să rîgîie la fel ca soldații tăi.

Privirea lui îngrozită o făcu însă să se oprească.

— Nu, n-ai să mori ! îl auzi șoptind cu o voce răgușită și plină de teamă.

Johanna era uluită. Gabriel părea de-a dreptul îngrozit.

— N-am să te pierd.

— Nu, n-ai să mă pierzi.

Se duse lîngă el și-l luă de mînă. Ochii i se umplură de lacrimi privindu-l pe bărbatul acela minunat, care încerca să-i bage mințile în cap. O iubea. Nu i-o spusese încă, dar dovada era în ochii lui și Johanna se simțea copleșită.

O ajută să urce scările ; îl simțea tremurînd. Nu voia să-l mai lase să-și facă grji. Se opri în capătul scărilor ce duceau către dormitorul lor și se întoarse către el.

Soldații își întinseseră toți capetele să vadă ce se va întîmpla, dar erau foarte departe pentru a putea auzi ceva.

— Gabriel, îți amintești de ce eram neliniștită cînd ne-am căsătorit ?

— Erai neliniștită de prea multe lucruri pentru a-mi aminti. Și nu-mi mai da mîinile la o parte. O să te duc eu sus. Nu-ți dai seama că ți-ai putea frînge și gîtul dacă ai leșina pe scările astea abrupte ? Pe toți dracii, dacă ție nu-ți pasă de ce se întîmplă cu tine, să știi că mie îmi pasă.

Își dădea seama că devenise prea vulnerabil și asta nu-i plăcea.

— Ce o să spună mama ta, dacă o să te găsească moartă, cînd o să vină ? mormăi el.

— Mama are să te placă mult, Gabriel.

El o privi exasperat. O ridică în brațe și Johanna începu să-l sărute.

— Să știi că tot o să te duc în pat, îi spuse el.

— În noaptea nunții noastre ți-am spus că sînt stearpă.

— Nu, nu mi-ai spus tu. Nicholas mi-a spus.

— Mi-aduc foarte bine aminte că am menționat și eu lucrul ăsta în noaptea nunții.

— Da, l-ai menționat. De fapt, chiar de cîteva ori.

Gabriel începu să urce scările către dormitor și Johanna își lăsă capul pe umărul lui, mîngîindu-l pe păr. Se întrebă dacă și copilul lor va avea părul de aceeași culoare. I-ar plăcea mult să aibă o fetiță, dar ar fi la fel de fericită și dacă ar avea un băiețel.

— Ei bine, nu sînt, îi șopti ea.

Așteptă pînă ce ajunseră la ușa dormitorului, dar el nu-i răspunse nimic.

— Ai auzit ce-am spus ? Nu sînt.

— Ce nu ești ?

— Nu sînt stearpă.

Gabriel deschise ușa și se opri în prag, privind-o. Apoi o lăsă încet jos.

— Tu chiar crezi că asta contează atît de mult pentru mine ? Tu și Alex sînteți toată familia pe care mi-o doresc și n-am nevoie de alt copil. La naiba, femeie, chiar n-ai înțeles cît de mult te... că tu însemni mai mult pentru mine decît...

La dracu', se bîlbîia ca o babă. Îi făcu semn să intre înăuntru.

— Războinicii nu-și pierd timpul cu dragostea, murmură el.

Părea tare nenorocit și Johanna încercă să nu zîmbească. Știa că lui Gabriel nu-i plăcea să-i spună ce simțea. Se potriveau în privința asta.

— Gabriel...

— Nu vreau să te mai aud vreodată spunîndu-mi că ești stearpă, Johanna. Și acum încetează să te mai agiți atît.

Johanna se plimba prin cameră. Auzindu-l se întoarse să-l privească.

— Poate că tu nu mai ai nevoie de un alt copil, my lord, dar eu îți spun că în vreo șase, șapte luni o să mai ai unul.

Nu părea să înțeleagă ; clătină din cap.

— O să avem un copil.

Pentru prima dată în viața lui, Gabriel MacBain rămase fără grai și soția lui consideră că era cea mai potrivită reacție.

Doar se înfăptuise un miracol, nu ?

CAPITOLUL XVI

— Ești sigură ? o întrebă Gabriel în șoaptă pentru a nu-și trezi fiul.

Alex dormea pe o saltea în aceeași cameră cu ei. Nu i se vedea decît vîrful capului ieșind de sub maldărul de pături de care Johanna considera că micuțul avea nevoie pentru a nu-i fi frig.

Ei erau acum amîndoi în pat și Gabriel o ținea în brațe. Johanna răsuflă ușurată acum că, în sfîrșit, soțul ei spusese ceva. Îi dăduse vestea cea bună cu aproape o oră în urmă și așteptase ca el să-i spună cît de fericit îl făcuse. Dar Gabriel nu-i zisese încă nimic.

— Am toate semnele, îi șopti ea. La început nu mi-a venit să cred, firește, pentru că atît timp mă crezusem stearpă. Ești fericit pentru copil, Gabriel ?

— Da.

Johanna suspină din nou ușurată. Era prea întuneric și nu-i putea vedea chipul, dar bănuia că zîmbea.

— Glynis mi-a spus că o femeie poate fi stearpă cu un bărbat, dar poate avea copii cu un altul. Știi ce înseamnă asta ?

— Ce ?

— Că și bărbații pot fi sterpi.

Gabriel izbucni în rîs și Johanna se grăbi să-l liniștească ca nu cumva să-l trezească pe Alex.

— E clar că primul tău soț era.

— Și de ce te bucură asta ?

— Pentru că era un ticălos.

Nu-l putea contrazice.

— Dar de ce nu recunosc bărbații că și ei pot fi sterpi ?

— Pentru că asta le-ar răni mîndria. E mai ușor să dai vina pe femei. Nu e drept, dar e mai ușor așa.

Johanna căscă zgomotos. Gabriel o mîngîia pe spate și asta o adormea și mai mult. Gabriel o mai întrebă ceva, dar era prea obosită pentru a-i răspunde. Închise ochii și adormi imediat.

Gabriel mai rămase treaz aproape o oră. O ținea strîns la pieptul lui pe Johanna, gîndindu-se la copil. Și-ar fi dorit un băiat, căci niciodată un bărbat nu poate spune că are destui fii care să-l ajute să clădească un imperiu. Dar, de fapt, spera să aibă o fetiță, o fetiță cu ochi albaștri și părul blond ca mama ei. Și dacă Dumnezeu va vrea să recreeze un lucru desăvîrșit, atunci fiica lui va fi și la fel de curajoasă.

Adormi cu zîmbetul pe buze.

Laird-ul le spuse oamenilor din clan despre copil în dimineața următoare. Johanna stătea alături de soțul ei pe treptele de la intrarea castelului, ținîndu-l pe Alex de mînă.

Toți se bucurară în egală măsură. Alex, căruia îi spuseseră înainte că va avea un frățior sau o surioară, nu păruse însă prea interesat de această noutate și asta îi convinse pe părinții lui că micuțul se simțea în siguranță.

Acum copilul nu-și găsea astîmpărul și abia aștepta ca ei să spună vestea și celorlalți. Tatăl său îi promisese că-l va lua la o plimbare călare și pentru un copil de patru ani un minut de așteptare pare o veșnicie.

După ce Gabriel scăpă de toți cei care veniseră să-l felicite, Johanna se întoarse să-i vorbească lui Calum :

— M-am gîndit la cîteva nume pe care aș vrea să...

— Dumnezeule, doar nu vreți să ne spuneți numele copilului ! strigă Keith alarmat. Părea de-a dreptul îngrozit de neștiința ei. Nu știa că numele copilului nu trebuie spus nimănui înainte de botez ?

O întrebă exact acest lucru de îndată ce reuși să îngaime un cuvînt și Johanna îi răspunse că nu-și dăduse seama de asta.

— Niciodată nu m-a interesat să cunosc cum trebuie să mă port cînd voi avea un copil, le explică ea.

— Cum vine asta, my lady ? o întrebă Calum. De obicei femeile măritate sînt foarte atente la asemenea lucruri.

— Da, dar eu credeam că sînt stearpă.

— E limpede că nu sînteţi, zise Keith.

— Nu, nu sînt, zîmbi ea.

— Va trebui să ne dăm toată silinţa să vă explicăm cît este de importantă alegerea numelui unui copil.

— Numele unui om nu este pur şi simplu un nume.

Keith însă nu-i lăsă răgaz să-l întrebe pe Calum ce voise să spună.

— Dacă altcineva află numele copilului înainte de botez, i-ar putea face farmece.

Calum dădu aprobator din cap.

Privirea lor serioasă îi spunea Johannei că nu glumeau. Credeau cu adevărat toate prostiile acelea,

— Este un obicei sau o superstiţie ? întrebă ea.

— Şi dacă pruncul plînge în timpul botezului, atunci înseamnă că diavolul a fost alungat din el, my lady, se amestecă Glynis în discuţie, dorind să adauge şi ea cîteva lucruri foarte importante. N-aţi ştiut asta pînă acum ?

Johanna clătină din cap în loc de răspuns. N-auzise niciodată ceva mai absurd, dar nu voia s-o jignească pe Glynis, aşa că se abţinu să zîmbească.

— Atunci, sper că pruncul meu va plînge, zise ea.

— Puteţi chiar să-l ciupiţi puţin ca să fiţi sigură că va plînge, îi sugeră Glynis.

— Unele mame aşa fac, zise şi Keith.

— Şi dacă pruncul se naşte la miezul nopţii sau la scăpătatul soarelui, va avea darul de a prooroci viitorul. Dar Cerul fie cu el dacă va veni pe lume cînd vor bate clopotele, căci atunci va avea puterea de a vedea stafii şi spirite, ascunse ochilor oamenilor de rînd.

— Tata, nu plecăm ? întrebă Alex.

Gabriel îi făcu semn din cap că vor pleca imediat, apoi îi porunci Johannei să nu se obosească prea tare, se aplecă, îşi luă fiul în braţe şi se îndreptă către grajduri. Se întîlni pe drum cu Leila, care trecu pe lîngă el salutîndu-l, îndreptîndu-se către stăpîna ei pentru a o felicita.

— E o veste minunată, my lady.

— Da, e, într-adevăr, o aprobă Glynis. Tocmai îi dădeam cîteva sfaturi stăpînei.

— Iar eu îmi voi da toată silinţa să le ţin minte pe toate, promise Johanna.

— Eu nu prea cred că o să le ţineţi minte, clătină din cap Keith. Aţi uitat iar în ce zi sîntem şi din nou purtaţi celălalt pled.

— Încep să mă întreb dacă n-o face dinadins, zise Calum pe un ton glumeţ.

De îndată ce-l auzi pe soldatul MacBain vorbind, Leila se întoarse cu spatele la el, ţinîndu-şi privirea în pămînt. Johanna observă asta şi se mîră foarte tare.

— Glynis, Megan mi-a spus că te pricepi să tai părul, zise Johanna.

— Da, mă pricep.

— Clare MacKay ar avea nevoie de ajutorul tău. Soldaţii MacInnes i-au retezat pur şi simplu părul.

— Da, ştiu, zise Glynis. Voiau ca toţi cei care-o vor vedea să afle de ruşinea ei.

Johanna nu voia să mai prelungească discuţia despre Clare.

— Da, tatăl ei va veni aici azi şi mă întrebam dacă ai putea...

— Am înţeles şi aş fi fericită să vă pot fi de folos, doamnă. Mă duc să-mi aduc foarfeca şi-mi voi da toată silinţa s-o fac să arate cît mai bine.

— Mulţumesc. Leila, te rog, nu pleca încă, adăugă Johanna văzînd-o pe cealaltă femeie Maclaurin dînd să plece.

— De vreme ce lady Johanna poartă culorile MacBain, cred că e obligaţia ta să ai grijă de doamna astăzi, îi zise Keith lui Calum.

— Dar pot să am şi singură grijă de mine, domnilor, le răspunse Johanna. Vă pierdeţi amîndoi timpul tot ţinîndu-vă după mine.

Dar cei doi nu luară în seamă protestele ei.

— Da, e obligaţia mea, răspunse Calum.

Johanna își zise că va trebui să vorbească cu Gabriel despre ordinul acela fără sens pe care-l dăduse soldaților lui. Știa că oamenii vor continua să o urmeze peste tot, pînă ce vor primi poruncă de la laird să-și vadă de treburi.

Keith făcu o plecăciune stăpînei lui, apoi plecă să-și vadă de treburi. Calum tocmai voia să intre înăuntru, cînd Johanna îl luă de braț, silindu-l să rămînă.

— Poți să mai rămîi o clipă, Calum. Aș vrea să te prezint Leilei.

Soldatul o privi crezînd că și-a pierdut mințile.

— Dar o cunosc pe Leila de multă vreme, răspunse el fără a-i arunca măcar o privire femeii.

Johanna se întoarse către Leila, care continua cu încăpățînare să privească în pămînt.

— Și tu îl cunoști pe Calum, Leila ?

— Știți foarte bine că-l cunosc, șopti Leila.

— Atunci spuneți-mi, vă rog, amîndoi, de ce vă purtați ca și cînd nu v-ați fi văzut niciodată ? Sînt foarte curioasă să știu și îmi dau seama că mă amestec în probleme care nu mă privesc, dar vă asigur că nu o fac cu intenții rele. După modul în care vă ocoliți privirile, îmi dau seama că, mă rog, s-ar putea să țineți unul la celălalt.

— Dar el e un MacBain.

— Iar ea e o Maclaurin.

— Scuzați-mă, doamnă, îi zise Calum cu voce aspră, mă așteaptă treburi importante și n-am timp de discuții prostești.

Ieși fără să se uite măcar la Leila, care continua să privească în altă parte. Johanna o mîngîie ușor pe braț.

— Iartă-mă, te rog, n-am vrut să supăr pe nici unul din voi. Dar tu ții la Calum, nu-i așa ?

Leila dădu din cap.

— Am încercat să-mi țin în frîu sentimentele, doamnă, șopti ea, dar n-am reușit.

— Iar eu cred că și Calum ține foarte mult la tine.

— Nu, se împotrivi Leila. N-ar putea niciodată să se îndrăgostească de o Maclaurin.

— Nu mi-am dat seama că neînțelegerile dintre cele două clanuri sînt atît de adînci.

— Cum nu v-ați dat seama ? Modul în care oamenii se încruntă de fiecare dată cînd încurcați pledurile ar fi trebuit să vă facă să vă dați seama cît e de importantă această problemă pentru ei. Încercăm să ne obișnuim unii cu ceilalți dar, în același timp, vrem să păstrăm distanța care ne separă.

— Dar de ce trebuie să păstrați distanța ?

Leila îi mărturisi că nici ea nu știa de ce.

— Îi sîntem cu toții recunoscători laird-ului pentru răbdarea de care dă dovadă față de noi, zise ea. Am auzit că ați spus la cină că pămîntul aparține acum clanului MacBain. Toată lumea vorbește despre asta, my lady, și mulți vă dau dreptate. Dar soldaților Maclaurin nu le-a plăcut să audă acest adevăr.

— Știi ce cred eu ? Cred că avem un pled în plus.

— Da, așa e, o aprobă Leila. Dar nici unul din clanuri nu va renunța de bună voie la culorile lui, indiferent cît de mult ați încerca să-i convingeți.

— Dar nici n-am de gînd să încerc să-i conving. Spune-mi, te rog, dacă și Calum ar fi fost un Maclaurin, crezi că ți-ar fi făcut curte ?

— Sper că mi-ar fi făcut. Dar nu e un Maclaurin și, oricum, nu simte nimic pentru mine.

Johanna schimbă subiectul.

— Ți-ar plăcea să te întorci să mă ajuți din cînd în cînd la treburi ?

— Oh, sigur că da, my lady. Și atunci l-aș putea vedea...

Se opri înainte de a se da în vileag.

Dar Johanna înțelese.

— Da, l-ai vedea mai des pe Calum.

Leila roși.

— Dar laird-ul nu vrea ca eu să...

— Ba sigur că vrea. Vino la cină diseară, Leila, și ai să stai lîngă mine. Vom discuta apoi despre treburile pe care va trebui să le faci.

— Aș fi onorată să stau la masa dumneavoastră, șopti Leila emoționată.

— Acum trebuie să plec, căci e rîndul meu să stau cu Clare. Ne vedem diseară, Leila.

Johanna urcă grăbită scările și se duse de-a dreptul în dormitorul lui Clare. Îi spuse lui Megan să plece și se așeză lîngă patul bolnavei.

— Ați urcat singură scările, my lady ? o întrebă Megan.

— Desigur, îi răspunse Johanna surprinsă de tonul ei dezaprobator.

— Dar ați fi putut cădea. N-ar trebui să riscați atît.

— Megan, sînt destui care mă cicălesc. Să știi că o să înnebunesc dacă vă tot țineți de capul meu zi și noapte. Mă țin de balustradă cînd urc, adăugă văzînd privirea indignată a lui Megan.

— Ești bolnavă, Lady Johanna ? o întrebă Clare.

— E însărcinată la fel ca și tine, îi răspunse Megan.

Apoi se înclină și ieși închizînd ușa.

— Felicitări, my lady. Sper că veți da soțului dumneavoastră un băiat sănătos, zise Clare, încercînd să se ridice în capul oaselor.

Johanna o înveli mai bine înainte de a se așeza din nou.

— Și o fetiță ar fi la fel de bine, zise ea.

Clare clătină din cap.

— Eu nu mi-aș dori o fată. Băieții au mai multe avantaje. Fetele nu sînt bune decît pentru a fi vîndute. Nu sînteți de acord cu mine ?

— Ba da, îi răspunse Johanna. Apoi își împreună mîinile în poală și o privi zîmbind.

Clare se încruntă.

— Atunci de ce-ți dorești o fată ? Nu ți-e teamă că soțul tău o va da unui ticălos cu care va fi silită să-și petreacă toată viața ?

— Și de care să-i fie frică toată viața ?

— Da. Și să fie umilită.

— Soțul meu nu și-ar da niciodată de bună voie fiica unui monstru. Tatăl tău știa ce om crud e MacInnes ?

— Lui nu-i pasă decît de unirea celor două clanuri, zise Clare dînd din umeri.

Pe Johanna o întristară mult cuvintele ei.

— Tatăl tău te iubește ?

— Da. La fel de mult cum își iubește oricare tată fiica.

— Fetele sînt mult mai deștepte, zise Johanna. Pînă și părintele MacKechnie e de părerea asta.

— Și totuși sînt bătute și umilite. Nici nu vă dați seama ce norocoasă sînteți, Lady Johanna, că soțul dumneavoastră se poartă atît de frumos.

— Aș fi plecat de mult de aici, dacă nu s-ar fi purtat frumos, zise Johanna rezemîndu-se de spătarul scaunului.

Clare o privi neîncrezătoare.

— Cum ați fi plecat ?

— Aș fi găsit un mod. Am fost măritată înainte cu un englez, Clare, și mă rugam în fiecare noapte să nu rămîn însărcinată. Nu voiam să-i dăruiesc o fată, căci știam că s-ar fi purtat foarte rău cu ea de fiecare dată cînd l-ar fi cuprins mînia. Dar nici băiat nu voiam să am, căci îmi dădeam seama că l-ar fi luat de lîngă mine și l- ar fi crescut așa cum ar fi crezut el de cuviință. L-ar fi făcut să semene cu el și nu voiam ca purtarea lui ticăloasă față de femei să fie transmisă și fiului meu.

— Vă bătea ?

— Da.

— Și cum a murit englezul ? L-ați ucis ?

Johanna o privi surprinsă. Clătină din cap.

— De multe ori am vrut să-l ucid și probabil că voi arde în iad pentru păcatul mîndriei, dar să știi că n-am cedat mîniei. Nu voiam să devin ca el, Clare. Mă simțeam încolțită, dar apoi am înțeles că sînt destul de deșteaptă pentru a găsi o cale de scăpare.

— Și cum a murit ?

— Un trimis al regelui John mi-a spus că a căzut de pe o stîncă, lîngă orașul acela înconjurat de apă. Nici măcar n-am știut că plecase din Anglia.

Clare dădu din cap și nu mai zise nimic. Johanna se hotărî să schimbe subiectul.

— Glynis trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Mi-a promis că va încerca să-ți aranjeze părul.

— Cînd va veni tata ?

— Cred că în după-amiaza aceasta.

— Nu vreau să-mi aranjeze părul. Îl aveam la fel de lung ca al dumneavoastră înainte ca ei să mi-l taie. Vreau ca tata să vadă ce i-au făcut fiicei lui.

— Și mama ta ?

— A murit acum patru ani. Mă bucur că nu mai e, căci i s-ar fi frînt inima, dacă m-ar fi văzut așa.

— Și copilul tău... crezi că tatăl tău...

— Sînt obosită acum, my lady. Aș vrea să mă odihnesc.

Johanna o privi îndelung fără a-i mai spune nimic. Clare își închisese ochii și se preafăcea că doarme.

— Să știi că nu poți continua așa. Odată și odată tot va trebui să ne spui ce s-a întîmplat.

— Sufăr cumplit, lady Johanna. N-aveți pic de milă pentru mine ?

— Știu că suferi.

— Atunci, vă rog...

— Clare, o întrerupse Johanna, soțul meu este foarte nerăbdător să afle numele soldatului care...

— Nu-i voi spune numele, strigă Clare, izbucnind în lacrimi.

Johanna întinse mîna s-o mîngîie.

— Totul va fi bine, îi șopti. N-ai de ce te teme.

— Și eu m-am simțit încolțită așa cum v-ați simțit și dumneavoastră. Nu mă puteam mărita cu ticălosul acela. Nu puteam face asta. Și atunci am făcut ceva ce acum mi-aș fi dorit să...

— Spune.

Clare clătină din cap.

— N-are importanță. Oricum se va afla curînd. Vă rog, lăsați-mă să mă odihnesc acum. Nu mă simt încă în stare să vorbesc despre cele întîmplate.

Johanna renunță. Tocmai atunci se auzi un ciocănit în ușă și Glynis intră în cameră, cu o foarfecă și o perie în mînă.

— Sînt gata, anunță ea din prag. O să văd ce pot face cu părul ei.

Johanna se ridică în picioare.

— Clare nu vrea să-i aranjezi părul.

— Vreți să spuneți că m-am chinuit degeaba să găsesc foarfeca, my lady ?

— Nu, nu Glynis. De fapt, am și eu nevoie de ajutorul tău. De mult voiam să-mi tai părul. Te rog, vino după mine în dormitor.

Glynis se învioră. Eforturile ei nu fuseseră în zadar. Însă curînd se iscă o discuție aprinsă între ele, căci Glynis nu voia să taie din păr chiar atît de mult cît îi cerea stăpîna ei. Dar Johanna nu se lăsă convinsă.

După ce Glynis termină, părul abia dacă-i mai ajungea pînă la umăr.

— Recunosc că vă stă foarte bine, my lady.

— Nu știam că este atît de ondulat.

— Era prea greu și buclele se întindeau.

— Da, era prea greu și mă durea capul în fiecare zi, adăugă Johanna. Îți mulțumesc foarte mult, Glynis.

Își trecu mîinile prin păr și izbucni în rîs.

— Nu știu cît de bine arată, dar mă simt minunat.

— Credeți că laird-ul se va înfuria, cînd va vedea ce-am făcut ?

Johanna își dădu seama că femeia glumește.

— Mă îndoiesc că va observa măcar.

— A, e sigur că va observa. Observă întotdeauna totul la dumneavoastră. Cu toții zîmbim cînd îl vedem cum vă privește. Ține foarte mult la dumneavoastră, my lady.

— Sper că va continua să țină la mine și în seara asta. Sînt sigură că se va înfuria cînd voi coborî la cină. Și cred că toată lumea va fi uluită de surpriza pe care le-o pregătesc.

Vorbele ei stîrniră desigur curiozitatea lui Glynis.

— Ce aveți de gînd să faceți ?

— Nu pot să-ți spun, îi zise Johanna. Va trebui să așteptați pînă diseară.

Glynis mai insistă puțin, apoi renunță.

— Vreți să coborîți acum ? O să vă ajut eu ca să nu cădeți cumva pe scări.

— Nu, voi rămîne aici. Poți să-mi împrumuți foarfeca ta ? O să ți-o înapoiez diseară.

— A, nu păstrați-o aici. Voi ști unde s-o caut cînd Clare va fi de acord să mă lase să-i aranjez părul. La revedere, doamnă.

Glynis dădu să iasă, dar Johanna o opri.

— Toate femeile au aceleași semne cînd sînt însărcinate ?

— Majoritatea. De ce mă întrebați ?

— Voiam doar să știu, îi răspunse Johanna. Și cînd începe să se vadă sarcina ?

— Depinde. La unele femei începînd cu luna a patra, la altele din luna a cincea. Cred că ați început deja să vă pierdeți talia.

— Da, așa e.

Apoi Johanna îi mulțumi din nou lui Glynis și cînd ușa se închise în urma femeii, începu să-si pregătească surpriza. Întinse un pled MacBain pe pat și-l tăie în două. Făcu același lucru cu pledul Maclaurin, apoi se așeză pe pat și începu să coasă. Le potrivi atît de bine, încît după ce termină, îți era imposibil să-ți dai seama de cusătură.

Keith va zăcea probabil o săptămînă în pat, cînd va vedea ce făcuse. Era sigură că va stîrni o ceartă între cele două clanuri, dar nu-i păsa. Era timpul ca oamenii să lase deoparte toate nemulțumirile și să înțeleagă că făceau parte dintr-un singur clan, condus de Gabriel. Probabil că ar trebui să-i spună soțului ei ce intenționa să facă.

Împături fîșiile de material care-i mai rămăsese și le puse sub pat. Ascunse acolo și pledul pe care tocmai îl cususe. Îl va pune la vremea cinei.

Începu să caște. Simțea nevoia să se odihnească puțin. Își scoase pledul, îl puse pe un scaun și se întinse în pat. Nu voia decît să stea cîteva minute lungită, dar adormi aproape imediat gîndindu-se la Clare MacKay. Femeia voise să-i spună ceva, apoi se răzgîndise și părea foarte speriată de ceva. Asta o nedumerea mult pe Johanna. Ce voise oare să-i spună, cînd îi zisese că în cele din urmă tot va fi descoperită ?

Dormi mai bine de trei ore și cînd se trezi îl găsi pe Alex dormind lîngă ea. Îi udase tot brațul de salivă. Johanna îl privi, sperînd că și fratele sau sora lui vor avea somnul la fel de bun.

Se ridică încet ca să nu-l trezească și aproape că izbucni în rîs cînd îl văzu pe Dumfries dormind și el la capătul celălalt al patului.

Nu-l putea da jos din pat fără să-l trezească pe Alex, așa că se sculă, se spălă și se îmbrăcă din nou cu pledul MacBain.

Din cauza senzațiilor de greață pe care le avea, toată această muncă simplă părea să nu se mai sfîrșească. Trebui să se așeze de cîteva ori pe un scaun pentru a-și reveni.

Gabriel deschise ușa exact în momentul cînd ea își prindea cureaua. Își văzu fiul și îi făcu un semn cu mîna Johannei să iasă în hol. Se uită vădit nemulțumit la părul ei, dar ea își zise că în cele din urmă se va obișnui și îi va trece supărarea.

Se grăbi să iasă din cameră, zîmbindu-i soțului ei, și Gabriel închise ușa în urma lui.

— Ești foarte palidă.

— Și de aceea te încrunți ?

Gabriel dădu aprobator din cap. Johanna își ciupi puțin obrajii pentru a se mai îmbujora, apoi îl întrebă :

— Ai observat cumva și altceva ?

— Oamenii mei l-au văzut pe tatăl lui Clare venind către castel.

Johanna uită de complimentele pe care voia să le audă.

— Vreau ca tu și Alex să rămîneți în cameră pînă cînd laird-ul MacKay și oamenii lui vor pleca.

— Cu cîți soldați sosește laird-ul ?

Gabriel ridică din umeri.

— Sînt destui.

— Dar vreau să vorbesc cu tatăl lui Clare, îi spuse ea văzîndu-l că se întoarce să plece.

— N-o să fie dispus să se poarte politicos, Johanna. Fă așa cum ți-am poruncit.

— Dar laird-ul e supărat pe clanul MacInnes, nu pe noi.

— Nu. Pe noi e supărat. Ne învinovățește pentru ceea ce a pățit fiica lui.

Johanna se schimbă la față și din palidă cum era se înroși toată de mînie. Totuși, nu-l întrebă pe Gabriel cum de știa cele ce-i spusese. Dacă el zicea că laird-ul MacKay îi învi-

novățea pe ei, atunci așa trebuia să fie. Nu era Gabriel omul care să tragă concluzii pripite.

— Cine e acum cu Clare ?

— Hilda, răspunse el. Acum du-te înăuntru. Nu vreau ca MacKay să-și verse mînia și asupra ta.

Johanna nu-i spuse nimic și Gabriel presupuse că de data aceasta va face după cum îi poruncise el.

Ea se înapoie în cameră, dar numai pentru cîteva minute, pînă ce se asigură că soțul ei coborîse să-l întîmpine pe tatăl lui Clare. Apoi, se grăbi să ajungă în camera bolnavei și o trimise pe Hilda să aibă grijă de Alex.

— Tatăl tău va sosi aici curînd, Clare. Să rămîn cu tine sau vrei să vorbești cu el între patru ochi ?

Clare se chinui să se ridice în capul oaselor, gemînd de durere. Însă Johanna nu știa dacă această durere se datora faptului că încercase să-și schimbe poziția sau veștii pe care o primise. O durea teama din ochii femeii.

— Te rog să rămîi.

Johanna îi aranjă păturile, încercînd mai mult să-și ascundă propria neliniște.

— Nu știu ce să-i spun.

— Spune-i exact ce s-a întîmplat, o sfătui Johanna.

— Dar nu pot, strigă Clare izbucnind în lacrimi.

Johanna tresări. Se așeză imediat pe scaun înainte de a cădea.

— Nu înțelegi, Johanna.

— Oh, Dumnezeule, cred că înțeleg acum. Ai inventat totul, nu-i așa ? N-a fost nici un MacBain... nu ești însărcinată...

Clare începu să plîngă ; scutură din cap încercînd să nege vorbele Johannei, dar teama din ochi o trăda.

— Nu, te înșeli.

— Chiar mă înșel ? De fiecare dată cînd unul dintre noi încerca să-ți pună întrebări, te preafăceai că ești obosită.

— Dar eram obosită, o întrerupse Clare.

Johanna simțea panica ce-o cuprinsese. Voia să o liniștească. Totuși, nu schiță nici un gest, ba chiar încercă să se

arate cît mai crudă, căci era hotărîtă să afle adevărul. Numai atunci o putea ajuta.

— Te-ai dat singură de gol.

— Nu-i adevărat.

— Mi-ai spus că te simțeai încolțită și că ai făcut ceva ce știai că va ieși la iveală în cele din urmă. Cînd te prefaci că ești însărcinată, știi că mai devreme sau mai tîrziu se va afla adevărul. Nu ți-ai dat seama că oamenii vor observa că talia ta nu se îngroașă ?

— Nu m-am gîndit la asta, îi mărturisi Clare printre suspine.

— Cum Dumnezeu să ieșim din încurcătura asta acum ?

— Să ieșim ? Dar eu sînt singura care va trebui să sufere consecințele, cînd tata va afla că am mințit.

— Dar de ce ai mințit ?

— Eram disperată. Nu înțelegi ? E îngrozitor să trăiești acolo. Și lucrurile se înrăutățeau pe zi ce trecea.

— Da, înțeleg. Dar...

Clare n-o lăsă însă să continue. Era dornică să-i explice totul, căci nu voia ca Johanna să-i condamne fapta.

— Tata m-a trimis la clanul MacInnes de probă. Trebuia să mă căsătoresc cu fiul laird-ului peste șase luni, dar nu mi-a trebuit atît de mult ca să-mi dau seama cît erau de josnici. Știai că laird-ul are două fete mari ? S-au născut înaintea mult-iubitului lui fiu. Una dintre servitoare mi-a spus că de fiecare dată cînd afla că soția lui îi născuse o fată, laird-ul urca în camera ei și o bătea cumplit. Sărmana, a murit după ce i-a născut un fiu și probabil că a fost o ușurare pentru ea. Eu aș fi fost fericită să mor, dacă aș fi fost căsătorită cu un asemenea monstru.

— Și fiul semăna leit tatălui, nu-i așa ?

Johanna știa deja răspunsul la întrebare, căci și-l amintea foarte bine pe fiul laird-ului stînd cu pumnii încleștați în fața ei.

— E mai rău decît tatăl lui, îi răspunse Clare cu o voce plină de dezgust. Nu puteam suferi gîndul că va trebui să mă mărit cu el. Am încercat să vorbesc cu tata, dar n-a vrut să

mă asculte. Am fugit de la MacInnes și m-am întors acasă, dar...

Nu mai putu continua. Suspinele o înăbușeau și Johanna se stăpînea cu greu să-și păstreze calmul. Clare nu numai că fusese dată unui monstru, dar fusese trădată de însuși tatăl ei. Pentru Johanna era de neconceput așa ceva, căci tatăl ei l-ar fi ucis pe Raulf, dacă ar mai fi fost în viață și ar fi aflat de suferințele fiicei lui.

— Și tatăl tău te-a trimis înapoi la clanul MacInnes, nu-i așa ?

— Da, șopti Clare. Niciodată nu m-am simțit atît de abandonată... și... disperată. După cîteva zile, am auzit o discuție între cîțiva soldați MacInnes care spuneau că zăriseră cîțiva luptători purtînd pledul MacBain trecîndu-le granița.

— Și atunci ți-a venit în minte minciuna ?

Clare clătină din cap.

— Soldații nu și-au dat seama că ascultam ce spuneau. I-am auzit șoptind numele soțului tău și am simțit teama din vocile lor. Atunci m-am hotărît să-i caut pe acei soldați. Nu știu ce-mi imaginam că s-ar putea întîmpla, dacă i-aș găsi. N-aveam nici un plan, Johanna. Căutam doar ajutor.

— Înțeleg, șopti Johanna mîngîietor, întinzîndu-i lui Clare o batistă să-și șteargă ochii și mîngîind-o apoi pe mînă. Și eu aș fi făcut la fel.

— Adevărat ?

— Da.

Convingerea din vocea ei o liniști pe Clare. Johanna simțea că ceva puternic o leagă de femeia aceea. Erau amîndouă la fel și amintirea coșmarurilor prin care trecuseră le unea împotriva atrocităților pe care femeile trebuie să le sufere din partea cîtorva bărbați tiranici și înfricoșați.

— Odată m-a bătut pentru insolență, zise Clare. Și știam că se va repeta iar și iar. Nu i-am găsit pe soldații MacBain și a trebuit să renunț la căderea serii ; am rămas peste noapte într-o colibă părăsită. Doamne, ce teamă mi-a fost ! Îmi era frică la gîndul că va trebui să mă întorc la castelul MacInnes, dar mi-a fost și mai frică să nu mă întorc, adăugă ea. M-au găsit în dimineața următoare.

Strîngea atît de tare brațul Johannei, încît aproape că-i învinețise pielea.

— Te-ai simțit complet neajutorată, nu-i așa ?

— Da, dar nu-mi venise încă în minte minciuna aceea. După trei luni, laird-ul mi-a spus că se hotărîse să schimbe data căsătoriei. Trebuia să mă mărit cu Robert în sîmbăta următoare, zise Clare cu vocea răgușită, abia stăpînindu-se să nu izbucnească în plîns.

Johanna ar fi vrut să se ridice să-i dea un pahar cu apă, dar Clare nu voia să-i dea drumul la mînă.

— Nu mi-am plănuit minciuna din timp, spuse ea. Mi-am adunat tot curajul și l-am înfruntat pe Robert. I-am spus că nu vreau să mă mărit cu el și asta l-a înfuriat foarte tare. E un om posesiv și foarte gelos, dar știam că nu mă va voi, dacă ar fi crezut că m-am dat de bună voie altui bărbat. Mi-am amintit de luptătorii MacBain care trecuseră granița noastră și de teama din glasurile soldaților MacInnes cînd au vorbit de laird-ul vostru și atunci mi-a venit în minte minciuna. Știam că făceam ceva rău și îmi pare rău că te-am mințit și pe tine. Ai fost atît de bună cu mine, Johanna. Hilda mi-a spus ce i-ai făcut lui Robert. Mi-ar fi părut bine dacă săgeata ta i-ar fi străpuns inima neagră. Dumnezeule, cît îl urăsc ! Îi urăsc pe toți bărbații, chiar și pe tata.

— Ai dreptate să-l disprețuiești pe Robert, dar cu timpul îți va trece ura și poate chiar o să-ți fie milă de el.

— Nu sînt atît de iertătoare.

— Clare, știu că acum nu mă poți asculta, dar trebuie să-ți spun că nu trebuie să condamni toți bărbații pentru păcatele pe care le fac numai unii.

— Tu nu l-ai urît pe primul tău soț ?

— Ba da, oftă Johanna. Dar nu i-am urît pe toți bărbații. Dacă tata ar mai fi fost în viață, m-ar fi apărat de Raulf și știu că aș fi putut găsi adăpost la el. Iar fratele meu Nicholas mi-a venit în ajutor, cînd a înțeles ce se petrecea.

— Cînd a înțeles ce se petrecea ? Dar nu i-ai spus că soțul tău te bătea ?

— Mi-e greu să-ți explic, Clare. Raulf nu era ca Robert, iar eu eram mult mai tînără atunci. Bătăile n-au început

imediat după cununie. Mai întîi Raulf a vrut să-mi distrugă încrederea în mine. Eram atît de naivă și de înspăimîntată ; iar cînd cineva care știi că ar trebui să te iubească și să te protejeze îți spune tot timpul cît ești de ignorantă și de nevrednică, o parte din tine începe să creadă toate prostiile astea. Nu i-am spus nimic fratelui meu fiindcă mi-a fost rușine. Mă gîndeam că aș putea face ca lucrurile să se îndrepte. N-am crezut niciodată că meritam ca el să se poarte atît de urît cu mine ; în cele din urmă, am înțeles însă, că Raulf nu se va schimba niciodată. Și atunci mi-am dat seama că trebuie să găsesc o cale de scăpare. M-aș fi dus la Nicholas, dar n-a mai fost necesar să fug, căci soțul meu a fost ucis.

Johanna se opri pentru a se calma, apoi adăugă :

— Nu l-ai urî pe Nicholas, dacă l-ai cunoaște. El m-a făcut să mă mărit cu Gabriel. Și nu cred să-l urăști pe soțul meu. Adevărul e că nu-mi pot închipui că cineva l-ar putea urî.

— Nu, nu-l urăsc, recunoscu Clare. M-a apărat și-i sînt recunoscătoare pentru asta. Și totuși mă înspăimîntă. Vezi și tu ce statură de uriaș are și știi că se poartă foarte... aspru.

— Da, cîteodată te copleșește, dar numai atunci cînd îl lași, îi răspunse Johanna cu un zîmbet. Clare, ai dat dovadă de un curaj incredibil înfruntîndu-l pe Robert. Nu se poate să nu-ți fi dat seama ce se va întîmpla. Fapta ta putea să te omoare.

— Dar jocul meu s-a sfîrșit, nu-i așa ? O să-i spun tatălui meu adevărul. Promit.

— Și te va sili să te întorci la clanul MacInnes ?

— Nu știu. Își dorește mult unirea celor două clanuri.

Johanna simți că i se face rău. Se îngrozea la gîndul că femeia aceea va fi aruncată din nou în brațele lui Robert. Știa doar un singur lucru. Că nu putea lăsa ca așa ceva să se întîmple.

— Nu-i spune încă tatălui tău adevărul. Lasă-mi răgaz să mă gîndesc. Nu te pot lăsa să te întorci înapoi. Nu, nu, asta nu se poate. Trebuie să ne gîndim amîndouă la o soluție.

— Dar de ce vă pasă atît de mine, my lady ? Vă puneți în primejdie ținîndu-mă aici. Mila voastră vă va aduce necazuri. Tatăl meu...

— Clare, cred că ai trecut deja peste ce a fost mai greu, o întrerupse Johanna.

— Adică ce a fost mai greu, Johanna ?

— Te-ai aflat într-o situație aproape fără ieșire și ai făcut un pas important. Eu n-aș fi ales o asemenea cale, dar asta n-are importanță acum. Important e că te-ai salvat, nu înțelegi ? Nu se poate să te mai gîndești acum să te întorci la MacInnes.

— Și ce se va întîmpla cînd soldații tatălui meu vor porni la luptă împotriva clanului MacBain din pricina minciunii mele ?

— Vom găsi o cale să ocolim războiul.

— Cum ?

— Nu știu... încă, dar amîndouă sîntem femei deștepte și sînt sigură că vom izbuti să ieșim din încurcătura asta.

— Dar de ce să-ți amesteci clanul în asta ?

— Nu cred că va fi vorba de vreun sacrificiu. Și apoi femeile sînt datoare să aibă grijă una de cealaltă. Cînd una dintre ele e încolțită și suferă, atunci toate celelalte suferă alături de ea.

Știa că-și pierduse șirul, dar era dificil să-și exprime coerent sentimentele.

— Unii bărbați privesc cu dispreț femeile, continuă Johanna, și mulți de aceeași credință cu noi ne consideră inferioare. Dar Dumnezeu nu ne crede astfel, ține minte asta. Mie mi-a trebuit mult pînă să înțeleg acest adevăr, Clare. Bărbații sînt cei care fac legile, nu noi femeile, și ei ne spun că înțeleg adevăratul cuvînt al lui Dumnezeu și ne consideră destul de naive ca să-i credem întru totul. Dar nu le sîntem deloc inferioare, spuse cu hotărîre în glas. Ca femei trebuie să ne ajutăm una pe cealaltă... ca surorile și trebuie să intervenim de fiecare dată cînd se face o nedreptate. Împreună... și dacă sîntem mai multe îi putem face pe bărbați să-și schimbe purtarea față de noi.

— Și cu cine să începem ? Cu fiii noștri ?

— Deocamdată începem prin a ne ajuta una pe cealaltă. Mai tîrziu, cînd vom avea copii, îi vom învăța să se iubească și să se respecte unii pe ceilalți. Cu toții, bărbați și femei, sîntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Se auzi zgomot de pași dinspre sală și discuția se întrerupse. Clare nu părea prea înfricoșată și asta o surprinse pe Johanna. Îi dăduse drumul mîinii și își îndreptase spatele, aranjîndu-și păturile în jurul ei.

Ușa se deschise și Johanna o auzi pe Clare șoptindu-i :

— Împreună.

Dădu aprobator din cap și promisiunea ei răsună ca un ecou :

— Împreună.

CAPITOLUL XVII

Primul care intră în cameră fu Gabriel și pe fața lui se citi un sentiment de dezaprobare cînd își văzu soția în încăpere. Îi făcu un semn dojenitor din cap, dar Johanna se prefăcu că nu observă nimic.

Părintele MacKechnie îl pofti pe laird-ul MacKay în cameră, apoi o salută din cap pe Johanna înainte de a se întoarce către Clare.

— Arătați un pic mai bine astăzi.

Laird-ul MacKay se apropie de preot pentru a-și vedea mai bine fiica.

— Dumnezeule !

Chipul învinețit al fiicei lui îl făcu să pălească. Johanna era hotărîtă să nu-l placă pe omul acesta, care refuzase să asculte rugămințile fiicei lui și o silise să se întoarcă la clanul MacInnes, dar reacția lui o făcu să-și schimbe părerea despre el. Poate că nu-și dăduse seama de situația îngrozitoare în care o împinsese pe Clare.

Dar, nu, își zise. Nu era cazul să-i acorde șansa de a se îndoi de motivele purtării lui. Nu-i păsa dacă fusese numai neîngăduitor sau dacă era într-adevăr un om crud. Clare MacKay se aflase la un pas de moarte și tatăl ei era la fel de vinovat ca și Robert MacInnes.

N-avea o statură prea plăcută. Era de înălțime medie și Gabriel îl domina pur și simplu, iar șuvițele cărunte din părul lui șaten îi spuneau că trebuie să fi avut cel puțin de două ori vîrsta soțului ei. Avea riduri adînci în jurul ochilor și al gurii și un nas mare, ca de vultur. Clare moștenise ochii căprui ai tatălui ei, dar din fericire nu și nasul acela proeminent.

Gabriel se duse alături de soția lui, în fața ferestrei. Blana fusese dată la o parte și Johanna simțea o briză ușoară mîngîindu-i spatele.

— Bună ziua, părinte.

Laird-ul MacKay își reveni în sfîrșit din surpriză. Se duse lîngă pat și luă mîna fiicei lui în mîna sa.

— Clare, ce ți-au făcut ?

Vocea îi răsună plină de blîndețe, dar întrebarea i se păru Johannei nelalocul ei. Se înfurie cumplit și făcu cîțiva pași, așezîndu-se între Clare și tatăl ei. Laird-ul dădu drumul mîinii fiicei lui și se dădu un pas înapoi. Prinse privirea furioasă din ochii Johannei și se îndepărtă și mai mult de ea.

— Cum puteți întreba asta ? Chiar credeți că s-a rănit singură ?

Laird-ul o privi surprins. Mai făcu un pas înapoi parcă vrînd să se îndepărteze de mînia Johannei, care se revărsa asupra lui ca un șuvoi de apă fierbinte.

— Nu, nu cred că s-a lovit singură.

— Robert MacInnes și tatăl lui sînt vinovați pentru asta... și dumneavoastră, laird MacKay. Da, sînteți la fel de vinovat.

Tatăl lui Clare se întoarse către Gabriel.

— Cine e această femeie ? strigă el.

— E soția mea, îi răspunse aspru Gabriel, ducîndu-se alături de soția lui. Să nu mai ridici vocea în fața ei.

— Nu e de prin părțile noastre, zise laird-ul mai îmblînzit parcă.

— E englezoiacă.

— Și oare fiicelor nobililor englezi le este îngăduit să vorbească nerespectuos celor mai în vîrstă decît ele ?

Gabriel se întoarse către Johanna, convins că soția lui de-abia aștepta să-i răspundă laird-ului.

— Vă spune singură ce are de spus.

— Majoritatea nobililor englezi le îngăduie fiicelor lor să-și spună părerea, zise ea țintuindu-l în continuare pe MacKay. Cum să vă spun, tații lor le iubesc și le prețuiesc. Și le protejează de asemenea, nu așa cum fac unii conducători

de clan, care pun aliențele cu alte familii mai presus de fericirea și siguranța fiicelor lor.

MacKay se înroșise la față și Johanna înțelese că abia se mai putea stăpîni. Dar nu-i păsa.

— Vă iubiți fiica ?

— Desigur. Și o prețuiesc mult.

— Și vă dați seama, sir, că fiica dumneavoastră a fost la un pas de moarte ?

— Nu mi-am dat seama de asta, clătină din cap laird-ul.

Părintele MacKechnie își drese vocea pentru a-i anunța că vrea să vorbească.

— Poate că ar trebui să vă explic cum a ajuns Clare la noi.

Așteptă pînă ce laird-ul îi dădu încuviințarea și începu să povestească împrejurările în care ajunsese Clare la ei. Spuse că a fost adusă într-un sac, goală pușcă și nu uită nici un amănunt al întîmplării, nici chiar faptul că Robert MacInnes scuipase trupul aproape lipsit de viață al lui Clare.

— Tocmai voia s-o lovească cu piciorul cînd o săgeată a doamnei Johanna l-a oprit.

Tatăl lui Clare stătea cu mîinile împreunate la spate, ascultînd povestea înfiorătoare a preotului. Nici un mușchi nu se clintise pe fața lui, dar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Clanul MacInnes va plăti pentru purtarea ticăloasă față de fiica mea, zise MacKay cu vocea tremurînd de furie. Acum va fi război, nu alianță, MacBain. Comandantul tău mi-a spus că și tu ai gînduri de răzbunare. Care-ți sînt motivele ?

— Robert MacInnes a îndrăznit să tragă cuțitul și l-ar fi aruncat înspre soția mea, dacă nu l-aș fi oprit la timp.

Johanna nu știa nimic de planurile soțului ei de a porni la război împotriva clanului MacInnes. O înspăimîntă furia din vocea lui.

— Dar nu ți-a atins soția, spuse MacKay.

— Ce vrei să spui ?

— Robert e al meu. E dreptul meu să-mi răzbun fiica.

Gabriel se văzu nevoit să accepte.

— Da, trebuie să țin seama de asta.

Laird-ul MacKay dădu aprobator din cap, apoi se întoarse din nou către fiica lui. Johanna se interpuse între el și bolnavă, dar laird-ul făcu un pas lateral ca s-o vadă pe Clare.

— Am crezut că ai exagerat puțin cînd mi-ai povestit de MacInnes. Știam că nu vrei să te căsătorești cu Robert, dar am fost destul de prost să cred că te vei obișnui cu timpul alături de el. Nu m-am gîndit niciodată că vei fi tratată cu atîta brutalitate. Fapta lor e de neiertat... ca și fapta mea, fetițo. Ar fi trebuit să te ascult. Și sînt vinovat.

— Oh, tată, șopti Clare. Îmi pare rău. Te-am făcut de rușine cu... Dar suspinele o înecară și nu mai putu continua. Johanna îi întinse o batistă pentru a-și șterge ochii.

— Încetează, îi spuse tatăl ei poruncitor. Nu vreau să te văd plîngînd.

— Îmi pare rău, dar nu pot să mă stăpînesc.

— Ar fi trebuit să mă silești să te ascult, cînd te-ai întors acasă, copila mea, în loc de a-ți păta onoarea. Nu asta era soluția. Acum spune-mi numele ticălosului care te-a necinstit și voi îndrepta rușinea ta.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, zise Johanna, dar credeam, că fiica dumneavoastră s-a întors acasă după prima bătaie pe care a primit-o. N-a fost așa ?

— N-avea nici o urmă pe față și am crezut că a inventat toată povestea aceea pentru a mă atrage de partea ei. Eu îmi recunosc greșelile.

Părintele MacKechnie fu mulțumit să-i audă cuvintele.

— E un început bun, zise el.

— Spune-mi numele acelui om, Clare.

— Tată, îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nu trebuie să-i învinuiești pe cei din clanul MacBain. A fost numai vina mea.

— Vreau să-mi spui numele lui, fetițo.

Johannei nu-i păsa de tonul aspru al laird-ului. Făcu un pas și se interpuse între el și fiica lui. Gabriel îi observă expresia de pe chip și întinse mîna s-o prindă de braț.

— Vrei s-o aperi pe Clare chiar și de mine ? o întrebă MacKay uluit, înțelegînd ce voia Johanna să facă.

Ea însă nu-i răspunse. Încercă în schimb să-i abată atenția.

— V-am judecat greșit, sir. Îmi dau acum seama cît de mult vă iubiți fiica, dar Clare are nevoie de odihnă. A primit cîteva lovituri serioase în cap și este încă foarte slăbită. Nu vedeți cum se chinuie să-și țină ochii deschiși ?

Se rugă în gînd ca și Clare să înțeleagă unde bate. Apoi clătină din cap pentru a da mai multă importanță celor spuse și se dădu un pas în lături pentru a-l lăsa pe laird să-și vadă fiica.

Clare înțelesese ce voia Johanna și închise imediat ochii. Părea că a căzut deja într-un somn adînc.

— Vedeți, laird ? îi zise Johanna aproape în șoaptă. Trebuie s-o lăsăm să se odihnească, dacă vrem să-și revină, căci încă mai este în pericol.

— Dar voiam s-o iau acasă cu mine, îi șopti laird-ul.

— Este bine îngrijită aici, interveni părintele MacKechnie. Fiica ta este mult prea slăbită pentru a putea călători. E mai bine s-o lași aici. Este sub protecția laird-ului MacBain și mai bine de atît nu se poate.

— Ba se poate, zise Gabriel, căci este sub protecția soției mele.

— Asta am văzut și eu, spuse MacKay zîmbind pentru prima dată.

— Poate că ar trebui să coborîm, să discutăm ce ne frămîntă, le sugeră părintele MacKechnie. Problema tatălui copilului mai poate aștepta, nu ?

— Va trebui să se însoare cu fiica mea și vreau cuvîntul tău pentru asta, MacBain.

Gabriel se încruntă.

— I-am întrebat pe toți...

— I-a întrebat pe cîțiva din soldații lui, îl întrerupse Johanna, dar nu pe toți, firește. Sînt... atît de mulți și unii nu s-au întors încă de la îndatoririle lor, nu-i așa, my lord ?

Gabriel nici nu clipi, auzindu-i minciuna.

— Da, așa e.

— Dar vreau să știu dacă ești de acord cu mine în problema căsătoriei, zise MacKay. Îi vei porunci soldatului vinovat de rușinea lui Clare să se însoare cu ea ?

— Îi voi porunci.

MacKay păru mulțumit de răspuns și preotul se grăbi către ușă. Laird-ul își mîngîie stîngaci fiica, apoi se întoarse să iasă. Gabriel îi aruncă Johannei o privire care nu prevestea nimic bun și-l urmă pe tatăl lui Clare afară.

— Ai avut grijă de fiica mea, MacBain, și ai apărat-o, iar soția ta s-a dovedit milostivă cu ea, așa că nu voi porni la luptă împotriva ta, dacă se încheie căsătoria. Ne-am putea uni...

Părintele MacKechnie închise ușa și ultimele cuvinte ale laird-ului nu mai putură fi auzite. Johanna se prăbuși într-un scaun oftînd ușurată.

— Poți să deschizi ochii acum, Clare.

— Ce ne facem, Johanna ? Va trebui să-i spun adevărul tatălui meu.

Johanna își mușca buza de jos, gîndindu-se ce să-i răspundă.

— Cel puțin știm sigur acum că nu te va mai trimite înapoi la clanul MacInnes. Poate că a fost orbit înainte de dorința lui de a obține alianța, dar acum cu siguranță că i s-au deschis ochii. L-au convins vînătăile de pe chipul tău. Te iubește mult, Clare.

— Și eu îl iubesc, șopti Clare. Nu era adevărat cînd am spus că-l urăsc. Eram doar... furioasă. Doamne, în ce încurcătură am intrat ! Nu știu ce va zice tata, cînd va afla că nu sînt însărcinată.

Trecură cîteva minute lungi de tăcere.

— Există o singură soluție, spuse Johanna îndreptîndu-și umerii.

— Știu, zise Clare care se aștepta să fie sfătuită să mărturisească adevărul. Trebuie...

— Să te măriți, îi spuse Johanna zîmbind.

— Ce ?

— Nu mă privi așa uluită, Clare. E singura soluție posibilă.

— Dar cine ar dori să se însoare cu mine ? Doar se presupune că sînt însărcinată !

— Sîntem destul de deștepte pentru a găsi o soluție, insistă Johanna. Vom găsi un bărbat potrivit.

— Dar nu vreau să mă mărit.

— Ești încăpățînată sau numai sinceră ?

— Și una și alta, cred. Numai gîndul de a mă mărita cu un bărbat ca Robert MacInnes îmi întoarce stomacul pe dos.

— Te înțeleg, firește, dar n-ai fi fericită să te măriți cu un bărbat care să te respecte și să-ți aprecieze meritele ?

— Nu există un asemenea bărbat.

— Ba da. Soțul meu este așa.

— Da, dar el e deja însurat, zîmbi Clare.

— Da, este. Dar sînt și alți bărbați aproape la fel de desăvîrșiți, adăugă Johanna în șoaptă.

— Ești tare norocoasă, Johanna.

— De ce ?

— Pentru că-ți iubești soțul.

Johanna nu-i răspunse imediat. Apoi, după cîteva clipe de tăcere, se rezemă de spătarul scaunului, hotărîtă să lase deoparte toată nehotărîrea și nesiguranța ei.

— Da, îl iubesc.

Uimirea din vocea ei o făcu pe Clare să zîmbească.

— Abia acum ți-ai dat seama de asta ?

Johanna clătină din cap.

— Nu, nu, îl iubesc. Dar de-abia acum mi-am dat seama de cît timp îl iubesc. Nu-i ciudat că n-am putut să-mi mărturisesc sentimentele nici măcar mie însămi ? Am încercat în mod prostesc să mă apăr, adăugă clătinînd din cap. Nimănui nu-i place să se știe vulnerabil. Dumnezeule, îl iubesc din toată inima !

Rîsul ei umplu încăperea. Era atîta veselie în el, încît Clare nu se putu stăpîni să nu rîdă și ea la rîndul ei.

— Presupun că nu i-ai mărturisit ce simți.

— Nu, răspunse Johanna.

— Atunci ce-i spui, cînd el îți spune că te iubește ?

— Oh, Gabriel nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Nu și-a dat încă seama de asta, înțelegi. Însă în cele din urmă va

trebui să recunoască și el că mă iubește, dar nu cred că mi-o va spune vreodată.

Izbucni din nou în rîs.

— Soțul meu e atît de diferit de nobilii din Anglia și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru binecuvîntarea asta. Englezii cîntă serenade dulcegi doamnelor pentru a le cuceri și plătesc pe cîte cineva să le scrie poezii de dragoste pe care ei să le recite. Acolo bărbații vorbesc în cuvinte înflorite, dar lipsite de sens și ipocrite. Însă nobilii le consideră cavalerești, căci ceea ce le place cel mai mult este să facă curte doamnelor.

Clare o ascultă plină de curiozitate și-i mai puse cîteva întrebări despre nobilii din Anglia. Petrecură o oră întreagă discutînd, apoi Johanna își dădu seama că o ținuse prea mult pe Clare și insistă ca ea să se odihnească.

— Acum că tatăl tău te-a văzut, las-o pe Glynis să-ți aranjeze părul.

Clare fu de acord și Johanna se ridică să plece.

— Ai să-i spui soțului tău adevărul despre mine ?

— Da, îi răspunse Johanna. Pînă la urmă o să-i spun, se grăbi să adauge. Va trebui să aleg momentul potrivit.

— Și ce crezi că o să facă ?

Johanna deschise ușa înainte de a-i răspunde.

— O să înjure puțin și apoi o să mă ajute să găsesc o soluție.

Hilda tocmai venea cu o tavă cu mîncare și Johanna se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

— Laird-ul MacKay a plecat, le spuse bucătăreasa. A spus că o să vă lase să rămîneți aici, pînă cînd vă veți înzdrăveni destul pentru a putea călători. Lady Johanna, oamenii vă așteaptă să coborîți la cină. Le e tare foame și ar fi bine, dacă v-ați putea duce mai repede. Iar tu să mănînci tot, zise întorcîndu-se către Clare și punîndu-i tava în poală. Să știi că am să stau aici să mă conving că mănînci. Trebuie să-ți recapeți forțele.

Johanna se întoarse să plece, dar se opri în pragul ușii :

— Dacă auziți larmă în sală, să nu vă speriați prea tare. Am pus la cale o mică surpriză, dar s-ar putea ca soldații să se supere puțin.

Hilda și Clare vrură să știe care era surpriza, dar Johanna clătină din cap :

— Veți afla curînd, le promise ea, nelăsîndu-se înduplecată.

Apoi coborî în camera ei pentru a-și pune pledul pe care-l ascunsese sub pat. Alex intră tocmai cînd ea își aranja cureaua.

— Grăbește-te și închide ușa !

— De ce ?

Micuțul însă nu părea să aibă nevoie de explicație, căci nu observă pledul schimbat. Alergă către salteaua lui și trase de dedesubt o sabie de lemn.

— Auggie o să mă învețe să mă lupt cu sabia.

— Ai mîncat ?

— Am mîncat cu Auggie, îi răspunse Alex fugind către ușă.

— Stai puțin, te rog.

Alex se opri, alunecînd pe podea.

— Vino să mă săruți înainte de plecare, îi ceru ea.

— Dar nu vreau să pleci, țipă Alex.

Johanna se grăbi să-l liniștească.

— Nu plec nicăieri.

Dar el nu părea convins. Își azvîrli sabia și alergă către mama lui, aruncîndu-se în brațele ei și strîngînd-o cu putere.

— Nu vreau să pleci !

Doamne, ce încurcătură !

— Alex, sînt mama ta și vreau să mă săruți din cînd în cînd, înainte să pleci, înțelegi ? Mi-ai spus că pleci cu Auggie și din cauza asta ți-am cerut să mă săruți, spuse mîngîindu-l pe spate.

Îi trebuiră vreo zece minute să-l convingă.

— Dar nu plec nicăieri, insistă Alex. Mă duc doar pînă afară.

— Dar văd că pleci și-ți cer încă o dată să mă săruți.

Se aplecă înspre el și Alex se întinse s-o sărute pe obraz. Apoi își luă sabia și fugi către ușă.

— Tata a zis că trebuie să stai lîngă foc și să coși.

— Chiar așa ?

Alex deschise ușa :

— Da. Așa a zis tata.

— Și ce altceva ți-a mai zis tata ?

— A zis că trebuie să stai locului, nu-ți mai aduci aminte ? îi zise Alex, întorcîndu-se către ea.

— Ba îmi amintesc, îi răspunse Johanna, gîndindu-se că va trebui să discute cu Gabriel despre lucrurile pe care i le spunea copilului. Acum du-te. Nu-l mai face pe Auggie să te aștepte.

Alex ieși, uitînd să închidă ușa. Johanna își aranjă pledul, apoi își adună puterile și coborî.

Megan tocmai o luase în sus pe scări ca să-și cheme stăpîna și aproape că se prăbuși peste balustradă cînd o văzu ce purta.

— Nu se poate să vă fie atît de frig încît să purtați două pleduri, my lady. E înăbușitor aici.

— Dar nu port două pleduri, Megan. Port unul singur.

Megan mai sui cîteva trepte ca s-o vadă mai bine.

— Dumnezeule, ați cusut un pled nou ! Laird-ul știe ce-ați făcut ?

— Încă nu.

Megan se închină.

— Dar sînt sigură că soțul meu mă va sprijini, încercă Johanna s-o facă să înțeleagă. Părerile și sugestiile mele contează foarte mult pentru el. Da, sînt sigură că va fi de acord cu mine.

Megan se mai închină o dată, deloc convinsă de ce-i spunea stăpîna ei. Johanna era exasperată.

— Totul va fi în regulă. Și nu te mai închina atît, adăugă ea, văzînd că Megan își duce din nou grăbită mîna la frunte.

— Nu v-a văzut încă nimeni. Mai e timp să vă schimbați.

— Prostii, îi răspunse Johanna încercînd să-și păstreze curajul, căci reacția lui Megan o speriase puțin.

Își îndreptă umerii și începu să coboare din nou scările. Megan se grăbi în urma ei.

— Unde te duci ? o întrebă Johanna, văzînd-o că se îndreaptă către ușa din spate a coridorului.

— Mă duc să aduc cîteva farfurii, my lady. Cred că aveți nevoie de cel puțin cinci ca să vă faceți ascultată.

Dispăru înainte ca Johanna să-i spună că n-avea nici o intenție de a arunca farfurii. Îl văzu apoi pe părintele MacKechnie venind către ea și îi zîmbi. Preotul o privea prostit.

— Vai de mine ! șopti el cînd își mai reveni din surpriză.

— Bună seara, părinte.

Dar el nu-i răspunse la salut. Era prea uluit și reacția lui o neliniști.

— Crezi că soțul meu și soldații vor fi foarte supărați pe mine ?

— Vedem noi. Oricum, te voi sprijini, îi răspunse preotul zîmbind. Și aș fi onorat să te conduc jos.

O luă de braț, dar ea nici nu observă asta.

— Cred că vor fi puțin supărați la început, zise ea. Dar numai puțin.

— Da, da. Spune-mi, copilă, cînd te-ai spovedit ultima dată ?

— De ce mă întrebi, părinte ?

— Ar fi bine să primești iertarea păcatelor înainte de a te înfățișa Domnului.

— Exagerezi reacția oamenilor, părinte, îi răspunse ea zîmbind forțat. Nici unul nu va îndrăzni să mă atingă.

— Nu mă gîndeam la soldați, ci la soțul tău. Hai, vino, copilă. De-abia aștept să văd ce va urma.

— O să le treacă supărarea.

— În cele din urmă, da. Highlander-ii își consideră pledurile sacre.

— Dumnezeule, n-ar fi trebuit să...

— Ba firește că da, o contrazise preotul, încercînd să-i descleștеze mîna de pe balustradă.

— Părinte, ești de acord sau nu cu ceea ce am făcut ?

— Sînt de acord, îi răspunse preotul, izbucnind în rîs. Voiam să postesc astăzi pentru îndreptarea păcatelor, dar acum mă bucur că n-am făcut-o. N-aș fi vrut să pierd...

Dar n-apucă să termine, căci Johanna scoase un geamăt speriat.

— Părinte, mă faci să-mi fie teamă.

— Iartă-mă, copilă. N-am vrut să te necăjesc. Hai, lasă balustrada în pace.

— O să mă port de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Ce crezi, e bine ?

— Adică să te prefaci că nu știi nimic ?

— Da, zise Johanna, dînd drumul balustradei și luîndu-l de braț pe preot. O să mă fac că nu știu nimic. Îți mulțumesc, mi-ai dat o idee foarte bună.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș preface nebună.

Îi păru rău imediat ce rosti cuvintele acelea ; și trebui să plătească pentru gluma lui, căci aproape că își tîrî stăpîna în jos pe scări.

— O să te susțin, îi promise. Nu-ți face griji, o să treacă.

Soldații stăteau toți în picioare în jurul mesei ;.Gabriel stătea lîngă ușa bucătăriei, vorbind cu Calum și Keith. El o observă primul în momentul în care intră pe ușă, o privi atent și își scutură capul de parcă n-ar fi văzut bine.

Johanna îi zîmbi și se îndreptă către locul ei la masă.

Keith și Calum se întoarseră amîndoi în același timp.

— Dumnezeule, ce-ai făcut cu pledul nostru ? răcni Calum.

— Oare văd eu bine ? strigă și Keith în același timp.

Toți se întoarseră s-o privească și un strigăt de groază ieși din piepturile lor. Johanna se prefăcu că nu observă nimic.

— Ți-am spus că o să fie totul bine, îi șopti preotului.

Gabriel se rezemă de perete fără a-și lua ochii de la ea.

— MacBain, mai bine-ai face ceva înainte ca Cerul să se prăbușească peste noi, zise Calum.

— E prea tîrziu acum, clătină Gabriel din cap. Și era cazul ca unul din noi să facă ceva.

— Lady Johanna, ce-ați făcut ? o întrebă Keith vînăt la față.

— Am încercat să-ți fac pe plac, Keith.

Soldatului nu-i venea să creadă ce auzise.

— Ați vrut să-mi faceți pe plac unind pledul meu cu pledul MacBain ? Dar cum credeți că... cum de v-a venit în minte...

Nu-și găsea cuvintele și Johanna se rugă în gînd să fie din cauza surprizei și nu a indignării.

— Știi că încurc tot timpul zilele. Ai observat și tu acest defect al meu, nu ?

— Defect ?

— Memoria mea proastă, vreau să spun. Vino să stai alături de mine, Keith, și-ți voi explica pe de-a-ntregul de ce-am făcut ce-am făcut. Calum, tu poți să stai în locul lui Keith la cealaltă masă.

Vorbindu-le soldaților, Johanna îi aruncă priviri îngrijorate lui Gabriel, care nu spusese nimic pînă atunci.

— Ești gata să te așezi la masă, Gabriel ? îl întrebă strîngînd cu putere mîna părintelui MacKechnie, care o mîngîie încurajator, încercînd să-și elibereze brațul.

— Și eu unde-ai vrea să stau, copilă ?

— În stînga lui Gabriel, în fața mea. Îmi va fi mai ușor să-mi dai ultima binecuvîntare, dacă va fi cazul, adăugă apoi în șoaptă.

— Ați uitat în ce zi sîntem și din cauza asta v-ați pus amîndouă pledurile ? vru să știe Lindsay.

— Este un singur pled, îl lămuri Johanna. Am tăiat două pleduri pe din două și le-am cusut la mijloc. Culorile se potrivesc foarte bine.

Apoi se duse către scaunul ei și se întoarse spre Gabriel, care stătea în continuare rezemat de perete, privind-o. Tăcerea lui o speria și mai tare.

— Gabriel ?

Dar el tot nu-i răspunse. Johanna nu mai putea aștepta să-i audă părerea.

— Spune-mi, te rog, ce crezi de schimbarea aceasta ?

Gabriel se desprinse imediat de perete și-i spuse cu voce aspră și mînioasă :

— Sînt foarte supărat.

Johanna se întoarse cu spatele la el, încercînd să-și ascundă dezamăgirea. Sperase, desigur, ca el s-o sprijine. Se

așteptase chiar la asta, dar acum dezamăgirea o copleșea. Auzi cîteva murmure de aprobare, dar nu-și ridică privirea să vadă din partea cui veneau.

— Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta eu însumi, Johanna.

Îi trebuiră cîteva clipe ca să-și dea seama că de fapt soțul ei își exprimă aprobarea.

— Ești mult mai deșteaptă decît mine.

Vru să-i mulțumească pentru compliment, dar nu putu ; o năpădiră lacrimile.

Toți începură să strige unul la celălalt. Keith dădea vina pe purtarea grosolană a lui Calum, iar Calum pe vorbele mînioase ale lui Keith și fiecare îl învinovățea pe celălalt pentru faptul că-și supărase stăpîna.

Gabriel era singurul care nu părea prea afectat de lacrimile soției lui. Îi ceru să se așeze, apoi ducîndu-se în spatele ei, cuprinzînd-o de umeri, le ceru soldaților să facă liniște.

— Văzînd-o pe soția mea îmbrăcată în ambele pleduri am înțeles cît de multe a făcut Johanna ca să vă mulțumească. I s-a spus cum să se îmbrace, pe ce scaun să stea, cu cine să se plimbe și așa mai departe, iar ea s-a purtat cum a putut mai frumos ca să vă facă pe plac. Din ziua în care a sosit aici, v-a acceptat pe toți, fie că vă numeați Maclaurin sau MacBain. S-a purtat la fel de bine cu Calum ca și cu Keith și v-a dat tuturor toată afecțiunea ei. Ați răsplătit-o însă cu criticile și disprețul vostru. Ba chiar unii au numit-o lașă, dar ea n-a venit niciodată să mi se plîngă. A înghițit umilința în tăcere, dovedind fără îndoială că este mult mai înțelegătoare și mai iertătoare decît aș putea fi eu vreodată.

Tăcerea se așternu după cuvintele lui. Gabriel strînse afectuos umărul soției lui înainte de a continua :

— Da, a fost foarte dornică să vă facă pe plac, repetă el. Și așa am fost și eu.

Vocea lui trăda acum mînie.

— Am încercat să am răbdare cu voi, dar văd că e un lucru dificil, căci nu sînt un om răbdător. M-am săturat de nemulțumirile voastre și se pare că și soția mea s-a săturat. De-acum înainte sîntem un singur clan. Pe mine m-ați acceptat deja ca laird ; acum va trebui să vă acceptați unii pe alții. Cei ce nu pot face asta au permisiunea mea să plece în zori.

Urmară alte minute de tăcere. Apoi Lindsay făcu un pas înainte ca să vorbească :

— Și ce pled vom purta, laird MacBain ?

Gabriel se întoarse către soldat :

— Mi-ați jurat credință, iar eu sînt un MacBain. Veți purta culorile mele.

— Dar tatăl vostru a fost un Maclaurin, îi aminti Keith.

— Nu m-a recunoscut niciodată și nici nu mi-a dat numele lui, îi răspunse Gabriel încruntat. Și nici eu nu-l recunosc. Sînt un MacBain, iar dacă vreți să mă urmați, veți purta culorile mele.

Keith dădu aprobator din cap :

— Eu te urmez.

— Și eu, laird, zise Lindsay. Dar mă întreb ce vom face cu pledurile Maclaurin.

Gabriel dădu să le spună că ar trebui să le ardă, dar se răzgîndi.

— Pledurile țin de trecutul vostru acum. Le veți păstra și le veți da copiilor voștri, povestindu-le istoria lor. Pledul MacBain pe care-l veți îmbrăca mîine este începutul viitorului vostru. Uniți, vom fi de neînvins.

Ultimele lui cuvinte risipiră încordarea din încăpere și toți soldații izbucniră în urale.

— Avem un motiv să sărbătorim, zise părintele MacKechnie.

— Să bem, propuse Gabriel.

— Dar fără să vărsați berea, le strigă Johanna.

Din cine știe ce motive, cuvintele ei li se părură oamenilor foarte amuzante. Ea nu-și explică de ce se purtau așa, apoi îi veni în minte că probabil rîdeau pur și simplu de ușurare. Fuseseră cîteva momente foarte tensionate, cînd vorbise Gabriel. Cel puțin ea una fusese îngrijorată.

Își duse batista la ochi, stînjenită că nu-și putea opri lacrimile. Mulțumea lui Dumnezeu că se căsătorise cu Gabriel. Întreaga ei viață de pînă atunci fusese pustie și

tristă. Nu cunoscuse ce însemna fericirea, pînă ce nu-l întîlnise pe el.

Gîndurile acestea o făceau s-o podidească şi mai tare lacrimile. Dar oamenii n-o mai băgau în seamă acum. Îl auzi pe Keith şoptind că probabil condiţia ei delicată o făcea atît de emotivă şi-l văzu pe Calum dînd din cap în semn de aprobare.

Îşi ridică privirile şi-o văzu pe Leila stînd în pragul uşii. Se ridică imediat şi-i făcu semn femeii să vină lîngă ea.

Leila păru că ezită.

Soldaţii se ridicară toţi în picioare, cu cupele în mînă, trecîndu-şi unul altuia caraf a şi umplîndu-şi pocalele. Johanna trecu pe lîngă ei, îndreptîndu-se către Leila.

— Ai auzit...

— Da, desigur, my lady, o întrerupse Leila. Soţul dumneavoastră a vorbit foarte frumos.

— Vino şi aşează-te lîngă mine la masă, Leila.

— Dar sînt o Maclaurin. Cel puţin eram pînă acum cîteva minute, şopti Leila roşind.

Johanna îi zîmbi.

— Eşti în continuare o Maclaurin, dar eşti în aceeaşi măsură şi o MacBain. Calum nu va avea nici o scuză să nu-ţi facă curte, adăugă în şoaptă.

Leila se înroşi şi mai tare. Johanna o luă de mînă conducînd-o către masă. Soldaţii tocmai terminaseră de închinat pocalele pentru laird-ul lor şi pentru viitor şi erau pe punctul de a-şi ocupa locurile obişnuite la masă, cînd Johanna le ceru să facă linişte.

— Aş dori să fac cîteva schimbări la masă, începu ea.

— Dar ne place cum stăm, my lady, îi zise Michael.

Johanna îi ignoră însă protestele.

— Se cade ca amîndoi comandanţii să stea la aceeaşi masă cu laird-ul lor. Keith va sta în partea stîngă a soţului meu, iar Calum în partea dreaptă.

Gabriel clătină însă din cap.

— De ce nu ? vru să ştie Johanna.

— Tu vei sta lîngă mine.

Vocea lui îi spunea că n-avea rost să încerce să-l contrazică.

— Bine. Atunci, Calum, tu vei sta lîngă mine. Vino, Leila. Aşează-te lîngă Calum.

După ce termină cu schimbările, fiecare Maclaurin avea ca vecin de masă pe cîte un MacBain. Părintele MacKechnie stătea în capul celei de-a doua mese, în locul lui Keith ; era încîntat de onoarea care i se făcuse. Iar Keith era la fel de mulţumit de schimbare, judecînd după zîmbetul lui, căci acum stătea alături de laird-ul lui.

— Şi de ce contează unde stăm noi, ceilalţi ? îşi întrebă Lindsay stăpîna.

Johanna nici nu se gîndea să-i spună adevăratul motiv, şi anume că voia să elimine disensiunile din clan, şi fiindcă nu-i venea în minte nici un răspuns rezonabil pe care să i-l dea curiosului, îi dădu unul complet lipsit de sens.

— Pentru că vine mama şi din cauza asta.

Lindsay dădu din cap mulţumit de răspuns şi se întoarse către vecinul său MacBain pentru a-i repeta explicaţia.

— Vine mama ei şi doamna vrea ca totul să fie cum spune ea.

— Da, da, îl aprobă soldatul MacBain.

Johanna se întoarse pentru ca oamenii să nu-i vadă zîmbetul. Îi venea să rîdă de naivitatea lui Lindsay, dar se abţinu.

Cina fu o adevărată reuşită datorită schimbărilor ei. Calum şi Leila se purtară foarte rece unul cu celălalt la început, dar încetul cu încetul le trecu stînjeneala şi începură să vorbească chiar în şoaptă. Johanna se tot chinuia să audă ce-şi spuneau, cînd Gabriel, dîndu-şi seama ce făcea, o trase către el.

— Vom avea curînd o nuntă, îi spuse soţul ei, arătînd cu capul în direcţia lui Calum.

— Da, îi răspunse Johanna zîmbind.

Vorbele soţului ei însă îi aduseră aminte de Clare. Şi ea avea nevoie de un soţ şi erau cîteva partide bune printre cei care stăteau acum cu ea la masă.

— Keith ? Te-ai gîndit... începu Johanna dorind să-l întrebe dacă-şi făcuse planuri de căsătorie.

Keith însă n-o lăsă să termine.

— Aşteptam să aduceţi vorba de asta, my lady, spuse el.

— Cum aşa ? îl privi Johanna surprinsă.

— Era de datoria mea să-i spun soţului dumneavoastră, my lady. Am încercat să-mi ţin cuvîntul pe care vi l-am dat şi chiar m-am simţit uşurat la început că mi-aţi cerut să tac, căci mă simţeam răspunzător pentru femeile Maclaurin şi pentru insultele lor, dar n-a trecut nici o zi şi mi-am dat seama că trebuie să fiu în primul rînd credincios laird-ului.

— Despre ce tot vorbeşti ?

Johanna nu mai văzuse niciodată pînă atunci un bărbat roşind.

— N-are importanţă, my lady, îi răspunse Keith stînjenit.

Dar ea n-avea de gînd să se dea bătută.

— Ce i-ai spus soţului meu ?

— Mi-a explicat poreclele, Johanna, îi răspunse Gabriel în locul soldatului, şi cum Glynis...

— I-a părut foarte rău după aceea, îl întrerupse Johanna. Nu trebuie să te superi pe ea. Promite-mi, te rog, că n-ai să-i spui nimic.

Cum Gabriel avusese deja o discuţie cu Glynis, consideră mai sigur să-i promită Johannei ce-i cerea.

Soţia lui îi zîmbi mulţumită.

— Mă întrebam cum de-ai auzit că am fost numită lașă. Dar niciodată nu mi-a dat prin cap că tu îi vei spune soţului meu, adăugă ea întorcîndu-se către Calum. Credeam că altcineva a auzit-o pe Glynis şi s-a dus să-i spună laird-ului.

— Era de datoria lui să-mi spună, zise Gabriel. Şi trebuie să-i mulţumeşti, nu să-l dojeneşti pentru asta, nevastă.

— Dar totul s-a terminat cu bine, spuse Johanna.

— Ce naiba vrei să spui ? o întrebă Gabriel.

— Probabil o altă cugetare, laird, îi explică Keith zîmbind ironic.

— Ah, înţeleg, răspunse Gabriel.

— Nu, nu înţelegeţi, laird. Nimeni nu înţelege cugetările soţiei dumneavoastră.

Johanna tocmai voia să-i explice ce voise să spună, cînd Alex intră alergînd în sală. Johanna îi văzu chipul speriat şi se ridică imediat.

Alex ocoli masa şi i se aruncă în braţe, îngropîndu-şi faţa în pledul ei.

— Ce s-a întîmplat, Alex ? îl întrebă Johanna îngrijorată. Ai visat urît ?

— E ceva sub pat. Am auzit.

Gabriel îşi ridică ochii exasperat. Încercă să-l desprindă pe Alex de Johanna, dar băieţelul nu vru să-i dea drumul, pînă ce nu i se porunci s-o facă.

— Dormi pe o saltea, pe jos, Alex. E imposibil să fie ceva dedesubt.

— Nu, tata, m-am culcat în patul vostru. E ceva dedesubt şi poate să mă prindă, dacă închid ochii.

— Alex..., începu din nou tatăl lui.

— Mai bine te duci cu el să te uiţi sub pat, Gabriel. E singurul mod de a-l convinge. Şi apoi s-ar putea chiar să fie ceva sub pat.

— Păi este, insistă Alex.

Gabriel oftă, dar se supuse dorinţei familiei sale. Se ridică luîndu-şi fiul în braţe şi ieşi din sală.

Johanna se aşează din nou zîmbindu-i lui Keith. Era fericită că poate vorbi cu el fără ca Gabriel să fie de faţă, căci era sigură că soţul ei ar fi intervenit.

— Copiii, începu ea. Sînt o mare bucurie ! Cînd te vei însura şi vei avea propria ta familie, vei înţelege ce spun. Te-ai gîndit la însurătoare ?

— Da, my lady, îi răspunse Keith. O să mă însor chiar vara viitoare cu Bridgid MacCoy.

— Ah !

Nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Îşi întoarse privirea spre cealaltă parte a mesei şi-l zări pe Michael. Soldatul o văzu privindu-l şi-i zîmbi.

— Copiii, începu ea din nou. Sînt minunaţi, nu-i aşa, Michael ?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, my lady.

— Desigur că spun. Cînd te vei însura, vei înţelege cuvintele mele. Te-ai gîndit la însurătoare ?

— Da, o să mă însor şi eu pînă la urmă, ridică din umeri soldatul.

— Te-ai gîndit la cineva anume ?

— Vreți să ne însurați, doamnă ? o întrebă Keith.

— De ce crezi asta ?

— O să mă însor cu Helen, cînd mă voi simți pregătit, îi răspunse Michael. I-am spus și ei și a fost de acord să mă aștepte.

Johanna se încruntă. Partidele se cam duceau. Se întoarse către Niall.

— Copiii, începu din nou.

— Chiar vrea să ne însoare, strigă Keith.

Parcă ar fi dat alarmă că erau asediați. Toți soldații se ridicară imediat în picioare, se înclinară scurt în fața ei și ieșiră în mai puțin de două minute. Johanna nici n-avu timp să le poruncească să se așeze la loc.

Rămaseră în sală numai soldații cu care vorbise deja. Și părintele MacKechnie rămăsese, desigur, dar el nu era o posibilitate viabilă, căci preoții nu se pot căsători.

Gabriel se întoarse și găsi sala aproape pustie. Privi împrejur uimit, apoi ridică din umeri și se așeză la locul lui să-și termine cina. Își privi soția zîmbind.

— Ei bine ? vru ea să știe.

— Era ceva sub pat, într-adevăr, îi răspunse el.

Johanna izbucni în rîs, crezînd că soțul ei glumește.

— Dumfries se vîrîse dedesubt.

Leila și Calum se ridicară amîndoi în picioare.

— Mulțumesc pentru onoarea de a cina cu dumneavoastră, spuse Leila înclinîndu-se în fața laird-ului.

Gabriel dădu din cap și Leila se înroși. Apoi zise, întorcîndu-se către Johanna.

— Și dumneavoastră vă mulțumesc, my lady.

— E întuneric, spuse Calum.

Nu mai găsi însă nimic altceva să adauge. Johanna încercă să nu zîmbească.

— Atunci poate că ar trebui s-o conduci pe Leila acasă, dacă e întuneric, sugeră ea.

— Cum doriți doamnă, dădu din cap aprobator Calum.

Apoi îi făcu semn Leilei să treacă înainte și Johanna se întoarse către soțul ei. Văzu privirea surprinsă de pe chipul

lui Keith și înțelese că soldatul de-abia atunci își dăduse seama că se înfiripa ceva între Leila și Calum. Îl văzu zîmbind răutăcios.

— Stai puțin, Calum, zise Keith ridicîndu-se și înclinîndu-se în fața laird-ului. Vin și eu cu tine.

Johanna simți rîsul din vocea soldatului, dar Calum nu era deloc amuzat de oferta lui.

— Nu e nevoie...

— Dar vreau să te însoțesc, zise Keith, grăbindu-se să-i ajungă pe cei doi din urmă. E întuneric afară.

Calum încercă să-l dea deoparte, dar Keith nu voia să înțeleagă nimic. Continuară să se împingă unul pe celălalt pînă ieșiră afară și dispărură din vedere.

— Mă întreb dacă soldații ăștia doi vor ajunge vreodată să se înțeleagă, zise Johanna.

— E vorba numai de o rivalitate în sensul bun, între doi comandanți, zise părintele MacKechnie luîndu-și cupa și mutîndu- se în locul lui Keith pentru a nu sta singur la masă. Ai vorbit foarte bine în seara asta, laird.

— Da, într-adevăr, îl aprobă și Johanna. Dar mă întreb de ce ai așteptat atît de mult ? De ce nu le-ai vorbit așa încă de acum trei luni ? M-ai fi scutit de multe neplăceri, să știi.

Gabriel se rezemă de scaun.

— Nu erau pregătiți atunci, Johanna.

— Însă erau pregătiți în seara asta, remarcă părintele MacKechnie.

— Ce i-a făcut să fie pregătiți ? întrebă Johanna nedumerită.

— Nu ce, ci mai degrabă cine, fetițo, îi zise preotul.

Ea însă tot nu înțelegea.

Gabriel dădu aprobator din cap auzind cuvintele preotului și o lumină caldă îi luci în ochi.

— Tu i-ai făcut să accepte schimbarea asta.

— Cum așa ?

— Vrea să-i facem complimente.

— Se pare că da, îl aprobă preotul.

— Vreau să mă faceți să înțeleg.

— I-ai înfruntat în tăcere, îi explică Gabriel.

Johanna însă tot nu-şi dădea seama despre ce vorbeau. Preotul însă dădu aprobator din cap.

— Explică-mi cum i-am înfruntat.

Gabriel izbucni în rîs.

— N-ai să mă faci niciodată să cred că nu reuşeai să ţii minte ce pled să porţi în fiecare zi. Uitai intenţionat, nu-i aşa ?

— Gabriel, nimeni nu uită intenţionat, se împotrivi ea.

— Da, dar nu dădeai importanţă problemei, spuse preotul.

— Asta e adevărat, recunoscu Johanna. Mi se părea lipsit de sens, dar nu...

— Aşadar, îi înfruntai în tăcere, repetă Gabriel. În acelaşi mod ai învăţat să citeşti, nu-i aşa ?

— Da, dar aia era altceva.

— Era acelaşi lucru.

Johanna oftă. Îşi dădea seama că nu trebuia să-l lase pe soţul ei să creadă că încurca în mod intenţionat pledurile doar pentru a le arăta oamenilor cît de lipsită de sens era hotărîrea lor de a păstra distanţa între clanuri. N-ar fi fost demn să accepte o laudă pe care n-o merita.

— Nu sînt atît de deşteaptă.

— Ba da, eşti, zise Gabriel. L-ai convins pe laird-ul MacKay să mai aştepte cîteva săptămîni înainte de a-şi lua fiica acasă.

— Clare nu s-a înzdrăvenit încă pentru a putea călători.

— Şi m-ai oprit să-i spun că nici unul din soldaţii mei nu s-a atins de fiica lui. Mi-am dat seama că minţi în mod intenţionat pentru ca femeia să mai rămînă aici şi am tăcut. Dar va trebui să-i spun laird-ului adevărul, cînd se va întoarce.

— Atunci îi va spune ea totul, zise Johanna. Se va simţi mult mai bine atunci.

„Şi cu puţin noroc va fi şi măritată, dacă găsim o partidă bună", îşi zise în gînd. Gabriel le putea ajuta.

— Găsesc că este într-adevăr un lucru demn de laudă să ai atîta încredere în soldaţii tăi. Să fii aşa de sigur că nici unul nu s-a atins de Clare...

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta ?

— Tu ai spus-o, îi răspunse ea nedumerită la întrebare.

— Ei, Johanna, doar nu crezi că oamenii mei n-ar lua ceva ce li se oferă.

— Dar le-ai luat apărarea şi mi-ai dat să înţeleg că nici unul nu s-a atins de ea.

Gabriel o privi exasperat.

— Vorbim de două lucruri diferite. Nu cred că vreunul din oamenii mei ar refuza ocazia de a se culca cu o femeie care li se oferă. Dar cred de asemenea că, dacă s-a culcat cu ea, n-ar părăsi-o aşa. Ar aduce-o acasă cu el.

— Şi mai e şi faptul că soldatul şi-ar recunoaşte fapta. Şi nu şi-ar minţi laird-ul, adăugă părintele MacKechnie.

— Da. Şi ăsta e argumentul principal, îl aprobă Gabriel, dînd din cap.

Johanna nu prea înţelegea, dar nu voia să-l contrazică. După părerea ei, complica prea mult lucrurile.

Părintele se ridică să plece. Îl lăudă din nou pe Gabriel pentru cuvintele lui hotărîte şi viclene în acelaşi timp, apoi se întoarse către Johanna.

— Îţi dai seama, copilă, că i-ai salvat pe cei din clanul Maclaurin de la o expulzare sigură ? I-ai păcălit şi i-ai făcut mai binevoitori. Şi le-ai cîştigat încrederea.

Johanna era stînjenită de cuvintele preotului ; îi mulţumi în şoaptă, gîndindu-se că va trebui să-i explice totuşi a doua zi cum stăteau lucrurile. Gabriel era adevăratul motiv pentru care soldaţii Maclaurin se dovediseră atît de binevoitori, iar preotul va înţelege asta pînă la urmă.

Părintele MacKechnie părăsi sala şi Johanna şi Gabriel rămaseră în sfîrşit singuri la masă. Ea se simţea puţin stînjenită şi intimidată, căci lauda pe care tocmai o primise o copleşea.

— Îi voi explica părintelui mîine adevărul, şopti ea.

— Ce adevăr ?

— Că numai din cauza ta s-au dovedit soldaţii Maclaurin atît de binevoitori.

Gabriel se ridică în picioare şi o cuprinse în braţe :

— Trebuie să înveţi să accepţi un compliment.

— Dar adevărul...

El n-o lăsă însă să termine. Îi cuprinse bărbia în palmă silind-o să-l privească.

— Adevărul e simplu, copilă. Ai devenit îngerul păzitor al clanului Maclaurin.

Pentru Johanna erau cele mai frumoase cuvinte pe care Gabriel i le spusese vreodată. Ochii i se umplură de lacrimi, însă știa că se putea stăpîni să nu plîngă.

Dar Gabriel o făcu să uite complet stăpînirea de sine, cînd adăugă :

— Și ești și îngerul meu păzitor, Johanna.

CAPITOLUL XVIII

Gabriel părăsi castelul în dimineața următoare. Fusese foarte evaziv în privința călătoriei sale și Johanna devenise imediat suspicioasă, cerîndu-i să-i spună dacă se ducea din nou să fure. Asta îl supără, firește, și începură să se certe.

— Ți-am dat cuvîntul că n-am să mai fur. Să nu mă mai insulți niciodată cu asemenea acuzații, femeie.

— Dar sînt îngrijorată pentru tine. Aș fi foarte nefericită, dacă ți s-ar întîmpla ceva, cînd... vînezi.

— Poftim, încă o insultă, zise Gabriel cu voce ceva mai domoală acum. Atît de puțină încredere ai în mine ? Eu și oamenii mei ne furișăm atît de ușor cînd furăm, încît nimeni nu ne aude. Intrăm și ieșim din hambare înainte chiar ca animalele lor să ne simtă mirosul.

Johanna nu era însă prea impresionată de laudele soțului ei.

— Să știi că am deplină încredere în tine, îi spuse puțin enervată. Dar eram numai curioasă să știu unde te duci. Atît te-am întrebat, iar dacă nu vrei să-mi spui, atunci nu-mi spune.

Nu-i spuse. Cînd Johanna auzi însă și că va fi plecat cel puțin două săptămîni, poate chiar trei, deveni și mai curioasă.

Dar nu mai încercă să-l descoasă, deși cu siguranță nu din cauză că se considera nedemnă de asemenea tactici. Însă Gabriel pur și simplu nu-i dădu timp. Îi spusese că pleacă, se certă cu ea cîteva minute, apoi o sărută și ieși din cameră.

Adevărul e că nu-i spusese unde se duce doar pentru că nu voia ca soția lui să-și facă griji. Plecă împreună cu un grup numeros de soldați să se alăture laird-ului MacKay în lupta împotriva clanului MacInnes. Iar după ce termina cu ticăloșii aceia, voia să facă o vizită laird-ului Gillevrey, căci

sosise un alt sol din partea baronului Goode, care cerea din nou o audiență la Johanna. Se părea că englezul nu înțelegea ce înseamnă cuvîntul „nu", iar Gabriel voia să-l facă o dată să înțeleagă că trebuie să renunțe. Voia să-i arate ce s-ar întîmpla dacă va mai îndrăzni s-o deranjeze pe Johanna. Se rugă numai ca baronul să nu fi trimis un vasal în locul său.

Între timp, soția lui era ocupată cu Alex, Clare MacKay și cu celelalte treburi gospodărești. Glynis aranjase puțin părul lui Clare și, după încă două săptămîni petrecute în cameră, femeia începuse să se simtă destul de bine pentru a coborî să ia cina cu Johanna în sală.

Pe zi ce trecea, Clare se făcea tot mai drăguță și după ce-i trecură vînătăile și trăsăturile nu-i mai erau desfigurate, se putu vedea că era de fapt o femeie extraordinar de frumoasă. Avea și un minunat simț al umorului și pronunța cuvintele în galeză atît de melodios, încît Johanna încercă chiar s-o imite, spre marele amuzament al lui Clare.

Johanna încercă să-și concentreze toată atenția asupra pregătirilor pentru vizita mamei ei. Era nerăbdătoare s-o vadă, dar spera în același timp că nu va sosi mai devreme de două, trei luni. Astfel, cu puțin efort, o putea convinge să rămînă pînă după nașterea copilului.

Mijlocul începuse să i se rotunjească, dar nu se cunoștea încă sarcina. Dormea însă foarte mult ; îl lua pe Alex și dormeau împreună cîteva ore după-amiaza, iar seara se culcau devreme. Devenise aproape un ritual să-l culce pe băiețel. Mai întîi îl punea să se spele pe mîini și pe dinți, apoi îngenuncheau împreună la capătul patului și începeau amîndoi să se roage.

Pe Johanna o cuprindea de obicei somnul înainte să-și termine rugăciunea. Alex, vrînd să mai întîrzie la culcare, îi pomenea pe toți cei pe care-i cunoștea în rugăciune. Gabriel era, desigur, întotdeauna primul pe listă. Se rugau mai întîi pentru el, apoi pentru rudele lor ; după ce îi pomeneau pe toți cunoscuții, Johanna își începea rugăciunea pentru Arthur, nepotul regelui John. Alex voise să știe de ce se rugau pentru el și Johanna îi spuse că Arthur ar fi trebuit să

fie rege și, cum dreptul acesta îi fusese luat, se rugau ca el să fie răsplătit în Cer.

Gabriel se întoarse acasă la cîteva minute după ce Johanna urcase cu Alex, dar cînd intră în dormitor, după ce ascultase raportul lui Keith și mîncase, soția și fiul lui dormeau de mult.

Era înăbușitor înăuntru. Era toamnă și soția lui nu putea suporta vîntul rece din Highlands. Ferestrele erau acoperite cu blănuri groase și Johanna era scunsă sub un maldăr de pleduri. Văzînd că fiul lui nu dormea pe saltea, Gabriel își dădu seama că trebuie să fie și el ascuns pe undeva sub pături.

Îl găsi la capătul patului și-l duse în brațe pe saltea. Probabil că fusese o zi foarte obositoare pentru Alex, căci micuțul nici nu deschise ochii.

Gabriel se pregăti de culcare fără a face vreun zgomot. Se dezbrăcă, se spălă, apoi începu să dea păturile la o parte încercînd să-și găsească soția.

Johanna dormea în mijlocul patului și Gabriel se întinse lîngă ea, cuprinzînd-o tandru în brațe. O dorea mult în seara aceea. De fapt o dorea tot timpul. Nu trecuse nici o oră cît vreme fusese plecat fără să se gîndească la ea. Era rușinos, trebuia să recunoască, căci se purta ca un soț bolnav de dragoste care-și dorește să stea acasă numai lîngă soția lui. Liniștea vieții de familie îi spulberase toată plăcerea războiului.

Johanna purta o cămașă de noapte lungă și albă, pe care Gabriel nu putea s-o sufere. Voia să-i simtă trupul neted lipindu-se de al lui. Își strecură mîna pe sub cămașă, ridicîndu-i-o peste pulpe și începu s-o mîngîie, sărutînd-o pe gît.

Johanna nu se grăbi să se trezească, dar pe el nu-l deranjă deloc asta. Cînd în cele din urmă își dădu seama unde era și ce voia soțul ei să facă, îi răspunse foarte entuziasmată.

Se dovedi a fi foarte greu s-o împiedice să scoată gemetele excitante care lui îi plăceau foarte mult, dar nu voia să-l trezească pe Alex, așa că îi opri strigătele de plăcere închizîndu-i gura cu sărutări lungi și fierbinți.

Trupul Johannei se încordă în orgasm și ea gemu încetișor, dar Gabriel, găsindu-și satisfacția, nu se putu controla să nu scoată un țipăt.

— Tata ?

Johanna deveni rigidă în brațele soțului ei ; își duse mîna la gură ca să nu izbucnească în rîs.

— Nu s-a întîmplat nimic, Alex. Culcă-te la loc.

— Noapte bună, tata.

— Noapte bună, fiule.

Gabriel își lăsă capul pe umărul ei.

— Bun venit acasă, îi șopti Johanna la ureche.

Zîmbi auzindu-i mormăitul neinteligibil și adormi ținîndu-l strîns în brațe. Gabriel adormi și el dorindu-și să mai aibă putere să facă încă o dată dragoste cu ea. Fusese o primire pe de-a-ntregul mulțumitoare.

Nicholas sosi în după-amiaza următoare. Gabriel îl privea de pe scările castelului, așteptîndu-l să descalece.

— Îl veți ucide de data asta ? îl întrebă Calum, care stătea lîngă el, văzîndu-i expresia de nemulțumire pe față.

Gabriel clătină din cap.

— Nu pot, răspunse puțin supărat. Soția mea ar fi foarte nefericită, dar jur că ăsta e singurul motiv care-l mai ține în viață.

Calum își ascunse zîmbetul. Știa că supărarea stăpînului său e prefăcută.

— S-a-ntîmplat ceva, laird. Englezul nu mai are zîmbetul acela tîmpit pe față.

Nicholas venise singur. Sări din șa înainte ca armăsarul să se oprească și se îndreptă grăbit spre MacBain. Calul era tot numai spume, ceea ce dovedea că fusese gonit foarte tare.

Era într-adevăr limpede că se întîmplase ceva. Nicholas nu era omul care să-și gonească armăsarul în halul acela fără vreun motiv serios.

— Aveți grijă de cal, porunci Gabriel.

Apoi coborî treptele să-și întîmpine cumnatul. Nici unul dintre ei nu se pricepea la politeturi. Nicholas vorbi primul :

— E de rău, MacBain.

Gabriel nu-l întrebă nimic. Aștepta ca Nicholas să continue.

— Unde-i Johanna ?

— Sus. Îl pregătește pe Alex de culcare.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut.

Gabriel încercă să-și stăpînească nerăbdarea. Îl urmă pe Nicholas înăuntru, îi spuse lui Megan care aranja masa pentru cină să plece, astfel încît el și Nicholas să poată vorbi în liniște, apoi așteptă lîngă ușa bucătăriei, pînă ce cumnatul său își turnă ceva de băut.

— Așează-te undeva ca să nu cazi, cînd o să-ți spun vestea, îi zise Nicholas. Johanna e într-o încurcătură foarte mare.

Johanna tocmai coborîse scările, cînd auzi vocea fratelui ei. Dar nu-și ridică poalele fustei să alerge către Nicholas, ci se opri brusc, căci vocea lui mînioasă și cuvintele îngrijorate o îndemnară să aștepte să audă despre ce încurcătură vorbeau.

Știa că nu se cade să tragă cu urechea, dar îngrijorarea și curiozitatea învinseseră bunele maniere ; știa de asemenea că dacă i-ar fi întrerupt, probabil că bărbații ar fi schimbat subiectul. Amîndoi se gîndeau numai cum s-o protejeze cît mai bine. Da, cu siguranță că ar schimba subiectul și ar trebui să-i bată la cap mult timp pînă să obțină de la ei un răspuns ca lumea. Apoi își auzi numele și înțelese că se afla într-o încurcătură. Se trase înapoi de la ușă și așteptă ca fratele ei să vorbească din nou.

— Zii odată ce s-a întîmplat, Nicholas, îl auzi pe Gabriel spunînd.

Johanna își aprobă soțul în gînd, simțindu-se la fel de nerăbdătoare ca și el.

— Raulf s-a întors din morți și acum își vrea soția înapoi.

Johanna nu mai auzi răspunsul soțului ei. Era prea uluită ; se simțea de parcă tocmai ar fi primit o lovitură puternică. Un țipăt de groază i se opri în gît. Făcu cîțiva pași înapoi lipindu-se de balustradă și clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu putea fi adevărat. Raulf căzuse de pe stîncă. Exista chiar și un martor care-l văzuse murind. Iar demonii nu se mai întorceau din iad ?

Începu să fugă. Nu știa încotro se va îndrepta. Voia doar să găsească un loc unde să fie singură pînă ce își va recăpăta stăpînirea de sine și-și va învinge teama.

Se îndreptă spre fundul coridorului și abia cînd ajunse la ușa din spate își dădu seama ce făcea. Frica imediată ce-o cuprinsese fusese instinctivă. Ținea de trecutul ei întunecat, cînd trăise numai cu teama-n sîn. Dar nu se va lăsa copleșită din nou de acest sentiment.

Se așeză pe bancă și se rezemă de perete, încercînd să se calmeze. După cîteva minute, panica îi mai trecu și, cu ea și frica ce o cuprinsese. Era o femeie complet schimbată acum, își zise. Găsise în ea curaj și putere și nimeni, nici un demon, nu i le putea lua.

Își duse mîna la pîntec într-un gest protector și ochii i se umplură de lacrimi. Plîngea însă de bucurie, nu de teamă, gîndindu-se la minunea ce creștea în ea.

Spuse o rugăciune de mulțumire în gînd pentru binecuvîntarea ce i se dăduse. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru Gabriel și Alex și pentru copilul ce dormea în ea. Îi mulțumi apoi pentru că-i dăduse un cămin unde putea fi în siguranță, lipsită de griji și unde învăța să iubească. În cele din urmă, mulțumi lui Dumnezeu pentru că o făcuse puternică și deșteaptă.

Se hotărî să-și folosească istețimea pentru a ieși din încurcătură. Stătu pe bancă în întuneric mai bine de o oră, dar cînd în cele din urmă se ridică, avea deja un plan foarte limpede în minte. Era liniștită acum și, ce era mai important, pe deplin stăpînă pe ea.

Da, se schimbase mult. Zîmbi de complimentul pe care și-l făcuse singură, apoi clătină din cap gîndindu-se la comportarea ei prostească. Și totuși nu înnebunise. Credea cu adevărat că totul se va sfîrși cu bine. Într-o încleștare a minții, Raulf n-avea nici o șansă în fața ei, căci, după părerea ei, bărbații care-și băteau soțiile nu puteau fi decît niște neputincioși, lipsiți de puterea minții și copleșiți de frică. Și Raulf avea toate „calitățile" astea. Da, victoria va fi a ei dacă se ajungea la amenințări și învinuiri în fața vreunui tribunal

din Londra. Va ști să folosească tot ce știa despre faptele lui ticăloase.

Dar dacă Raulf se hotăra să-și folosească pumnii și sabia pentru a învinge, atunci nu avea puterea fizică pentru a rezista atacului lui. Dar nu conta. Raulf nu putea strînge o armată și apoi tot ea va ieși victorioasă, căci îl avea pe Gabriel. El era învingătorul ei, protectorul ei, îngerul păzitor. Avea încredere deplină în puterea lui de a-și proteja familia. Raulf nu era un adversar pe potriva lui. Și-apoi un demon e zdrobit cu ușurință de un arhanghel.

Lăsă să-i scape un oftat. Era gata să dea ochii cu soțul ei și să-l lase s-o încurajeze. Își ridică poalele fustei și alergă în sală, către Gabriel.

Nicholas o prinse și o ridică în brațe, învîrtind-o.

— Oh, Nicholas, ce bine-mi pare să te văd, strigă Johanna.

— Pune-o jos, fir-ar să fie, răcni Gabriel. Și ia-ți mîinile de pe ea. E într-o situație prea delicată ca s-o arunci în aer ca pe o minge.

Dar nici unul dintre ei nu-l ascultă. Johanna îl sărută, cuprizîndu-l în brațe pe Nicholas, care în cele din urmă o lăsă jos, ținînd-o însă pe după umeri.

— Sora mea pare delicată, MacBain, dar cred că ai observat pînă acum cît e de puternică.

— Am observat că nu i-ai dat încă drumul, îi tăie vorba Gabriel. Johanna, vino aici. Trebuie să stai lîngă soțul tău.

Părea foarte mînios, dar lucirea din ochii lui îi spunea că era mulțumit s-o vadă fericită. Johanna se gîndi că poate în cele din urmă Gabriel va ajunge chiar să-l placă pe Nicholas, dar știa că soțul ei ar muri mai degrabă decît să recunoască așa ceva. Învățase deja că bărbații se purtau foarte ciudat.

Se desprinse de fratele ei și se duse lîngă Gabriel. El o cuprinse imediat pe după umeri, ținînd-o strîns lipită de el.

— De ce n-ai adus-o și pe mama cu tine, Nicholas ? I-ar fi plăcut să călătorească cu tine, căci se gîndea să ne facă o vizită, nu-i așa Gabriel ?

Gabriel dădu aprobator din cap :

— Da, Nicholas. De ce n-ai adus-o cu tine ?

— Nu era încă gata să părăsească Anglia, răspunse Nicholas. Şi apoi, s-a ivit problema, Johanna...

— Mama ta va veni luna viitoare, îl întrerupse Gabriel.

— Ce problemă s-a ivit ? întrebă ea.

Amîndoi o priviră îngrijoraţi şi Johanna crezu că nu ştiau cum să-i dea vestea cea proastă. Dar după încă alte cîteva întrebări, îşi dădu seama că nici unul dintre ei n-avea intenţia de a-i spune despre Raulf.

Gabriel nu se putea desprinde de Johanna. Chiar şi după ce se aşezară la masă, o cuprindea adesea de mînă.

Nicholas stătea lîngă Gabriel în faţa surorii sale, iar Keith lîngă el. După cîteva minute coborî şi Clare la cină şi îşi ocupă locul lîngă Johanna. Amîndoi, Nicholas şi Gabriel se ridicară cînd intră ea. Johanna trebui să le facă un semn soldaţilor să se ridice şi ei.

Nicholas o privi atent pe femeia extraordinar de frumoasă care trecuse pe lîngă el. Gabriel îşi privi atent cumnatul, aşteptînd vreun semn de recunoaştere din partea lui.

— O cunoşti pe femeia asta, Nicholas ? îl întrebă el.

Pe Nicholas însă îl deranjă tonul lui.

— De unde dracu' vrei s-o cunosc ? N-am văzut-o în viaţa mea.

Johanna se grăbi să facă prezentările ; Clare făcu o reverenţă, însă, văzînd chipul încruntat al lui Nicholas, nu zîmbi deloc.

Gabriel nu voia încă să admită că greşise. Credea că analizase bine problema şi găsise singura explicaţie posibilă. Pledul MacBain fusese văzut în împrejurimile castelului MacInnes şi Nicholas purtase culorile lui la întoarcerea sa în Anglia. Din moment ce englezul venise neînsoţit de soldaţii săi, atunci el trebuia să fie vinovatul pentru starea lui Clare MacKay.

— Vrei să spui că n-ai mai văzut-o niciodată pe Clare ? îl întrebă el.

— Exact asta vreau să-ţi spun.

— La dracu' !

— Gabriel, ce s-a întîmplat ? îl întrebă Johanna. Clare, aşază-te lîngă mine, te rog.

— Credeam că fratele tău e de vină pentru starea lui Clare.

— Cum de ţi-a venit în minte aşa ceva ? strigă Johanna. N-ar fi părăsit-o...

— Era singura explicaţie logică, se apără Gabriel.

— Era o ticăloşie.

Nicholas încercă să înţeleagă despre ce vorbeau. Îşi dădu sema că Gabriel îl învinovăţea de ceva şi Johanna îi lua apărarea, dar nu putea pricepe ce se întîmplase.

— Şi de fapt pentru ce lucru mă crezi vinovat ? îl întrebă pe Gabriel.

— Nicholas, problema asta nu te priveşte, îi spuse Johanna.

— Cum să nu-l privească ? întrebă Gabriel. Dacă el e tatăl...

— Nu e, îi tăie vorba Johanna.

— Aha, zise Gabriel şi mai încruntat acum. Se aşeză, făcîndu-i semn lui Nicholas să se aşeze şi el, apoi se întoarse către soţia lui. Asta însemnă că ştii cine e tatăl, nu-i aşa, Johanna ?

Ea dădu aprobator din cap. Intenţiona să-i explice totul soţului după ce rămîneau singuri.

— Avem musafiri, îi şopti, sperînd că asta l-ar face să înţeleagă că nu voia să discute subiectul acela delicat.

Dar el nici nu voia să audă de aşa ceva.

— Spune-mi numele soldatului, îi porunci.

Johanna lăsă să-i scape un oftat. Clare stătea cu privirea plecată şi-şi ţinea mîinile încrucişate în poală. Însă auzind întrebarea laird-ului, îşi ridică fruntea şi adunîndu-şi toate puterile, zise :

— Nu există nici un nume, laird MacBain.

Gabriel nu se aşteptase la răspunsul ăsta. Se rezemă de spătarul scaunului, ţintuind-o îndelung cu privirea pe Clare. Apoi se întoarse din nou către soţia lui, care întări afirmaţia, clătinînd din cap :

— Într-adevăr, nu există.

Johanna înfruntă privirea soţului ei, apoi se întoarse către Clare, prinzînd-o de mînă.

— Pregăteşte-te, îi şopti.

— Pentru ce, my lady ?

— Pentru mîrîieli.

Gabriel însă nu luă în seamă spusele ei. Încă nu-şi revenise după răspunsul primit. I se părea incredibil şi nu izbutea să înţeleagă de ce îşi primejduise femeia aceea viaţa pentru o minciună. Clătină din cap.

— Este o veste minunată, Gabriel.

Dar soţul ei se înroşise de mînie şi asta îi spunea că nu consideră deloc vestea ca fiind minunată. Clare strîngea înspăimîntată mîna Johannei, care se grăbi s-o liniştească.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. Soţul meu nu-ţi va face nimic. A fost însă o surpriză mare pentru el, dar o să-i treacă repede.

— Îmi spune şi mie cineva ce naiba se întîmplă ? întrebă Nicholas.

— Nu ! strigară Gabriel, Johanna şi Clare în acelaşi timp.

Johanna îşi dădu prima seama cît de nepoliticoşi erau faţă de fratele ei.

— Gabriel, putem discuta asta mai tîrziu, zise ea. Te rog ! adăugă văzînd că soţul ei nu voia să cedeze.

În cele din urmă, Gabriel dădu aprobator din cap.

— Vreau să avem o discuţie plăcută la masă, zise Johanna. Nu-i aşa, Clare ?

— Da, îi răspunse Clare, dînd drumul mîinii Johannei şi îndreptîndu-şi umerii. I-ai dat vestea bună fratelui tău ?

— Soţul meu i-a spus.

— Nu, nu i-am spus, răspunse Gabriel.

Părea încă iritat, dar pe Johanna n-o supără tonul lui.

— De ce nu i-ai spus ?

— M-am gîndit că ai vrea să-i spui tu.

Johanna zîmbi. Discuţia lor stîrnise desigur curiozitatea lui Nicholas.

— Ce veste ?

— Vreau să-i spui tu, insistă Johanna.

— Ce să-mi spună ? întrebă Nicholas.

— Fratele tău e un om foarte nerăbdător, zise Clare. De fapt toţi englezii sînt aşa, nu ?

— Nu, nu sînt, îi răspunse aspru Nicholas. Johanna, despre ce veste e vorba ?

Clare tresări auzind tonul aspru al lui Nicholas. Îşi îndreptă încă şi mai mult umerii şi-l privi încruntată pe omul acela, despre care era convinsă acum că era un necioplit.

— Nu e stearpă, îl vesti Gabriel pe Nicholas zîmbind.

Toţi soldaţii dădură aprobator din cap.

— Aşa e, nu e stearpă, zise şi Keith.

Şi din nou soldaţii făcură un gest aprobator.

Calum şi Leila intară în acel moment în sală, ţinîndu-se de mînă. Leila îi dădu imediat drumul cînd ajunseră la trepte şi Johanna zîmbi văzîndu-i atît de fericiţi. Îşi întoarse apoi din nou privirea către fratele său, care tot nu părea să înţeleagă.

— Voi avea un copil, Nicholas.

— Cum e posibil aşa ceva ?

Întrebarea lui o făcu să roşească şi Gabriel izbucni în rîs văzînd cît e de stînjenită. Era încă hotărît să-i arate cît e de supărat pe ea, pentru că nu-i spuse adevărul despre Clare, dar n-avea de gînd să ridice glasul la ea, avînd în vedere situaţia ei delicată.

— E măritată cu un highlander, zise Gabriel ca răspuns la întrebarea ridicolă a lui Nicholas. Uite aşa s-a întîmplat.

Nicholas izbucni în rîs. Îl lovi uşor pe Gabriel pe umăr, felicitîndu-l, apoi se întoarse către sora lui :

— E o veste minunată, îi spuse emoţionat. Mama va fi foarte fericită.

Johannei îi dădură lacrimile şi îşi duse batista la ochi.

— Da, mama va fi foarte fericită. Să nu uiţi să-i dai vestea, cînd te întorci în Anglia, Nicholas. Probabil că va vrea deja să înceapă să-i coasă hăinuţe copilului.

— Acum înţelegi de ce nu vreau s-o tulburi pe soţia mea cu veşti proaste ? întrebă Gabriel.

— Înţeleg, răspunse Nicholas.

Chiar n-aveau deloc de gînd să-i spună despre Raulf, nu mai încăpea îndoială. Amîndoi voiau s-o ocrotească de griji. Totuşi trebuiau să-i spună pînă la urmă şi se întrebă cîtă vreme vor mai putea să păstreze secretul. Desigur că erau bine

intenționați, dar ea nu voia să fie tratată ca un copil. Și apoi, trebuiau să discute cu toții problema. Întocmise un plan foarte bun pentru a-l împiedica pe Raulf să le facă necazuri și voia să-i vorbească lui Gabriel despre el.

Soțul ei părea foarte preocupat; și Nicholas părea adîncit în gînduri. Amîndoi priveau încruntați și abia dacă se atinseseră de mîncare. Însă ea nu voia să discute subiectul ce-i preocupa pe amîndoi pînă ce nu se termina cina. De aceea se hotărî să vorbească despre lucruri obișnuite.

— Ai văzut că zidul e aproape terminat, Nicholas ? Oamenii au muncit foarte mult de la ultima ta vizită aici.

Nicholas dădu aprobator din cap.

— Keith, ți-am spus cît de bine îți stă cu pledul MacBain ? întrebă ea.

— Da, my lady, de cel puțin zece ori, zîmbi soldatul.

— Mie mi-a spus că umerii mei par mai lați și mai puternici în pledul MacBain, se amestecă și Michael.

— Iar mie mi-a spus că arăt mai înalt, strigă Lindsay.

— Și fiecare din complimente e întemeiat, spuse Johanna. Toți arătați mai bine în pledul MacBain.

Soldații izbucniră în rîs.

— Am acceptat deja culorile laird-ului, doamnă. Nu mai aveți de ce să vă faceți griji.

— Dar nu-mi fac griji deloc, se apără ea.

— Atunci de ce ne faceți dintr-o dată complimente ? o întrebă Keith.

Johanna ridică din umeri și toți izbucniră în rîs. Schimbă în mod intenționat subiectul, începînd să vorbească despre ceva mai puțin stînjenitor.

Soldații îl ignoraseră pînă atunci cu totul pe Nicholas; dar după ce unul pomeni de întîmplarea cu lupii, începură să strige toți în același timp, dornici să-i povestească despre viclenia stăpînei lor.

Johanna încercă să le spună că nu era cazul să-i spună fratelui ei întîmplarea aceea, dar ei îi ignorară protestele. Rîdeau și strigau unii la alții și în mijlocul acelui haos Johanna îl simți pe Gabriel luînd-o de mînă.

— Johanna, știi că am să te apăr, indiferent ce s-ar întîmpla, nu-i așa ? o întrebă, aplecîndu-se către ea.

— Știu, îi șopti Johanna, sărutîndu-l.

Nicholas dădu din cap mulțumit, văzînd momentul de tandrețe. Da, făcuse un lucru bun insistînd ca sora lui să se mărite cu laird-ul.

Calum îl întrebă ceva pe Gabriel și Johanna se întoarse către Clare întrebînd-o în șoaptă.

— Te simți bine ?

— Da, my lady, îi răspunse Clare.

Dar Johanna nu era convinsă. Clare nici nu se atinsese de mîncare și fusese neobișnuit de tăcută în timpul mesei. Se gîndi că probabil Nicholas era motivul purtării ei timide. Din cine știe ce cauză, cei doi păreau să nu se poată suferi. Dacă nu era bolnavă, atunci numai Nicholas putea fi motivul purtării ei ciudate. Se priveau amîndoi pe ascuns și fiecare se încrunta, cînd îi prindea privirea celuilalt ațintită asupra lui.

Purtarea lor era ciudată și-i dădea de gîndit Johannei, care începuse să țină mult la Clare și ar fi vrut ca noii ei prietene să-i placă familia ei. Oamenii îi cerură permisiunea să se ridice de la masă și Johanna uită deocamdată lucrurile ce o frămîntau.

— Unde este părintele MacKechnie ? întrebă ea.

Keith se ridică în picioare înainte de a-i răspunde :

— Auggie l-a rugat să se ducă să-i guste băutura pe care tocmai a făcut-o.

— Dacă-l întîlnești, spune-i, te rog, că aș dori să-i vorbesc.

— Despre ce să-i vorbești ? o întrebă Gabriel.

— Despre o problemă importantă.

— Îmi vei spune și mie problema ta importantă, îi porunci el.

— Desigur. Dar vreau să aud și părerea părintelui MacKechnie.

Se întoarse către Clare înainte ca soțul ei să apuce să-i mai pună întrebări.

— Ce părere ai despre fratele meu ? E un bărbat chipeș, nu-i așa ?

— Chipeş ? My lady, e englez, şopti Clare.

Johanna izbucni în rîs.

— Lui Clare se pare că nu-i plac englezii, Nicholas.

— E o neghiobie să nu-ţi placă o întreagă naţie, zise el.

— Nu sînt deloc neghioabă, se apără Clare. Dacă fratele tău n-ar fi englez, aş spune că e un bărbat chipeş.

Era tot ce avea de gînd să accepte. Lui Nicholas nu părea să-i pese de părerea ei. Johanna însă nu se lăsă păcălită de purtarea indiferentă a fratelui ei. Era limpede pentru ea că-l interesează mult Clare MacKay şi că încearcă să nu lase să se observe asta. Iar Clare încerca prea mult să se apere. Johanna tresări dîndu-şi seama de toate astea şi Gabriel, care observă expresia surprinsă de pe chipul ei, o întrebă ce naiba păţise.

Johanna îl mîngîie pe mînă, spunîndu-i că nu-i pasă de tonul lui aspru. Ocoli intenţionat răspunsul la întrebare.

— Nicholas ?

— Da, Johanna ?

— Cînd ai de gînd să te însori ?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Nicholas izbucni în rîs.

— Încerc să amîn pe cît de mult posibil, recunoscu el.

— De ce ?

— Pentru că am probleme mai importante pe cap.

— Dar ai pe cineva anume în minte ?

— Nu, nu m-am gîndit la nimeni, clătină din cap Nicholas. Cînd mă voi simţi pregătit, o să mă însor. Şi-acum să isprăvim cu discuţia asta.

Dar Johanna nu epuizase încă subiectul.

— Şi alegerea ta ar depinde mult de o zestre mare ?

— Nu, îi răspunse Nicholas, oftînd exasperat. Nu am nevoie de o zestre mare.

Johanna zîmbi, întorcîndu-se către Clare :

— Nu vrea o zestre mare, repetă ea.

Clare se încruntă nedumerită, apoi dîndu-şi seama ce voia să spună Johanna, o privi surprinsă, clătinînd cu putere din cap :

— Doar nu crezi că m-aş mărita cu un englez ? şopti ea.

Johanna încercă s-o liniştească :

— Nu ţi-am cerut aşa ceva.

Era desigur o minciună, dar o spunea cu bune intenţii şi de aceea nu considera că face un păcat. Şi apoi, îşi atinsese scopul, căci nu voise decît să sădească ideea aceea în mintea lui Clare.

— Tata ar muri.

— Şi-ar reveni el.

— Cum să-şi revină, dacă moare ? întrebă Gabriel.

Johanna nu-l luă în seamă.

— Nimeni n-o să te silească să faci ce nu vrei, îi spuse lui Clare.

Apoi se întoarse către soţul ei.

— Nu-i aşa, Gabriel ?

— Ce anume, Johanna ? Habar n-am despre ce vorbeşti.

Pe ea însă n-o deranja iritarea din vocea lui.

— Cînd vine tatăl lui Clare ?

— Mîine sau poimîine.

Nicholas o privea atent pe Clare, căci expresia de pe chipul ei îl intrigă foarte tare. Cînd auzise că tatăl ei va veni în vizită, ochii i se împăienjeniseră de lacrimi şi să-l ia naiba dacă nu i se părea speriată. Nu-şi înţelegea însă propria reacţie. De-abia o cunoscuse pe femeie şi se hotărîse deja că n-o place prea mult şi totuşi, simţea nevoia să încerce s-o ajute.

— Nu vrei să-ţi vezi tatăl ? o întrebă.

— Ba sigur că vreau să-l văd, îi răspunse Clare.

— Clare nu e gata să plece acasă mîine sau poimîine, îi spuse Johanna soţului ei. Nu şi-a revenit complet.

— Johanna, începu Gabriel pe un ton prevenitor.

— Mie mi se pare sănătoasă, remarcă Nicholas, întrebîndu-se despre ce dracului vorbeau. Ai fost cumva bolnavă ? o întrebă pe Clare.

Clare clătină din cap, dar Johanna făcu un semn aprobator, aşa că Nicholas era pe de-a-ntregul exasperat.

— Clare a fost foarte bolnavă, zise Johanna. Şi are nevoie de timp pentru a-şi recăpăta puterile.

— Ah, deci de asta i-aţi tăiat părul aşa de scurt. A avut febră, nu-i aşa ?

— N-a avut febră. Gabriel, insist să-i spui laird-ului MacKay că fiica lui nu poate face încă această călătorie.

— Nu cred că am să-l mai pot amîna, îi răspunse Gabriel. Apoi se întoarse către Nicholas. Ce păcat că nu ești tu tatăl copilului. Asta ar fi rezolvat toate problemele.

Nicholas deschise gura pentru a vorbi, dar era prea uluit pentru a putea spune ceva.

— Tot nu-mi vine să cred că te-ai putut gîndi că fratele meu s-ar putea purta atît de josnic.

— Era logic, pe toți dracii, se împotrivi Gabriel.

— Și cum crezi că asta ar fi rezolvat problema ? vru să știe Johanna.

— E aici, nu ? Și preotul i-ar fi căsătorit imediat. Doar m-ai auzit promițîndu-i laird-ului că va fi o căsătorie.

— Dar nu pot să mă mărit cu el.

Din moment ce Clare îl privi cînd rosti cuvintele acelea atît de hotărîte, Nicholas presupuse că vorbea despre căsătoria cu el.

— Ai dreptate că nu te poți căsători cu mine, îi spuse tăios. Mi-aș promite să-ți amintesc că nici măcar nu ți-am cerut asta.

Clare sări ca arsă în picioare.

— Vă rog să mă scuzați. Simt deodată nevoia să ies la aer.

Gabriel dădu aprobator din cap și Clare ieși imediat. Nicholas o urmări cu privirea pînă ce părăsi sala, apoi se întoarse către sora lui care-l privea încruntată.

— Îmi spune și mie cineva ce naiba se întîmplă ?

— Ai supărat-o pe Clare, Nicholas. Mai bine te-ai duce după ea să-i ceri scuze.

— Cu ce am supărat-o ?

— Ai refuzat să te însori cu ea, îi explică Johanna. Nu-i așa, Gabriel, că a refuzat ?

Soțul ei se amuza copios văzînd expresia încurcată a lui Nicholas.

— Da, așa e, zise aprobator, doar pentru a-și mai strîrni puțin cumnatul.

— Explicați-mi și mie, le ceru Nicholas.

— N-ar fi cinstit să vorbim despre problemele lui Clare, îi răspunse Johanna. Îți va spune ea totul cînd va fi pregătită pentru asta. Nicholas, de ce-ai venit aici ?

Schimbarea bruscă a subiectului îl luă prin surprindere și nu izbuti să găsească repede un răspuns potrivit. Se întoarse către Gabriel, cerîndu-i ajutor din priviri.

Părintele MacKechnie îi salvă însă fără voia lui.

— Keith mi-a spus că vrei să-mi vorbești, my lady, zise el intrînd grăbit în sală. Se poate acum sau vrei să vin mai tîrziu ?

Gabriel și Nicholas se agățară de ocazie pentru a abate atenția Johannei.

— Vino să stai cu noi, părinte, zise Gabriel.

— Îmi pare bine să te revăd, strigă și Nicholas în același timp.

Dacă preotul era puțin surprins de purtarea entuziasmată a celor doi luptători, nu lăsă să se vadă.

— Am auzit că te-ai întors, Nicholas. Ai venit să-ți vezi sora ? Să știi că e foarte fericită, adăugă părintele întărind cu un semn din cap.

— De asta ai făcut atîta drum ? îl întrebă Johanna.

Era un păcat, dar trebuia să recunoască faptul că-i plăcea să-și vadă fratele atît de stînjenit. Știa că-i era greu s-o mintă și vedea asta și pe chipul lui. Sprîncenele lui încruntate erau o dovadă grăitoare, avînd în vedere că-i pusese doar o întrebare nevinovată.

Gabriel veni însă în ajutorul cumnatului său.

— Ai luat cina, părinte ? Johanna, unde-ți sînt manierele ? Poruncește servitoarelor să aducă ceva de mîncare omului.

— Am mîncat deja, zise preotul.

Se așeză refuzînd oferta Johannei de a bea ceva și începu să le vorbească despre băutura lui Auggie.

— E într-adevăr grozavă. Te duce de la prima înghițitură.

Johanna izbucni în rîs auzindu-l.

— Te încălzește în nopțile lungi..., preotul însă se opri înainte de a pomeni de nopțile lungi și reci de iarnă din Highlands și schimbă vorba. Dacă mai rămîne ceva din ea.

— Despre ce nopți vorbeai ? îl întrebă Johanna.

— Despre nopțile lungi și calde de iarnă, bolborosi preotul, aruncîndu-i o privire grăitoare lui Nicholas.

Încă îi mai reproșa englezului minciuna pe care i-o spusese surorii sale despre vremea călduroasă din Highlands.

Nicholas era surprins să vadă că nu-i spuseseră încă adevărul Johannei. Aproape că izbucni în rîs, dar se stăpîni la timp.

— Nicholas, știi că de cînd am venit aici, vremea s-a dovedit a fi foarte imprevizibilă ? Cîteodată e chiar frig.

— Ei, nu, Johanna, nu e niciodată frig, se împotrivi Gabriel.

— Johanna... începu Nicholas.

— Îmi spui odată de ce-ai venit ? E limpede că s-a ivit o problemă, căci altfel ai fi așteptat-o și pe mama, Nicholas.

— De ce-ai venit, fiule ? vru să știe și preotul.

Nicholas era înghesuit din toate părțile să dea un răspuns.

— Din cauza vremii, zise el după cîteva clipe de gîndire. N-am mai putut rezista, Johanna și am venit să-ți spun adevărul.

Johanna izbucni în rîs și Nicholas își dădu seama că nu credea o iotă din ce-i spusese. Însă odată minciuna începută, n-avea de gînd să mai dea înapoi.

— Te-am mințit. Uite, asta am venit să-ți spun.

— Vrei să-mi spui că m-ai înșelat în privința vremii ?

Rîsul ei era contagios și Nicholas zîmbi sigur pe sine. Deodată, îi trecu prin minte că sora lui știuse totul de la început.

— Ai știut... tot timpul nu-i așa ? o întrebă, nevenindu-i să creadă.

Johanna dădu aprobator din cap.

— Port un pled de lînă, Nicholas. Firește că am știut.

— Atunci de fiecare dată cînd unul din noi mințea în legătură cu vremea neobișnuit de rece, tu știai adevărul, fetițo ? o întrebă și preotul uluit.

— A fost foarte drăguț din partea dumitale să susții minciuna fratelui meu, părinte, căci te gîndeai numai la fericirea mea.

— Ai un simț al umorului cam sucit, îi zise Gabriel.

— Zii mai bine încovoiat ca un scut lăsat afară în ploaie prea mult, îl completă Nicholas.

Rîsul ei le spunea că nu o supăraseră deloc jignirile lor.

Apoi Johanna căscă și își ceru scuze imediat. Gabriel îi ceru să se ducă la culcare.

— Mai întîi aș dori să vorbesc cu voi, zise ea. Apoi, mă voi duce la culcare.

— Ce vrei să ne spui ? o întrebă Nicholas.

— O să te ajut, dacă-am să pot, îi promise preotul.

— Am o problemă, începu ea.

— Spune-ne despre ce e vorba, copilă, insistă părintele MacKechnie.

— Se pare că am doi soți, spuse ea privindu-l pe Gabriel.

CAPITOLUL XIX

— N-ai decît un singur soţ, Johanna.

Tonul lui Gabriel îi spunea că ar fi mai bine să nu-l contrazică şi Johanna îl luă de mînă, dînd aprobator din cap.

— Ai ascultat la uşă cînd îi spuneam soţului tău despre Raulf, nu-i aşa, Johanna ? o întrebă Nicholas.

— Da, recunoscu ea.

— Nu te-ai purtat prea frumos, o dojeni soţul ei.

— Tu nu te-ai purtat prea frumos crezînd că ai putea să-mi ascunzi vestea asta atît de importantă, clătină din cap Johanna.

— Încerc să înţeleg despre ce vorbiţi, se amestecă părintele MacKechnie. Vreţi să-mi spuneţi că baronul Raulf este în viaţă ?

— Da, îi răspunse Nicholas.

— Dumnezeule din Ceruri ! murmură preotul. Unde-a fost atîta timp ?

— A stat închis într-o temniţă, departe, zise Nicholas. A fost trimis la celălalt capăt al lumii de către regele John să negocieze pentru un tratat comercial. Raulf a părăsit Anglia înainte de cearta lui John cu Biserica şi regelui nici că-i mai pasă să-l împace pe papă.

După ce-i explică toate acestea preotului, Nicholas se întoarse către sora lui.

— Cît ai auzit din discuţia noastră ?

— Am auzit-o pe toată, minţi Johanna.

— La dracu' !

— Spune-mi, te rog, părinte, în ce încurcătură am intrat, zise Johanna fără să mai acorde atenţie înjurăturii fratelui ei.

Nicholas îşi ridică pocalul şi-l goli dintr-o înghiţitură. Johanna simţi dintr-o dată nevoia de a fi aproape de Gabriel ; se ridică şi se duse lîngă el. Gabriel o cuprinse de mijloc, trăgînd-o spre el şi ea îşi puse braţele în jurul gîtului lui, plecîndu-se către el.

— Raulf a căzut de pe o stîncă şi toată lumea a crezut că a murit.

— Eram în Anglia cînd s-a auzit vestea, îi aminti preotul lui Nicholas.

— Ei bine, n-a murit. S-a întors în Anglia şi e nebun de furie, căci nu şi-a mai găsit soţia şi toate pămînturile i-au fost date. Regele se pare că vrea să-l liniştească pe ticălosul ăsta, deşi numai Dumnezeu ştie de ce, aşa că i-a poruncit Johannei să se întoarcă la Raulf. Iar ca să-l împace pe MacBain şi să evite războiul, s-a-nvoit să-l lase să păstreze castelul.

— N-are importanţă ce doreşte regele, băiete. Căsătoria Johannei a fost anulată, asta nu poate nega nimeni. Doar papa însuşi a semnat decretul, nu aşa mi-ai spus, copilă ? întrebă preotul.

Johanna dădu aprobator din cap.

— Aşa e. N-am crezut că voi avea într-adevăr nevoie de o anulare a căsătoriei. Am cerut decretul numai ca să cîştig timp.

— John s-a hotărît să se proclame el papă şi de cînd a început cearta cu Biserica s-a tăiat practic orice legătură cu Sfîntul Scaun. Preoţii au început deja să fugă în Lowlands, presimţind interdicţia ce va urma, căci John va fi cu siguranţă excomunicat.

— Deci regele tău crede că poate schimba soţii la fel de uşor ca şi cînd ar pocni din degete ? întrebă Gabriel.

— Da, răspunse Nicholas. Nu vrea să asculte nici un argument logic. Am încercat să-i vorbesc, dar a rămas la fel de încăpăţînat şi de hotărît să-i facă pe plac lui Raulf. Aş vrea tare mult să ştiu de ce.

— Şi ce se va întîmpla cînd laird-ul va refuza să renunţe la Johanna ? întrebă preotul.

— John îi va da o armată lui Raulf.

— Cu ce scop ?

— Război, ziseră Nicholas și Gabriel în același timp.

— Nu pot lăsa ca așa ceva să se întîmple, șopti Johanna. De-abia am refăcut castelul, Gabriel. Nu-i voi lăsa să-l distrugă din nou.

— Mi-e teamă că nu poți face nimic, îi spuse fratele ei.

— L-ai văzut pe Raulf ? întrebă Johanna.

— Dacă l-aș fi văzut, l-aș fi ucis pentru ce ți-a făcut. Nu, nu l-am văzut.

— Nu-l poți ucide, clătină din cap Johanna. Regele își va întoarce mînia asupra ta.

— Ascultă ce-ți zice, fiule, îl sfătui preotul, oftînd îngrijorat. Avem o problemă foarte mare de rezolvat.

— Cît timp are Gabriel pentru a se hotărî ?

— Johanna, doar nu crezi că m-aș gîndi vreo clipă să renunț la tine, zise soțul ei.

— Doi soli însoțiți de patru soldați vor veni aici mîine sau poimîine pentru a-l anunța de hotărîrea regelui.

— Și Raulf ?

— Regele mi-a promis că-l va ține la Curte pînă ce se va lămuri totul.

Johanna se rezemă de soțul ei și Gabriel își îndepărtă imediat scaunul de masă ca s-o poată ridica în brațe.

— Asta nu ne dă răgaz suficient pentru a ne alcătui un plan de acțiune, zise preotul.

— Ba da, se împotrivi Gabriel. Solii vor trebui să se întoarcă în Anglia cu refuzul meu și vom avea astfel răgaz suficient.

— Pentru ce ? întrebă Johanna.

— Să ne pregătim, îi răspunse Nicholas.

— Ce-ai mai auzit de Arthur ? schimbă subiectul Johanna. Noi am auzit că ar fi fost ucis. Ai mai aflat și altceva ?

Nicholas se încruntă văzînd că sora lui schimbase vorba, dar arăta atît de obosită încît se gîndi că probabil voise să discute despre ceva mai puțin îngrijorător.

— S-au auzit tot felul de zvonuri contradictorii, îi răspunse el. Goode s-a jurat să afle ce s-a întîmplat cu Arthur și răscolește pămîntul, căutîndu-l. Din ce în ce mai

mulți cred că Arthur ar fi fost ucis fiindcă era pretendent la tron, explică el în locul părintelui MacKechnie, și o adevărată amenințare pentru John. Goode nu era singurul care-l sprijinea. Arthur avea o adevărată armată de partea sa.

— Și ce spune regele vostru de misterul acesta ? întrebă Johanna.

— Jură că nu știe nimic de moartea nepotului său, îi răspunse Nicholas. Zvonul cel mai răspîndit e că susținători extrem de înflăcărați ai regelui l-ar fi prins pe Arthur și l-ar fi amenințat că-l castrează și că el ar fi murit de frică.

— Da, e plauzibil, murmură Gabriel.

— Încă se mai fac speculații, zise Nicholas. Însă un lucru e sigur. Dacă vreunul dintre nobili ar avea vreo dovadă că John a fost implicat în uciderea nepotului său, ar izbucni revolta. Nobilii l-ar spînzura pe John de... dar se opri înainte de a pronunța vreun cuvînt care ar fi putut s-o supere pe Johanna... De picioare, adăugă, găsind un termen potrivit.

Johanna căscă zgomotos, apoi își ceru scuze și zise :

— Uite, vedeți, din cauza asta vrea regele să-l mulțumească pe Raulf.

Gabriel ghici imediat ce voia să spună Johanna, înainte ca ea să mai adauge un cuvînt. Totul se potrivea acum. Johanna nu numai că știa sigur că Arthur fusese ucis, dar știa și cine o făcuse.

— Ce vrei să spui, Johanna ? o întrebă Nicholas. Știi de ce vrea John să-l mulțumească pe Raulf ?

Johanna dădu să-i răspundă fratelui ei, cînd simți mîna lui Gabriel strîngînd-o ușor pe a ei.

— Raulf e unul din nobilii lui favoriți.

Simți imediat mîna lui Gabriel relaxîndu-se și bănui că răspunsul ei îi fusese pe plac. Își zise însă că va trebui să aștepte pînă ce vor rămîne singuri pentru a-l întreba de ce n-o lăsase să-i spună adevărul lui Nicholas.

— John nu vrea să-l mulțumească pe Raulf, zise Gabriel. Vrea ca el să fie ucis și din cauza asta îl trimite la mine.

Discuția se încinsese și Johanna era prea obosită pentru a mai sta să asculte părerile fratelui și soțului ei în legătură cu ce era de făcut.

Părintele MacKechnie îi ceru onoarea de a o însoți în cameră. De fapt voia să rămînă singur cu ea și de îndată ce ieșiră din sală îi cuprinse mîinile într-ale sale, întrebînd-o dacă va începe să se neliniștească din cauza veștilor pe care le primise sau își va lăsa problemele în mîinile lui Dumnezeu și se va duce să se odihnească așa cum ar face orice copilă deșteaptă.

Gabriel era și el preocupat că soția lui se va îmbolnăvi tot făcîndu-și griji din cauza veștilor proaste primite. Era pregătit să încerce s-o liniștească, dar intrînd în cameră, văzu că nu era nevoie de așa ceva. Soția lui dormea dusă și nu izbuti nici măcar s-o trezească pentru a o săruta înainte de culcare.

Johanna se trezi pe la miezul nopții, simțind o greutate rostogolindu-se pe piciorul ei. De îndată ce o simți tresărind, Gabriel se ridică în capul oaselor. Își zări fiul la capătul patului și-i porunci să se întoarcă imediat pe salteaua lui.

— Nu-l trezi, îi șopti Johanna. E în patul nostru de mai bine de o oră. Ia-l numai de pe piciorul meu, te rog.

Gabriel oftă atît de tare încît ar fi putut scula și morții din somn, dar Alex nici nu se clinti. Dormea dus și cînd tatăl lui îl mută de pe pat pe saltea.

— L-ai învelit bine ? îl întrebă Johanna în șoaptă. E frig aici.

— E fiul meu, îi răspunse Gabriel întorcîndu-se în pat și cuprinzînd-o în brațe. Nu simte frigul.

Johannei i se păru explicația lui de-a dreptul ilogică și tocmai era pe punctul de a-i spune asta, cînd el îi abătu atenția, șoptindu-i răgușit să-l sărute.

Gabriel voise numai s-o îmbrățișeze înainte de a adormi la loc, dar ea îi răspunse atît de plăcut, încît își zise că mai vrea puțin. O mai sărută o dată lung și apăsat și apoi se hotărî să meargă pînă la capăt.

Era un adevărat chin să facă dragoste fără a scoate vreun zgomot și ultimul gînd coerent al lui Gabriel, înainte ca soția lui să-l facă să-și piardă controlul, fu acela că va fi extrem de fericit cînd Alex se va muta în cealaltă cameră.

Îi plăcu mult să-și simtă soția strîngîndu-se la pieptul lui după aceea. La naiba, dar îi plăcea tot ce făcea ea, se gîndi zîmbind.

— Gabriel ?

— Ce e ?

— Vreau să-ți spun ceva, șopti ea în întuneric. Știu de ce vrea regele John să scape de Raulf.

— Culcă-te acum, Johanna. Vorbim mîine.

— Dar eu vreau să vorbim acum.

— Bine, cedă Gabriel. Dar să știi că dacă începi să-ți facă griji, amînăm discuția pentru mîine.

— Voiam să-ți spun mai devreme, începu ea fără a lua în seamă cuvintele lui.

— Voiai să-i spui și lui Nicholas, nu-i așa ?

— Da. De ce m-ai oprit ?

— Pentru că Nicholas nu e numai fratele tău, ci e în primul rînd un nobil englez. Dacă ar auzi ceva nedemn despre regele lui, s-ar simți obligat să facă ceva și nimeni nu-l poate detrona acum pe John. Dacă Nicholas ar încerca asta, ar fi ucis.

Johanna nu se gîndise că Nicholas s-ar simți obligat să-l înfrunte pe rege și-i era recunoscătoare lui Gabriel că nu o lăsase să-i spună ce știa.

— Cum de ți-ai dat seama...

— Vreau să-ți pun doar o singură întrebare, Johanna, o întrerupse el. Îți promit că răspunsul tău nu va părăsi această cameră.

— O să-ți spun tot ce vrei să știi.

— Cine l-a ucis pe Arthur ? Regele sau Raulf ?

— Cred că Raulf l-a ucis, dar ordinul a venit din partea regelui, îi răspunse ea fără nici o ezitare.

— De unde știi ?

— L-am auzit pe trimisul regelui citind ordinul. Raulf nu știa că ascultam, dar trimisul m-a zărit în pragul ușii. Nu știu dacă i-a spus sau nu soțului meu, dar sînt sigură că i-a spus regelui. Raulf a plecat cu puțin timp înainte de Paște. S-a întors acasă abia pe la mijlocul verii. Cam o lună după aceea, am auzit zvonul că Arthur ar fi dispărut. După cîțiva

ani, cînd am fost anunțată că Raulf a murit, mi s-a poruncit să plec la Londra și am fost ținută sub pază severă acolo. Regele a venit să mă vadă de cîteva ori și de fiecare dată a adus vorba de Arthur.

— Voia să afle ce știi.

— Dar eu m-am prefăcut că nu știu nimic, dădu Johanna aprobator din cap.

— Cine era trimisul care a adus ordinul regelui pentru uciderea lui Arthur ?

— Williams. John n-ar fi avut atîta încredere într-un mesager oarecare de la Curte. Williams și Raulf erau sfetnicii lui apropiați. Și totuși, cei doi n-aveau deloc încredere unul în celălalt.

— Ai avut mare noroc că regele nu te-a ucis. A riscat lăsîndu-te să trăiești știind cîte știi.

— Dar nu era sigur că știam ceva. Și apoi, era convins că nu puteam depune mărturie împotriva lui. Femeile n-au dreptul să depună mătrurie în fața Curții împotriva nimănui, cu excepția soților lor, și atunci doar pentru ofense minore.

— Goode e sigur că știi ceva, nu ? Și din cauza asta tot încearcă să vorbească cu tine.

— Da. Toți nobilii știau de relația dintre John și cei doi favoriți ai lui, Raulf și Williams. După cum știi, Raulf a plecat din Anglia cu puțin înainte ca Arthur să dispară și Goode bănuiește că există o legătură. Probabil că vrea să mă întrebe cînd a plecat Raulf. N-are cum să știe că am auzit ceva.

— Ascultă-mă cu atenție. Nu vreau să mai spui cuiva ce ai auzit, nici măcar fratelui tău. Promite-mi, Johanna.

— Dar trebuie neapărat să mai vorbesc cu cineva, șopti ea.

— Cu cine ?

— Cu regele John.

Gabriel se stăpîni să nu țipe la ea.

— Nici nu vreau să aud.

— Cred că-l pot face să mă asculte și asta e singura cale. Nu vreau război.

Gabriel se hotărî să-i explice că nu voia s-o lase să-și primejduiască viața.

— Mi-ai spus puțin mai înainte că nu poți depune mărturie împotriva regelui. Dacă te gîndești să-l amenințI că le vei spune nobililor ceea ce știi, îndemnîndu-i la revoltă, John te va reduce pur și simplu la tăcere înainte de a apuca să-ți duci la îndeplinire planul.

Trecură cîteva minute de tăcere și Gabriel crezu că Johanna înțelesese în cele din urmă ce naivă fusese dorința ei de a vorbi regelui.

— Nu la asta mă gîndisem, șopti ea.

— Atunci la ce Dumnezeu te-ai gîndit ? Crezi că poți să-l faci pe John să înțeleagă ?

— Nu, nu e vorba de asta, clătină ea din cap. Mă gîndeam să-i pomenesc de mesajul pe care i l-a trimis lui Raulf.

— Și la ce ar ajuta asta ?

— A trimis un mesaj scris, Gabriel. Scris de mîna lui. Raulf crede că l-a ars.

Gabriel încremeni.

— Și nu l-a ars ?

— După ce Williams i-a citi lui Raulf ordinul, a pus pergamentul pe masă și și-a luat rămas bun. Atunci s-a întors și m-a zărit. I-am făcut un semn de salut cu capul și m-am îndreptat prin coridorul din spate către ieșire. Voiam ca William să creadă că venisem abia în momentul acela.

— Și apoi ? o îndemnă Gabriel nerăbdător.

— Raulf l-a condus pe Williams afară, iar cînd s-a întors a luat pergamentul și l-a aruncat în foc. A stat lîngă cămin să se asigure că a ars complet.

Chipul lui Gabriel se destinse într-un zîmbet slab. Deșteaptă femeie !

— Și ce ai ars în locul ordinului ?

— Una din predicile importante ale episcopului Hallwick despre inferioritatea femeilor.

— Raulf nu știa că ai învățat să citești, nu-i așa ?

— Ah, nu, nu știa, se grăbi Johanna să-l asigure. M-ar fi bătut dacă ar fi aflat că am ținut neapărat să-i arăt că se înșelase în privința mea, căci tot timpul îmi spunea că sînt prea proastă ca să pot învăța să citesc. Desigur că mă bătea și pentru că eram proastă, așa că nu cred că...

Era pentru prima dată cînd îi vorbea deschis despre bătăile pe care le primise și, deși el știa demult adevărul, se cutremură s-o audă pomenind despre asta.

— Ce nu crezi ? o întrebă cu voce răgușită de emoție.

Johanna se strînse la pieptul lui înainte de a-i răspunde :

— Nu cred că a avut vreodată nevoie de vreun motiv ca să mă bată.

— Nu te va mai atinge niciodată.

Furia din vocea lui o îngheță.

— Știu că vei avea grijă de mine.

— Să fii sigură.

N-o deranja vocea lui aspră, dimpotrivă, o alina. Gabriel era mînios pentru ea.

— Ai riscat foarte mult cînd ai înlocuit pergamentele. Ce te făceai dacă Raulf se hotăra să mai citească o dată ordinul regelui ?

— Cred că a meritat să risc. Era un document important, care trebuia salvat. Avea semnătura și sigiliul lui John pe el.

— A fost tare prost să semneze...

— Se crede de neînvins, zise ea. Și cred că se gîndise că Raulf nu l-ar crede pe Williams fără un ordin scris. N-avea nici prea mult timp, deși nu prea știu din ce pricină, așa că regele nu l-a putut chema pe Raulf la Londra.

— Unde e pergamentul ?

— L-am înfășurat în fîșii de pînză și l-am ascuns în altarul capelei pe care Raulf tocmai o construise pentru episcop. Este între două lespezi de marmură.

Gabriel o simți înfiorîndu-se și o strînse și mai tare în brațe.

— Știi, mă hotărîsem să-l distrug înainte să aflu de moartea lui Raulf, dar m-am răzgîndit.

— De ce ?

— Voiam ca cineva, în viitor, să afle adevărul.

— Pe mine mă interesează mai mult să te știu în siguranță, Johanna. Nu-ți dau voie să pleci în Anglia să-l vezi pe rege.

— Dar nu vreau să fie război, șopti ea aproape izbucnind în lacrimi.

Gabriel o sărută pe frunte, rugînd-o să nu-și mai facă atîtea griji.

— Îl voi convinge eu pe rege să ne lase în pace.

— Doar nu vrei să pleci în Anglia ? încercă ea să se împotrivească.

— E tîrziu, Johanna. Culcă-te, îi zise el, neluînd în seamă întrebarea ei.

Oboseala o învinse și Johanna se hotărî să aștepte pînă dimineață pentru a-și convinge soțul să nu întreprindă nimic înainte de a alcătui un plan limpede. Nu-l va lăsa să plece fără a lua cu el o armată de highlander-i.

Dar dimineață se dovedi a fi prea tîrziu pentru a-l mai convinge de ceva pe Gabriel. După ce se îmbrăcă și coborî pentru a-și găsi soțul, Nicholas îi dădu de veste că el părăsise deja castelul.

Johanna avea nevoie de toată puterea ei de stăpînire pentru a nu izbucni în plîns. Își petrecu ziua plimbîndu-se îngrijorată, dar nervii o părăsiră pînă la vremea cinei.

Părintele MacKechnie se așezase în capul mesei la insistențele ei ; Johanna stătea în dreapta lui, lîngă Clare, iar Nicholas în stînga preotului.

Numai gîndul la mîncare o făcea pe Johanna să i se întoarcă stomacul pe dos. Nu putea suporta nici măcar să-i vadă pe ceilalți mîncînd, dar nu scoase un cuvînt pînă ce tăvile nu fură ridicate de pe masă.

— Nicholas, de ce l-ai lăsat să plece ? strigă ea.

— Să-l las să plece ? Johanna, nu știi cît m-am certat cu el, dar încăpățînatul n-a vrut să mă asculte.

Johanna încercă să se calmeze.

— Atunci, și tu îți dai seama de primejdia...

Nicholas clătină din cap.

— Nu m-am certat cu el pentru că voia să plece, ci am încercat să-l conving să mă lase să plec cu el.

— N-a luat destui soldați cu el.

— Soțul tău știe ce face, Johanna, îi luă Nicholas apărarea.

— Dar n-a avut timp destul pentru a alcătui un plan. Nu poate să dea pur și simplu buzna la Curte și să ceară o audiență regelui.

— Ba poate, zîmbi Nicholas. Soțul tău poate fi foarte convingător, cînd vrea. Sînt sigur că va obține audiența.

— Ar fi trebuit să te duci cu el, Nicholas, zise și Clare. Ești unul din nobilii lui și regele te-ar fi ascultat.

Nicholas se întoarse către femeia aceea frumoasă, care se încrunta vizibil indignată la el.

— Exact de asta am încercat și eu să-l conving.

Dar Johanna clătină din cap :

— Numai Gabriel îl poate sili pe rege să înțeleagă cum stau lucrurile.

Nicholas se rezemă de speteaza scaunului, privind-o atent :

— Ce vrei să spui, Johanna ?

Ei îi păru imediat rău de remarca pe care o făcuse.

— Pentru că e soțul meu, îi răspunse fratelui ei. Și-apoi, aseară ai spus că ai încercat să vorbești cu regele, dar el n-a vrut să te asculte.

— Ar fi trebuit totuși să mă duc cu el.

— Și de ce nu te-ai dus ? îl întrebă Clare.

— Pentru că mi-a cerut să rămîn aici, să am grijă de tine, Johanna. Și să știi că va fi foarte supărat, cînd se va întoarce, dacă te va găsi bolnavă de cîte griji ți-ai făcut.

— Dacă se va întoarce, murmură Johanna.

— Îl faci de rușine pe Gabriel cu vorbele astea, spuse Nicholas. Ar trebui să ai încredere în el.

Johanna izbucni în lacrimi. Părintele MacKechnie își lăsă bucata de pîine din mînă și se grăbi s-o consoleze.

— Ei, haide, haide, copila mea. Va fi totul bine.

În vreme ce preotul încerca s-o liniștească pe Johanna, Clare se întoarse din nou către Nicholas pentru a apăra purtarea prietenei ei.

— Își iubește soțul, strigă ea. Cum îndrăznești s-o certi ? E îngrijorată pentru el și nu e cazul s-o faci să se simtă vinovată sau rușinată de temerile ei.

Clare sfîrși prin a țipa la el ; se ridicase în picioare și își încrucișase brațele la piept, privindu-l încruntată. Pe chipul lui Nicholas nu se putea citi nimic. Adevărul era că nu se simțea deloc jignit de purtarea sau vorbele ei, dimpotrivă

chiar, i se părea admirabil modul în care Clare luase apărarea Johannei.

— Cum ai ajuns atît de credincioasă surorii mele într-un timp atît de scurt ?

Vocea îi era blîndă și mîngîietoare și furia păru s-o părăsească imediat pe Clare. Se prăbuși înapoi pe scaun, își aranjă pledul pe umăr și își dădu părul la o parte din ochi, apoi ridică din nou privirea către Nicholas. El îi zîmbi. Era într-adevăr un bărbat chipeș și privirea lui blîndă o încălzea. Își scutură capul pentru a alunga astfel de gînduri și încercă să-și amintească întrebarea lui.

— Sora ta mi-a salvat viața.

Johanna își șterse ochii și-i mulțumi preotului, apoi se întoarse către Clare.

— Te-ai salvat singură, Clare.

— I-ai dat și tu o mînă de ajutor, îi zise părintele MacKechnie.

Alex apăru în acel moment în ușă, sărind de pe un picior pe celălalt și așteptînd să fie observat. Johanna îl zări și se scuză imediat de la masă.

— Trebuie să-l culc.

— Te mai întorci jos ? o întrebă Clare.

— Sînt prea obosită în seara asta, îi răspunse Johanna. Cred că am să mă culc și eu.

— Atunci vin cu tine.

Clare se ridică în picioare, se înclină în fața preotului, apoi se întoarse către Nicholas :

— N-am vrut să țip la tine.

Nicholas se ridicase o dată cu sora lui ; Clare ocoli masa pentru a ieși, dar se opri lîngă el. Era foarte înalt și trebuia să-și dea capul pe spate pentru a privi în ochii lui. Avea ochi frumoși... pentru un englez.

— Mi-am cerut scuze. N-ai nimic de spus ?

— Ca să țipi din nou la mine ? Se pare că te supără orice aș spune, Clare MacKay.

— Nu-i adevărat, se apără ea.

Nicholas zîmbi.

— Te-a prins aici, izbucni în rîs părintele MacKechnie. I-ai arătat că are dreptate.

Clare nu-şi dădea seama dacă Nicholas glumeşte sau nu, dar simţea că se-nroşise toată şi nu înţelegea de ce. Doar nu făcuse nimic pentru a se simţi stînjenită. Îşi zise că pierduse destul timp încercînd să-l înţeleagă pe englezul acela ciudat. Se întoarse către preot, îi ură noapte bună, apoi îi murmură acelaşi lucru şi lui Nicholas.

— Somn uşor, Clare.

Mîngîierea din vocea lui o făcu să se-nfioare. Îl privi şi-l văzu făcîndu-i cu ochiul.

Se stăpîni să nu fugă afară din sală ; ieşi ca o lady. Şi nici nu rîse pînă ce n-ajunse la uşă. Apoi, chipul i se destinse într-un zîmbet şi începu să suspine în vreme ce urca scările. Englezul era absolut de neacceptat pentru ea, dar, Dumnezeu s-o ajute, începuse să-l placă puţin.

Nicholas o urmări cu privirea pînă ce ieşi din sală, apoi îl auzi pe părintele MacKechnie rugîndu-l să ia din nou loc.

— Nu pleca încă. Hai să mai bem ceva. Nici unul din noi nu va dormi prea mult în noaptea asta, aşa îngrijoraţi cum sîntem.

Nicholas umplu paharul preotului.

— Clare mă intrigă, spuse el.

— Da, e foarte frumoasă, nu-i aşa ?

Nicholas dădu aprobator din cap.

— Erai aici cînd a venit ?

— Da.

Nicholas aşteptă ca preotul să continue, dar văzînd că nu părea dornic să mai spună ceva, adăugă :

— Sînt răspunzător pentru ea cîtă vreme e aici, părinte.

— Da, aşa e.

— MacBain mi-a spus că tatăl ei va veni s-o ia mîine sau poimîine.

— Nu ştiam de asta. Ce ai de gînd să faci ? O laşi să plece ?

— Trebuie să-mi spui ce i s-a întîmplat. Altminteri nu pot să iau nici o decizie. Clare pare foarte neliniştită de vestea pe care a primit-o.

— Vrei să spui de sosirea tatălui ei ?

Nicholas dădu aprobator din cap.

— Ar fi mai bine să ştii şi tu ce i s-a întîmplat bietei copile, oftă preotul. Clare MacKay a fost adusă la noi plină de sînge de parcă ar fi sfîşiat-o lupii. E un miracol că nu i-au rămas semne pe faţă şi e un miracol că mai trăieşte. Îi dădusem deja ultima binecuvîntare, adăugă el pentru ca Nicholas să înţeleagă că nu exagera cu nimic.

Apoi îi povesti englezului întreaga întîmplare. Îi plăcu reacţia lui. Nicholas era pur şi simplu înfuriat.

— Deci e însărcinată cu un MacBain ? întrebă el, cînd preotul se opri.

— Nu, fiule, nu e însărcinată. A minţit, înţelegi, şi a mărturisit totul laird-ului nostru abia aseară. Mi-a spus şi mie azi dimineaţă, dar nu la spovedanie şi nici nu mi-a cerut să păstrez taina, aşa că pot să-ţi vorbesc despre asta, se grăbi să adauge. Mi-a spus că se simte uşurată acum. E o femeie mîndră, nu-i place să mintă.

— Atunci, de ce a minţit ?

— Era singura cale pe care a găsit-o pentru a scăpa de MacInnes. A riscat mult. Putea fi ucisă.

— Din cîte mi-ai spus, a lipsit foarte puţin ca să nu fie ucisă.

Preotul dădu din cap aprobator.

— Tatăl ei e singurul care n-a aflat adevărul. Se aşteaptă să-l întîlnească mîine pe tatăl copilului ei şi să stabilească data cununiei.

Discuţia ciudată din seara aceea începea dintr-o dată să capete sens pentru Nicholas.

— MacBain mă tot întreba dacă o recunosc pe Clare. Credea că eu sînt vinovat pentru situaţia ei.

— Nimeni nu te mai poate acuza, fiule. Ar fi fost convenabil ca tu să fii de vină, cel puţin cred că laird-ul găsea că ar fi fost convenabil.

Nicholas clătină din cap.

— Nenoro... se opri însă la timp. Ce va spune tatăl lui Clare cînd va afla că l-a minţit ?

— Nu se poate ști. Eu voi încerca, firește, să-l liniștesc, dacă-și pierde cumpătul, dar adevărul e că mi-e teamă pentru ea. Laird-ul MacKay e un om aspru. Își iubește mult fiice, dar cînd va afla că l-a mințit s-ar putea s-o mărite cu primul care-i iese în cale. Prevăd că n-o să-i fie prea bine.

Nicholas se gîndi în tăcere, cîteva clipe, la cele ce-i spusese preotul.

— N-am putut s-o salvez pe Johanna, șopti el moale, de parcă ar fi vrut să se spovedească.

Preotul își așeză cupa pe masă și se întoarse către el.

— Nu te poți învinovăți pentru ceea ce i s-a întîmplat Johannei. Mi-a mărturisit că ți-a ascuns adevărul pentru că-i era rușine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de ceea ce se întîmplă, murmură Nicholas. Raulf o ținea tot timpul ascunsă și ar fi trebuit să înțeleg din ce cauză. Era clar că nu voia să-i văd chipul vînăt. Dumnezeule, cît de mult aș vrea să fiu eu cel care-l va ucide !

Preotul se hotărî să schimbe subiectul.

— Ar fi mai bine să te hotărăști ce vei face cînd laird-ul MacKay va ajunge aici. Johanna nu vrea s-o lase pe Clare să plece și te previn, fiule, vei avea de-a face și cu sora ta, nu numai cu tatăl lui Clare. Pe deasupra mai vin și trimișii regelui să-i ceară Johannei să se întoarcă în Anglia.

— John m-a asigurat că va trimite numai doi soli însoțiți de patru soldați ca escortă. Va dura numai cîteva minute să le dau răspunsul lui Gabriel și să-i trimit înapoi.

— Laird-ul crede că va putea să-l convingă pe rege, nu-i așa ?

— Da, așa e.

— Mă întreb cum crede că va reuși.

— Era foarte încrezător că va reuși să-l convingă pe rege să-și retragă sprijinul acordat lui Raulf, dar n-a vrut să-mi spună exact ce are de gînd să facă.

— Ești prins la mijloc, după cîte văd eu. Nu-ți poți chema vasalii să lupte alături de tine, căci ești în Highlands și asta ar putea fi interpretată ca o revoltă împotriva propriului tău rege.

— Trăim timpuri foarte grele. E de necrezut ca un vasal să-și piardă încrederea în stăpînul său. Majoritatea nobililor englezi însă s-au săturat să mai înghită purtarea lui John și se vorbește tot mai mult de revoltă.

— Nici nu mă mir. Regele vostru și-a făcut mai mulți dușmani decît prieteni.

— Cam așa e. L-a stîrnit chiar și pe Sfîntul Papă împotriva lui. Plutește ceva în aer, părinte, și dacă John nu ia seama la timp, va fi silit în cele din urmă să renunțe la putere pentru a-și salva tronul.

— Un rege fără putere ? Cum e posibil așa ceva ?

— John va fi silit să renunțe la cîteva din prerogativele sale în favoarea nobililor.

Preotul nu mai auzise niciodată de așa ceva. Și totuși, nu mai văzuse nicicînd în viața sa destul de lungă un om mai nepotrivit să poarte coroana ca John. Auzise multe lucruri despre purtarea regelui și nu se putea ca toate faptele ce i se povestiseră să fie neîntemeiate. Dacă numai jumătate din ele erau adevărate, atunci John va avea multe de explicat cînd va sta în fața Creatorului său.

— Ai încredere în regele tău ?

— Voi continua să-l slujesc pînă ce legătura dintre noi va fi ruptă. Sînt vasalul lui.

— Dar ai încredere în el ?

Nicholas nu-i răspunse. Își dădu scaunul la o parte, îi ură noapte bună părintelui și ieși fără a mai spune un cuvînt.

Dar tăcerea era și ea un răspuns.

CAPITOLUL XX

A doua zi se dezlănțui urgia.

Vremea îngrozitoare prevestea parcă o catastrofă. Un bubuit de tunet rupse tăcerea zorilor și fulgerele ce urmară culcară la pămînt doi pini uriași. Unul din ei se prăbuși peste casa tăbăcarului, iar celălalt distruse acoperișul bucătăriei. Tunetele zguduiau pereții castelului și furtuna era necruțătoare.

Bubuiturile îl înspăimîntaseră pe Alex, care venise lîngă Johanna și la fiecare tunet încercă să-și îngroape fața în brațele ei. După ce furtuna trecu, erau amîndoi epuizați și dormiră pînă tîrziu.

Clare veni să-i trezească :

— Te rog, Johanna, trezește-te. Trebuie să-ți vorbesc. Soldații l-au văzut pe tata venind înspre castel. Doamne, ce mă fac ? O să se înfurie foarte tare. Nici nu știu ce să-i spun. Oh, Alex, te rog, nu plînge. N-am vrut să te sperii.

Johanna se ridică în capul oaselor exact la timp ca să-și prindă fiul care se aruncase în brațele ei. Începu să-l mîngîie pentru a-l liniști ; în cele din urmă, îl convinse că nici el nici mama lui nu erau în vreun pericol și micuțul se potoli. Fusese foarte agitat de cînd plecase tatăl său și Johanna știa că ea purta o mare parte din vină. Copilul pricepuse teama ei și Johanna înțelese că va trebui să-și ascundă mai bine îngrijorarea.

— Clare, ajută-l pe Alex să se îmbrace, te rog. Trebuie să mă grăbesc ca să pot vorbi cu Nicholas înainte ca tatăl tău să ajungă aici. Unde mi-oi fi pus pledul ?

Se grăbi să se îmbrace. Îi părea bine că în dimineața aceea scăpase de grețuri ; n-avea timp de așa ceva. Se spălă pe dinți

și pe față cu apă rece, dar nu mai pierdu vremea cu pieptănatul. Își trecu degetele prin păr în timp ce cobora pe scări, încercînd să-l mai aranjeze puțin.

— Mamă, așteaptă-mă și pe mine, strigă Alex.

Johanna se opri la capătul scărilor și Alex fugi după ea în hol, luînd-o de mînă.

— Ți-ar plăcea să-i faci o vizită lui Auggie în dimineața asta ? Lindsay te va duce la casa lui. Lui Auggie o să-i pară bine să te vadă.

Alex era încîntat. Auggie devenise unul din prietenii lui preferați. Dădu din cap aprobator, apoi lăsă mîna Johannei și coborî scările în fugă, strigîndu-l pe Lindsay.

Johanna nu-l putu găsi pe Nicholas în sala mare ; o auzi pe Clare strigînd-o și se duse lîngă ea.

— A venit tata, zise Clare privind prin ușa abia crăpată. Nicholas s-a dus să-l întîmpine.

— Stai aici, Clare. Voi încerca să vorbesc cu fratele meu...

— Vin cu tine.

Johanna nu se mai împotrivi. Clare deschise larg ușa și o urmă afară.

Era o vreme rece și umedă. Cerul era acoperit de nori cenușii și nu se vedea la un pas din cauza ceții.

Laird-ul MacKay își zări fiica și o salută cu o mișcare grăbită a capului. Nu descălecase încă, iar în spatele lui erau cel puțin douăzeci de soldați.

— Unde e MacBain ? strigă laird-ul.

Nicholas îl așteptă să descalece înainte de a-i răspunde.

— A avut o problemă foarte importantă de rezolvat și a plecat ieri dimineață. V-aș sfătui să vă întoarceți peste vreo două, trei săptămîni. Cred că-l veți găsi atunci.

Laird-ul se încruntă mînios.

— Clare MacKay, strigă el.

— Da, tată ?

— Te-ai măritat ?

Clare coborî treptele și se îndreptă către el. Glasul îi tremura puțin de frică atunci cînd îi răspunse.

— Nu, tată.

— Atunci e război, răcni MacKay, căruia i se umflaseră venele gîtului de furie.

— MacBain n-are timp de războiul ăsta acum, clătină din cap Nicholas. Are o luptă mult mai importantă de purtat.

MacKay nu știa dacă să se simtă sau nu insultat.

— Cu cine se bate ? vru el să știa. Cu Gillevrey ? Sau cu O'Donnell ? Oricum sînt niște fricoși. N-are importanță cu care dintre ei se bate, căci oamenii lor sînt prost pregătiți și-i poate învinge într-o zi.

— Laird-ul MacBain e în război cu Anglia, tată, minți Clare.

Cuvintele ei cîștigară însă atenția tatălui său.

— Ei, asta nu-i rău deloc, se hotărî el.

— Laird MacKay, sînteți ud pînă la piele. Nu vreți să intrați să vă încălziți la foc ? încercă Johanna să joace rolul gazdei primitoare, în speranța că-l va mai domoli pe bătrîn. Trebuie să vă fie tare foame după călătoria lungă pe care ați făcut-o, adăugă ea coborînd scările.

— Nu-mi e deloc foame și nu înțeleg de ce aș avea nevoie să mă încălzesc. E cald afară.

— Te rog, tată, intră.

— Nu mă mișc de aici pînă ce nu-mi spui numele celui care te-a necinstit, Clare, clătină din cap tatăl ei. Vreau să știu cine-mi va fi ginere și ai să-mi spui numele lui imediat. Care soldat MacBain te-a necinstit, fetițo ?

— N-a fost nici un MacBain, îi zise Clare cu voce tremurîndă.

Johanna încerca s-o facă să tacă înainte de a-i spune totul.

— Dar tot va trebui să afle pînă la urmă, îi șopti Clare clătinînd din cap.

— Ce-ai spus ? N-a fost un MacBain ?

— Tată, te rog, ascultă-mă, îl imploră Clare. Trebuie să-ți explic ce s-a întîmplat.

— Singurul lucru pe care vreau să-l aud e numele celui care se va însura cu tine.

Nicholas nu scosese nici un cuvînt pînă atunci. Părea că nici nu-i pasă de ce se va întîmpla. Totuși, cînd Clare dădu să

treacă pe lîngă el pentru a se duce lîngă tatăl său, o prinse de mînă nelăsînd-o să mai facă un pas.

— Nicholas ? șopti Johanna.

— La naiba, mormăi fratele ei.

— Te rog, dă-mi drumul, îi zise Clare nedumerită de purtarea lui. Problema asta nu te privește.

— Ba mă privește, se împotrivi el.

Clare clătină din cap.

— Sînt răspunzător pentru tine, zise Nicholas. Iar tu, Clare, trebuie să-mi dai ascultare. Nu ți-am dat voie să te duci nicăieri. Treci în spatele meu și nu te mai mișca de acolo.

Clare era prea uluită pentru a se împotrivi. Se întoarse către Johanna neștiind ce să facă, dar o văzu ridicînd din umeri, la fel de nedumerită de purtarea lui Nicholas ca și ea.

— Fă ce ți-am spus.

Clare îl ascultă înainte de a-și da seama ce face. Trecu în spatele lui, apoi se ridică pe vîrfuri pentru a-i șopti :

— Nu sînt silită să te ascult.

Nicholas catadicsi să-i răspundă la fel de încet :

— Vei fi, în curînd.

Clare tot nu înțelegea purtarea lui Nicholas, dar Johanna pricepu pe dată. Vru să se ducă lîngă fratele ei, dar Keith apăru ca din pămînt și-i blocă drumul. Era limpede că nu voia s-o lase să se apropie prea mult de MacKay.

— Nicholas ? zise ea, încercînd să-l ignore pe soldat. Ești sigur că vrei să faci asta ?

Nu primi nici un răspuns. Laird-ul MacKay făcu un pas înainte, vrînd s-o tragă pe Clare către el.

— MacBain mi-a promis că va fi o nuntă și nu e omul care să-și retragă cuvîntul.

— Nu, nu e, îl aprobă Nicholas. Va fi o nuntă.

Laird-ul păru mai domolit. Dădu aprobator din cap, mormăind înfundat.

— Tată, nu e...

— Taci, fetițo, pînă lămuresc eu lucrurile, îi porunci el neslăbindu-l din ochi pe Nicholas. Și cine e viitorul meu ginere ?

— Eu.

Laird-ul deschise gura dînd să spună ceva ; ochii îi erau încă şi mai bulbucaţi, de parcă i-ar fi ieşit din orbite. Scutură cu putere din cap, refuzînd să creadă ce auzise şi se dădu un pas înapoi, încercînd parcă să se îndepărteze de englez.

— Nu ! răcni el.

Nicholas însă nu-l slăbi deloc.

— Ba da, rosti, apăsat.

Clare îl prinse de braţ, încercînd să-l tragă înapoi.

— Eşti nebun ?

Johanna îl dădu pe Keith la o parte din calea ei şi se grăbi către Clare.

— Lasă-l în pace, îi zise ea.

Clare încercă să nege mărturisirea îngrozitoare pe care Nicholas i-o făcuse tatălui ei, dar Johanna o prinse de braţ, cerîndu-i în şoaptă să mai aştepte puţin.

— E cumva un vicleşug ? întrebă Clare, gîndindu-se că poate Nicholas nu voia decît să mai cîştige puţin timp.

— Ar putea fi, admise Johanna, deşi ştia că fratele ei vorbea întotdeauna serios.

Îşi dădea seama că era hotărît să se însoare cu Clare MacKay şi privirea lui fermă îi spunea că nimic nu-l va putea opri, nici măcar o mireasă care s-ar împotrivi.

— Eşti englez, strigă laird-ul. E inadmisibil.

Nicholas nu părea prea impresionat de furia bătrînului.

— N-o să cer zestre mare, zise zîmbind.

— Clare MacKay, mai bine-i împlîntai un cuţit în inimă tatălui tău, se văită bătrînul.

— Dar, tată...

— Taci, îi porunci Nicholas fără a-şi lua ochii de la tatăl ei. Nu ştia dacă bătrînul va izbuti să se calmeze sau se va năpusti asupra lui.

Johanna încerca s-o liniştească pe Clare, dar îi era greu să fie atentă la ce spunea şi să-şi concentreze în acelaşi timp atenţia asupra laird-ului. Purtarea lui o uluia. Ştia că un laird nu plînge niciodată, dar tatăl lui Clare părea gata să izbucnească în lacrimi în orice moment. Nu putea accepta ce auzise.

— Fata mea să se mărite cu un nobil englez ? Mai bine mor.

Johanna renunţă s-o mai liniştească pe Clare şi se întoarse către laird.

— Un nobil foarte bogat, zise ea făcînd cîţiva paşi înainte.

Laird-ul se încruntă indignat.

— Asta n-are importanţă, mormăi el. Cît de bogat ?

Într-o oră erau căsătoriţi.

N-au avut timp să sărbătorească. Părintele MacKechnie nici nu sfîrşise binecuvîntarea, cînd Michael intră în fugă în sala mare a castelului, căutîndu-i pe Keith sau pe Nicholas pentru a le da o veste foarte importantă. Primul pe care-l văzu fu englezul.

— Unul din străjerii noştri a sosit cu nişte veşti importante. A zărit soldaţi englezi trecîndu-ne graniţa. E o întreagă armată şi la o distanţă de nici o oră de castel.

— Cîţi sînt ? îl întrebă Keith.

— Prea mulţi ca să-i poţi număra.

Nicholas răcni atît de tare şi de mînios, încît răsună întreg castelul. Fusese trădat de regele său şi legătura dintre vasal şi stăpîn se rupsese. John îl minţise, căci nu trimisese doar o escortă, ci o întreagă armată.

Castelul avea să fie sub asediu în mai puţin de o oră şi Keith începu imediat să se ocupe de problemele de apărare, pregătind curtea şi împrejurimile castelului şi postînd soldaţi de-a lungul zidurilor. Nicholas trebuia să iasă în întîmpinarea englezilor, cu un număr destul de mare de soldaţi, pentru a-i ataca în flanc. Îi spuse laird-ului MacKay să se întoarcă acasă înainte de a începe lupta, dar bătrînul refuză şi încălecă pentru a porni la luptă alături de ginerele său. Îşi trimise imediat unul dintre oameni la castelul său pentru a-i strînge cît mai repede pe toţi soldaţii lui. Nicholas îi era foarte recunoscător pentru ajutor. Ştia că vor avea nevoie de toţi soldaţii disponibili.

Clare nu ştia dacă să înceapă să plîngă, căci se vedea acum măritată cu un englez, sau să-i ajute cum va putea în

lupta împotriva invadatorilor. Îl văzu pe Nicholas întorcîndu-se să plece și alergă după el.

— Să nu îndrăznești să mă lași văduvă. Vreau o anulare a căsătoriei, nu o înmormîntare.

— N-ai să obții nici una nici alta, îi răspunse Nicholas încălecînd.

Clare nu mai știa ce să-i spună. Nicholas o privi cîteva clipe, apoi își dădu seama că pierduse prea mult timp cu noua lui soție și se întoarse să plece.

— Stai puțin.

— Ce e ?

Clare tot nu-și putea găsi cuvintele, așa că se aruncă pur și simplu în brațele lui. Nicholas știa ce trebuie să facă în continuare. Lăsă frîiele calului din mînă ca s-o ia în brațe. O simți tremurînd și o sărută într-un gest plin de promisiuni, tandrețe și dorință.

— Arăți ca un băiat că părul ăsta scurt, dar să mă ia dracu' dacă nu săruți ca o femeie, Clare MacKay.

Ei i se tăie respirația. Cînd își reveni, soțul ei era deja departe.

— Ai grijă de tata ! strigă ea cît putu de tare.

— O să am, fetițo. Du-te înăuntru și rămîi acolo.

Clare se întoarse să facă ce i se spusese, cînd o zări pe Johanna ieșind în fugă din castel.

— Johanna, unde te duci ? E primejdios să ieși din castel.

Johanna însă nici n-o ascultă. Alergă pînă la casa lui Auggie plîngînd. Alex o văzu și începu și el să plîngă.

— Auggie, du-l te rog pe Alex în camera mea, zise îmbrățișînd copilul. Te rog ai grijă de el să nu pățească ceva. Promite-mi că n-o să-i lași să se atingă de el.

— Îți promit. Și unde te duci între timp ?

— N-am vreme să-ți explic acum. Regele John a trimis o armată de patru ori mai numeroasă decît a noastră.

— Am mai supraviețuit noi o dată, copilă. Vom rezista și acum.

Dar prețul era prea mare pentru ca Johanna să-l accepte. Nu putea îngădui să moară nici măcar un singur om din cauza ei. Știa că era singura care ar fi putut opri masacrul.

— Regele l-a trădat pe fratele meu. A folosit un vicleșug, Auggie, iar eu voi folosi adevărul pentru a opri toate astea înainte de a fi prea tîrziu.

Johanna îl sărută pe Alex și i-l încredință lui Auggie.

— Duceți-vă, șopti ea. Trebuie să vă știu pe amîndoi în siguranță.

— Dacă devine prea primejdios, îl iau pe băiat și ne ascundem amîndoi. Îl aduc înapoi după ce se termină totul.

— Și cum ai să ieși din castel ?

— Știu eu niște drumuri, se laudă Auggie. Încetează cu plînsul, băiete. Pornim într-o aventură. Ia-ți sabia de lemn și hai la luptă.

Johanna mai rămase cîteva clipe în casa lui Auggie pentru a spune o rugăciune. Cînd termină, își făcu semnul crucii, se ridică și-i văzu pe Clare și pe Keith în pragul ușii privind-o.

— Se văd deja roind pe dealuri, doamnă, îi zise Keith. Va trebui să găsim un mod să vă scoatem de aici. Sînt prea mulți și nu ne putem apăra.

Clare se stăpînea cît putea să nu izbucnească în plîns.

— Tata și Nicholas vor fi amîndoi uciși. N-am mai văzut niciodată atît de mulți soldați, Johanna. Nu știu ce-o să ne facem.

— Am un plan, zise Johanna. Au venit pentru mine, nu-i așa ? Keith, o să-i lași pur și simplu să mă ia.

— Nu pot, my lady, clătină din cap soldatul.

— N-ai de ales. Ascultă-mă cu atenție. Am fost luați prin surprindere, nu-i așa ? Așteptă pînă ce soldatul dădu aprobator din cap, apoi continuă. Dacă am fi avut timp să ne pregătim, ce- ai fi făcut ?

— I-aș fi chemat pe toți aliații noștri, îi răspunse Keith. Cînd vor sosi, vom fi cu mult mai numeroși decît englezii. Zvonul se va răspîndi ca fulgerul din clan în clan, căci o asemenea armată numeroasă nu poate trece neobservată.

Totuși, majoritatea aliaților noștri sînt în nord și probabil că de-abia acum află vestea. Dar vor veni sigur.

— Însă va fi prea tîrziu, nu-i așa ?

— Există întotdeauna speranță, my lady.

— Și există întotdeauna un plan mai bun. Dacă mă duc de bună voie la ei, se vor retrage.

— Dar te vor duce înapoi în Anglia, țipă Clare.

— Numai dacă Keith nu va putea organiza un atac la timp. Cît de repede poți strînge oamenii ?

— Îi pot strînge într-o zi.

— Gabriel n-a ajuns încă în Anglia. Probabil că a aflat deja. Pune-l și pe el la socoteală.

Johanna încerca să-l convingă pe soldat să urmeze planul ei, dar Keith nu voia cu nici un chip să fie de acord, spunîndu-i că și-ar da și viața s-o știe în siguranță. În cele din urmă, se văzu nevoită să recurgă la un vicleșug. Se prefăcu că cedează și Keith îi ceru să se întoarcă la castel și să aștepte acolo pînă ce el va trimite cîțiva soldați să le scoată pe amîndouă pe furiș din castel.

Johanna dădu aprobator din cap și plecă împreună cu Clare spre castel, dar de îndată ce Keith încălecă și dispăru din vedere, se opri și se întoarse către prietena ei :

— Trebuie să mă ajuți. Știi și tu că e o singură soluție, Clare. N-o să pățesc nimic.

— Nu poți ști sigur asta, Johanna, șopti Clare înfricoșată. Ce se va întîmpla cu copilul tău ?

— Vom scăpa amîndouă cu bine. Raulf nu știe că sînt însărcinată și cutele pledului îmi ascund mijlocul. Vom scăpa cu bine, repetă ea.

— Și dacă Raulf se află în fruntea armatei ? Cum ai să-l împiedici să-ți facă vreun rău ?

— N-am uitat să mă port cu umilință, îi răspunse Johanna cu tristețe. Voi încerca să nu-l mîniez. Clare, îmi iubesc fratele și-i iubesc pe toți acești oameni buni de aici. Nu-i pot lăsa să moară din cauza mea.

— Dumnezeule, nu știu ce să fac !

— Te rog, ajută-mă.

Clare se înduplecă în cele din urmă ; dădu aprobator din cap :

— Dar nu ți-e frică, Johanna ?

— Ba da, dar frica nu mă copleșește. Știu că planul meu e foarte bun. Gabriel mă va găsi.

Clare izbucni în lacrimi.

— Aș fi vrut să am și eu un bărbat ca Gabriel pe care să-l iubesc și în care să am încredere, zise ea încercînd să zîmbească pentru a-și ascunde frica.

— Oh, Clare, dar ai deja un astfel de bărbat. Nicholas e la fel de bun și de tandru ca soțul meu.

— Dumnezeule, am uitat că sînt măritată, zîmbi Clare. Hai, vino. Trebuie să ieși de aici pînă nu-mi piere curajul.

Se îndreptară amîndouă către grajduri și douăzeci de minute mai tîrziu, după nenumărate vicleșuguri la care trebui să apeleze, Johanna se strecură afară din castel, călărind în jos pe dealuri.

Se întorcea din nou în iad. Și totuși, cînd îl zări pe Raulf călărind spre ea, nu-și simți inima încetînd să mai bată și nici nu se cutremură de frică. Nu mai era terorizată acum ; era hotărîtă. Avea un plan bun în minte. Și îl avea pe Gabriel.

CAPITOLUL XXI

O duseră la castelul Gillevrey. Raulf și armata lui atacaseră acest clan imediat după ce trecură granița pămînturilor lor și deși highlander-ii sînt foarte curajoși în luptă, laird-ul MacKay avusese dreptate. Soldații Gillevrey erau atît de prost pregătiți și atît de puțini, încît nu le luă englezilor mai mult de o zi să le ocupe castelul.

Laird-ul Gillevrey împreună cu alți treizeci de oameni erau închiși în beci, iar ceilalți soldați erau ținuți prizonieri în cazărmile din curte.

Johannei nu-i trebui mai mult de cîteva minute să se predea. Coborî dealul și intră direct în ghearele dușmanilor. Se trezi imediat înconjurată.

Deși era la numai cîțiva pași de Raulf, nu-i vorbi deloc. Așteptă numai, cu mîinile împreunate, să vadă ce va face el.

Raulf era îmbrăcat în armură și purta pe cap un coif demodat, în formă conică și deschis în partea din față, pe care îl prefera celui mai modern, fără vizieră. Îi spusese cîndva că așa vedea mai bine, dar Johanna știa că adevăratul motiv era numai vanitatea lui.

Îi era greu să se uite la el. Nu se schimbase prea mult. Ochii îi erau la fel de verzi și nici o cicatrice nu-i brăzda încă fața. Numai obrajii înguști aveau parcă mai multe riduri acum. Apoi, cînd își scoase coiful, văzu că de fapt se petrecuse o schimbare radicală în înfățișarea lui. Părul, blond cîndva, îi albise de tot.

— Ne vom întoarce acasă, Johanna, și vom uita toate astea.

— Da, se grăbi ea să-l aprobe.

Răspunsul ei dat fără întîrziere îl mulțumi. Își îmboldi calul să se apropie de ea și o mîngîie pe obraz.

— Te-ai făcut încă și mai frumoasă. Mi-ai lipsit, dragostea mea.

Johanna își plecă privirea pentru ca el să nu-i vadă expresia de dezgust din ochi, prefăcîndu-se că-l ascultă supusă.

Raulf părea mulțumit. Își puse din nou coiful, întoarse calul și dădu ordin soldaților să se îndrepte spre castel. Nu se opriră nici pentru apă și nici să se odihnească pînă ce nu ajunseră la castelul Gillevrey, tîrziu în după-amiaza aceea.

Johanna se prefăcu imediat vlăguită. Raulf o conduse înăuntru pe ușa strîmtă a castelului. În față era o scară, iar în dreapta sala cea mare, o încăpere pătrată, înconjurată de terasă. Asta o descurajă, căci știa că dacă i se dădea una din camerele de sus, nu se va putea furișa afară fără a fi văzută de gărzile din sala aceea.

I se dădu cea de-a treia cameră. Ușa ei era în mijlocul terasei. Raulf îi deschise ușa și Johanna încercă să treacă pe lîngă el cu capul plecat. El însă o prinse de braț și încercă s-o sărute, dar ea își întoarse capul, dezgustată. Raulf o îmbrățișă atunci cu de-a sila, trecîndu-și degetele prin părul ei.

— Ei te-au silit să-ți tai părul ?

Johanna nu-i răspunse.

— Firește că ei te-au silit, continuă el. Nu l-ai fi tăiat niciodată de bună voie, căci îți amintești cît de mult îmi plăcea.

— Îmi amintesc, șopti ea.

— O să crească din nou, oftă el.

— Da.

Deodată Raulf o strînse cu putere de braț.

— De ce ai anulat căsătoria noastră ?

Johanna tresări de durere.

— Regele voia să mă mărite cu Williams. Am cerut o anulare a căsătoriei ca să mai cîștig timp. N-am crezut că ai murit.

Răspunsul îl mulțumi pe deplin.

— John nu mi-a spus că Williams voia să se însoare cu tine. Ticălosul te-a rîvnit, nu-i așa ? Dar ție nu ți-a plăcut niciodată prea mult.

— Sînt foarte obosită. Nu mă simt deloc bine.

Raulf îi dădu în cele din urmă drumul.

— Fericirea a fost prea mare pentru tine. Întotdeauna ai fost firavă, Johanna, și numai eu știu să am grijă de tine. Du-te și culcă-te. N-am să vin la tine în seara asta. Ți-am pus una din rochii pe pat. Să te îmbraci cu ea mîine. Cînd vei coborî, îți voi pregăti o surpriză.

În sfîrșit plecă. Ușa avea încuietoare, dar cheia fusese scoasă. Trebuia să găsească ceva ca s-o blocheze. N-avea încredere în cuvîntul lui Raulf că o va lăsa în pace în seara aceea. Iar dacă încerca să se furișeze în camera ei în timpul nopții, trebuia să fie pregătită. Dacă încerca s-o atingă, îl va ucide... sau va muri.

Pînă atunci reușise să se stăpînească foarte bine și deși încercarea o vlăguise, se simțea mîndră că nu se lăsase dusă de teamă și mînie. Era singura ei datorie să-și protejeze copilul pînă ce va sosi Gabriel s-o scape. Da, atîta lucru putea și ea să facă.

De îndată ce armata engleză fusese zărită pe dealuri, cîțiva soldați plecaseră după Gabriel. Se ruga numai ca ei să nu trebuiască să străbată tot drumul pînă la Londra după laird-ul lor.

Și apoi, aliații lor se pregăteau cu siguranță să le vină în ajutor. Pînă mîine seară sau poimîine probabil că vor veni s-o salveze.

Începu să-și pregătească micuța cameră pentru atac. Blocă ușa cu un dulap gol. Știa desigur că asta nu va împiedica pe nimeni să intre în încăpere, dar spera ca zgomotul făcut o va trezi din somn dacă se va întîmpla cumva să adoarmă.

Se grăbi către fereastră și dădu la o parte blana. Privi în jos și murmură o înjurătură printre dinți. N-avea cum să fugă pe acolo. Era la o înălțime de două etaje și zidurile de piatră erau prea netede pentru a putea coborî pe ele.

În cameră era o clădură umedă. Se simți dintr-o dată atît de obosită, încît trebui să se așeze. Își scoase cureaua și se înfășură în pled, apoi se îndreptă către pat.

Văzu rochia întinsă pe pătură și o recunoscu imediat. Oboseala o părăsi pe dată și o copleși o furie cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Nu-și mai putea stăpîni firea ; îi venea să răcnească precum un războinic care se avîntă în luptă.

Era rochia ei de nuntă. Văzu și pantofii pe care-i purtase atunci și chiar panglicile, Dumnezeule, panglicile pe care și le împletise în păr, erau și ele așezate pe pătură.

— E nebun, rosti în șoaptă. „Și hotărît", adăugă ea în gînd.

Îi spusese că o așteptă o surpriză dimineața și acum înțelegea ce-i pregătise. Neghiobul credea că se va mărita iar cu el. Tremura pur și simplu de mînie, cînd întinse mîna după rochie. O luă și o azvîrli în celălalt colț al camerei împreună cu panglicile și pantofii.

Mînia îi vlăgui și ultimele rămășite de putere și se întinse în pat, acoperindu-se cu pledul pînă peste cap. Își scoase pumnalul din teaca pe care și-o legase cu o sfoară în jurul pulpei și luă arma în mînă. După un timp adormi.

O trezi zgomotul dulapului împins pe podeaua de piatră. Razele soarelui pătrundeau în cameră de după blana care acoperea fereastra.

Pumnalul îi căzuse în timpul nopții, dar îl găsi într-una din cutele pledului. Îl strînse în mînă și se ridică în capul oaselor pregătită.

— Pot intra, my lady ? întrebă o bătrînă în șoaptă. Îi aducea o tavă cu mîncare, dar rămase în pragul ușii pînă cînd i se dădu permisiunea de a intra.

— Poți, îi răspunse Johanna.

Femeia se grăbi înăuntru și închise ușa cu piciorul.

— Mi s-a poruncit să vă slujesc, zise ea apropiindu-se de pat.

— Ești o Gillevrey, spuse Johanna văzîndu-i pledul.

— Da. Iar dumneavoastră sînteți soția laird-ului MacBain, nu-i așa ?

— Da, îi răspunse Johanna puțin tăios, căci se grăbea să-i pună niște întrebări foarte importante.

— Sînt gărzi afară, în fața ușii ?

— E un singur soldat.

— Și jos în hol cîți sînt ?

— Prea mulți să-i poți număra, îi răspunse femeia așezînd tava la capătul patului. Laird-ul nostru e închis în beci, my lady. Se poartă cu el de parcă ar fi un hoț ordinar. V-a trimis însă un mesaj important. Mi s-a permis să-i duc de mîncare mai devreme și mi-a șoptit cîteva cuvinte pe care să vi le spun.

— Ce cuvinte ?

— MacBain va răzbuna această ticăloșie.

Johanna zîmbi. Servitoarea părea că așteaptă un răspuns.

— Vrea să-i aduci răspuns.

— Da.

— Atunci spune-i că, într-adevăr, MacBain va răzbuna această ticăloșie.

— Așa să fie, zise femeia dînd aprobator din cap. Cuvintele răsunară ca o rugăciune.

— Cum te cheamă ?

— Lucy, răspunse femeia.

Johanna se ridică din pat, ținîndu-și pledul cu o mînă, în timp ce pe cealaltă i-o întinse bătrînei.

— Ești o femeie curajoasă, Lucy, șopti ea. Vreau să-ți cer un serviciu.

— Fac orice să vă ajut, my lady. Sînt bătrînă și slabă, dar vă voi sluji cu credință.

— Trebuie să găsesc o cale să rămîn în cameră cît mai mult posibil. Știi să minți ?

— Cînd trebuie, da.

— Atunci spune-i lui Raulf că mai dorm încă dusă. Spune-i că ai lăsat tava fără să mă trezești.

— Așa voi face, îi promise Lucy. Englezul nu pare grăbit să vă vadă coborînd, my lady. Se plimbă nerăbdător prin hol, dar asta numai din cauză că omul după care a trimis n-a sosit încă.

— Ce om ?

— Nu i-am înțeles numele, dar am auzit că e episcop și trăiește pe undeva prin Lowlands.

— Episcopul Hallwick ?

— Vă rog, doamnă, mai încet, că vă aude soldatul de afară. Nu i-am înțeles numele.

Inima Johannei începu să bată nebunește.

— Desigur că e Hallwick, murmură ea.

— O să vă ajute, my lady ?

— Nu, e un om tare rău, Lucy. L-ar ajuta și pe Lucifer, dacă ar cîștiga bani din asta. Spune-mi, te rog, de unde știi că Raulf a trimis după cineva ?

— Nimeni nu mă ia în seamă, pentru că sînt bătrînă. Iar cînd vreau, pot să par tare neghioabă. Stăteam într-un colț al sălii, cînd soldații au ocupat castelul și nobilul a trimis degrabă șase oameni în Lowlands ca să-l escorteze pe episcop.

Johanna se înfurie. Raulf se gîndise la toate. Se întrebă ce surprize o mai așteptau oare.

— Mai bine cobor înainte să se observe că am stat prea mult, iar dumneavoastră întoarceți-vă în pat pentru ca soldatul să creadă că mai dormiți încă atunci cînd voi deschide ușa.

Johanna îi mulțumi slujnicei și se grăbi să-i asculte sfatul. Rămase în pat multă vreme așteptînd să fie chemată.

Raulf o lăsă în pace. Binecuvîntarea aceasta dură pînă în după-amiaza următoare. Johanna își petrecu mai tot timpul privind pe fereastră. Dealurile erau împînzite de soldați englezi. Probabil că înconjuraseră întreg castelul.

Oare cum va putea Gabriel să răzbească pînă la ea ?

Își îndreptă umerii. Asta era problema lui, nu a ei. Dumnezeule, dar ar fi vrut să se grăbească puțin.

Lucy intră în cameră tîrziu în după-amiaza aceea, aducîndu-i o altă tavă cu mîncare.

— S-au vînzolit de colo colo toată ziua, my ldy. Acum cară găleți cu apă fiartă și au adus și un cazan mare de lemn. Nobilul a poruncit să vi se pregătească baia. De ce Dumnezeu se gîndește la comfortul dumneavoastră acum, nu pot să înțeleg.

— Crede că am să mă mărit cu el, îi explică Johanna. A venit și episcopul, nu-i așa ?

— Da, îi răspunse Lucy. Şi mai e încă un nobil, Williams. E îngrozitor de urît şi are un păr spălăcit şi creţ şi ochi negri. S-a certat tot timpul cu Raulf şi e limpede cît sînt de porniţi unul împotriva celuilalt. N-ar fi o binecuvîntare dacă s-ar ucide între ei şi l-ar scuti pe soţul dumneavoastră ?

— Da, ar fi într-adevăr o binecuvîntare, Lucy, zîmbi Johanna. Te rog ţine uşa închisă cîtă vreme fac baie.

— Îi veţi face pe plac ticălosului ?

— Vreau să arăt cît mai bine pentru soţul meu, îi explică Johanna. Trebuie să vină dintr-un minut în altul.

— Vă veţi îmbrăca apoi cu rochia englezească ? o întrebă Lucy arătîndu-i rochia aruncată în colţul camerei.

— Voi purta pledul meu.

Lucy dădu aprobator din cap.

— Vă voi aduce lenjerie curată cînd mă voi duce după săpun şi cîrpe de şters pe corp.

Johanna era hotărîtă să se îmbrace cu pledul. Ştia că Raulf se va mînia, dar era sigură că nu va îndrăzni s-o lovească de faţă cu altcineva. Va trebui să se asigure că nu rămînea singură cu el, dar încă nu ştia cum va reuşi minunea asta. Unde naiba era Gabriel ?

Refuza cu îndîrjire să se gîndească la posibilitatea că soţul ei nu va reuşi să ajungă la timp şi îndepărtă toate gîndurile negre ce-i veneau în minte.

Nu se grăbi deloc să-şi termine baia. Se spălă pe cap, apoi se aşeză pe marginea patului să-şi usuce părul cu cîrpele pe care i le adusese Lucy. Slujnica insistă să-i perie părul şi după ce termină, îi spuse că arată ca o prinţesă de frumoasă cu buclele acela care-i cădeau pe umeri.

O oră mai tîrziu i se trimise vorbă să coboare. Lucy îi repetă ordinul frîngîndu-şi mîinile, dar Johanna era foarte calmă. Ştia că nu mai putea amîna confruntarea. Se rugă încă o dată ca Dumnezeu să-l ajute pe Gabriel să ajungă la timp, apoi îşi legă pumnalul de curea, acoperindu-l cu pledul şi coborî în hol.

O lăsară să aştepte vreo zece minute înainte de a o pofti să intre în sala cea mare a castelului. Raulf şi Williams stăteau amîndoi în picioare lîngă o masă rotundă în partea

cealaltă a încăperii, certîndu-se în legătură cu o hîrtie pe care Williams o flutura în mînă. Cei doi arătau complet diferit, dar semănau mult la fire. Se năpusteau unul asupra celuilalt ca nişte cîini turbaţi, unul cu o claie de păr şocant de alb, celălalt cu buclele lui şatene şi suflet negru. I se păreau amîndoi hidoşi.

Episcopul Hallwick era şi el acolo. Stătea pe un scaun înalt în mijlocul încăperii, ţinînd un pergament în mînă şi citind ce era scris acolo. Clătina din cînd în cînd din cap, nemulţumit. Îmbătrînise mult în ultimii ani şi obrajii lui galbeni arătau cît e de bolnav. Probabil că Lucifer dansa de bucurie, se gîndi ea. Hallwick era bătrîn şi obosit şi în curînd va fi chemat probabil acasă de către diavol însuşi.

Johanna văzu ceva mişcîndu-se sus ; îşi ridică privirea şi o zări pe Lucy trecînd de-a lungul balconului. Slujnica se oprea la fiecare cameră, deschizînd uşile, apoi trecea mai departe. Probabil că i se poruncise să aerisească încăperile.

— Vă spun că această căsătorie nu e decît o formalitate, o reînnoire a jurămintelor, dacă vreţi, zise Raulf atît de tare şi de mînios, încît Johanna îl auzi foarte limpede din cealaltă parte a încăperii.

— Da, da, îl aprobă Williams. O reînnoire. Cînd regele nostru se va împăca apoi cu papa, voi trimite o explicaţie la Roma şi mă îndoiesc că Inocenţiu se va amesteca în problema asta.

Raulf se întoarse şi o zări pe Johanna lîngă uşă ; se încruntă văzînd cum era îmbrăcată.

Williams îi porunci să se apropie şi Johanna îl ascultă. Însă nu străbătu toată încăperea, ci se opri la cîţiva paşi de episcop. Hallwick îi făcu un semn de salut din cap, dar ea nu-i răspunse. Williams observă insulta.

— Ai uitat că trebuie să îngenunchezi în prezenţa unui slujitor al Domnului, lady Johanna ?

Batjocura din vocea lui o dezgusta.

— Nu văd nici un slujitor al Domnului în camera asta, ci doar o maimuţă caraghioasă îmbrăcată în sutană.

Amîndoi nobilii o priviră uluiţi. Williams îşi reveni primul.

— Cum îndrăznești să-i vorbești cu atîta lipsă de respect episcopului Hallwick ?

Raulf dădu aprobator din cap ; privirea lui mînioasă te înghețа.

— Cînd Sfinția Sa îți va asculta spovedania și îmi va spune ce pedeapsă să-ți dau, te vei căi, Johanna, pentru vorbele astea necugetate.

Îl văzu cu coada ochiului pe Hallwick dînd aprobator din cap, însă refuză să-l privească pe bătrîn, ținîndu-și ochii ațintiți asupra lui Raulf.

— Hallwick nu e deloc un om sfînt. Nu voi îngenunchea niciodată înaintea lui și nici n-am să-i mărturisesc păcatele. Nu mai are nici o putere aupra mea acum, Raulf. Predică numai blasfemii împotriva femeilor și e de fapt un despot și un ticălos. Nu, niciodată nu voi îngenunchea în fața lui.

— Vei plăti pentru păcatele tale, femeie.

Vocea ascuțită a preotului era plină de răutate. Johanna își întoarse în cele din urmă privirea către el.

— Iar dumneata vei plăti pentru pedepsele pe care le-ai dat tuturor acelor femei cinstite care ți-au cerut sfat și ajutor și a căror singură vină era aceea că te credeau cu adevărat slujitor al Domnului. N-au înțeles cum înțeleg eu ce monstru ești de fapt. Mă întreb, Hallwick, dacă te cuprinde teama cînd te duci să te culci noaptea. Ar trebui să te cuprindă, să știi, căci ești bătrîn și bolnav și vei muri curînd. Și apoi, pe tot ce e mai sfînt, va trebui să dai socoteală de ticăloșiile tale.

Episcopul se împletici încercînd să se ridice în picioare.

— Asta e erezie, țipă el.

— E adevărul curat.

— În seara asta vei învăța că pe viitor va fi mai bine să-ți păstrezi părerile pentru tine, îi zise Raulf. Apoi, îi făcu un semn cu capul lui Williams și făcu cîțiva pași către ea.

Johanna nu se dădu înapoi din fața lui.

— Ești un prost, Raulf. N-am să mă prefac că vreau să mă mărit din nou cu tine. Am deja un soț, dar se pare că tu ai uitat lucrul acesta foarte important.

— Doar nu vrei să rămîi cu sălbaticul ăla, zise Williams. Mintea îi e rătăcită, Raulf, și demonii vorbesc prin ea.

Raulf se opri.

— Ai fost posedată de duhuri rele ?

Episcopul aprobă imediat posibilitatea aceasta, nelăsînd să-i scape o asemenea ocazie. Se întoarse către o ușă laterală, blocată acum de Williams.

— Va trebui să fie purificată înainte de a-ți jura credință, zise el. Mă duc să aduc apă sfințită și bățul. Va trebui să alungi tu demonii din ea, Raulf, căci eu n-am atîta putere.

Cînd sfîrși, bătrînul abia-și mai trăgea suflarea de oboseală. Ieși, fluturîndu-și sutana. Johanna nu se lăsă impresionată de amenințarea pe care o primise. Încercă să se arate cît mai liniștită. Raulf o urmărea atent.

— Se pare că nu te temi de ce va urma, zise el.

Johanna se întoarse din nou către el. Îi văzu privirea mînioasă și nedumerită în același timp și izbucni în rîs.

— Tu ești cel posedat de duhuri rele, Raulf, dacă într-adevăr crezi că te-aș prefera laird-ului meu.

— Doar nu e cu putință să-l iubești pe sălbatic, strigă Williams.

Johanna îi răspunse neslăbindu-l din ochi pe Raulf :

— Ba da, îl iubesc, zise cu voce fermă.

— Vei fi pedepsită pentru infidelitatea pe care mi-ai arătat-o, o amenință Raulf.

Dar nu reuși s-o impresioneze și nici s-o înspăimînte. Johanna îl privi sfidător pe omul care o terorizase atît de mult în trecut. I se părea dintr-o dată demn de milă și o cuprinse scîrba.

N-o va putea distruge niciodată. Niciodată.

— Chiar crezi că tu, Williams și Hallwick sînteți mai buni decît un singur highlander ? Doamne, ce proști sînteți ! adăugă ea clătinînd din cap.

— Sîntem sfetnicii cei mai apropiați ai regelui John, îi strigă Williams ca pe o laudă.

— Ah, da, regele John. Sînteți toți trei demni unul de celălalt.

Disprețul din vocea ei era o palmă pe obrazul lui Raulf.

— Ce s-a întîmplat cu tine ? o întrebă printre dinți, tremurînd de furie. Nu mi-ai fi vorbit niciodată atît de nerespectuos. Te simți în siguranță doar pentru că ești în Scoția ? Asta e, Johanna ? Sau mă crezi atît de copleșit de fericirea de a mă avea înapoi încît să fiu în stare să uit jignirea ce mi-o aduci ? Ar fi mai bine să-ți amintești ce ai suferit în trecut, cînd m-ai silit să te pedepsesc. Da, da, ar fi mai bine să-ți amintești cît e de dureros să nu te supui.

Johanna însă îl privi și mai sfidător și Raulf era de-a dreptul uluit de purtarea ei. Nu vedea teama din ochii ei, ci sfruntare de-a dreptul.

— Îți voi arăta în curînd ce pățește o soție care-și uită locul, o amenință el.

Voia s-o înspăimînte, dar își dădu seama că nu reușise, cînd o văzu clătinînd din cap.

— Ce s-a întîmplat cu tine ? o întrebă el din nou.

— Ești prea ignorant ca să poți înțelege vreodată ce s-a întîmplat cu mine.

— Din cauza scoțienilor s-a schimbat așa ! strigă Williams.

Raulf dădu aprobator din cap.

— Nu există nici o asemănare între noi și gunoaiele astea scoțiene.

Johanna îl aprobă imediat și asta îl făcu să se oprească. Însă imediat își clarifică poziția.

— E primul adevăr pe care-l spui. Nu există într-adevăr nici o asemănare între tine și Gabriel al meu și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Îmi spuneai de nenumărate ori că mă iubești și mi-ai arătat dragostea ta cu pumnii. Gabriel nu mi-a vorbit niciodată de asta, dar știu că mă iubește. N-ar ridica niciodată mîna împotriva mea sau a altei femei. E un bărbat curajos și de onoare și are un suflet mai curat decît al unui arhanghel. O, nu, nu există nici o asemănare între voi doi.

— Cum îndrăznești să-mi spui blasfemiile astea ? țipă Raulf atît de tare, încît venele gîtului i se umflară de violența strigătului.

Știa că-i provoca mînia, dar simțea că trebuia să-i spună toate aceste lucruri. O jignise pur și simplu faptul că se considerase superior unui singur highlander. Avea o părere greșită despre el și voia să-l facă odată să înțeleagă.

— Spune-mi cu cine te-nsoțești și-ți voi spune cine ești. Știu acest lucru foarte important de la mama mea, dar mă îndoiesc că vreunul din voi ar putea înțelege ce înseamnă. Eu am tovarăși foarte buni. Clanul meu e familia mea și oricare din noi și-ar da viața pentru celălalt. Sînt toți bărbați și femei de onoare.

Îi privi clătinînd din cap și adăugă cu dezgust :

— Nu, nu puteți înțelege. Cum ați putea oare ? Voi nu știți ce înseamnă onoarea. Și priviți la tovarășii voștri. Nu vă întoarceți cu spatele unul la celălalt de teamă să nu primiți un cuțit între umeri. Amîndoi v-ați ucide chiar și tatăl, dacă ați putea cîștiga astfel mai multă putere. Tu, Raulf, ai încălcat toate poruncile sfinte, la fel ca și regele tău. Tu și Williams ați conspirat împreună cu John ca să comiteți crimă după crimă, dar veți plăti cîndva pentru toate păcatele voastre și curînd va trebui să plătiți pentru că m-ați silit să-mi părăsesc căminul. Sînteți nebuni dacă vă gîndiți că veți putea scăpa după ticăloșia asta. Dacă soțul meu are vreun defect, atunci acela e faptul că e un om teribil de posesiv. Ah, sînt sigură că va veni să mă scape. Ați îndrăznit să-i luați femeia pe care o iubește și nu vă va arăta nici un pic de milă ; iar după ce veți muri, mă îndoiesc că Dumnezeu va avea milă de voi. Ești un demon, Raulf, iar Gabriel e arhanghelul meu. Te va zdrobi.

Raulf nu-și mai putu stăpîni furia și scoase un răcnet care cutremură pereții. Johanna strînse pumnalul în mînă, adunîndu-și toate puterile pentru a-l înfrunta.

Raulf se năpusti asupra ei cu pumnul ridicat pentru a o lovi, dar cînd se afla la numai cîțiva pași de ea, o săgeată îi străpunse pumnul făcîndu-l să se oprească cu un răcnet de durere. Făcu cîțiva pași înapoi, împleticindu-se, și își ridică privirile pentru a-l vedea pe cel care-l atacase.

Erau pretutindeni.

Balconul era plin de războinici purtînd pledul MacBain. Toți aveau arcurile încordate, țintuindu-l pe Raulf.

Englezul îl privi țintă pe războinicul uriaș din spatele Johannei, recunoscîndu-l parcă, și o sclipire de moarte îi luci cîteva clipe în ochi. Gabriel trase încet a doua săgeată din tolbă, țintuindu-l cu privirea pe Raulf.

Englezul înțelese că-i sosise sfîrșitul. Următoarea săgeată îi străpunse fruntea, punîndu-i capăt vieții. Și apoi altă săgeată și alta vîjîră prin aer, înfigîndu-se în țintă. Forța atîtor săgeți lovind în același timp azvîrli trupul lui Raulf mult înapoi și cînd în cele din urmă se prăbuși pe podea, mai bine de cincizeci de săgeți stăteau înfipte în corpul neînsuflețit.

Și Lucifer îi luă sufletul.

Johanna se întoarse și își ridică privirile către Gabriel care era exact deasupra ei. Îl văzu și pe Nicholas lîngă el; amîndoi își întinseră arcurile și tolbele cu săgeți soldaților de lîngă ei și se întoarseră să coboare. Toți ceilalți luptători aveau arcurile încordate, țintindu-l pe Williams, care se retrăsese înfricoșat în celălalt capăt al încăperii.

Johanna nu-l aștepta pe Gabriel să ajungă lîngă ea. De îndată ce-l văzu intrînd în sală, își aruncă pumnalul și fugi către el. Dar el n-o lăsă să-l îmbrățișeze. Nici măcar nu se uită la ea; privirea îi era ațintită asupra lui Williams.

— N-am terminat încă, spuse cu voce răgușită, dînd-o ușor la o parte din calea lui. O să-mi arăți afecțiunea ta mai tîrziu, nevastă.

Răspunsul ei însă salvă viața lui Williams. Gabriel se îndreptă către englez, dar se opri auzind-o șoptindu-i:

— Iar tu ai să-mi explici de ce ai întîrziat atît, my lord.

O umbră de zîmbet trecu peste chipul lui încruntat. Se apropie de Williams, îl înșfăcă de umeri, silindu-l să se ridice și-i trase un pumn în față.

— Am să te las în viață doar pentru un singur motiv, îi zise Gabriel. Ai să-i duci un mesaj regelui tău ca să mă scutească de un drum la Londra. Am fost și așa prea mult timp despărțit de soția mea și ideea că va trebui să-l văd pe John îmi cade greu la stomac.

— Da, da, îngăimă Williams cu fața plină de sînge din cauza nasului spart. Îi voi spune exact orice mesaj îmi dați.

Gabriel îl tîrî către masă, silindu-l să se așeze pe un scaun. Vorbea însă prea încet pentru ca Johanna să audă ce-i spunea lui Williams. Încercă să se ducă lîngă ei, dar se trezi deodată înconjurată de soldați care-i tăiară calea.

Și Nicholas ar fi vrut să audă ce-i spunea Gabriel englezului, dar soldații nu-l lăsară nici pe el să se apropie. Se întoarse atunci către sora lui și, văzînd-o cu ochii ațintiți asupra cadavrului lui Raulf, se duse imediat lîngă ea.

— Nu te mai uita la el, îi spuse poruncitor. Nu-ți mai poate face nici un rău acum. E mort.

Era o remarcă ridicolă, căci săgețile acopereau pur și simplu trupul lui Raulf și Johanna tocmai se pregătea să-i spună asta fratelui ei, cînd Nicholas continuă:

— Eu l-am omorît. Cuvintele sunară ca o laudă.

— Nu, Nicholas. Eu l-am omorît, strigă Keith făcînd un pas înainte.

— Nicholas, tu nici n-aveai săgeata pregătită, cînd eu am tras și l-am ucis, zise și Calum.

Dintr-o dată, toți soldații din sală începură să strige, lăudîndu-se fiecare că el fusese acela care pusese capăt vieții englezului. Johanna nu înțelegea ce se petrecea și de ce era atît de important pentru fiecare din ei să mărturisească faptul că-l ucisese pe Raulf.

Nicholas zîmbi. Îi văzu privirea nedumerită și se grăbi să-i explice:

— Soțul tău vrea să mă ocrotească de regele meu, Johanna. Gabriel n-o să recunoască asta niciodată, desigur, dar eu știu că vrea să se asigure că nu voi putea fi învinovățit de uciderea altui nobil. Fiecare din soldați va continua să se laude că el l-a ucis pe Raulf. Dar, adăugă Nicholas cînd îl văzu pe Keith dînd aprobator din cap, să știi că eu l-am ucis.

— Nu, băiete, eu l-am ucis, strigă laird-ul MacKay de la balcon.

Și o luară din nou de la capăt. Sala vuia de strigătele lor, cînd Gabriel termină cu Williams. Îl sili să se ridice în picioare, apoi privi în jurul lui și dădu din cap mulțumit. Așteptă pînă ce strigătele se potoliră, apoi îi zise lui Williams:

— Să-i spui regelui că cel puțin șaizeci de oameni au recunoscut că l-au ucis pe favoritul lui.

— Da, da, am să-i spun, se grăbi să-l asigure Williams.

— Și după ce-i transmiți și celălalt mesaj important, ți-aș sugera să faci încă un lucru ca să mă mulțumești.

— Orice. Fac orice.

Gabriel îl privi lung cîteva clipe înainte de a vorbi din nou.

— Ascunde-te.

Nu fu nevoie să spună mai mult. Williams pricepu foarte bine mesajul. Dădu aprobator din cap și fugi afară din sală.

Gabriel îl urmări cu privirea pînă ce ieși, apoi se întoarse către soldați și le porunci să ia cadavrul de acolo. Lindsay și Michael se grăbiră să-i asculte ordinul.

Nicholas stătea lîngă Johanna în partea cealaltă a încăperii, împreună cu Keith și Calum.

— S-a terminat, surioară, șopti Nicholas, cuprinzînd-o pe Johanna pe după umeri. Nu-ți mai poate face nici un rău.

— Da, îi răspunse ea. S-a terminat, și acum poate că ai să încetezi și tu să te mai simți vinovat. N-a fost vina ta pentru ce mi s-a întîmplat. Am reușit să mă ocup și singură de soarta mea, chiar și în timpurile acelea vitrege.

— Nu, ar fi trebuit să-mi dau seama, clătină din cap fratele ei. Ar fi trebuit să te apăr.

Johanna își ridică fruntea să-l privească.

— Din cauza asta te-ai însurat cu Clare, nu-i așa ? Voiai s-o aperi.

— Cineva trebuie s-o apere, admise el.

Johanna zîmbi. Însă nu era atît de important motivul pentru care fratele ei se însurase cu Clare. Conta mai mult viitorul lor împreună. Johanna credea că, în cele din urmă, Clare se va îndrăgosti de fratele ei. Nicholas avea o inimă de aur și Clare va înțelege norocul pe care l-a avut. Și era sigură că și el va ajunge s-o iubească. Clare era atît de drăguță ! Da, cu siguranță, va fi o căsnicie fericită.

Gabriel o privea intens. Laird-ul MacKay stătea în fața lui vorbindu-i și dînd agitat din mîini. Din cînd în cînd,

Gabriel clătina din cap, nefiind de acord cu ceea ce-i spunea laird-ul.

— Mă întreb de ce-o fi supărat MacKay, zise Johanna.

— Probabil că vrea să jefuiască întreg castelul înainte ca laird-ul Gillevrey să fie eliberat, îi răspunse Nicholas.

Johanna nu-și putea lua ochii de la soțul ei. Dură o veșnicie pînă se hotărî să vină la ea. Nu-și dădea seama cît de mult avea nevoie de mîngîierile lui ?

— De ce nu mă bagă în seamă Gabriel ? îl întrebă pe fratele ei.

— Nu pot să-i citesc gîndurile, îi răspunse Nicholas. Cred că încearcă să se liniștească înainte să-ți vorbească. L-ai speriat al naibii de tare și mai bine te-ai gîndi la o scuză potrivită. Ar fi bine să te arăți smerită, o sfătui el.

— Nu văd de ce-aș avea nevoie să-mi cer scuze.

— N-ați stat deloc locului, doamnă, îi zise Keith.

Nicholas se abținu să nu izbucnească în rîs. Își dădea seama după privirea surorii lui că nu-i plăcea deloc explicația pe care o primise. Dacă privirile ar fi putut face vreun rău, probabil că Keith s-ar fi zvîrcolit pe podea în dureri îngrozitoare.

Johanna îi dădu mîna fratelui ei la o parte.

— Am făcut ceea ce era necesar, îi zise soldatului.

— Ce ai crezut tu că era necesar, o corectă Nicholas.

Gabriel dădu aprobator din cap din colțul celălalt la camerei. Johanna își dădu seama că asculta ce vorbeau.

— Mi-am apărat clanul plecînd, zise cît putu de tare.

— Oricare din noi și-ar da viața pentru celălalt, îi repetă Calum cuvintele, zîmbind. Era limpede că stătuse undeva ascuns, la balcon, și auzise cum îl înfruntase pe Raulf.

— Cît ai auzit ?

— Am auzit totul, îi răspunse Calum.

— Da, noi avem tovarăși buni, zise și Keith dînd aprobator din cap. Am înțeles cu toții lecția pe care ne-ați dat-o, my lady.

Johanna se înroși toată. Nicholas înțelese că adorația cu care o priveau și-i vorbeau soldații era cauza stînjenelii ei.

Amîndoi, Keith şi Calum, păreau gata să îngenuncheze în faţa ei pentru a-i arăta cît de mult o preţuiesc.

— Ne-aţi făcut să ne simţim tare mîndri, my lady, îi şopti Calum emoţionat.

Johanna roşi şi mai tare. Ştia că dacă vor continua cu laudele, va începe să plîngă şi asta i-ar stînjeni foarte tare pe soldaţi. Nu putea face aşa ceva, aşa că se grăbi să schimbe subiectul. Îşi ridică privirile către balcon, zicîndu-i lui Keith :

— Ferestrele sînt foarte înalte şi pereţii netezi. Cum Dumnezeu aţi reuşit să intraţi ?

Keith izbucni în rîs.

— Nu pot să cred că-mi puneţi întreabarea asta.

— Desigur că-ţi pun întrebarea asta, se împotrivi ea, întrebîndu-se ce era atît de amuzant. Explică-mi, te rog, cum aţi intrat.

— Lady Johanna, există întotdeauna mai multe intrări într-un castel.

Johanna izbucni în rîs. Era atîta veselie în rîsul acela, încît Gabriel se cutremură din tot trupul. Simţi că i se pune un nod în gît şi inima începu să-i bată furioasă. I se tăiase respiraţia şi ştia că dacă n-o cuprindea curînd în braţe îşi va ieşi din minţi. Voia să rămînă singur cu ea, căci o dată ce va începe s-o sărute, ştia că nu se va mai putea opri. Dumnezeule, cît o iubea !

Voia să se ducă la ea, dar se înfrînă. Va trebui mai întîi s-o facă să înţeleagă prin ce iad trecuse din cauza ei. Îi luase douăzeci de ani din viaţă. Cînd oamenii lui îl ajunseseră din urmă şi îi spuseseră că Johanna era în mîinile lui Raulf, o teamă cum nu mai cunoscuse el niciodată îi cuprinsese sufletul şi mintea. Îşi dăduse sufletul de o mie de ori în drum spre castelul Gillevrey. O altă sperietură ca aceea i-ar pune cu siguranţă capăt vieţii. Numai după ce o va face să-i promită că niciodată nu va mai risca inutil, o va lăsa să-i domolească mînia.

Gabriel îi ceru lui MacKay să coboare în beci pentru a-l elibera pe laird-ul Gillevrey, apoi se întoarse către Johanna.

— MacBain se uită la tine, Johanna, îi şopti Nicholas.

Johanna îşi întoarse privirile către Gabriel. El dădu aprobator din cap, făcîndu-i semn cu degetul să se apropie. Privirea lui îi spunea că va căpăta o dojană foarte aspră. Însă ea nu voia să piardă timpul ascultîndu-i vorbele despre primejdiile care o pîndiseră. Acum totul se terminase şi era în siguranţă. Asta conta. Şi apoi, voia să-l domolească şi aşteptase şi-aşa destul. Nu mai avea răbdare şi simţea o nevoie disperată de mîngîierile lui.

Singurul mod în care putea obţine ce voia era să-l ia prin surprindere şi să-l facă să-şi uite furia. Făcu un pas către el şi se opri. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sili să-l privească încruntată. Spera că expresia ei era plină de nemulţumire.

Gabriel era uluit de purtarea ei.

— Johanna ?

Nesiguranţa din vocea lui o amuză, dar nu îndrăzni să zîmbească. Voia să-i domolească furia nu s-o stîrnească şi mai tare.

— Da, Gabriel ?

— Vino încoace.

— Numaidecît, my lord, îi răspunse ea cu o voce senină şi blîndă ca briza de vară. Dar mai întîi aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Ce întrebare ?

— Expresia „în al doisprezecelea ceas" îţi spune ceva ?

Lui îi veni să zîmbească, însă preferă să se încrunte la ea. Ştia ce voia să facă. Voia să-i arate că el trebuia să se simtă vinovat pentru că n-ajunsese mai vreme.

Dar n-avea de gînd s-o lase să-l scoată vinovat. Dacă cineva îşi va cere scuze, atunci acel cineva trebuia să fie nevasta lui atît de încăpăţînată.

— O să-ţi trebuiască o viaţă întreagă ca să-mi potoleşti mînia, zise el clătinînd din cap.

Johanna nu voia să-l contrazică, însă ştia că nu-i vor trebui decît cîteva minute. Se duse lîngă el, îşi împreună mîinile şi-l privi zîmbind. Se uita la el cu ochii aceia albaştri fermecători şi Gabriel îşi dădu seama că nu va mai rosti nici o dojană în seara aceea.

— Iar ție îți trebuie o viață întreagă ca să-i spui soției tale că o iubești ? Întinse mîna și-l mîngîie tandru pe față. Te iubesc, Gabriel MacBain, îi spuse cît putu de suav.

— Nici pe jumătate cît te iubesc eu, Johanna MacBain, îi răspunse el cu voce tremurătoare.

O cuprinse în brațe sărutînd-o și șoptindu-i cu voce întretăiată cît de mult o iubea și cît de nedemn se considera de ea, că asta nu conta de fapt, fiindcă tot nu va renunța la ea niciodată, căci devenise toată viața lui.

Știa că vorbea fără șir, dar nu-i păsa. Unele lucruri pe care le spunea aveau sens, dar cele mai multe nu. Nu conta însă pentru ea. Plîngea șoptindu-i și ea cuvintele de dragoste pe care le ținuse pînă atunci ascunse în ea.

Sărutările deveniră tot mai înflăcărate și cînd, în cele din urmă, Gabriel se desprinse de ea, Johanna tremura din tot trupul. Îi dădu drumul pentru numai cîteva secunde, apoi o prinse de mînă și se îndreptă către ușă.

Johanna se înroși și își plecă fruntea stînjenită, cînd trecură pe lîngă fratele ei și ceilalți oameni din clan.

Cînd ajunseră la scări, Gabriel își încetini mersul pentru ca ea să se poată ține după el, apoi își făcu loc printre soldații de la balcon, îndreptîndu-se spre prima cameră de la etaj. Deschise ușa și intrară amîndoi. Începură din nou să se sărute și curînd hainele deveniră un obstacol. Gabriel nu voia să se desprindă de ea nici măcar atît cît să-i scoată hainele și încercă s-o sărute și s-o dezbrace în același timp.

Fără să se oprească, se îndreptară către pat și făcură dragoste cu o intensitate care-i vlăgui pe amîndoi. El era foarte tandru, ea foarte insistentă, iar în final amîndoi își găsiră pe deplin satisfacția.

Rămase în ea mult timp după aceea. Îi acoperi tot trupul cu trupul lui, sprijinindu-se pe coate pentru a nu o zdrobi, și-i sărută fruntea, apoi nasul și bărbia.

Johanna căscă zgomotos și cu poftă și Gabriel se întoarse pe spate, acoperind-o cu pledul lui și cuprinzînd-o în brațe.

— Ar trebui să dormi acum, îi șopti.

— Nu sînt deloc firavă, Gabriel.

— Nu, nu ești firavă, încuviință el zîmbind în întuneric. Ești puternică, curajoasă și cinstită.

Se aplecă s-o sărute pe creștet, apoi adăugă :

— Dar ești însărcinată, iubirea mea. Trebuie să te odihnești de dragul copilului. Alex și cu mine am fi pierduți fără tine. Tu ești temelia familiei noastre, Johanna. Mi-am dat seama de asta de multă vreme și cred că de aceea am exagerat puțin cu protecția ta. Voiam să te țin închisă în casă pentru ca nimic să nu ți se întîmple.

— Dar mă lăsai să cos, zise ea pe un ton hazliu.

— Spune-mi din nou că mă iubești. Îmi place să aud asta.

— Te iubesc, îi șopti ea cuibărindu-se la pieptul lui. Te-am iubit din prima zi cînd ne-am întîlnit.

— Nu-i adevărat, o contrazise el. Ți-era teamă de mine.

— Mi-a fost teamă pînă cînd mi-ai făcut promisiunea aceea.

— Ce promisiune ți-am făcut ?

— Că n-ai să muști.

— Dar tot ți-a mai fost teamă.

— Poate, doar un pic, încuviință ea. Dar apoi, Dumnezeu mi-a dat un semn și am știut că totul va fi bine.

— Ce semn ? o întrebă el intrigat.

— Ai să rîzi dacă-ți spun.

— N-am să rîd.

— Numele tău, șopti ea. Nu-l mai auzisem înainte de cununie. Nicholas îți spunea MacBain, ca și oamenii tăi, de altfel, dar a trebuit să-ți spui numele de botez preotului și atunci am știut că voi fi în siguranță.

Gabriel își încălcă promisiunea și izbucni în rîs, dar ea nu se supără. Așteptă ca el să termine, apoi continuă.

— Ți s-a dat numele celui mai de seamă înger. Mama îmi spunea tot timpul să mă rog arhanghelului Gavriil. Și știi de ce ?

— Nu, dragostea mea, nu știu de ce.

— Pentru că el e ocrotitorul celor nevinovați și răzbunătorul tuturor relelor. Apără femeile și copiii și este îngerul lor păzitor.

— Dacă e așa cum spui, atunci de tine n-a avut prea mare grijă, zise el gîndindu-se la anii pe care ea îi petrecuse îndurînd umilințele lui Raulf. Mînia îi revenise în glas.

— Ah, nu, arhanghelul meu a avut grijă de mine.

— Cum ?

— Mi te-a dat pe tine, îi răspunse ea sărutîndu-i bărbia. N-are importanță dacă înțelegi ce spun sau crezi că am înnebunit, Gabriel. Vreau numai să mă iubești.

— Te iubesc, copilă, te iubesc. Nici nu-ți închipui ce mîndru am fost în seara asta, cînd te-am auzit aducindu-mi o asemenea laudă.

— Cînd ? Cînd erai în balcon ?

— Da.

— Raulf trebuia să afle adevărul. El nu putea înțelege ce înseamnă iubirea adevărată, zise ea.

Apoi îl privi zîmbind.

— Știu cînd ți-ai dat seama că mă iubești, se lăudă. A fost atunci cînd m-ai găsit sus în copac și ai văzut lupii.

— Nu, clătină el din cap. A fost cu mult înainte de întîmplarea aia îngrozitoare.

Johanna îl iscodi curioasă.

— A fost atunci cînd l-ai acceptat imediat pe Alex. Cînd te-a întrebat dacă ți-am dat vreun dar de nuntă, îți amintești ce i-ai răspuns ? Eu îmi amintesc fiecare cuvînt, adăugă înainte ca ea să aibă timp să dea aprobator din cap. I-ai spus : „Mi-a dat un fiu". De atunci am început să te iubesc. Doar că mi-a luat puțin timp pînă mi-am dat eu însumi seama de asta.

Johanna se încruntă auzind numele lui Alex :

— Micuțul e cu siguranță tare neliniștit. Vreau să mergem acasă... împreună. Nu vreau să mai pleci în Anglia.

— Nu mai e nevoie să plec. Williams îi va da mesajul meu regelui.

— Ce mesaj i-ai transmis ?

— Să ne lase în pace.

— I-ai spus lui Williams de pergamentul pe care l-am ascuns în capelă ?

— Nu.

Răspunsul lui o surprinse.

— Dar am crezut că...

— Raulf e mort, o întrerupse Gabriel. Regele nu mai are nici un motiv să ne caute ceartă acum. Dar, dacă totuși se hotărăște să trimită din nou soldați aici, pentru cine știe ce motiv, îi vom pomeni atunci de proba zdrobitoare pe care o avem împotriva lui.

Johanna se gîndi un timp la explicația lui, apoi își dădu seama că avea dreptate. Nu era nevoie ca regele să afle de pergament.

— Vrei să-l lași să creadă că totul s-a terminat.

— Da.

— Va afla vreodată cineva adevărul despre Arthur ?

— Cei mai mulți dintre nobili bănuiesc deja că regele l-a ucis. Chiar și Nicholas are bănuielile lui. Și apoi, are și alt motiv pentru a se întoarce împotriva regelui său.

— Ce motiv ?

— John i-a înșelat încrederea. I-a promis fratelui tău că va trimite doar un mesager însoțit de patru soldați și l-a asigurat că-l va ține pe Raulf la Londra.

— Și l-a mințit.

— Da.

— Și Nicholas ce va face ?

— Se va alătura lui Goode și celorlalți nobili.

— Revoltă ?

— Nu, îi răspunse el simțind teama din vocea ei. Dar un rege fără vasali fideli și fără armată are puțină putere. Nicholas mi-a spus că nobilii vor să-l silească pe John să facă unele concesii. Știi de ce Nicholas mi te-a dat mie ?

Johanna zîmbi auzindu-i întrebarea.

— Nu m-a dat ție, șopti ea. A aranjat numai căsătoria.

— Te iubește.

Johanna nu înțelese ce voia să-i spună.

— E fratele meu. Firește că mă iubește.

— A fost în casa voastră cînd te-ai născut și te-a văzut crescînd, dar mi-a spus că a plecat în serviciul regelui cînd tu aveai doar nouă sau zece ani și s-a întors cîțiva ani mai tîrziu.

— Da, s-a întors cu cîteva luni înainte ca eu să mă mărit cu Raulf.

— Şi tu deveniseşi o femeie foarte frumoasă, îi zise Gabriel. Iar Nicholas avea dintr-o dată sentimente nu prea frăţeşti.

Johanna sări ca arsă.

— Din cauza asta v-aţi certat în ziua nunţii ? Erai foarte mînios şi l-ai tîrît pe Nicholas după tine.

Gabriel încuviinţă dînd din cap.

— Cînd ţi-am auzit numele întreg, mi-am dat seama că nu sînteţi... frate şi soră şi observasem deja că părea puţin prea protector pentru un frate.

— Te înşeli, clătină din cap Johanna.

— Venea foarte rar să te vadă cînd erai măritată cu Raulf. Acum se simte foarte vinovat din cauza asta, căci dacă n-ar fi fost atît de hotărît să-şi ascundă sentimentele, şi-ar fi dat seama cît de urît se purta cu tine ticălosul.

Johanna clătină din nou hotărîtă din cap. El nu voia s-o mai contrazică, aşa că o cuprinse în braţe, aşezînd-o pe pieptul lui.

— Se pare că i-a mai trecut iubirea.

— N-a fost niciodată îndrăgostit de mine, se împotrivi ea. Şi apoi, acum e însurat.

— Nicholas ?

Johanna zîmbi auzindu-l atît de uluit.

— Da, Nicholas. S-a însurat cu Clare MacKay. Încetează cu rîsul, ca să-ţi pot explica totul, adăugă ea. Vor fi fericiţi împreună, după ce Clare se va obişnui cu gîndul că e măritată cu un englez.

Hohotele de rîs ale lui Gabriel răsunară în toată încăperea şi pieptul i se zgudui atît de puternic, încît Johanna nu-şi mai putea ţine capul pe umărul lui.

— Mă miram eu de ce a luptat laird-ul MacKay alături de noi, zise el.

— Nu ţi-a spus ?

— Mi-a spus numai că voia să-şi apere interesele, dar n-a pomenit nimic de căsătorie. Oricum, probabil că nu l-aş fi ascultat nici dacă ar fi încercat să-mi explice. Eram prea preocupat să te găsesc.

— Ţi-a luat destul de mult timp.

— Nu mi-a luat aproape deloc timp, se împotrivi el. Mă întorsesem deja din drum şi mă îndreptam spre castel, cînd oamenii mei mi-au ieşit înainte să-mi spună că fuseseşi luată de englezi.

— Te întorseseşi deja ? Atunci înseamnă că auziseşi de armată, nu ?

— Da. Mi-a spus unul dintre soldaţii MacDonald.

— Nici nu v-am auzit cînd aţi intrat în balcon, Gabriel. Tu şi oamenii tăi v-aţi furiaşat ca nişte hoţi, îl lăudă ea.

— Păi, sîntem hoţi.

— Aţi fost, îl corectă ea. Acum nu mai sînteţi. Tatăl copiilor mei nu fură, se tîrguie pentru lucrurile de care are nevoie.

— Am tot ce mi-aş putea dori vreodată, îi şopti el. Johanna... lucrurile alea pe care mi le-ai spus despre mine... să te aud spunînd... să ştiu că tu mă crezi...

— Spune, Gabriel.

— Nu prea mă pricep eu la vorbe, murmură el.

— Ba da, te pricepi. Mi-ai spus că mă iubeşti şi nu-mi trebuie nimic altceva. Îmi place aşa cum eşti.

Zicîndu-i acestea, îşi închise ochii şi căscă mulţumită.

— Pe viitor n-ai să mai rişti niciodată inutil, îi spuse el. Nici nu-ţi închipui cît de îngrijorat am fost din cauza ta.

Aşteptă ca ea să-i răspundă, apoi îşi dădu seama că adormise deja. Ieşi din cameră cîteva minute mai tîrziu pentru a-i mulţumi laird-ului Gillevrey pentru ospitalitate. Soldaţii englezi se împrăştiaseră ca şoarecii pe dealuri, urmăriţi de aliaţii din nord ai lui Gabriel, care acum erau de trei ori mai numeroşi decît armata engleză şi îşi făceau simţită prezenţa.

Williams ar fi fost un neghiob să se mai gîndească la vreun atac şi, deşi Gabriel era sigur că nobilul va fugi înapoi la John, nu voia să riste inutil. Dublă numărul gărzilor din jurul castelului şi insistă ca aliaţii lui să rămînă atîta vreme cît Johanna era la castelul lui Gillevrey.

Johanna dormi mai bine de douăsprezece ore și se trezi complet odihnită în dimineața următoare și nerăbdătoare să ajungă acasă.

Și totuși, cînd sosi momentul să-și ia rămas bun, insistă să se întoarcă în sala mare a castelului. Gabriel n-avea de gînd s-o mai scape din ochi, așa că o însoți înăuntru, veghind-o din ușă.

Își văzu soția luînd-o de mînă pe una dintre slujnice și silind-o s-o urmeze în fața laird-ului Gillevrey.

— Nu pot pleca fără să vă spun ce femeie de treabă și curajoasă este Lucy, începu ea. N-aveți altă slujnică mai credincioasă decît ea, laird Gillevrey.

O lăudă aproape cinci minute pe femeie și după ce termină, laird-ul se ridică zîmbind :

— Vei fi pe deplin răsplătită, Lucy.

Johanna era complet mulțumită că făcuse ceea ce trebuia. Se înclină în fața laird-ului, îi mulțumi din nou lui Lucy pentru ajutorul și mîngîierile date, apoi se întoarse să plece. Dar se opri brusc.

Episcopul Hallwick îi atrase atenția. Stătea în capătul celălalt al sălii, în pragul ușii, privind-o. Johanna îl privi cîteva clipe, suficient însă pentru a-i vedea expresia de dezgust și dispreț.

Purta mantia roșie de cardinal. Oare hotărîse să-și mărească rangul peste noapte ? La picioare îi stătea o traistă cu lucrurile pe care le adusese cu el. În spatele lui erau doi soldați Gillevrey, cărora, probabil, li se poruncise să-l escorteze pînă acasă.

I se întorcea stomacul pe dos uitîndu-se la el. S-ar fi întors să plece fără a-i spune nimic necredinciosului, dar văzu bățul lung și subțire ieșind din traistă și își dădu seama că nu putea pleca fără a se ocupa mai întîi de un lucru foarte important.

Se îndreptă încet către episcop, țintuindu-l cu privirea. Înainte ca Hallwick s-o poată opri, îi smulse bățul de pedepse și se dădu cîțiva pași înapoi pentru a sta exact în fața lui.

Hallwick se dădu un pas înapoi, încercînd să fugă, dar soldații îi blocară calea. Johanna ridică încet bățul în dreptul

ochilor lui și expresia de ură de pe chipul episcopului se preschimbă în teamă.

Johanna îl privi așa cîteva clipe, fără a scoate un cuvînt, apoi își ridică ochii către bățul pe care-l ținea în mînă. Hallwick se uita la ea îngrozit și toți priveau scena în tăcere. Probabil că unii se gîndeau că Johanna îl va lovi pe episcop, dar Gabriel știa mai bine ce se va întîmpla. Își urmă soția lîngă bătrîn și se opri la cîțiva pași în spatele ei.

Johanna prinse bățul și cu cealaltă mînă, strîngîndu-l îndîrjită de ambele capete și ținîndu-l în fața episcopului. Încercă să-l rupă, dar lemnul era prea gros și prea nou pentru a se rupe atît de ușor. O dureau mîinile, însă nu se lăsă ; chiar dacă va trebui să stea acolo toată ziua, tot va reuși pînă la urmă. Îi tremurau mîinile în vreme ce apăsa cu toată puterea de care era în stare cele două capete ale bățului.

Și dintr-o dată simți că are o forță înzecită. Gabriel își puse mîinile peste ale ei, privind-o și așteptînd un semn. Johanna dădu aprobator din cap și bățul de pedepse se rupse în două. În tăcerea care se lăsase în sală, pocnitura răsună ca un bubuit de tunet.

Gabriel își retrase mîinile și se dădu un pas înapoi. Johanna continuă să țină bucățile de lemn în mîini cîteva clipe, apoi le aruncă la picioarele episcopului.

Se întoarse, îi dădu mîna soțului ei și ieșiră amîndoi din sală, fără să privească o clipă înapoi.

Seara era momentul zilei care-i plăcea lui Gabriel cel mai mult. De obicei rămînea mai mult la masă pentru a discuta întîmplările de peste zi și pentru a plănui ce vor face în ziua următoare el și soldații lui. Dar n-asculta niciodată sugestiile sau remarcile oamenilor.

Se prefăcea numai că le ascultă, însă toată atenția lui era îndreptată asupra Johannei.

Nicholas și Clare plecaseră în Anglia cu mai bine de trei luni în urmă. Clare nu voia să plece din Highlands și Nicholas avu nevoie de multă răbdare pentru a o convinge în cele din urmă.

Aşadar una din rude plecase, iar cealaltă era pe drum. Mama Johannei era aşteptată să sosească în dimineaţa următoare sau peste două zile. De îndată ce aflase că bătrîna pornise la drum, Gabriel trimise o escortă ca s-o aştepte la graniţa teritoriului lor şi s-o însoţească pînă la castel.

După vreo două săptămîni trebuia şi el să plece pentru a lua parte la prima sa întrunire cu căpeteniile clanurilor. Însă nu putea întîrzia prea mult acolo, căci Johannei îi venea sorocul să nască peste o lună.

Auggie şi Keith furaseră pe unul din membrii clanului Kirkcaldy pentru a le sorta băutura. Laird-ul Gillevrey le spusese că omul era cel mai bun specialist din Highlands.

Auggie îl ţinuse închis o lungă perioadă după ce le sortase băutura, dar Giddy, căci acesta era numele omului, părea inofensiv. Aşa că după vreo două luni de plictiseală, lui Auggie i se făcu milă de el şi-l lăsă să-şi încerce norocul la lovitul pietrelor. Într-o lună, Giddy prinse şi el febra jocului şi acum erau doi fanatici, nu unul, care săpau gropi în curtea castelului, pe pajişte şi pe dealurile din împrejurimi.

Gabriel bănuia că probabil Giddy nici nu va mai voi să se întoarcă la clanul lui, după ce băutura va fi schimbată şi i se va da permisiunea să plece. Se împrietenise foarte mult cu Auggie şi cînd nu săpau gropi tîrau tot felul de tinichele la casa bătrînului pentru noul aparat de fierbere a băuturii pe care Auggie voia să-l construiască.

Johanna stătea în fiecare seară lîngă foc, brodînd. Dumfries o aştepta să se aşeze pe scaun, apoi se întindea la picioarele ei. Iar pentru micuţul Alex devenise aproape un ritual să se aşeze lîngă ea şi să-i adoarmă în braţe, în vreme ce-i asculta poveştile despre războinici aprigi şi fecioare frumoase. Însă toate poveştile semănau între ele, căci nici una dintre eroinele ei nu avea nevoie să fie salvată de cavalerul ei în armură strălucitoare. Cel mai adesea fecioarele erau cele care-i salvau pe cavaleri.

Gabriel nu se putea supăra pe ea pentru poveştile acelea, căci îi spunea lui Alex adevărul. Într-adevăr, fecioarele

puteau salva războinici mîndri şi puternici, aşa cum Johanna îl salvase pe el de la o existenţă rece şi întunecată. Îi dăruise o familie şi un cămin şi era marea lui iubire, bucuria lui şi tovarăşul lui de viaţă. Era îngerul lui păzitor.

EPILOG

Anglia, 1210

În cameră era un aer greu și persista un miros putred de trup în descompunere. Încăperea era plină de preoți și novici, care stăteau toți în jurul patului, ținînd lumînări și spunînd rugăciuni de laudă a episcopului.

Hallwick era pe moarte. Respirația îi era scurtă și inegală și n-avea nici măcar putere să deschidă ochii. În colțul celălalt al camerei era o masă rotundă acoperită cu monezi pe care preoții le strînseseră de la credincioși pentru a cumpăra cu ele indulgențe pentru episcop. Credeau că-i puteau cumpăra cu aur un loc în Cer, iar banii urmau să fie dați Bisericii ca o asigurare a faptului că, indiferent de păcatele pe care Sfinția Sa le-ar fi comis, desigur fără voie, în trecut, acestea îi vor fi iertate.

Hallwick nu încercase niciodată să-și ascundă ura și dezgustul față de femei. Totuși, preoții care-i fuseseră novici nu vedeau un adevărat păcat în asta. Acceptau ca adevărate și drepte toate regulile învățate de la episcop și erau hotărîți să predice mai departe convingerile Sfinției Sale, astfel încît cuvintele lui înțelepte să fie transmise din generație în generație.

Și totuși, pe patul de moarte, episcopul își contrazise convingerile, căci muri strigînd numele mamei lui.

RAO INTERNATIONAL PUBLISHING COMPANY S.A.

Seria „Opere XX"

Roger Martin du GARD	*Familia Thibault* (3 vol.)
Antoine de SAINT-EXUPÉRY	*Citadela*
Albert CAMUS	*Străinul, Ciuma, Căderea, Exilul și împărăția*
Albert CAMUS	*Fața și reversul, Nunta, Mitul lui Sisif, Omul revoltat, Vara*
André MALRAUX	*Condiția umană*
André MALRAUX	*Speranța*
André MALRAUX	*Antimemorii I — Oglinda limburilor*
André MALRAUX	*Antimemorii II — Frînghia și șoarecii*
Franz KAFKA	*Procesul*

Succese internaționale de ultimă oră

P.D. JAMES	*Gustul morții*
Robert TINE	*Pururea tînăr*
Paul ERDMAN	*Filiera elvețiană*
Louis BOZON	*Femeia vieții mele — Marlène*
Victor OSTROVSKY	*Leul din Iudeea*
William DIEHL	*Ființa răului*
John SAUL	*Umbră*
Joseph AMIEL	*Dovada*
Colin FORBES	*Operațiunea „Shockwave"*
Simon WIESENTHAL	*Calea speranței*
Colin FORBES	*Crucea de foc*
John GRISHAM	*Firma*
Alistair MACLEAN	*Operațiunea Seawitch*
Alistair MACLEAN	*Teroare la Amsterdam*
Gérard MAJAX	*Magicienii*
Marcia MULLER	*Trofee și lucruri moarte*
Mario PUZO	*Arena sumbră*
Herman WEISS	*Operațiunea Jessica*
Jeffrey ARCHER	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus*
John SAUL	*Protectorul*
Ridley PEARSON	*Prăbușirea*
A.E. van VOGT	*Imperiul marelui judecător*
Andrei AMALRIK	*Rasputin*
John GRISHAM	*Cazul Pelican*